Dostatočne všeobecná teória riadenia

Osnovné materiály učebného kurzu
fakulty aplikovanej matematiky — procesov riadenia
Petrohradskej štátnej univerzity
(1997 — 2003)

Vydanie so spresneniami z r. 2004, 2011

Petrohrad
r. 2011

© Publikované materiály sú dedičstvom ruskej kultúry, a preto nikto vo vzťahu k nim nedisponuje osobnými autorskými právami. V prípade ak si právnická alebo fyzická osoba *prisvojí autorské práva na základe zákonom stanoveného poriadku*, stretne sa s odplatou za krádež vo forme nepríjemnej „mystiky“, prekračujúcej rámec jurisdikcie. Napriek tomu

má každý záujemca plné právo, vychádzajúc z jemu vlastného chápania *spoločenského prospechu*, kopírovať a publikovať *(aj na komerčné účely)* tu prítomné materiály v plnom objeme alebo po častiach jemu dostupnými prostriedkami. Každý kto používa tieto materiály pri svojej činnosti, pri ich neúplnom citovaní alebo pri odkazoch na nich, prijíma na seba osobnú zodpovednosť, a v prípade vytvorenia zmyslového kontextu prekrúcajúceho zmysel *týchto materiálov ako celku*, má šancu sa stretnúť s „mystickou“, mimoprávnou odplatou[1].

[1]Uvedený © Copyright pri publikácii knihy neodstraňovať, lebo by to protirečilo jeho zmyslu. V prípade potreby možno za neho umiestniť ešte jeden © Copyright vydavateľa. TÚTO POZNÁMKU PRI PUBLIKÁCII ODSTRÁNIŤ.

OBSAH

Predslov.....3

1. Dostatočne všeobecná teória riadenia: načo to treba?.....5

2. Kategórie dostatočne všeobecnej teórie riadenia 8

3. Stabilita v zmysle predpovedateľnosti 15

4. Prognostika, proroctvá a realizácia jediného variantu budúcnosti.....22

5. Riadenie: kvalita a optimálnosť..35

6. Uzavreté systémy.....38

7. Spôsoby riadenia: štruktúrny, v supersystémoch: bezštruktúrny a pomocou virtuálnych štruktúr.....41

8. Stabilita riadenia.....45

9. Schémy riadenia.....47

10. Plná funkcia riadenia, intelekt (individuálny a súborný).....51

11. Manévre a rovnovážne režimy, princípy porovnávania a odhalenia podobnosti 63

12. Manévre a teória katastrof.....66

13. Procesy v supersystémoch: možnosti ich priebehu.....69

13.1. Koncept supersystémov.....69

13.2. Osvojenie si rozvojového potenciálu 70

13.3. Autosynchronizácia procesov v supersystémoch.....77
13.4. Súborný intelekt v supersystémoch 78
13.5. Vnútorné konflikty riadenia v supersystéme 79
13.6. Princíp komplementarity informácie a konceptuálne neurčité riadenie ako špecifický druh konfliktu riadení.....82
13.7. Obnovenie riadenia supersystému ako jedného celku.....83
13.8. Vzájomne vložené supersystémy s virtuálnou štruktúrou.....94
14. Metóda dynamického programovania ako algoritmické vyjadrenie DVTR.....96
15. Vstup do riadenia.....105
Prílohy.....109
1. Čo je to moc v davo-„elitárnej“ spoločnosti 109
2. Psychologické základy samoriadenia spoločnosti 122
3. Prirodzený poriadok panovania131
4. Túžba po neprirodzenom.....140
5. Všeobecne o svetonázore a jeho základe 144
6. Čo sa rozumie „samo sebou“…149
7. Mozaiky a kaleidoskopy.....152
8. Svetonázor: „pre všetkých“ a «pre úzky kruh, ktorého poslaním je riadiť».....155

9. Svetonázor pre všetkých ľudí. .161
10. Cesta k súbornosti.....172
11. Priaznivý vietor Všedržiteľnosti190
12. Lepšia moc nad sebou, než tisícročná moc nad druhými ľuďmi a vecami.....208

Predslov

V základoch súčasného vydania Dostatočne všeobecnej teórie riadenia (DVTR) leží verzia z roku 2003, rozšírenej o neskoršie doplnenia a spresnenia.

Prvá, pomerne krátka verzia r. 1991 bola vydaná v r. 1992, a od toho momentu sa stala knižnou raritou[1]. Druhá verzia bola vypracovaná v r. 1992. Tematicky kopíruje prvú verziu, no je podrobnejšia a detailnejšia. Následne bola druhá verzia publikovaná nanovo, a to jednotlivo aj ako súčasť iných prác. V aktuálnej verzii druhého vydania DVTR je v texte niektorých kapitol zakomponované objasnenie otázok, ktoré v minulosti zostávali nezodpovedané, ďalej sú v nej opravené nájdené preklepy a nepresnosti, a v niektorých prípadoch bola zmenená aj štylistika. Okrem aktuálneho vydania DVTR, existuje ešte jedno vydanie v práci autorského kolektívu Vnútorný Prediktor ZSSR „Základy sociológie“: v nej je trocha pozmenená postupnosť výkladu študijného materiálu, a je skrátená na úkor odstránenia časti poznámok pod čiarou a dvoch tém *(model intelektu a procesy v supersystémoch)*.

Študijný kurz **Dostatočne všeobecná teória riadenia** je v súčasnosti prednášaný študentom na mnohých vysokých školách v RF, čo malo svoj počiatok v r. 1997 na *fakulte aplikovanej matematiky — procesov riadenia Petrohradskej štátnej univerzity* na základe iniciatívy člena korešpondenta Akadémie vied ZSSR Vladimíra Ivanoviča Zubova (1930 — 2000).

[1] Je naskenovaná a pridaná do zložky „Informačná báza VP ZSSR“, ktorá je šírená na kompaktných diskoch a cez internetové stránky: www.dotu.ru, www.vodaspb.ru (* československá verzia stránok: http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/ *), na ktorých sú publikované aj všetky ostatné práce VP ZSSR (*autorský kolektív Vnútorný Prediktor (Prognostik), ktorý vznikol ešte v čase ZSSR*). (komentár r. 2011)

Osvojenie si DVTR býva vo väčšine prípadov náročné a žiada si prácu so sebou samým. Aby sme vám v tom aspoň čiastočne pomohli, ponúkame vám tri životom overené rady:

1. Napriek tomu, že DOSTATOČNE VŠEOBECNÁ TEÓRIA RIADENIA je v aktuálnom vydaní rozdelená na viac častí, treba ju vnímať ako celistvú a nedeliteľnú informačnú jednotku, niečo ako «kvant» informácie. Preto ak vám počas čítania nebudú niektoré úryvky jasné, text treba dočítať až do konca, bez ohľadu na ich priebežné nechápanie: pochopenie spočiatku nejasných úryvkov príde na základe pochopenia textu ako celku a jeho spojenia so Životom.

   Treba mať pritom na pamäti, že DVTR vznikla ako dôsledok určitého svetonázoru, filozofie. Preto v štruktúre pracovných materiálov („Voda Mŕtva“), v ktorých sa vyskladal čitateľovi aktuálne predkladaný text, samotnej DVTR predchádzajú ešte tri kapitoly (vrátane Úvodu) svetonázorovo-filozofického charakteru[1]. Je teda nutné, aby si čitateľ skutočne prečítal a vnímal DVTR ako jeden celok v prepojení s materiálmi predchádzajúcich kapitol (vo „Vode Mŕtvej“), porovnávajúc jedno i druhé s jeho vlastným vnímaním Života.

   Okrem toho, formovaniu obrazno-logických predstáv o riadiacich procesoch napomáha aj chápanie metódy dynamického programovania[2], ktoré samo osebe predstavuje stručné symbolicko-algoritmické vyjadrenie DVTR.

[1] A v knihe VP ZSSR „Základy sociológie“ 6. časť, ak nerátame jej úvod. Časti, predchádzajúce samotnú DVTR, sú zasvätené najmä psychológii. (komentár r. 2011)

[2] Podrobnejšie bude vysvetlená v 14. kapitole aktuálnej knihy. – pozn. prekl.

Dieťa na obrázku uvidí okno, mačku, vázu s rastlinou, pohár na okne, zavesenú bielizeň, a ženu zbadá asi až po upozornení. Naopak, dospelý muž zbadá predovšetkým ženu a až potom začne rozlišovať ostatné detaily. Jednoducho u dieťaťa sa nahá žena nenachádza v zozname jeho pojmov/obrazov.
(tento obrázok je do slovenského prekladu doplnený, v ruskom origináli sa nenachádza. – pozn. prekl.)

2. Kozma Prutkov raz povedal: *„Mnohé veci sú pre nás nepochopiteľné nie preto, že je naše chápanie slabé, ale preto, že dané veci ZATIAĽ nespadajú do okruhu našich pojmov“*. T.j. problém chápania je dôsledkom neprítomnosti v psychike nutných stereotypov rozpoznávania javov a formovania ich obrazov. A preto, aby sme boli schopní odhaliť neprítomnosť obrazov a včas si ich v sebe sformovať, treba si pri čítaní aktuálnych materiálov zobrať do ruky ceruzku a papier, a kresliť si pre seba behom čítania vlastné ilustrácie: schémy a obrazy preberaných kategórií aj s ich vzájomnými väzbami, stavy objektov, priebehy procesov atď. Ilustrácie toho, o čom sa hovorí v texte.

My sme v texte vyjadrili naše vlastné obrazné predstavy o riadení. Avšak, aby aj u vás vznikli obrazné predstavy o riadení v Živote, a mohli ste realizovať sebakontrolu, tak ilustrovať daný text musíte vy sami, a nie my.

V tomto návrhu nie je nič ponižujúce ani stiesňujúce. Jednoducho, vyrástli sme spolu v epoche, keď sa ľudská disciplína a kultúra myslenia nielenže cielene od detstva nevychováva, ale dokonca cielene deformuje. A pokiaľ je niekto schopný násobiť 5-ciferné čísla v hlave, zatiaľ

čo iný len na papieri do stĺpika pod sebou, tak príčina je predovšetkým v rozdielnej vnútornej disciplíne myslenia obyčajných zdravých ľudí. Tento príklad sa však týka abstraktno-logického myslenia. Násobením pod sebou do stĺpika pomáhame nášmu nedisciplinovanému abstraktno-logickému mysleniu sústrediť sa a vyriešiť úlohu. Kreslením si obrázkov pri čítaní pomáhame presne tak isto svojmu nedisciplinovanému predmetno-obraznému mysleniu *(netreba zabúdať, že u väčšiny ľudí neplatí, že ľavá mozgová hemisféra je viac rozvinutá ako pravá hemisféra, o čom sa nás snaží presvedčiť vedecko-populárna literatúra a škola, ale platí že pravá mozgová hemisféra, ktorá zodpovedá za obrazné myslenie, nie je dostatočne rozvinutá)* sa sústrediť a zároveň vyriešiť úlohu sformovania vlastných obrazných predstáv a rozšírenia okruhu svojich pojmov.

3. Úspešné vykonanie akejkoľvek práce si vyžaduje adekvátne vnútorné naladenie pre danú prácu — t.j. **súlad medzi emóciami, ktoré musia u človeka presne zodpovedať vedomému významu jeho konania a života**. A hoci väčšina ľudí si zvykla žiť a pracovať pri takom vnútornom rozpoložení, aké sa u nich priebežne vytvára «samo od seba», tak takýto štýl života a konania je analogický tomu, akoby sa klavirista snažil zahrať hudobné dielo na rozladenom klavíri. Preto skôr, než začnete čokoľvek robiť, naučte sa v sebe nájsť a udržať úprimnú radosť z uvedomenia si nasledovnej myšlienky *«všetko, čo sa deje, sa deje najlepším možným spôsobom vzhľadom na tú mravnosť a etiku, ktorá je vlastná ľuďom; všetko speje k lepšiemu»*. Alebo inými slovami, **«Všedržiteľ sa nemýli, a život človeka by mal plynúť v súlade s Ním**

v medziach Jeho Zámeru» a uvedomenie si tohto faktu by malo vyvolávať vnútorný mier a želanie činiť dobro Svetu s otvorenou dušou. A udržiavajúc svoje vnútro v takomto naladení, treba vždy aj žiť a pracovať, vrátane štúdia DVTR.

Prakticky to znamená nasledovné:

1. DVTR *(v jej plnosti a celistvosti)* treba najprv «nahrať» do psychiky na základe prvotného intuitívneho všedno-každodenného chápania jej ešte nezaradených presných termínov.
2. Ďalej treba preskúmať vzájomné vzťahy jednotlivých komponentov pojmového aparátu DVTR *(a toho, ako sa prejavujú v živote)* v súlade s celou jej množinou zavedených termínov.
3. A až potom ju bude možné použiť na riešenie rôznych problémov a životných úloh.

Prerušenie procesu osvojovania si DVTR na hociktorom z týchto krokov znamená fakticky vystúpenie z procesu osvojovania si DVTR ešte pred jeho zavŕšením.

27. máj 2011

Každá vec je formou prejavu nekonečnej mnohotvárnosti.
K. Prutkov

1. Dostatočne všeobecná teória riadenia: načo to treba?

Každý rozum *(individuálny alebo súborný)* v hierarchii vzájomnej vloženosti štruktúr a procesov Vesmíru rieši predovšetkým:

- úlohy **riadenia**[1], a to vo vzťahu k hierarchicky nižším systémom, a
- úlohy **samoriadenia**, a to v rámci možností, ktoré mu poskytuje riadenie, ktoré je voči nemu hierarchicky vyššie a objemnejšie[2].

Riadenie je vždy prejavom subjektivity, no možno ho uplatniť len voči objektívne existujúcim procesom a na objektívne realizovateľných projektoch. Ak riadiaci subjekt podľahne ilúzii jestvovania objektu (procesu), ktorý sa chystá riadiť, alebo ilúzii objektívnej uskutočniteľnosti projektu, tak jeho sklamanie z výsledného nezdaru už nebude iluzórne ale reálne a možno aj veľmi tvrdé...

Objektívnym základom pre riadenie je subjektívna schopnosť jedinca predvídať správanie objektu riadenia pod vplyvom: *1. vonkajšieho prostredia, 2. vnútorných*

[1] Riadenie bez **vôle** nie je možné. V ruskom jazyku má slovo „vôľa“ dva významy: 1) sloboda, 2) osobné podriadenie svojich schopností a osvojených možností na dosiahnutie konkrétnych cieľov, ktoré si človek sám vytýčil.

[2] Ak si riadiace hierarchie predstavíme ako Matriošku, t.j. figúrku, ktorá v sebe obsahuje podobnú menšiu figúrku, a tá zase v sebe ešte menšiu atď. Potom, ak je reč o vloženom riadení, tak je reč o vložených hierarchiách „figúrok“. Ak je reč o objemnejšom, hierarchicky vyššom riadení, tak je reč o „figúrke“, ktorá našu „figúrku“ obsahuje vo svojom vnútri, ale aj o „figúrkach“, ktoré aj tú vyššiu obsahujú vo svojom vnútri. – pozn. prekl.

zmien objektu, 3. samotného riadenia. Uplatňovanie tejto schopnosti je základným kľúčom pre vstup do riadenia a všetko ostatné je už len odrazom tejto schopnosti v jednotlivých prípadoch riadenia.

Riadenie je možné na základe praktických zručností, ktoré si každý riadiaci subjekt viac-menej vedome a cielene hromadí (ako svoju životnú skúsenosť), zdokonaľuje a využíva. Ak je dostatočne citlivý a vnímavý k tomu, čo a ako prebieha vo sfére jeho riadiacej činnosti, potom on osobne žiadnu teóriu pre realizáciu svojho riadenia nepotrebuje. Odovzdávanie riadiacich zručností ďalším ľuďom *(ktorí ešte len vstupujú do sféry riadenia)* je tiež možné bez teórie, ak títo uchádzači sami dokážu:

1. vnímať, čo prebieha vo sfére ich činnosti,
2. vidia, ako v jednotlivých prípadoch na to reaguje ich „učiteľ riadenia“, a
3. dokážu si dosť dobre predstaviť samých seba na jeho mieste v analogických situáciách.

Avšak proces odovzdávania riadiacich zručností v akejkoľvek oblasti spoločenskej činnosti bez opory na pojmovo-terminologický aparát teórie riadenia sa v mnohom podobá na *výchovu mačiatok mamou mačkou*: komu sa podarilo vžiť do prebiehajúceho procesu riadenia a dokázal si v ňom predstaviť seba samého, a následne sa aj správať ako riadiaci profesionál v skutočných životných situáciách, tak ten je chlapík, ale komu sa to nepodarilo, tak ten si ešte veľakrát nabije hlavu. S poslednou vetou by sa dalo aj súhlasiť — veď, napokon, je to jeho vlastná hlava a nabije si ju sám — ak by tu nebolo jedno malé «ale»: v skutočnosti hlavu nenabije len sebe, ale aj okolitým ľuďom, pretože v spoločnosti každý čin, a tým skôr spoločensko-riadiaca

činnosť, ovplyvňuje život masy ľudí, a často nielen jedno pokolenie. Preto je pre spoločnosť lepšie, ak sa predsa len kultúra riadenia z pokolenia na pokolenie odovzdáva na základe teórie, a nie výlučne na základe vzťahov „mamy mačky a jej mačiatok“. Inými slovami, samotná teória a princíp „mama mačka a jej mačiatka“ by sa mali navzájom dopĺňať v procese učenia.

Fakticky tomu tak aj je: jednotlivé odvetvia aplikovanej vedy si vyvinuli svoj vlastný pojmovo-terminologický aparát, na základe ktorého odovzdávajú vedomosti z pokolenia na pokolenie.

Fakticky vo všetkých odvetviach aplikovanej vedy ide reč o riadení rôznych procesov, ktoré sa vzťahujú k ich «predmetnej oblasti», hoci ich riadenie sa priamo nenazýva riadením: medicína lieči a kaličí, a neriadi zdravie a choroby; chémia „chemizuje“, a neriadi syntézu a rozpad chemických zlúčenín; architektúra a stavebníctvo niečo budujú, a neriadia projektovanie a stavbu objektov atď.

A tak každá oblasť ľudskej činnosti má svoj vlastný pojmovo-terminologických aparát, kde občas jedno a to isté slovo znamená v jednej oblasti jedno, a v druhej oblasti niečo celkom iné: tak napríklad v doprave slovo «tender» *(dnes anachronizmus)* znamená príves s vodou a palivom pre parný rušeň; a v anglojazyčnej ekonomickej terminológii «tender» označuje výberové konanie, obchodnú súťaž.

Výsledkom býva to, že ak sa špecialisti z viacerých oblastí stretnú na jednom mieste, aby odhalili a vyriešili nejaký spoločný problém, tak skôr než sa pustia do riešenia, stratia veľa času na to, aby si vypracovali nejaký spoločný profesionálny slang *(podmnožinu jazyka, používanú pre špecifickú činnú oblasť)*, ktorým bude spoločnosť nakoniec popisovať odhalenie a riešenie podobných problémov, ak

jeho zakladatelia dosiahnu v tomto prípade úspech a spoločenské uznanie.

Avšak nie vždy špecialisti rôznych oblastí dokážu nájsť alebo si vypracovať spoločný jazyk (slang), v takom prípade nemôžu odhaliť problém, kvôli ktorému sa zišli, nemôžu ho previesť do skupiny úloh a vyriešiť ho. Potom ale opakujú osud staviteľov Babylonskej veže, ktorý je opísaný v Biblii (Genezis, 11:1 — 9).

Toto sa týka všetkých problémov a úloh, či už ide o drobné veci z bežného života, alebo o spoločensky prospešné fungovanie štátnosti. Ba čo viac: predstavitelia vedy a náboženstva *(ako odvetví kultúry súčasnej civilizácie)* na jednej strane zhodne prehlasujú, že pracujú pre blaho ľudstva, a pritom sú v neprestajnom vzájomnom konflikte počas celej známej histórie ľudstva. Pritom proces špecializácie zašiel vo vede už tak ďaleko, že nielen predstavitelia rôznych vedeckých odvetví nedokážu pochopiť jeden druhého, ale dokonca aj predstavitelia rôznych podskupín toho istého vedného odboru strácajú medzi sebou vzájomné pochopenie. To isté sa týka aj všetkých historicky sformovaných vieroúk *(takzvaných «svetových náboženstiev»)*: nielenže nedokážu dospieť k jednotnému chápaniu teologických a sociologických objektívnych právd, ale každá z nich v minulosti splodila množstvo siekt a plodia ich aj naďalej. Tento nesúlad *(ako to jediné, čo má veda a náboženstvo v dnešnej civilizácii spoločné)* neustále zhoršuje celkovú situáciu jak vo vnútri spoločnosti, tak aj v jej vzťahu k Prírode.

Ničmenej, každý proces vo Vesmíre môže byť interpretovaný *(analyzovaný a vysvetlený)* ako proces riadenia alebo samoriadenia. To je dôvod, prečo je pojmovo-terminologický aparát práve teórie riadenia *(ako takej)*

zovšeobecňujúci *(zjednocujúci)*. To umožňuje s jej pomocou jednotne opisovať rôzne procesy: celoprírodné, biologické, technické, a tým skôr všetky sociálne a psychologické procesy.

No pri štúdovaní pojmového a terminologického aparátu akejkoľvek teórie riadenia, netreba strácať ani to, čo je vlastné *mačiatkam pod vedením ich mamy mačky — predstavu seba samého v konkrétnych situáciách riadenia.* V opačnom prípade „manažér" — bezduchý dogmatik, preplnený po okraj terminológiou a samotnou teóriou, narábajúci s ňou formálne a logicky správne, nebude v praxi ani tak schopný zvládnuť riadenie konkrétnych procesov a zostane na smiech pred teoreticky negramotnými manažérmi-praktikmi, ktorí vnímajú život a predstavujú si seba samých v rôznych situáciách pri riadení okolností.

Jednotný opis rôznorodých procesov s použitím *dostatočne všeobecnej teórie riadenia* umožňuje stáť na samotnom základe jednotlivých vedných oborov; ľahko vstupovať do hociktorého z nich[1]; a v prípade potreby nájsť spoločný jazyk so špecialistami z každého z nich: t.j. ***pojmovo-terminologický aparát dostatočne všeobecnej teórie riadenia je prostriedkom interdisciplinárnej (medziodvetvovej) komunikácie špecialistov z rôznych oblastí činnosti a vedy;*** je prostriedkom zjednotenia vedeckých znalostí a aplikovaných zručností do harmonického celku, ktorý je nevyhnutný pre bezpečný život a činnosť jednotlivých ľudí a kolektívov, tvoriacich spoločnosť. V tomto je hlavná prednosť pojmovo-terminologického aparátu teórie riadenia.

[1] S výnimkou tých vedných odborov, ktoré rovnako ako teória riadenia, sú sami osebe jazykom popisu Vesmíru: ako napr. matematika, gramatika atď., ktorých aparát však môže byť aj napriek tomu použitý pre opis procesov riadenia.

V celej rozmanitosti procesov[2], pri ich skúmaní ako procesov riadenia alebo samoriadenia, možno objaviť to, čo majú všetky spoločné, a na základe tohto „spoločného“ potom zostaviť pojmový a terminologický aparát *dostatočne všeobecnej teórie riadenia*. Najprv stručne rozoberieme všetky jej kategórie, a potom podrobne preskúmame každú z nich vo vzájomnom prepojení so všetkým ostatným.

[2] Proces, to je súbytie *(z ruského „событие“)* v množstve vzájomne vložených procesov-súbytí, ktorých bytie prebieha súčasne.

2. Kategórie dostatočne všeobecnej teórie riadenia

Podstatu pojmu «riadenie» možno v najvšeobecnejšom zmysle stručne definovať takto:

Riadenie, to je zistenie objektívnych možností, vytýčenie cieľov, a následné dosiahnutie vybraných cieľov v praxi.

Toto je stručná definícia riadenia realizovaného na základe plnej funkcie riadenia PFR *(o nej bude reč v ďalšom texte aktuálnej kapitoly, a podrobne bude vysvetlená v 10. kapitole)*.

Ďalej môžeme objasniť a detailnejšie rozobrať rôzne aspekty riadenia ako objektívneho procesu. Aj v závislosti od toho, ako sa to robí, dostávame takú či onakú verziu teórie riadenia.

V teórii riadenia je možné zadať len dva druhy úloh:

! Prvá úloha: objekt v procese jeho fungovania *chceme riadiť priamo* my sami. To je **úloha riadenia**.

! Druhá úloha: objekt v procese jeho fungovania *nechceme riadiť priamo*, ale chceme, aby sa objekt bez nášho priameho zasahovania do procesu riadil sám v režime, ktorý nám vyhovuje. To je **úloha samoriadenia**.

Rozdiel medzi úlohou riadenia a úlohou samoriadenia spočíva v tom, že pri úlohe riadenia niektoré etapy Plnej funkcie riadenia a algoritmiku ich realizácie preberá na seba subjekt-manažér osobne, a pri úlohe samoriadenia ich kladie na riadiaci systém objektu. Okrem toho, úlohy riadenia môžu prechádzať aj do režimu samoriadenia. Závisí to od toho,

ktoré etapy Plnej funkcie riadenia sa aktivujú, a ktoré sa deaktivujú v konkrétnom riadenom procese: napr. v technickej oblasti, akonáhle ľudia urobili všetko potrebné na prvých štyroch etapách Plnej funkcie riadenia, ďalej môže byť úloha riadenia zmenená na úlohu samoriadenia technického objektu. Preto ak rozdiel medzi úlohami riadenia a samoriadenia nenesie principiálny charakter, tak v DVTR sa používa všeobecný termín «riadenie» *(o to skôr, že obe úlohy sú opisované štruktúrne identickou sadou parametrov)*.

Aby sme vedome mohli zadať a riešiť každú z vyššie spomenutých úloh teórie riadenia, jednotlivo alebo obe naraz *(keď jedna sprevádza druhú, alebo obe nejakým spôsobom do seba prenikajú)*, potrebujeme k tomu tri nasledovné sady informácií:

Vektor cieľov riadenia *(myslené: aj samoriadenia, ak nie je uvedené inak)*: predstavuje opis ideálneho *(t.j. želaného)* režimu fungovania *(správania sa)* objektu. Vektor cieľov riadenia sa vytvára na základe subjektívnej vôle, ako hierarchicky usporiadaný zoznam jednotlivých cieľov riadenia, ktoré v prípade ideálneho *(bezchybného)* riadenia majú byť uskutočnené. Poradie nasledovania jednotlivých cieľov v ňom je opačné poradiu postupného vynúteného zrieknutia sa každého z nich v prípade, ak nie je možné uskutočniť celý zoznam cieľov. Preto na prvom mieste vektora[1] cieľov je umiestnený ten najdôležitejší cieľ, a na poslednom je umiestnený ten najmenej dôležitý, ktorého sa môžeme zrieknuť ako prvého.

[1] V tom najvšeobecnejšom prípade sa termínom «vektor» myslí: nie úsečka so šípkou ukazujúcou smer, ale usporiadaný zoznam (t.j. s číslami) obsahujúci informáciu rôzneho druhu. U každého druhu informácie musí byť definovateľná (aspoň nejako) aj miera rozsahu. Vďaka tomu sčítanie a odčítanie vektorov disponuje určitým zmyslom, definovaným pri vytváraní vektorového priestoru parametrov. Práve preto vektor cieľov nie je dopravná šípka «tadiaľ», hoci zmysel takejto dopravnej šípky je tiež blízky k pochopeniu «vektora cieľov riadenia».

Jeden a ten istý zoznam cieľov, ktorý má však inú hierarchiu priorít *(iné usporiadanie cieľov podľa dôležitosti pre riadenie)*, tvorí rôzne vektory cieľov, čo vedie aj k možným rozdielom v riadení.

Strata riadenia môže byť spôsobená:

- vypadnutím niektorých cieľov *(objektívne dôležitých pre riadenie procesu)* z vektora;
- vypadnutím celého vektora alebo nejakých jeho fragmentov z objektívnej matrice možných stavov objektu;
- prítomnosťou objektívne a subjektívne sa navzájom vylučujúcich cieľov vo vektore;
- prítomnosťou nestabilných cieľov v procese riadenia.

Toto všetko sú rôzne druhy defektnosti vektora cieľov. Obrazne povedané: vektor cieľov je očíslovaný zoznam želaní, ktorých poradie dôležitosti je opačné vynútenému sa zrieknutiu jednotlivých želaní.

V niektorých verziách teórie riadenia sa v tomto prípade používa aj termín «strom cieľov», čím sa poukazuje na prítomnosť súvislej postupnosti cieľov, ktorá sa môže v procese riadenia rozvetvovať, a ktorej ciele majú byť dosiahnuté počas reálneho riadenia v rôznych etapách procesu. Avšak ani variant so «stromom cieľov» nezodpovedá požiadavkám univerzálnosti terminológie, pretože, ako nám ukazuje prax používania aparátu sieťového plánovania, tak proces riadenia sa môže nielen rozvetvovať, ale jednotlivé procesy riadenia sa môžu po dosiahnutí

určitých prechodných cieľov znova zlučovať do jedného[1]. V takomto prípade by súhrn cieľov bolo možné nazývať termínom «sieť cieľov», ten by však nebol intuitívne pochopiteľný. Preto dávame prednosť rozšírenej interpretácii termínu «vektor cieľov riadenia», vrátane toho prípadu, keď sa vektor cieľov môže v procese riadenia sám meniť ako funkcia času alebo funkcia matrice možného priebehu procesu riadenia a subjektívne zvolenej algoritmiky riadenia procesu.

Vektor (priebežného) stavu kontrolných parametrov, ktorý opisuje skutočné správanie objektu, t.j. jeho skutočné hodnoty kontrolných parametrov, oproti želaným (cieľovým) hodnotám parametrov, nastaveným vo vektore cieľov.

Tieto dva vektory tvoria navzájom prepojenú dvojicu, v ktorej každý jeden z týchto dvoch vektorov predstavuje usporiadaný zoznam informačných modulov popisujúcich rôzne parametre objektu, ktoré presne zodpovedajú jednotlivým cieľom riadenia. Poradie informačných modulov vo vektore stavu kopíruje hierarchiu vektora cieľov. Obrazne povedané, vektor stavu je usporiadaný zoznam, podobne ako vektor cieľov, avšak toho, čo zodpovedá skutočnému *(nie iba želanému)* stavu reálne existujúceho objektu riadenia.

Keďže vnímanie stavu objektu nebýva zo strany subjektu ideálne *(kvôli skresleniu informácie vychádzajúcej z objektu; «šumom» prostredia, cez ktoré tečú informačné prúdy; prípadne je ovplyvnené osobitosťami samotného subjektu vo vnímaní a spracovaní informácie),* tak vektor stavu vždy

[1] Analógia z IT: Tak, ako sa rozvetvujú v PC bežiace aplikácie na podprocesy a vlákna, a po dokončení úlohy sa zase zlučujú dohromady. Na železniciach sa takto zvyknú rozvetvovať koľaje do zložitých vetiev (napr. v staniciach a na spádoviskách) a následne sa zlučujú do jednej. – pozn. prekl.

obsahuje aj nejakú chybu v určení skutočného presného stavu, ktorej zodpovedá istá miera objektívnej neurčitosti pre riadiaci subjekt. Neurčitosť je objektívna, t.j. v princípe nemôže byť *(úplne)* odstránená úsilím subjektu. Druhou vecou je, že objektívna neurčitosť môže byť jak prípustná, tak aj neprípustná pre realizáciu cieľov konkrétneho procesu riadenia.

Vektor chyby riadenia, predstavuje „rozdiel“ *(v úvodzovkách preto, lebo nemusí ísť nutne o bežný algebrický rozdiel)*: «vektor cieľov» - «vektor stavu». Tento opisuje odklon reálneho procesu od ideálneho režimu predpísaného vektorom cieľov a tiež obsahuje istú mieru neurčitosti zdedenú od vektora stavu. Obrazne povedané, vektor chyby riadenia je zoznamom nenaplnených želaní *(paralelne k vektoru cieľov)* aj s hodnoteniami miery nenaplnenosti každého z nich; hodnotenia predstavujú buď navzájom číselne porovnateľné úrovne, alebo číselne neporovnateľné úrovne, no usporiadané na základe schodovito-diskrétnych celočíselných indexov podľa želateľnosti jednotlivých úrovní v porovnaní s tými ostatnými.

Vektor chyby je zároveň základom pre vypracovanie hodnotenia kvality riadiacej činnosti manažéra. Hodnotenie kvality riadenia nie je samostatnou kategóriou, pretože na základe jedného a toho istého vektora chyby možno vytvoriť veľa hodnotení kvality riadenia, zďaleka nie vždy navzájom zameniteľných.

Okrem počiatočného rozdielu medzi vektorom cieľov a vektorom stavu *(v momente začiatku riadenia)* bývajú reálnymi zdrojmi chýb riadenia:

- Algoritmika formovania riadiaceho vplyvu systémom riadenia, ktorá z princípu nemôže garantovať ideálne riadenie s nulovými zložkami vektora chyby.
- Vlastný šum v uzavretom systéme[1].
- Vonkajšie rušenie, vrátane pokusov o prevzatie riadenia inými subjektmi.

Úloha riadenia vo svojej podstate znamená: *dosiahnuť ciele*, a zároveň *vynulovať vektor chyby*.

V skutočnosti ale vektor chyby nemôže byť úplne ideálne vynulovaný, a to jednak v dôsledku rôznych objektívnych príčin, ale aj v dôsledku rôznych nepresností a oneskorení v riadiacom procese, ktoré sú spôsobené subjektívnymi príčinami počas organizácie riadenia. Vzhľadom na túto skutočnosť môže reálne riadenie prebiehať v jednom z troch režimov:

- **Normálne riadenie** — pri ňom sa reálne nenulové hodnoty komponentov vektora chyby hodnotia ako plne prípustné *(môžu sa nachádzať v medziach zanedbateľných odchýlok meraní: v takom prípade ide o hodnoty tzv. «technickej nuly» alebo sa považujú za približne rovné nule[2])*.
- **Prípustné riadenie** — pri ňom sa reálne nenulové hodnoty komponentov vektora chyby nachádzajú v medziach hodnôt označovaných ako ešte prípustné, no prípustné riadenie je svojimi charakteristikami horšie než normálne riadenie.

[1] **Uzavretý systém** je špecifický termín DVTR pre *„systém riadenia + ním riadený objekt“*, ktoré sú (*podobne ako uzavretý elektrický obvod*) prepojené informačnými kanálmi.

[2] No netreba pritom zabúdať na to, že z pohľadu výpočtovej matematiky sú ĽUBOVOĽNÉ dve čísla *približne* rovné (*otázka miery zaokrúhlenia vo výpočtovej technike*), takže otázka spočíva iba v tom: Je možné v uskutočňovanom procese riadenia považovať nenulové komponenty vektora chyby za *približne nulové*?

! **Havarijné riadenie** — pri ňom niektoré hodnoty komponentov vektora chyby prekračujú prípustné medze, avšak katastrofa riadenia *(nevratná strata riadenia, škody, zničenie objektu riadenia alebo poškodenie ním prvkov vonkajšieho prostredia)* ešte nenastala. V režime havarijného riadenia sa hlavným cieľom riadenia dočasne stáva návrat objektu aspoň do režimu Prípustného riadenia.

Štruktúra a súvzťažnosť informácií, ktoré tvoria vymenované vektory, sú zobrazené na konci 15. kapitoly na obrázku č. 8.

Kľúčovým pojmom teórie riadenia je pojem: **stabilita objektu, v zmysle predpovedateľnosti jeho správania v stanovenej miere, pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien a riadenia***;* alebo, ak to skrátime: stabilita na základe predpovedateľnosti. Riadenie je *v princípe nemožné*, ak sa správanie objektu nedá (v dostatočnej miere) predpovedať.

Plná funkcia riadenia (PFR) — svojím spôsobom ide o prázdnu priezračnú formu, ktorá sa v procese riadenia napĺňa obsahom; inými slovami, je matricou objektívne možného riadenia, t.j. mierou riadenia, ako procesu *trojjednoty matérie-informácie-miery.* Opisuje jednotlivé (na seba nadväzujúce) etapy cirkulácie a premeny informácie v procese riadenia: počnúc okamihom rozpoznania subjektom toho faktoru prostredia, ktorý u neho vyvoláva subjektívnu potrebu riadiť daný faktor a sformovať si voči nemu vektor cieľov riadenia; končiac dosiahnutím vytýčených cieľov v procese riadenia. PFR je systémom *stereotypov vzťahov* a *stereotypov premien* informačných

modulov tvoriacich informačnú bázu riadiaceho subjektu, ktorý na ich základe modeluje správanie (fungovanie) objektu riadenia *(alebo modeluje proces samoriadenia)* v tom prostredí, s ktorým je objekt vo vzájomnej interakcii *(a cez objekt aj subjekt)*.

Významným fragmentom Plnej funkcie riadenia (PFR) je **cieľová funkcia riadenia**, t.j. koncepcia dosiahnutia v procese riadenia jedného z cieľov *(spomedzi všetkých vo vektore cieľov)*. Jednotlivé koncepcie riadenia *(vo vzťahu k všetkým cieľom vektora)* tvoria dohromady **súhrnnú (generálnu) koncepciu riadenia**. Ďalej budeme hovoriť väčšinou práve o tejto súhrnnej koncepcii riadenia. Tam, kde sa bude jednať len o čiastkovú koncepciu *(cieľovú funkciu riadenia)*, tam sa to uvedie osobitne. Aj kvôli skráteniu, aj kvôli tomu, aby nedošlo k zámene s PFR, budeme cieľovú funkciu riadenia *(tam, kde sa nevyžaduje presný termín)* nazývať: **koncepcia riadenia**. Koncepcia riadenia napĺňa konkrétnym riadiacim obsahom všetky alebo len časť etáp plnej funkcie riadenia.

Po zadefinovaní vektora cieľov a rozsahu prípustných chýb riadenia sa po koncepcii riadenia *(cieľovej funkcii riadenia)* v procese reálneho riadenia vykonáva prepájanie informačných tokov z vektora cieľov na vektor chyby *(alebo ekvivalentné prepájanie na vektor stavu)*. Inými slovami, informácia o vektore stavu *(alebo vektore chyby riadenia)* sa v procese riadenia porovnáva s vektorom cieľov a na základe tohto porovnania sa vypracuje a uskutoční riadiaci vplyv.

Pri formovaní súhrnu koncepcií riadenia, zodpovedajúcich jednotlivým cieľom vektora, sa veľkosť priestoru s kontrolnými parametrami vo vektore stavu zväčšuje vďaka pridaniu ďalších parametrov, opisujúcich stav objektu,

okolitého prostredia a riadiaceho systému. Ide o parametre, ktoré sú objektívne a subjektívne (t.j. manažérsky) informačno-algoritmicky prepojené s kontrolnými parametrami. Tieto parametre, rozširujúce vektor stavu a informačno-algoritmicky prepojené s kontrolnými parametrami, rozdeľujeme na dve kategórie:

- **priamo riadené** — ktoré môžu byť priamo menené pôsobením zo strany subjektu, čo nepriamo vyvoláva aj zmenu kontrolných parametrov. V zmene hodnôt priamo riadených parametrov sa prejavuje riadiaci vplyv *(tie tvoria vektor riadiaceho vplyvu)*;
- **voľné** — ktoré sa menia pri zmene priamo riadených parametrov, avšak nepatria do zoznamu kontrolných parametrov vektora stavu, kopírujúcich hierarchiu vektora cieľov. Všetky objektívne možné hodnoty voľných parametrov v procese riadenia sa považujú za prípustné[1].

Tak, napríklad pre loď: uhol kurzu *(medzi plochou symetrie a smerom na sever)* môže byť kontrolným parametrom; uhol natočenia kormidla bude (priamo) riadeným parametrom; uhol driftu *(medzi vektorom rýchlosti, t.j. skutočným smerom pohybu lode v daný časový okamih a plochou symetrie (pri manévri otáčania),*

[1] Je veľa vecí, ktoré nedokážeme ovplyvniť priamo, a preto ich musíme riadiť nepriamo: prostredníctvom iných ľudí a prostriedkov. Napr. ak nedokážeme sami prejsť a otvoriť si okno, musíme niekoho požiadať; ak nedokážeme sami prejsť 300km za pol dňa, tak použijeme auto, loď, lietadlo. To je jednoduchý proces riadenia. Počas celého procesu riadenia nás zaujímajú tri sady parametrov: 1. **riadené parametre**, ktorých hodnoty dokážeme priamo ovplyvňovať, a ktoré potom nepriamo ovplyvňujú aj iné parametre v našej sade (najmä tie kontrolné). 2. **kontrolné parametre**, ktorých hodnoty sa snažíme nepriamo riadiť, dostať ich a udržovať v určitom želanom rozsahu pomocou riadených parametrov. Želané hodnoty alebo rozsah kontrolných parametrov je nastavený vo vektore cieľov, a ich reálna hodnota je paralelne zobrazená vo vektore stavu. Medzi kontrolné parametre, ak je to dôležité pre riadenie, zaraďujeme aj objektívne hodnoty prostredia, na ktoré nemáme žiaden vplyv, napr. počasie. Pilot (systém riadenia) sa tak pri nevyhovujúcom počasí rozhodne neletieť. 3. **voľné parametre**, to sú všetky ostatné parametre, ktoré v danej chvíli nevyužívame, ale môžeme ich využiť v inom režime riadenia alebo v inej časovej etape riadenia, keď sa niektoré voľné parametre môžu stať riadenými či kontrolnými, a niektoré riadené a kontrolné zasa voľnými parametrami. Napr. aj v havarijnom režime sa dočasne zameriavame a snažíme riadiť parametre, ktoré sme predtým neriadili, kým nedostaneme riadenie do normálneho režimu. – pozn. prekl.

nazývanou aj diametrálnou rovinou) bude voľným parametrom[2].

Alebo druhý príklad: u systémov «umelej klímy» môže byť kontrolným parametrom reálna teplota vzduchu v miestnosti *(*cieľ = dosiahnuť presnú želanú teplotu*),* pričom relatívna vlhkosť vzduchu v nej môže byť voľným parametrom. Vloženie relatívnej vlhkosti vzduchu do zoznamu kontrolných parametrov *(*cieľ = dosiahnuť želanú hodnotu relatívnej vlhkosti vzduchu*)* by si žiadalo prepnúť režim systému a aktivovať zariadenie na pohlcovanie nadbytočnej vlhkosti a na zvlhčovanie príliš suchého vzduchu.

Ďalej pod vektorom stavu sa vo väčšine prípadoch rozumie práve tento rozšírený vektor, zahŕňajúci v sebe vektor priebežného stavu kontrolných parametrov kopírujúcich hierarchické poradie vektora cieľov. Sada priamo riadených parametrov môže byť tiež hierarchicky usporiadaná *(normálne riadenie, riadenie v potenciálne nebezpečných situáciách, havarijné riadenie atď.)*, tá predstavuje vektor riadiaceho vplyvu, ktorý je vyčlenený z vektora stavu, a preto je voči nemu druhotný. Pritom, v závislosti od zvolenej varianty režimu riadenia, môžu niektoré voľné parametre dopĺňať vektor cieľov a vektor riadiaceho vplyvu.

Plná funkcia riadenia sa v procese riadenia realizuje *štruktúrnym* a *bezštruktúrnym spôsobom*.

Pri **štruktúrnom spôsobe** riadenia sa informácia prenáša adresne po presne určených prvkoch štruktúry, ktorá sa vyskladala (alebo bola účelovo vytvorená) ešte pred samotným procesom riadenia.

[2] Na širom mori, kde nie sú žiadne prekážky a nezáleží až tak na presnosti je drift voľným parametrom, t.j. nezaujíma nás, ale v potenciálne nebezpečnej zóne, kde na presnosti manévrovania záleží bude drift jedným z kontrolných parametrov. – pozn. prekl.

Pri **bezštruktúrnom spôsobe** riadenia takéto vopred sformované štruktúry nie sú prítomné. Miesto toho prebieha neadresné obežníkové šírenie informácie v prostredí, ktoré má potenciál sformovať štruktúry zo svojich elementov, ak medzi nimi dôjde k vytvoreniu informačno-algoritmických prepojení. Štruktúry v procese bezštruktúrneho riadenia v prostredí vznikajú aj sa rozpadajú, pričom kontrolnými a riadenými parametrami sú pravdepodobnostné a štatistické charakteristiky masových javov v riadenom prostredí: t.j. priemerné hodnoty parametrov, ich priemerné kvadratické odchýlky, hustoty rozptylu pravdepodobnosti nejakých javov, korelačné funkcie a ďalšie nástroje odboru matematiky s názvom *teória pravdepodobností a matematická štatistika.*

Štruktúrne riadenie v reálnom živote vykryštalizuváva z bezštruktúrneho.

Objektívnym základom bezštruktúrneho riadenia sú objektívne pravdepodobnostné predurčenosti a štatistické modely, ktoré ich opisujú *(ale aj priame subjektívne hodnotenia objektívnych pravdepodobnostných predurčení, získavané mimo formálne procedúry algoritmických štatistických modelov: človek je toho objektívne schopný).* Tieto štatistické modely zoraďujú masové javy v štatistickom zmysle, a umožňujú odlíšiť jednu množinu od druhej *(alebo jednu a tú istú množinu, no v rôznych etapách svojej existencie)* na základe štatistických opisov; a v mnohých prípadoch aj odhaliť príčiny, ktoré spôsobili odlišnosť štatistík.

Preto slovo «pravdepodobne» *(a slová s rovnakým koreňom)* treba chápať nie vo všednom zmysle „možno bude tak, a možno onak“, ale ako poukázanie na možnosť a existenciu objektívnych pravdepodobnostných

predurčeností *(od ktorých závisí objektívna možnosť uskutočnenia toho či oného javu, udalosti, zotrvania objektu v určitom stave)*, a tiež ich hodnotení prostriedkami matematickej štatistiky a teórie pravdepodobností; a zároveň ako potvrdenie existencie priemerných hodnôt „náhodného“ parametra *(pravdepodobnosť[1] ich prekročenia = 0,5)*, stredných kvadratických odchýlok od priemeru a podobných kategórií, známych z teórie pravdepodobností a matematickej štatistiky.

Z pohľadu *Dostatočne všeobecnej teórie riadenia (DVTR)* je teória pravdepodobností *(ako matematický odbor)* **matematickou teóriou mier neurčitosti v priebehu sledovaných udalostí**. A preto: hodnota pravdepodobnosti, pozorované štatistické opakovanie javu, ale aj ich rôznorodé hodnotenia predstavujú miery neurčitosti možného alebo predpokladaného riadenia. Sú to miery udržateľnosti *(stability)* prechodného procesu, ktorý vedie z konkrétneho stavu *(vo väčšine prípadov sa tým automaticky myslí aktuálny stav)* ku každému z rôznych variantov budúcnosti *(z celého množstva možných variantov)* za predpokladu, že:

1. Samoriadenie v skúmanom systéme bude prebiehať na základe pôvodného informačno-algoritmického zabezpečenia, bez akýchkoľvek inovácií.
2. Nedôjde k priamemu adresnému zásahu zo strany hierarchicky vyššieho alebo iného riadenia, ktoré je vonkajšie vo vzťahu k skúmanému systému.

Prvej z týchto dvoch podmienok sa týka nasledovná vzájomná podmienenosť: čím nižšia je hodnota udržateľnosti prechodného procesu k zvolenému variantu, tým vyššia musí

[1] Desatinné číslo od 0 do 1, ktoré je vlastne hodnotením objektívne možného, mierou neurčitosti; alebo komu sa viac páči verzia z bežného života: nádeje na „garanciu“ v rozsahu od 0 % po 100 %.

byť kvalita riadenia prechodného procesu, čo si pochopiteľne vyžaduje vyššiu kvalitu samotných riadiacich pracovníkov[1]. T.j. v množine potenciálnych možných variant ďalšieho vývoja procesu, *veličina, ktorá je nepriamo úmerná hodnote pravdepodobnosti «samouskutočnenia» každého konkrétneho variantu, predstavuje relatívnu (vo vzťahu k iným skúmaným variantom) mieru efektívnosti riadenia* a zároveň aj profesionality manažéra, aká sa vyžaduje pre úspešnú realizáciu práve zvoleného variantu *(z celej množiny skúmaných variantov)*.

$$\text{Miera potrebnej efektívnosti riadenia} = \frac{1}{\text{Pravdepodobnosť «samouskutočnenia» daného variantu}}$$

Druhá z dvoch uvedených podmienok poukazuje, okrem iného, na možnosť vzniku konfliktu s hierarchicky vyšším objemnejším riadením (HVOR). V úplne krajnom prípade konfliktu, ak si niekto zvolil zlo, tvrdošijne ho realizuje a vyčerpal mieru Božieho dopustenia, tak svojimi činmi vyvolá priamy adresný zásah do priebehu udalostí Zhora. A tento zásah prevráti naruby celú jeho činnosť podloženú predchádzajúcimi prognózami a hodnotením ich udržateľnosti *(ich mier neurčitosti)*.

Vektory cieľov riadenia a im prislúchajúce režimy riadenia možno rozdeliť do dvoch skupín:

- **Rovnovážne režimy** — vektor cieľov riadenia zostáva relatívne nemenný v čase, a reálne odchýlky od ideálnych hodnôt sa nachádzajú v prípustných medziach.
- **Manévre** — vektor cieľov riadenia sa v čase relatívne mení a dochádza k prechodu z jedného rovnovážneho režimu *(alebo manévru)* do iného, pri

[1] Kádre riešia všetko.

ktorom parametre reálneho manévru sa odchyľujú od hodnôt ideálneho *(želaného)* manévru v prípustných medziach.

Strata riadenia je prekročenie hodnôt vektora stavu *(alebo ekvivalentných hodnôt vo vektore chyby)* z rozsahu prípustných odchýlok od ideálneho režimu *(rovnovážneho alebo manévru)*. Inými slovami, je to vypadnutie z množiny prípustných hodnôt vektora chyby.

Manévre delíme na silné a slabé. Ich vzájomná odlišnosť je ale relatívna a určuje sa subjektívnym výberom etalónového procesu času a jednotky merania času. Toto delenie manévrov na silné a slabé vyplýva z toho, že modelovanie slabých manévrov môže byť veľakrát podstatne zjednodušené na úkor vynechania celého radu faktorov, a to bez straty kvality riadenia.

Každý proces môže byť skúmaný *(interpretovaný)* ako proces riadenia alebo samoriadenia prebiehajúceho v rámci objemnejšieho, hierarchicky vyššieho riadenia, a môže byť opísaný termínmi vyššie menovaných základných kategórií teórie riadenia. To nám umožňuje dať menované kategórie teórie riadenia do súvisu s jednou z osobitostí ľudskej psychiky.

Ľudské vedomie dokáže súčasne operovať so siedmimi až deviatimi objektmi. Pri opise ľubovoľného životného problému pomocou termínov teórie riadenia, celkový počet súčasne používaných kategórií neprevyšuje deväť:

1. Vektor cieľov.
2. Vektor stavu.
3. Vektor chyby riadenia.
4. Plná funkcia riadenia.

5. Súhrn koncepcií riadenia *(cieľových funkcií riadenia)*.
6. Vektor riadiaceho vplyvu.
7. Štruktúrny spôsob riadenia v medziach *hierarchicky najvyššieho všezahŕňajúceho riadenia (HNVR)* na základe virtuálnych štruktúr.
8. Bezštruktúrny spôsob riadenia v medziach *hierarchicky najvyššieho všezahŕňajúceho riadenia (HNVR)* na základe virtuálnych štruktúr.
9. Rovnovážny režim *(alebo manéver)*.

To znamená, že informácia potrebná pre zadanie a praktické riešenie akejkoľvek riadiacej úlohy môže byť vedomiu zdravého človeka dostupná v určitých obrazoch *vcelku (bez výnimky)*, naraz a usporiadane ako nejaká mozaika *(spojením obrazných predstáv a kategórií teórie riadenia do vzájomných súvislostí)*, a nie útržkovito a roztrieštene ako sklíčka v kaleidoskope. Základom k tomu je správne si uvedomovať, čo presne v živote treba spojiť s každou z kategórií teórie riadenia v procese chápania reality, aby sme neupadli do *kaleidoskopického idiotizmu*, prudko alebo pomaly sa rozvíjajúcej zarytej schizofrénie.

* *
*

Táto osobitosť ľudskej psychiky dáva Všeobecnej teórii riadenia osobitý význam v praktickom živote: ak sa niektoré kategórie zdajú byť *z b y t o č n ý m i* a (alebo) správanie objektu nestabilným v zmysle predpovedateľnosti jeho správania, tak to znamená, že človek, snažiaci sa ho riadiť *(t.j. uviesť ho do želaného prijateľného režimu)* nie je pripravený nielen na riešenie, ale dokonca ani na zadanie úlohy, na ktorú narazil alebo sa ju podujal riešiť; a preto,

akonáhle objavil „zbytočnosť“ alebo neurčitosť niektorej z menovaných kategórií, môže sa vedome a zavčasu zastaviť, prehodnotiť nanovo prebiehajúce udalosti, aby tak nenapáchal škody upadnutím do kaleidoskopického idiotizmu.

V opačnom prípade je pravdepodobnostne predurčený stať sa bezduchým nástrojom v rukách toho, kto správne vyriešil úlohu predpovedateľnosti správania jeho samotného.

Riadenie je vždy konceptuálne určité:

- v zmysle určitosti vytýčených cieľov a hierarchickej usporiadanosti celej množiny cieľov podľa ich dôležitosti,
- v zmysle určitosti toho, ktoré konkrétne prostriedky na realizáciu cieľov riadenia sú prípustné, a ktoré neprípustné.

Neurčitosť v oboch prípadoch, inými slovami, neschopnosť pochopiť zmysel rôznych konkrétnych čiastkových i nadradených koncepcií riadenia, súčasne uvádzaných do života — spôsobujú chyby v riadení, až po úplnú stratu schopnosti riadiť na základe hlásanej koncepcie *(čo môže byť sprevádzané riadením v tichosti podľa inej koncepcie, nadradenej alebo negujúcej prvú)*.

Metodologickým testom na prítomnosť alebo neprítomnosť šarlatánstva v riadení je algoritmus metódy dynamického programovania *(viď. rovnomennú kapitolu aktuálnej knihy, vrátane špeciálnej literatúry zasvätenej tejto metóde)*. Tento algoritmus možno vytvoriť a spustiť do činnosti *(ak to umožňuje výpočtová kapacita)* len pri určitosti vektora cieľov a jeho koncepcií riadenia. Ďalšou podmienkou je, aby vektor cieľov a jeho koncepcie riadenia nestratili stabilitu počas trvania procesu riadenia. Posledná

podmienka hovorí o činnosti v súlade s hierarchicky vyšším objemnejším riadením, ktorý sa nedarí vždy algoritmicky sformalizovať.

Ničmenej, ako ukázal čas, ktorý uplynul od prvých vydaní Dostatočne všeobecnej teórie riadenia (DVTR), našli sa jedinci, ktorý v nej uvideli ďalší útok nositeľov «mechanistických názorov»[1], zameraný na odstránenie «osobitej duchovnosti» nich samých a celého ľudstva, a nie jednu z možností ako si racionálne a efektívne usporiadať vlastné vnímanie sveta a myslenie, a tým samotným dať do poriadku aj okolnosti vo vlastnom živote.

Takýto postoj k Dostatočne všeobecnej teórii riadenia vyjadruje stavanie sa človeka do opozície voči Objektívnej realite, ktorej je človek súčasťou, a v ktorej prebiehajú jedny a tie isté procesy, ktoré možno opísať jednotne. Preto ak sa niekomu Dostatočne všeobecná teória riadenia *(ako jazyk opísania týchto procesov)* nepáči, nech teda nájde a vytvorí lepší jazyk pre účely takéhoto všeobecného a jednotného opísania procesov v Objektívnej realite. Okrem toho, nezaškodí mu, ak popremýšľa nad tým, prečo keď príde do nemocnice alebo zavolá záchranku, tak v ňom nevyvoláva hysterický odpor ten fakt, že medicína používa jednotnú terminológiu pre všetky biologické odvetvia vedy a praxe, v ktorých rovnakým pojmovým aparátom opisuje javy vyskytujúce sa aj v živote rastlín, aj zvierat, aj človeka? Isteže, človek disponuje osobitosťami, ktoré ho odlišujú od všetkého ostatného v Objektívnej realite, no aj tak je stále iba jej časťou, a jeho osobitosť je vyjadrením spoločných zákonitostí jej bytia, navyše táto osobitosť nie je osvojená v plnej miere drvivou väčšinou ľudí žijúcich na Zemi.

[1] Viď filozofický termín „Mechanistický materializmus“. – pozn. prekl.

V našom chápaní DVTR predstavuje mieru vedomého vnímania a chápania riadenia ako takého. Nie je potrebná pre manažérov-praktikov, ktorých nevedomé úrovne psychiky dosť dobre zvládajú modelovanie, výber a realizáciu možností riadenia. Je však potrebná pre obnovu a zaistenie jednoty medzi vedomou a nevedomými zložkami psychiky v procesoch riadenia, akými sú všetky udalosti v ľudskom živote. A tí, pre ktorých DVTR prijateľná nie je, môžu žiť s tou mierou jednoty a rozladenosti vedomej a nevedomých úrovní psychiky, aká sa v nich sformovala «sama od seba».

3. Stabilita
v zmysle predpovedateľnosti

Ako sme uviedli už skôr, KĽÚČOVÝM pojmom teórie riadenia je: **stabilita objektu, v zmysle predpovedateľnosti jeho správania v stanovenej miere, pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien a riadenia**. Preto podrobné vysvetlenie vyššie uvedených vecí začneme práve od tohto javu a pojmu, ktorý ho vyjadruje.

Začneme tým, že v ruskom jazyku máme tri slova s veľmi podobným významom: „predtucha“, „predpoveď“ a „predvidenie“. Z toho predtucha *(cítenie, tušenie čohosi)*, ako jav vlastný psychike človeka, je prvotná. Čo vzniká ďalej na základe predtuchy *(predpoveď alebo predvidenie)* závisí od toho, ako sa ďalej premietne informácia, ktorá prišla v pocitoch. Predvidenie je, väčšinou, výsledkom spracovania informácií z predtúch pravou mozgovou hemisférou, ktorá zabezpečuje prácu s obrazmi; avšak predpoveď *(prognóza)*, ktorá v sebe zahŕňa aj určitú lexiku, gramatiku jazyka a algoritmiku prepínania medzi obrazmi a prúdmi obrazov, si nutne žiada koordinovanú činnosť pravej aj ľavej hemisféry v procese spracovania informácie.

Na definíciu pojmu charakterizujúceho jav «stabilita v zmysle predpovedateľnosti...» sme potrebovali osemnásť slov, čo je na termín pomerne veľa, a hoci aj naďalej budeme krátiť plný termín až do «stabilita na základe predpovedateľnosti» alebo «stabilita v zmysle predpovedateľnosti», alebo jednoducho «predpovedateľnosť», tak v jeho úplnom znení niet zbytočných slov, a preto za krátkym termínom treba vždy vidieť plnosť tohto javu, opisovanú termínom v jeho plnom znení.

Tento pojem je kľúčový v priamom zmysle slova: bez osvojenia si kľúčov nemožno vystúpiť z abstraktnej teórie a vstúpiť do reálnej praxe života; avšak vlámať sa do Života, a narobiť neporiadok, tak to možné je.

Vo väčšine odvetví vedy, ako aj v technike, je pojem «stabilita» založený na tendencii objektu vracať sa do východiskového režimu svojej existencie *(u všetkých alebo časti parametrov charakterizujúcich jeho správanie)* hneď potom, ako je rušivý vplyv, ktorý vyvolal jeho prvotný odklon parametrov, odstránený. Absencia takejto tendencie alebo prítomnosť opačnej tendencie býva definovaná ako «nestabilita».

Avšak pojem «stabilita v zmysle predpovedateľnosti...» má oveľa všeobecnejší charakter, a pojem typický pre 19. až 20. storočie: «stabilita» *(v zmysle postupného návratu parametrov objektu k východiskovým hodnotám po odstránení rušivého vplyvu, vonkajšieho alebo vnútorného)* je len jednou z možností ako chápať pojem «stabilita v zmysle predpovedateľnosti...».

Môžu existovať objekty, ktoré sú principiálne nestabilné v zmysle znižovania odklonu po odstránení rušenia. Napriek tomu, ak sa charakter tejto nestability stane predpovedateľným a podarí sa vytvoriť systém riadenia nestabilného objektu *(s dostatočne rýchlou odozvou a výkonom)*, tak objektívne nestabilný objekt sa stáva stabilne riadeným, t.j. v podstate stabilným[1]. Ďalej:

! «stabilita», to je stabilita v zmysle znižovania odklonu alebo prípad, keď kontext umožňuje dvojakú interpretáciu;

[1] Tento princíp sa pokúšajú zrealizovať aj v projektoch reaktorov termonukleárnej syntézy typu TOKAMAK: prúd plazmy je nestabilný, a jeho konfiguráciu sa nepriamo snažia riešiť priamym riadením napätia v elektromagnetickom poli, ktoré udržiava plazmu v reaktore.

Existujú príklady úspešnej realizácie riadenia nestabilných objektov, opierajúc sa o tento princíp: v letectve, lodnom priemysle atď.

! «predpovedateľnosť», tá sa priamo používa, len keď je dvojaká interpretácia vylúčená.

Objekty, ktoré nie sú stabilné v zmysle predpovedateľnosti, v princípe odolávajú riadeniu a nemôžu byť uvedené do režimu samoriadenia práve preto, že ich správanie pod vplyvom vonkajšieho prostredia, aktuálnych alebo zamýšľaných prostriedkov riadenia a vnútorných zmien má nepredvídateľný charakter.

Tak je napríklad šofér schopný riadiť automobil, lebo dopredu vie, predvída, vopred tuší, ako a za aký čas auto zareaguje na jeho vopred zamýšľané kroky pri riadení, hoci v prípade profesionálov sa už tieto kroky stali podvedomými automatizmami.

Ak auto neviete šoférovať alebo sa vám vážne „rozladilo“, potom jeho reakcie na vaše činy nebudete vedieť predvídať a auto pre vás ostane neriaditeľné. V letectve je to ešte očividnejšie: dokonca aj skúsených pilotov treba nanovo školiť, keď prechádzajú z jedného typu lietadla na iný typ *(ktorého reakcia na vonkajší vplyv a riadenie je odlišná od lietadiel, na ktoré boli zvyknutí)*, hoci kvalifikovaný pilot vo všeobecnosti lietadlo riadiť vie.

Tieto príklady poukazujú na principiálne dôležitú osobitosť «stability na základe predpovedateľnosti...»: v tomto jave sa objektívne a subjektívne zjednocuje do akejsi celistvej miery predpovedateľnosti, v ktorej sa stráca hranica medzi objektívnym a subjektívnym.

Zároveň dávame čitateľovi na vedomie, že v kontexte celej tejto knihy:

Termín «**objektívny**» *(a slová s rovnakým koreňom)* vo vzťahu k procesu *(alebo objektu)* znamená: proces, ktorý

prebieha bez nášho zasahovania a bez riadiaceho vplyvu zo strany iných *(plne rozpoznaných subjektov)*, v medziach rozptylu parametrov umožneného hierarchicky vyšším objemnejším riadením.

Termín «**subjektívny**» *(a slová s rovnakým koreňom)* znamená: patriaci subjektu, vytvorený subjektom; a vo vzťahu k procesom *(alebo objektom)* je to absencia objektívnosti, t.j. sú vystavené riadiacemu vplyvu zo strany plne rozpoznaných subjektov v medziach, ktoré umožňuje hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie.

Ak subjekt, ktorý vplýva na priebeh procesu, nie je rozpoznaný, a anonymné riadenie procesu nie je vnímané ako riadenie, potom takýto proces bude pozorovateľom *(a možno aj kandidátom na jeho riadenie)* vnímaný ako objektívny proces stabilného samoriadenia alebo nejaký prirodzený *(zdanlivo neriadený)* proces.

Hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie *(je súhrnom nášho i jednotlivých cudzích riadení tej istej hierarchickej úrovne, ktoré patria do jeho množiny)* sa považuje za objektívny proces, keďže direktívne zmeniť charakter hierarchicky vyššieho riadenia objekt len pomocou svojej subjektívnej vôle nemôže.

Hojnosť príkladov hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia *(HVOR)* poskytuje hierarchia velenia ozbrojených síl: družstvo, čata, rota atď. Hierarchicky vyššie riadenie sa vyčleňuje z množstva jednotlivých nižších riadení *(napr. čata z jednotlivých družstiev)* dohromady tvoriacich objemnejšie riadenie. Touto otázkou sa budeme ešte zaoberať podrobnejšie.

Objektívnosť vstupuje do javu «stabilita v zmysle predpovedateľnosti...» cez objekt, cez prostredie, v ktorom

sa nachádza, a cez hierarchicky Najvyššie *(a nie iba vyššie)* riadenie, ktoré je spoločné pre objekt, prostredie, pre množstvo jednotlivých hierarchicky nižších riadení vychádzajúcich z prostredia *(od neodhalených v ňom subjektov)*, a tiež pre subjekt, ktorý robí prognózu voči skúmanému objektu.

Logika DVTR je taká, že nutne vedie k objaveniu termínu **«hierarchicky najvyššie všezahŕňajúce riadenie»** *(HNVR alebo HNR)*. Ak budeme všetko nazývať svojimi menami, tak hierarchicky najvyššie všezahŕňajúce riadenie predstavuje činnosť Boha — Tvorcu a Všedržiteľa — jedným slovom Všedržiteľnosť. No z pohľadu ateistickej tradície svetonázoru je tento termín prázdny v tom zmysle, že v živote mu nezodpovedá žiadny objektívny jav okrem toho, čo veda ešte neobjavila.

Avšak, tento termín si predsa len žiada bližšie vysvetlenie, potrebné jak pre tých, ktorí sú na základe «vedeckých poznatkov» presvedčení o tom, že Boha niet, tak aj pre tých, ktorí sú presvedčení na základe nejakého náboženstva o tom, že Boh existuje: normálne má život človeka plynúť v osobnom hĺbavom dialógu s Bohom o zmysle a udalostiach života, o vplyve človeka na priebeh udalostí.

A dôkazy Svojej existencie dá Boh každému v tomto dôvernom dialógu Sám, primerane osudu každého, primerane jeho dosiahnutému osobnému rozvoju, primerane problematike, ktorá zostáva v živote človeka a spoločnosti nevyriešenou. Dôkazy Božej existencie majú mravno-etický charakter a spočívajú v tom, že udalosti v ľudskom živote zodpovedajú povahe úmyslov a skrytých modlitieb, potvrdzujú objektívnu pravdovernosť človeka a dávajú mu

ochutnať plody vlastnej nepravdovernosti, ktorej zostal oddaný napriek Zhora mu poskytnutým znameniam.

Inými slovami, dôkazy Božej existencie *(Zhora predkladané človeku)* sú objektívne a zodpovedajú vedeckému princípu «experimentálneho overovania hypotéz», avšak s jednou výhradou: každý jeden dôkaz má svoj neopakovateľný životný mravno-etický svojráz. A v dôsledku toho sa žiaden umelý experiment na tému «Existuje Boh?» — na spôsob experimentov *«Premýšľajú zvieratá? akú majú filozofiu?»*, z ktorých je vykliešťená mravnosť a etika — uskutočniť nepodarilo a ani nepodarí.

V prostredí objektu sa môžu nachádzať aj anonymné neodhalené subjekty, majúce svoje zámery a možnosti vplyvu na objekt, podobne ako vyššie spomínané odhalené subjekty.

A tak **subjektívnosť** vstupuje do javu «stabilita v zmysle predpovedateľnosti» cez náš subjekt robiaci prognózu, a cez iné „objekty“, ktoré boli odhalené a rozpoznané ako subjekty majúce svoje zámery vo vzťahu k objektu predpokladaného riadenia *(nami i nimi)* a majúce aj možnosti vplývania na tento objekt a prvý subjekt, t.j. cez množstvo odhalených cudzích riadení.

Subjekt môže vykonávať prognózu výlučne na základe svojej subjektívnej interpretácie objektívnych príčinno-následkových súvislostí[1] podmieňujúcich existenciu objektu, a vlastného modelovania algoritmiky správania iných riadiacich subjektov, ktorých rozpoznal v danom prostredí, a to všetko v spojení s intuíciou a zmyslom miery — priamym vnímaním Božieho Predurčenia bytia. Jednako, je

[1] Hoci častejšie sa používa slovné spojenie «objektívnych zákonitostí», ktorým sa zároveň zatieňuje zmysel «objektívnych zákonitostí», a ten spočíva v podmienenosti následkov príčinami v súlade s Božím Predurčením existencie Objektívnej reality.

tu ešte možnosť získania informácie prognostického charakteru aj od iných subjektov, vykonávajúcich riadenie na tej istej alebo vyššej hierarchickej úrovni, až po získanie informácie priamo od Najvyššieho, ktorý vykonáva hierarchicky Najvyššie riadenie *(HNR)*.

Pri celkovom prístupe k riadeniu si treba uvedomovať, že v davo-„elitárnej“ spoločnosti štatisticky prevažuje taký spôsob chápania sveta, že vedomie väčšiny ľudí chápe «objektívne zákonitosti» len v ich najprimitívnejšej forme: „rovnaké príčiny v rovnakých podmienkach vyvolávajú rovnaké následky“ — v dôsledku čoho im ich znalosti *(načerpané z kultúry, ale aj vytvorené nimi samotnými)* umožňujú vykonávať prognózu a racionálne konať prevažne len v štandardných situáciách.

Inými slovami, bežné vedomie väčšiny členov davo-„elitárnej“ spoločnosti vníma «objektívne zákonitosti» primitívne ako jednoznačnú zhodu „prípadu“-príčiny a „prípadu“-následku; väčšina z nich odmieta vnímať «objektívne zákonitosti» ako mnohovariantný štatistický model objektívnej pravdepodobnostnej *(t.j. mnohovariantnej)* predurčenosti príčinno-následkovej podmienenosti udalostí. Táto pravdepodobnostná predurčenosť sa v živote odráža v najrôznejšej štatistike, opisujúcej súhrn množstva rôznych prípadov[1], navyše podmienenej mravno-etickou svojráznosťou subjektov ocitajúcich sa nečakane v rôznych konkrétnych okolnostiach. Preto zo zorného poľa subjektu vypadávajú faktory, ktoré priamo vplývajú na zmenu pozorovanej štatistiky *(už nehovoriac o tých nepriamo vplývajúcich)*, a celý proces tak

[1] V kontexte aktuálnej knihy sa má zato, že pravdepodobnosti a pravdepodobnostné predurčenosti objektívne existujú vo vzťahu k budúcnosti, ktorá sa nezrealizovala, kvôli čomu sa ich nedarí priamo pozorovať a zmerať, avšak prejavujú sa v štatistike pozorovaní množstva prípadov rovnakého druhu, ktoré sa odohrali v minulosti. Preto štatistické modely minulosti aj prítomnosti sú prostriedkom hodnotenia pravdepodobnostných charakteristík budúcich procesov.

vníma ako neriadený proces náhodnej zhody nijako nesúvisiacich udalostí, ktoré nedokáže vyjadriť v štatistike, a tým skôr v mravno-eticky podmienenej štatistike.

Subjekt, ktorý je nevoľníkom takéhoto spôsobu chápania «objektívnych zákonitostí», upadá do svojho druhu bláznovstva a koná chaoticky pri štatisticky zriedkavých a ojedinelých prípadoch, ktoré «nezapadajú» do jeho všednej štatistiky jednoznačnej a bezvariantnej zhody príčin a následkov. O vzájomnom vzťahu *ohraničenej* štatistiky a zriedkavých, ojedinelých prípadoch presahujúcich medze jej ohraničení napísal A.S.Puškin nasledovné:

«Prozreteľnosť nie je algebra. Um človeka, ľudovo povedané, nie je prorok, ale hádač, on vidí celkový chod vecí a môže z neho vyvodiť hlboké predpoklady, často potvrdené časom, no nedokáže predvídať *náhodu* — mocný a okamžitý nástroj Prozreteľnosti[1]».

Nositelia tohto druhu chápania sveta zabúdajú aj na subjektívnosť interpretácií a subjektívnosť použitia príslušných modelov všeobecných príčinno-následkových zákonitostí ku konkrétnym okolnostiam. Vzhľadom na túto okolnosť sa **miera dostatočnej predpovedateľnosti** tiež určuje subjektívne, primerane zadaniu *(danej riadiacej úlohy zo strany subjektu)* a vychádzajúc z jeho vlastnej interpretácie objektívnej podmienenosti riadiacej úlohy od všeobecných zákonitostí bytia. To posledné znamená, že subjekt je povinný zaistiť minimálne takú mieru predpovedateľnosti, ako je objektívne potrebná pre realizáciu riadenia. T.j. nie menšiu.

[1] A.S.Puškin. „O druhom zväzku «Histórie ruského národa» od N.A.Polevogo“. (r. 1830). Citované z Kompletnej akademickej zbierky diel v 17-tich zväzkoch, reedícia z r. 1996 vo vydavateľstve «Nedeľa» na základe vydania AV ZSSR z r. 1949, str. 127. Slovo «náhodu» zvýraznil sám A.S.Puškin.

Vo vydaniach, ktoré vyšli ešte pred rokom 1917, slovo «náhodu» nezvýrazňovali a dávali zaň bodku s tým, že text «— mocný a okamžitý nástroj Prozreteľnosti» bol odstránený: predrevolučná cenzúra mala za to, že človeku, ktorý nezískal špeciálne teologické vzdelanie, nenáleží hovoriť o Prozreteľnosti *(viď napr. vydanie A.S.Suvorina z r. 1887 a vydanie pod red. P.O.Morozova)*; a cirkev nezaraďovala A.S.Puškina — Slnko Ruskej poézie — medzi spisovateľov, ktorých diela by sa patrilo citovať a komentovať budúcim generáciám teológov vo svojich traktátoch. A tak v ére historického materializmu sa vydavatelia A.S.Puškina zachovali čestnejšie, než ich v Boha veriaci predchodcovia, a uviedli názor A.S.Puškina k tejto otázke bez vynechaných častí.

Potrebná miera predpovedateľnosti správania objektu je voči subjektu riadenia, ktorý čelí sformovaným podmienkam *(objekt + vonkajšie prostredie)*, ktoré nemôže zďaleka vždy a vo všetkom zmeniť, objektívne daná. Pre skúšobného pilota sú to poveternostné podmienky v momente štartu, typ lietadla *(jeden z množstva testovaných)*, letová úloha. Subjektivita *(kvalifikácia subjektu riadenia (v danom prípade pilota), jeho vnímanie objektívne prebiehajúceho a objektívne možného)* potom určuje, či subjekt dokáže vstúpiť do riadiaceho procesu v objektívne sformovaných podmienkach.

Tak napríklad žiak leteckej školy niekedy nevie pristáť s lietadlom na kilometrovej pristávacej dráhe pozemného letiska za bezvetria a výbornej viditeľnosti bez toho, aby nepoškodil podvozok; morský pilot často pristáva s lietadlom v noci a počas búrky na zle viditeľnú lietadlovú loď, kde dĺžka pristávacej plochy je okolo 100 metrov[1], na ktorej svieti len niekoľko navádzacích svetiel v úzkych sektoroch *(rozpätím do 3°)*, hoci modifikácia lietadla môže byť jedna a tá istá. Stabilita na základe predpovedateľnosti sa tu prejavuje v tom, že službe na lietadlovej lodi predchádza špeciálny výber a príprava kandidátov.

«Stabilita v zmysle predpovedateľnosti...» vo vzťahu k čomukoľvek je jediným testom na adekvátnosť vnímania tohto «čohokoľvek» v prostredí, ktoré ho obklopuje: či už je to iný človek, spoločnosť, zariadenie, počasie atď. V tomto teste sa otvára a rieši základná otázka každej

[1] Ak pilot zle odhadne dráhu a priskoro klesne za loďou «nedoletí», tak ak sa mu nepodarí rýchlo nabrať výšku a prekonať efekt nasávania lietadla v zóne za zadnou časťou lode, ktorý vzniká pri jej pohybe, tak sa lietadlo rozbije o trup lode; posádka v takomto prípade hynie, ak sa jej nepodarí v posledných metroch katapultovať. Ak lietadlo pri pristávaní klesne neskoro a «preletí», tak možnosť zopakovať pristávanie má garantovanú technicky aj organizačne len v rámci tých možností, ktoré mu umožňuje zvyšok paliva v lietadle.

filozofie, alebo naopak filozofia zažíva porážku pri strete so životom a jej „základná otázka“[2] mizne spolu s ňou.

Bez chápania vyššie uvedeného často to, čo je pre subjekt nepredpovedateľné, mu pripadá ako neriadený, živelný jav. A tento defekt vnímania Objektívnej reality je v davo-„elitárnej“ kultúre vlastný mnohým. Pritom v rovnakom okamihu je pre iné subjekty ten istý jav plne predpovedateľný a riadený: možno nie nimi samými, možno anonymne, ale riadený. Anonymné riadenie pritom môže byť vnímané ako samoriadenie, objektívne vlastné skúmanému procesu, hoci v skutočnosti samoriadením nie je. No v ľubovoľnom variante vnímania, každý jeden proces prebieha vriečiskuhierarchicky Najvyššieho všezahŕňajúceho riadenia — Všedržiteľnosti, v súlade s ktorou je každý proces objektívne riadený najlepším spôsobom.

Objekt môže stratiť stabilitu v zmysle predpovedateľnosti v dôsledku:

- príčin, ležiacich v ňom samom *(nepozorovane prejde do celkom iného režimu, problém v nastaveniach alebo porucha)*;
- príčin, spojených s okolitým prostredím *(loď v silnej búrke, obzvlášť ak postupuje súbežne)*. Patrí sem aj zmena charakteru objemnejšieho riadenia *(HVOR)*;
- a príčin, spojených so subjektom, ktorý sa ho snaží riadiť alebo robiť prognózu *(prepracovanosť vedúca k chybám; vplyv faktorov ubíjajúcich a deformujúcich psychiku atď.)*.

[2] Práve preto, že dialektický materializmus stavia základnú otázku filozofie ináč, je sám škodlivý. To isté sa týka aj drvivej väčšiny idealistických filozofických škôl.

Strata predpovedateľnosti môže byť úplná, prichádzajúca náhle alebo postupne sa zosilňujúca v čase. Existuje anekdota o predpovedateľnosti a strate stability v zmysle predpovedateľnosti:

Pilot na ceste narazí do prekážky. Dopravnému inšpektorovi vysvetľuje príčinu: *„Ťahám volant k sebe, a nevzlieta to...“* — Pravdaže, ak by si nepomýlil auto s lietadlom, zrážky by nebolo.

Jeden a ten istý objekt môže byť stabilný v zmysle predpovedateľnosti na základe jedných parametrov a nestabilný na základe iných. Tak je napríklad auto plne predpovedateľné na základe spotreby paliva, najazdených kilometrov do ďalšej výmeny oleja a servisu opotrebovaných dielov. Je však nepredpovedateľné *(pre väčšinu)* na základe garancie pred defektom. Práve z toho dôvodu väčšina šoférov so sebou vozí náhradné koleso a nie náhradnú prevodovku; a keď vo financiách panuje stabilný poriadok, tak len zriedka vidno lajdákov stopujúcich s kanistrou uprostred odľahlej cesty, hoci autá na zdviháku sem-tam vidno jak na diaľniciach, tak na regionálnych cestách. No auto, ktoré vyčerpalo svoje zdroje, sa náhle kazí štatisticky častejšie, než nové, svedomito vyrobené a dobre nastavené. To znamená, že úmerne zastarávaniu strácajú mnohé technické objekty predpovedateľnosť v zmysle bezporuchovosti ich práce.

Okrem toho, u subjektu môže vzniknúť ilúzia jestvovania objektu; môže vzniknúť aj želanie ho riadiť; a pri pokuse uskutočniť toto želanie môže vzniknúť aj ilúzia riadenia, avšak rozčarovanie nakoniec už nebude iluzórne ale úplne reálne. Počítačové hry a ich „virtuálna realita“ je plná podobných imitácií, a v živote sú to zasa príbehy o boji rozviedok s kontrarozviedkami, zväčša stvárnené

v umeleckých dielach, napríklad: „Štít a meč“, „17 zastavení jari“ atď.

Väčšinou takéto prípady straty stability v zmysle predpovedateľnosti a následné rozčarovania bývajú spojené s tým, že modelovanie *(správania objektu)* sa vykonáva na základe zovšeobecnenej analýzy správania sa analogických objektov v minulosti *(a s nesprávnou identifikáciou vektora cieľov samoriadenia objektu)*, t.j. prognóza sa robí na základe subjektívneho stotožnenia objektu s cudzou informáciou, ktorou on objektívne nedisponuje; alebo niektoré javy subjekt rozpoznal ako faktory ukazujúce na prítomnosť už známeho objektu, zatiaľ čo tieto faktory môžu byť vytvorené celkom inými objektmi.

Posledný príklad v praxi, to je napríklad boj konštruktérov morských mín a konštruktérov vlečných sietí na ich likvidáciu. Mína by mala reagovať iba na loď vo svojom ničivom dosahu alebo dokonca len na nepriateľskú loď, ignorujúc vlastné lode, alebo len na nepriateľské lode určitej triedy. A vlečná sieť, ktorá nie je loďou, musí zasa imitovať vplyv lode na rozbušku míny. Zariadenia na ochranu pred mínami, ktoré sa inštalujú na niektoré lode, naopak musia imitovať neprítomnosť lode v zóne ničivého dosahu míny, keď je tam tá loď úmyselne prítomná.

Toto boli príklady situácií, keď sa modelovanie správania objektu robí na základe vonkajšej zdanlivej informácie o objekte, a nie na základe hodnovernej informácie o jeho vnútornom stave[1]. Uvedený rozdiel v prístupe k prognózovaniu sa špeciálne prejavuje v prostredí tých, ktorým bol nadelený rozum, bytostí aspoň čiastočne slobodných vo výbere ideálov, línie svojho správania a *vôle (tiež aspoň čiastočne slobodnej)*. O možnom nesúlade medzi

[1] Matematicky formálne sa tento prístup realizuje v smere, ktorý dostal názov «expertné systémy».

(subjektom vyhodnotenou) vonkajšou informáciou o objekte a vnútornou informáciou objektu, ktorá je mu skutočne vlastná, sa oplatí porozmýšľať pri spomienke na rozprávku A.S.Puškina o Zlatej Rybke...

Jeden a ten istý objekt môže byť nestabilný v zmysle predpovedateľnosti jeho správania na základe vonkajšej informácie *(charakterizujúcej jeho prítomnosť v prostredí)* a plne stabilný pri modelovaní jeho reakcií na základe zistenej o ňom vnútornej informácie *(charakterizujúcej neho samého)*, samozrejme, ak ju dokážeme v procese modelovania spracovávať rýchlejšie, než prebieha reálny proces.

Celkovo **základ prognózy tvoria**:

- zmysel miery, t.j. vnímanie možného a nemožného, uskutočniteľného a neuskutočniteľného vo vzťahu k úlohám riadenia;
- modelovanie správania objektu pod vplyvom vonkajšieho prostredia, jeho vnútorných zmien a riadenia. Modelovanie, ktoré prebieha rýchlejšie, než samotný modelovaný proces v realite;
- informácia získaná od iných subjektov, riadiacich skúmaný objekt alebo analogické objekty;
- informácia získaná od hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia až po informáciu zoslanú bezprostredne Bohom — Tvorcom a Všedržiteľom.

Formálne sa prognostika delí na **vedeckú**, získavanú na základe vedeckých teórií a experimentov, ktoré určitým spôsobom zodpovedajú reálnym procesom; a **intutívno-subjektívnu**, obsahujúcu najrôznejší subjektivizmus *(od osobitostí ľudskej štruktúry organizmu až po osobné vzťahy každého z nich s Bohom),* a ktorá vytvorila vedecké,

teoretické a experimentálne metódy riešenia rôznych typov úloh.

Je to tak, hoci existujúcu kultúru intuitívno-subjektívnej prognostiky sprevádza štatistika chýb subjektivizmu: nesplnené predpovede, jalové túžby a klamlivé očakávania, vedecké omyly atď. Pritom aj použitie osvedčených a funkčných vedeckých metód je podmienené subjektivizmom: jedni ľudia ich bez problémov dokážu používať k odhaleniu a riešeniu problémov, a druhí, hoc ich aj ovládajú dokonale, nevedia sa naučiť ich používať v praxi.

* * *

Je možné, že niekomu termín **«stabilita objektu, v zmysle predpovedateľnosti jeho správania v stanovenej miere, pod vplyvom vonkajšieho prostredia, vnútorných zmien a riadenia»** bude pripadať ako ohlupujúci zmyslový kokteil, ktorý je príliš všeobecný, a preto zbytočný. Takí ľudia majú na výber: v západnej literatúre zameranej na problematiku riadenia existuje profesionálny slangový termín **«efekt opičej labky»**, ktorý je v podstate presným opakom nami uvedeného termínu; t.j. «nestabilita objektu, v zmysle...» = absencia predpovedateľnosti. Tento «efekt opičej labky» sa prejavuje v tom, že vykonaný krok spolu s očakávaným pozitívnym výsledkom prináša ešte aj nečakané sprievodné efekty, ktorých negatívny dopad prevyšuje dosiahnutý kladný výsledok a úplne ho znehodnocuje. Tento variant riadenia býva v ruskom jazyku opisovaný frázou: „za čo sa bili, na to aj doplatili“.

Západný termín má svoj pôvod v tvorbe anglického spisovateľa W.W.Jacobsa, autora príbehu „Opičia labka“. Príbeh hovorí o tom, že starý britský vojak si priniesol z Indie od fakíra talizman, vysušenú opičiu labku. Ten, kto

ju vlastní má právo na splnenie troch želaní. Tá sa dostane do rúk jeho známeho, ktorý vyslovuje prvé želanie: chce okamžite 200 libier šterlingov. V tom prichádza zamestnanec firmy a oznamuje mu, že jeho syn je mŕtvy a odovzdáva mu kompenzáciu za syna: 200 libier šterlingov. Zronený otec chce okamžite vidieť svojho syna, hneď teraz... Zrazu začuje klopanie na dvere, objavuje sa prízrak jeho syna. Vydesený majiteľ labky si hneď želá, aby prízrak zmizol atď.

Sušená — mŕtva — opičia labka *(nástroj čiernej mágie)* „mala“ schopnosť plniť želania svojho majiteľa práve takýmto spôsobom, čo ju aj odlišovalo od živého prorockého koňa *(„Sivka Burka“)* z ruských rozprávok, ktorého dobré skutky sa plnili v čistej podobe bez sprievodných nepredpovedaných škôd.

Námet príbehu Jacobsa nadobudol idiomatický[1] význam: splodil slangový termín «efekt opičej labky»[2], ktorý chápaniu človeka nič nehovorí, pokiaľ nepozná aj obsah príbehu.

> «Opičia labka» s jej defektom vznikla ako prvok profesionálneho slangu z toho dôvodu, že v západnej vede, rovnako ako v „sovietskej“, existujú verejné, tajné a podvedomo-psychické zákazy na skúmanie určitých javov, a teda aj vypracovanie spôsobov chápania ich podstaty. Tento druh zákazov vyvoláva vo vedeckých kruhoch „mystickú“ hrôzu, v dôsledku čoho vedci, ktorí sa v živote stretávajú so zakázanou tematikou, odmietajú niektoré veci a javy nazývať svojimi menami *(vyplývajúcimi z ich podstaty)*, a radšej ich označujú

[1] Idióm je ustálené slovné spojenie, ktoré sa chápe v určitom prenesenom alebo symbolickom význame: napr. «hot dog» sa doslova prekladá ako «horúci pes», no používa sa pre označenie „párku v rožku“. (*No kľúč je práve v dvojzmyselnosti anglického slova „hot“*)

[2] The effect of The Monkey´s Paw. – pozn. prekl.

formálnymi znakmi *(symbolmi)*, s ktorými ak sa stretnú „zasvätení“, tak pochopia o čo ide; a „nezasvätení“ to vraj vedieť nemusia.

Preto, kým Západ občas používa termín «efekt opičej labky», ktorého asociácie možno pochopiť len v spojitosti s obsahom Jacobsovho príbehu *(samotná fráza nemá zmysel, a pre toho, kto nepozná kľúč (obsah príbehu), je zbytočná)*, tak my sme dali prednosť termínu s plne definovaným obsahom, ktorý je človek schopný pochopiť aj sám, a úmerne tomu si ho aj osvojiť. Vďaka tomu môže ochrániť: 1) svoje okolie a 2) sám seba od prejavov defektu, či skôr «opičej hlavy» *(a nie labky)* na pleciach všetkých, ktorí svojimi činmi vyvolávajú «efekt laby» *(vrátane efektu «špinavých papŕč» vo vládnych «špičkách»)*.

Nato, aby sme sa vyhli defektu «opičej» hlavy na pleciach človeka, treba sa, predovšetkým, vyhýbať činom s vyložene nepredpovedateľnými následkami, a tiež sa nespoliehať «na náhodu» v situáciách, v ktorých možno zjavne predpokladať problémy a škodu.

Odovzdávanie prognostických a riadiacich zručností jedným subjektom druhému subjektu je možné, ak príčinno-následkové podmienenosti *(inými slovami: objektívne zákonitosti)*, ktoré ležia v základe prognózovania a riadenia, môžu byť opisované v nejakom, oboma subjektmi zdieľanom systéme kódovania *(t.j. odovzdávané v spoločnom «jazyku», v tom najvšeobecnejšom zmysle slova «jazyk», označujúceho ľubovoľný rozvinutý prostriedok informačnej výmeny medzi ľuďmi);* v opačnom prípade všetkým záujemcom o získanie danej zručnosti zostáva, aby si ju vypracovali a osvojili samostatne. T.j. o-SVOJ-enie akejkoľvek zručnosti je vždy rozšírením svojho vlastného systému stereotypov, pri formovaní a zavádzaní doň nových

stereotypov vonkajšieho a vnútorného správania. A jednota dostupných *(pre rôzne subjekty)* systémov kódovania informácie *(dosť jednoznačnej pre každého z nich)*, im len uľahčuje proces odovzdávania a osvojovania zručností.

Preto potreba odovzdávania si zručností v spoločnosti môže vyžadovať vytvorenie nových systémov kódovania informácie a k nim príslušného pojmového aparátu, avšak **o-SVOJ-enie tohto všetkého**, dokonca vytvoreného inými ľuďmi, **predstavuje prácu, ktorú môže každý učiaci sa vykonať len sám osobne, pretože systém obrazných predstáv o Živote ako celku i jeho jednotlivých javoch, vrátane vedeckých abstrakcií, si každý človek v sebe musí vypracovať sám**.

Tí, ktorí vytvárajú nové prostriedky, majú zároveň povinnosť postarať sa o to, aby ich dielo bolo možné si osvojiť, podľa možnosti, jednoducho a bez efektov «opičej hlavy», keď učia jednému, a naučia čomusi celkom inému, až do občas presného opaku toho, čo bolo spočiatku deklarované. V tomto spočíva ešte jedna stránka splývania objektívneho a subjektívneho v pojme «stabilita v zmysle predpovedateľnosti».

4. Prognostika, proroctvá a realizácia jediného variantu budúcnosti

V základe stabilnej predpovedateľnosti leží **zmysel celovesmírnej Miery** *(priame vnímanie predurčenia existencie Vesmíru Zhora)*, z ktorého vedomie čerpá pomocou intelektu rozpoznané znalosti príčinno-následkových súvislostí v systéme «objekt riadenia — okolité prostredie — systém *(subjekt)* riadenia — prostriedky *(orgány)* riadenia». Zmysel miery je zmyslom, ktorý má osobnostný svojráz**.** Za normálnych okolností by mal ladiť so znalosťami *(mal by ladiť s informáciou osvojenou v kultúre spoločnosti)*; zmysel miery nemožno dávať do protikladu osvojeným znalostiam, tak ako sa nedávajú do protikladu znalostiam ani ostatné ľudské zmysly: zrak, sluch atď.

Jedným z aspektov zmyslu miery je vnímanie a porovnávanie pravdepodobnostných predurčeností rôznych variant budúcnosti a ich hodnotení. Toto bude potrebné objasniť.

Pojem «pravdepodobnosť» *(v presne definovanom zmysle slova, a nie v neurčito všednom)* sa najviac používa v matematike, kde sa neoddeliteľne spája so štatistickými modelmi opisujúcimi štatistické zákonitosti, ktoré popisujú frekventovanosť, periodicitu každého z rozpoznaných variantov hromadných, pravdepodobnostne predurčených javov rovnakej kategórie. Preto najprv podrobnejšie preskúmame vzájomnú súvislosť matematickej teórie pravdepodobností a DVTR.

Pravdepodobnostná predurčenosť budúcnosti ako takej sa vždy presne rovná hodnote 1.0 *(t.j. 100%)*. Avšak tvrdenie

«pravdepodobnostná predurčenosť budúcnosti sa vždy rovná hodnote 1.0» je obsahovo neurčité, pokiaľ ide o opis tejto budúcnosti, ktorá ale vždy predurčene nastane s pravdepodobnosťou presnou hodnote 1.0. Toto tvrdenie je ekvivalentné tomu, že akási neurčitá budúcnosť *(«budúcnosť ako taká»)* vždy nastane. Preto ak si predstavíme, že na jednej miske váh leží pravdepodobnostná predurčenosť neurčitej všeobecnej budúcnosti s hodnotou 1.0, potom na druhej miske váh v takejto predstave musí ležať množstvo viac či menej detailizovaných *(a teda navzájom odlíšiteľných)* variantov tejto «všeobecnej budúcnosti», z ktorých každý si možno zvoliť ako svoj vektor cieľov riadenia.

Avšak pravdepodobnosť každého z týchto jednotlivých odlišných variantov budúcnosti je menšia, než presná hodnota pravdepodobnostnej predurčenosti všeobecnej budúcnosti, ktorá je rovná číslu 1.0.

Život, to je praktické jednoznačné uskutočňovanie hromadných pravdepodobnostných predurčeností, ktoré sa odrážajú v zrealizovanej štatistike.

Matematická teória pravdepodobností a matematická štatistika predstavuje zidealizovaný model praktického uskutočňovania pravdepodobnostných predurčeností, ktorý neberie do úvahy subjektivitu manažéra alebo zahrňuje nejakú individuálnu štatistiku subjektivity manažérov, ktorá opisuje skúmaný proces spoločne s ďalšími procesmi rovnakého druhu javov v hierarchii Vesmíru, a tiež spoločne s ďalšími individuálnymi štatistikami.

No aj v jednom, aj druhom prípade *(hoci v každom inak)*, aspekt riadiacej spôsobilosti konkrétneho manažéra *(alebo uchádzača o riadenie)* vypadáva zo zorného poľa

matematickej teórie pravdepodobností a matematickej štatistiky. Avšak proces uskutočňovania pravdepodobnostných predurčeností v Živote je vždy procesom riadenia, a preto je podmienený nielen objektívne, ale aj subjektivitou tých, čo riadia.

Vo vzťahu k úlohám riadenia na základe Plnej funkcie *(zmysel tohto termínu bude podrobne vysvetlený v 10. kapitole)* táto okolnosť figuruje ako osobnostný aspekt dávajúci procesu osobnostný svojráz. Štatistika vo vzťahu k minulosti a teória pravdepodobností vo vzťahu k modelovaniu budúcnosti býva slepá k osobnostnému aspektu, ktorý je prítomný v procese riadenia. Ony dokážu vyhodnotiť pravdepodobnostné charakteristiky konkrétneho variantu a štatistické charakteristiky množiny variantov procesu, ale neodpovedajú na otázky ako: kto osobne, a prečo pasuje do jednej štatistiky a vypadáva z druhej?! Tieto modely sú necitlivé k tomu, kto konkrétne... Ony ukazujú len výsledok a jeho «váhu» v štatistike, a subjekty, ktoré ho dosiahli, ostávajú za hranicami ich možností.

Avšak v praktickom uskutočňovaní pravdepodobnostných predurčeností v rôznych riadiacich úlohách práve subjekt — konkrétna osoba — v sebe nesie *(alebo na seba viaže)* rôzne možnosti alebo nemožnosť uskutočnenia tej-ktorej udalosti, ktorej zodpovedá určitá matematická pravdepodobnosť v zmysle formálno-algoritmického vyhodnotenia objektívnej pravdepodobnostnej predurčenosti vzniku udalosti, získaného na základe toho-ktorého štatistického modelu bez zohľadnenia akéhokoľvek riadenia *(alebo pri riadení «naslepo» zvoleného manažéra, čo je takmer ekvivalentné neprítomnosti riadenia na skúmanej úrovni hierarchie riadenia daného procesu, hoci to, čo sa na tejto úrovni zdá*

ako výber manažéra «naslepo», je prejavom hierarchicky vyššieho riadenia).

Obrazne povedané, v úlohách riadenia na základe Plnej funkcie:

«Pravdepodobnostná predurčenosť uskutočnenia udalosti» =
«matematická pravdepodobnosť «samouskutočnenia» udalosti» ! «osobnosť manažéra, ako nositeľa určitých možností a schopností».

To znamená, že pravdepodobnosť «matematickej teórie pravdepodobností» je anonymná, avšak objektívna pravdepodobnostná predurčenosť udalosti v živote disponuje svojou osobnou konkrétnosťou, osobným svojrázom, možno aj hierarchicky vyšším voči tej hierarchickej úrovni, ktorej je známa štatistika minulosti a pravdepodobnostné charakteristiky získané na základe štatistických modelov a ich analýzy.

Preto termín «pravdepodobnostná predurčenosť» môže byť širší, než termín «pravdepodobnosť» v jeho striktne matematickom zmysle, ale môže mu byť aj rovný, čo závisí od toho, či konkrétna osoba *(riadiaci subjekt)* zapadá do anonymizujúcej štatistiky a štatistických modelov na vyhodnotenie pravdepodobnostnej predurčenosti *(vtedy ide o pravdepodobnosť)*, alebo do nich nezapadá *(vtedy sa jedná o pravdepodobnostnú predurčenosť na základe pravdepodobnosti a osobnostnej podmienenosti riadenia)*. Avšak tá istá osoba môže zapadať do jednej štatistiky a pravdepodobnostno-štatistických modelov, a nezapadať do iných.

Ak sú štatistické zákonitosti nemenné počas dlhých časových intervalov alebo sa menia v porovnaní s

rýchlosťou samotného procesu riadenia dostatočne pomaly, potom ich možno rozpoznať a môžu byť použité na vykreslenie prognostiky, t.j. variantov budúcnosti. A matematická pravdepodobnosť uskutočnenia každého z rozpoznaných variantov, stotožňovaná so štatistickou hustotou v chronologicky viac-menej stabilnej, rozpoznanej štatistickej zákonitosti, vo svojej podstate predstavuje mieru neurčitosti vo vývoji procesu *(a tiež mieru určitosti, keďže suma (integrál) všetkých pravdepodobností v množine objektívne možného sa rovná presne jednej)*. Takto sa na základe štatistických modelov, založených na pamäti minulých dejov, formálno-algoritmicky prognózuje budúcnosť v pravdepodobnostno-matematickom zmysle, za tichého predpokladu, že minulé pravdepodobnostné predurčenosti, ktoré sa prejavili v štatistike a štatistických modeloch, zostanú nemenné aj v budúcnosti.

Aj keď sa termín «teória pravdepodobností» v matematike ujal, predsa len treba chápať, že nejde o termín podstatový, ale symbolický; podstatový názov tohto matematického oboru je ***MATEMATICKÁ TEÓRIA MIER NEURČITOSTÍ***, a k tomuto názvu je žiaduce aj časom prejsť, aby nedochádzalo k zahmlievaniu významu neadekvátnymi termínmi; «teória pravdepodobností v živote» v jej objektívnej podstate sa nevmestí do matematiky, a je širšia než teória riadenia, pretože v teórii PravdePodobností *(bez úvodzoviek)* nemožno mlčky obísť otázky mravnosti a etiky, religióznosti, t.j. všetkého toho, čo reflektuje nepriamy vplyv na životné okolnosti; matematická teória mier neurčitostí je len formalizovanou časťou oveľa všeobecnejšej teórie PravdePodobností. Keďže do RF tento matematický odbor prišiel zvonka, tak otázka v ňom prijatej terminológie aj názvu samotného matematického odboru *(to*

predovšetkým), sa riešila živelne „sama od seba“ — v podstate nezmyselne a nie najlepším spôsobom, ak sa na to pozrieme v spojitosti s koreňovým systémom ruského jazyka a pojmovou bázou ruskej kultúry.

Ako už bolo povedané skôr, **miera neurčitosti** *(hodnota «pravdepodobnosti» «spontánneho» uskutočnenia variantu, štatistická hustota, atiež iné hodnotenia pravdepodobnostnej predurčenosti)* **z pohľadu teórie riadenia predstavuje mieru stability prechodného procesu, vedúceho z určitého stavu** *(vo väčšine prípadov stotožňovaného s prítomnosťou),* **ku každému z rôznych konkrétnych variantov budúcnosti v množine možného a imaginárneho, za predpokladu, že:**

1. Samoriadenie v skúmanom systéme bude prebiehať na základe doterajšieho informačno-algoritmického zabezpečenia bez akýchkoľvek inovácií.
2. Nedôjde k priamemu adresnému zásahu zo strany hierarchicky vyššieho alebo iného riadenia, vonkajšieho vo vzťahu k skúmanému systému.

O význame týchto podmienok sme už hovorili skôr *(v 2. kapitole)*. Tu len poukážeme na ešte jednu okolnosť: matematická pravdepodobnosť, ako matematicko-štatistické vyhodnotenie pravdepodobnostnej predurčenosti ktoréhokoľvek individuálneho variantu budúcnosti, predstavuje zároveň mieru stability prechodného procesu od objektívne sformovanej prítomnosti k variantu subjektívne zvolenej budúcnosti *v podmienkach rušivého vplyvu a prekážok jeho uskutočneniu zo strany súbežne prebiehajúcich procesov prechodu k iným variantom budúcnosti, nezlučiteľným so zvoleným variantom.*

Každé subjektívne vyhodnotenie pravdepodobnosti, ako miery neurčitosti, v sebe obsahuje chybu, pokiaľ sa nejedná o proroctvo získané priamo od Boha, Tvorcu a Všedržiteľa. A preto **žiadne subjektívne formálno-matematické a neformálno-intuitívne hodnotenia neurčitostí by sa nikdy nemali stotožňovať s presnými hodnotami „0“ alebo „1“**, označujúce absolútnu nemožnosť alebo absolútnu nevyhnutnosť uskutočnenia príslušného variantu.

Keďže pravdepodobnosť a štatistické hodnotenia pravdepodobnostných predurčeností sú v matematike vyjadrované číselne, je nutné sa pozrieť aj na *štruktúru interpretácie čísel*, aby sme odhalili lokalizáciu chýb v algoritmicky alebo intuitívne získavaných hodnotách pravdepodobnostno-štatistických hodnotení pravdepodobnostných predurčení.

Človek, v dôsledku ohraničenosti svojich vnemov, nevníma presnú hodnotu pravdepodobnostnej predurčenosti, ktorej zodpovedá nekonečné desatinné číslo neprevyšujúce jedničku. Presná hodnota «1» zodpovedá neurčitej všeobecnej budúcnosti, a celá množina rôznych konkrétnych variant budúcnosti je charakterizovaná hustotou rozptylu jedničkovej pravdepodobnostnej predurčenosti všeobecnej budúcnosti v množine skúmaných variant. V matematickej teórii pravdepodobností *(v dôsledku vylúčenia z modelu osobnostného aspektu a riadenia)* tomu zodpovedá hustota rozptylu pravdepodobnosti. Človek, nevnímajúci nekonečné postupnosti čísel stvárňujúcich desatinné čísla, vníma a operuje s ich konečnými aproximáciami *(zaokrúhlenými tvarmi)*. To, čo on vníma ako približnú hodnotu matematickej pravdepodobnosti alebo životnej pravdepodobnostnej predurčenosti, predstavuje akési číslo

na spôsob $0.X_1X_2X_3…X_M ! 10^K$, kde X_1 , X_2, …, X_M predstavujú čísla od 0 do 9 pozičnej desiatkovej číselnej sústavy *(tej, ktorú bežne používame)*, spoločne tvoriace mantisu $0.X_1X_2X_3…X_M$, ktorá neprevyšuje desatinnú hodnotu čísla 1.0. Mantisa je desatinný zvyšok s konečným počtom znakov za čiarkou *(desatinnou bodkou)*; «K» predstavuje exponent, násobok čísla 10, t.j. počet miest, o ktoré treba posunúť čiarku *(desatinnú bodku)* vpravo *(ak $K > 0$)* alebo vľavo *(ak $K < 0$)* voči svojej pozícii v mantise, aby sme toto číslo dostali v bežnej desatinnej forme interpretácie s konečnou celou a desatinnou časťou, ktoré sú oddelené desatinnou čiarkou alebo desatinnou bodkou *($X_1X_2X_3...X_K . X_{K+1}X_{K+2}X_{K+3}...X_{K+M}$, pri $K > 0$)*. Človek je však schopný toto číslo $0.X_1X_2X_3…X_M ! 10^K$ neuvážene stotožniť s hocijakou presnou hodnotou, vrátane presnej hodnoty pravdepodobnostnej predurčenosti všeobecnej budúcnosti, rovnej číslu 1.0, zabúdajúc na to, že jeho číslo *(matematická pravdepodobnosť)* je len približné hodnotenie objektívnej pravdepodobnostnej predurčenosti, získané na základe štatistiky minulosti, a obsahuje v sebe určitú chybu, ja k v dôsledku nepresnosti matematických a neformalizovaných štatistických modelov vlastných ľudskej psychike, tak aj v dôsledku objektívnej zmeny pravdepodobnostných predurčeností v priebehu udalostí.

Človek sa môže pomýliť, keď nesprávne zaznamená hodnotu exponentu « K », výsledkom čoho sa mu nepatrné bude zdať veľmi dôležitým, a dôležité zase úplne bezvýznamným. Ale aj keď je exponent « K » vnímaný správne, môže byť mantisa vnímaná s určitou chybou. Okrem toho, niekto môže správne zaznamenať jeden znak za čiarkou, a niekto tri. Pritom ten, čo zaznamenal správne jeden znak, môže mať ďalších sedem znakov chybných, ale

bude si myslieť, že jeho chápanie je plnšie, než chápanie toho, kto zaznamenal správne iba tri znaky, no všetky tri správne *(za podmienky, že obaja majú správnu hodnotu exponentu « K »)*.

No, ak pri správnom spoločnom vnímaní hodnoty exponenta « K » prvý z nich vníma len 5 znakov v mantise, a druhý až 8 znakov, a všetky znaky u oboch sú správne, potom všetko to, čo vníma druhý subjekt od šiesteho po ôsmy znak v mantise, pre prvého subjektívne neexistuje**.** A prvý môže prijať túto informáciu od druhého až po porovnaní poradia dodatočných znakov s jeho vlastným hodnotením. A ak sa spolu so správnymi znakmi zaznamenávajú aj chybné, tak po porovnaní dodatočných znakov toho druhého s vlastnými znakmi treba zistiť, kde zaznamenal cudzie chyby a kde svoje vlastné pri vnímaní tej istej množiny variant budúcnosti.

Toto sa týka jak pravdepodobnostnej predurčenosti všeobecnej budúcnosti, tak aj vnímania pravdepodobnostných hodnotení uskutočnenia každého z jednotlivých pravdepodobnostne predurčených variantov objektívne možnej budúcnosti.

Pritom ale treba chápať, že aparát a modely matematickej teórie pravdepodobností a matematickej štatistiky predstavujú abstraktný prostriedok *(sám osebe bezchybný v hraniciach matematického formalizmu)* používaný na riešenie prognosticko-analytických úloh v živote. Tento prostriedok funguje v živote bezchybne, ak životné okolnosti presne zodpovedajú subjektívne zvolenému prostriedku. Preto nezávisle od toho, či hodnotenia pravdepodobnostných predurčeností boli získané intuitívne alebo formálne matematicky, tak vo všetkých prípadoch sa mýli človek, a nie ním zvolené prostriedky na riešenie úlohy.

Každému z týchto variantov možného priebehu budúcnosti *(možných cieľových a stavových vektorov)* zodpovedá nejaká hodnota pravdepodobnostnej predurčenosti $0 ! p ! 1$ *a* hodnota matematickej pravdepodobnosti *(ako hodnotenia pravdepodobnostných predurčeností na základe matematicko-štatistických modelov).* Medzi týmito variantmi sa môžu nachádzať aj navzájom si odporujúce, navzájom sa dopĺňajúce, a môžu tam byť varianty, ktoré sú fragmentmi iných variantov, a tiež varianty vektora stavu nasledujúce hneď po sebe. Keďže Vesmír je hierarchický, tak informácia vo vektoroch opisujúcich jeho možné stavy, zodpovedá jeho hierarchickosti. V dôsledku toho je 1.0 *(pravdepodobnostná predurčenosť všeobecnej budúcnosti)* rozdelená *(okrem samotných variantov)* aj podľa hierarchie vektorov stavu v každom z variantov, čo zodpovedá tomu, ako riadiaci subjekt vníma hierarchickosť Vesmíru, ako časti Objektívnej reality. Okrem toho, toto prerozdelenie[1] sa vo variantoch časom mení, úmerne postupnému priebehu udalostí.

A tak chyby pri vyhodnocovaní pravdepodobnostných predurčeností môžu vznikať aj v dôsledku neadekvátneho chápania charakteru vzájomných vzťahov medzi variantmi *(vyčlenenými subjektom)* a postupnosti ich nasledovania v priebehu udalostí.

Pravdepodobnostné predurčenosti uskutočnenia jednotlivých variantov mávajú rôzne hodnoty, no celková pravdepodobnostná predurčenosť celej množiny variantov *(v matematike ide o integrál množiny variant z hustoty rozptylu pravdepodobnosti)* vnímaných človekom má hodnotu $0.X_1X_2X_3\ldots X_M ! 10^K < 1.0$. Táto veličina býva vždy menšia ako číslo jedna[2], pretože niektoré varianty v dôsledku subjektivity, ohraničených možností vnímania, uniknú našej

[1] Pravdepodobnostných hodnôt. – pozn. prekl.

[2] Znak < má význam «(vždy) menší», na rozdiel od znaku ! , pripúšťajúceho aj rovnosť.

pozornosti, avšak každému prehliadnutému, objektívne možnému variantu tiež zodpovedá určitá hodnota pravdepodobnostného predurčenia $0 ! p ! 1$, bez ohľadu na ich «neviditeľnosť» pre riadiaci subjekt. A množine subjektívne neviditeľných variantov zodpovedá určitá veličina pravdepodobnostnej predurčenosti « Pn », takže platí: $0.X_1X_2X_3…X_M + Pn = 1.0$ *(presne)*;

Vo vzťahu k subjektu, ktorý vníma dokonca presnú hodnotu $0.X_1X_2X_3…X_M ! \ 10^K$ s nejakou pre neho neurčitou chybou « Pch », vystupuje « Pn » ako súčasť celkovej reálnej neurčitosti « Pn + Pch ». Táto neurčitosť « Pn + Pch » predstavuje v riadiacich procesoch chybu riadenia *(relatívne stabilného)*, ktorá je sprevádzaná nejakou škodou alebo *«zázrakom» (nečakane vysokou kvalitou riadenia);* alebo zlyhaním riadenia: v závislosti od toho, čo konkrétne uniklo pozornosti a chápaniu riadiaceho subjektu, a ako sa on k tomu stavia. Pri objektívne zlých variantoch, ktoré unikli pozornosti riadiaceho subjektu, môže neurčitosť « Pn + Pch » zodpovedať katastrofickému vyústeniu neurčitostí, prinajhoršom ako totálne deštruktívne riadenie na základe subjektom zvolenej koncepcie *(«efekt opičej laby», alebo rovno «opičej» hlavy na pleciach človeka)*.

V podstate všetky matematicko-štatistické hodnotenia pravdepodobnostnej predurčenosti jednotlivých variantov na účely riadenia mlčky predpokladajú možnosť realizácie riadenia pri dostatočne nízkych hodnotách « Pn + Pch », čomu zodpovedajú dostatočne vysoké hodnoty pravdepodobnosti «samoriadenia» vybraného variantu a dostatočne vysoké hodnotenia kvality riadenia v rámci «samoriadenia», z ktorého je vylúčený osobnostný aspekt; alebo sa riadenie mlčky chápe ako «automatické» v tom

zmysle, akoby vôbec nebolo citlivé na zmenu tímu subjektov, riadiacich podľa Plnej funkcie.

Mnohé z toho, čo sa odohráva pod prahom ľudského vnímania *(alebo celkovo mimo neho)*, a tiež v rozsahu chyby, ktorou disponuje každá z formálno-matematických metód modelovania, môže mať následky obracajúce naruby všetky dovtedajšie predstavy o absolútnej neodvratnosti, absolútnej nemožnosti alebo jednoznačne otvorenej *(či uzavretej)* možnosti realizácie toho či onoho *konkrétneho* variantu. Ak to dáme do súvisu s matematickou teóriou pravdepodobností, tak Boží Zámer *(Prozreteľnosť)* — adresný a celostne účelný — je najviac viditeľný na „chvostoch“ *(kriviek)* matematických zákonov hustoty rozptylu pravdepodobností, kde sú jeho hodnoty zanedbateľne malé z pohľadu mnohých praktických uplatnení a subjektívnych túžob. No intervencia Zhora nie je bezdôvodná ani bezcieľna: je konceptuálne určitá. V súvislosti s tým sa oplatí ešte raz pripomenúť slová A.S.Puškina:

«Prozreteľnosť nie je algebra. Um človeka, ľudovo povedané, nie je prorok, ale hádač, on vidí celkový chod vecí a môže z neho vyvodiť hlboké predpoklady, často potvrdené časom, no nedokáže predvídať *náhodu* — mocný a okamžitý nástroj Prozreteľnosti».

Ak vyjdeme nad rámec dostatočne všeobecnej teórie riadenia a spojíme to s *relígiou (ako vnútorným vedomým dialógom osoby a Boha)*, potom pravdepodobnostné modely matematickej «teórie pravdepodobností» *(teórie mier neurčitostí)* nezohľadňujú osobnostný faktor, mieru duchovnosti človeka, ktorá je známa jedine Bohu. Avšak osobnostný faktor dominuje vo všetkých procesoch riadenia, chápaných ako cieľavedomá reakcia človeka (spoločnosti) na odohraté udalosti, vrátane reakcie na prognózy

a proroctvá ohľadom vývoja situácie v Objektívnej realite v budúcnosti.

Preto, čo sa týka ľubovoľného variantu budúcnosti, majúceho konkrétny obraz, človek môže zhodnotiť nie len jeho pravdepodobnosť *(pri platnosti dvoch vyššie uvedených podmienok ohľadom zmyslu pravdepodobnosti)*, ale aj pravdepodobnostnú predurčenosť, chápanú ako hodnotenie miery možného, ktorá je rovná pravdepodobnosti «spontánnej» realizácie daného variantu *(na základe dovtedajšieho samoriadenia a bez zásahu zvonka)*, vynásobenej mierou osobného potenciálu riadiaceho subjektu. A hoci presná hodnota poslednej veličiny je známa jedine Bohu, tak napriek tomu nám spoločenská prax ukazuje, že existujú ľudia, pod riadením ktorých sa úspešne zavŕši aj zdanlivo nemožné: «Kádre riešia všetko» — J.V.Stalin.

A tá istá spoločenská prax ukazuje aj to, že existujú ľudia, ktorý na základe svojho zmyslu miery dokážu odlíšiť **manažérov skazy** od **manažérov života**. Manažéri skazy dávajú prednosť robeniu takýchto hodnotení na základe formálno-algoritmickej analýzy anketových údajov, čo je v spoločnosti analógom štatistických modelov matematickej teórie pravdepodobností; napriek tomu, v spoločnosti dvom podmienkam týkajúcim sa zmyslu pravdepodobností zodpovedá podmienka týkajúca sa zmyslu anketových údajov z pohľadu manažérov skazy:

> Človek, ktorého dotazníkové údaje analyzuje manažér skazy, je z pohľadu tohto manažéra neschopní prehodnotiť minulosť, a zmeniť na základe toho svoje zámery do budúcnosti, vrátane spôsobov ich realizácie.

T.j. človeku je tu automaticky odopretá schopnosť zmeniť samého seba, schopnosť tvorivého rozvoja svojej osoby: majú k nemu postoj ako k automatu, nositeľovi konečného počtu programov s určitým funkčným zameraním, ktorých vhodnosť pre budúce úlohy je hodnotená manažérmi skazy.

Anketová minulosť, pochopiteľne, v mnohom tvorí základ budúcnosti, avšak človek vo svojej podstate nie je nemenným automatom, a prognózy *(ohľadom daného človeka)* na základe jeho dotazníkovej minulosti disponujú určitou nepredpovedateľnosťou budúcnosti. A rozumné spoločnosti venujú pozornosť človeku *(jeho rozvojovému potenciálu)* pri riadení svojej kádrovej politiky na základe Plnej funkcie v tom štádiu rozvoja osobnosti, keď je dotazník v podstate prázdny.

Tak sa, napríklad, v knihe anglického etnografa 19. storočia, E.B.Tylora „Primitívna kultúra“ *(Moskva, r. 1989, skrátená reedícia podľa vydania z r. 1896)* píše, že už primitívne spoločnosti mali sformované procedúry *(rituálne sformované psychologické praktiky)*, pomocou ktorých z detí vo veku 7 až 14 rokov dopredu vyberali tie, ktorých osobný rozvojový potenciál im napokon umožní stať sa vysokokvalifikovanými ľuďmi riadenia *(vodcami: vo vojenskej alebo hospodárskej oblasti, šamanmi)*, t.j. zmeniť takmer nulové pravdepodobnosti želaných udalostí na takmer jedničkové (100 %) hodnotenia kvality riadenia pri ich uskutočňovaní.

V podstate «divochov» nezaujímali vysoké pravdepodobnosti bezproblémovej *(vo vzťahu k spokojnosti vyššie postavených náčelníkov)* služby v budúcnosti, získavané «personalistami» dnes na základe dotazníkových údajov. Ich zaujímali vysoké pravdepodobnostné predurčenosti schopností daného

človeka odhaľovať a riešiť nepredvídané problémy, ako prejavu osobného svojrázu na základe rozvíjania už od detstva jeho zmyslu miery a mravnosti.

Tieto procedúry boli zrušené a prekrútené „zelitarizovanými“ klanmi prakticky všade na Zemi pri prechode od prvotnopospolného spôsobu života k davo-„elitárnemu“ spoločenskému zriadeniu následkom toho, že v podmienkach klanovo-„elitárneho“ útlaku spoločnosti je pre „elitu“ dôležitejšie KTO riadi, než AKO riadi, pretože ona, disponujúca takmer neobmedzenou vnútrospoločenskou mocou, si vo sfére spotreby vyrobeného a spoločnosti dostupného produktu svojvoľne berie všetko, čo sa jej len zachce, na úkor všetkých ostatných, upierajúc im právo uspokojiť dokonca ich najzákladnejšie životné potreby.

Avšak pre spoločnosť, ktorú nezdolal klanový parazitizmus „elít“ *(„lepších ľudí“)*, je dôležitejšie AKO sa riadi, a preto medzi deťmi hľadá tých, KTORÍ časom budú schopní riadiť spoločnosť prijateľným spôsobom. „Elita“ medzi deťmi tiež hľadá takých, avšak kvôli tomu, aby ich zotročila alebo zničila: jeden z množstva podobných prípadov ostal zaznamenaný v Novom Zákone, keď Herodes s cieľom zničiť Krista osobne rozkázal zabiť veľké množstvo nemluvniat.

Keďže základom každého riadenia je dostatočná predpovedateľnosť správania systému pod vplyvom:

- vnútorných zmien v samotnom systéme;
- vonkajších faktorov zo strany prostredia;
- samotného riadenia,

— tak spoločnosť určitým spôsobom reaguje aj na informáciu prognostického charakteru. Preto už samotný fakt akejkoľvek prognózy *(a tým skôr šírenie prognostickej*

informácie v spoločnosti) mení predchádzajúce miery neurčitostí v priebehu udalostí, t.j. pravdepodobnosti a pravdepodobnostné predurčenosti v medziach umožnených Vyšším predurčením. Preto zverejnenie prognózy môže byť riadiacou činnosťou, a môže byť aj činnosťou rozvracajúcou konkrétny proces riadenia, avšak spadajúcou pod iný proces riadenia.

* * *

V súvislosti s tým, že počas posledných rokov sa v RF masovo *(ako predtým v okolitom svete)* zverejňujú všakovaké astrologické prognózy, je nutné urobiť dôležitú poznámku: treba si uvedomiť, že ak v astrológii máme vidieť vedu o energo-informačných rytmoch vzájomného pôsobenia Vesmíru, Zeme, jej biosféry a živých ľudí, tak **astrológia dáva prognózy najpravdepodobnejšieho vývoja procesov za tichého predpokladu, že nenastane** *(alebo bude zablokovaná)* **spontánna, aspoň trochu efektívna reakcia na neprijateľné prognózy** a negatívny priebeh udalostí zo strany tých, komu je prognóza určená; taktiež sa, za toho istého tichého predpokladu, zvykne odignorovať aj možnosť účelovo zareagovať na samotný fakt prognózy.

V prípade ľudí, ktorí sa nezamýšľajú nad väzbami medzi prognostikou, jej následným «spontánnym» vyplnením a účelovým riadením, ktorého ciele sa nie vždy zhodujú so samotnou prognostikou, lebo pramenia z inej, tak tieto zamlčania slúžia ako prostriedky na programovanie ich nevedomých úrovní na neodvratnosť vyplnenia zverejnenej prognózy.

Programovanie psychiky prognózami *(reálnymi aj falošnými, astrologickými a ostatnými)* slúži ako jeden z prostriedkov na riadenie bezducho dôverčivého davu.

Astrologická prognóza: je viac-menej presná prognóza vonkajších a vnútorných okolností vo vzťahu k človeku a spoločnostiam, avšak nejde o prognózu *(predurčenie)* riadenia zo strany človeka, ktorý na tieto okolnosti reaguje. Človek reaguje na prognózy a okolnosti na základe svojej mravne podmienenej duchovnosti, ktorá v sebe zahŕňa aj chápanie sveta a zručnosť biopoľového vnímania reality a pôsobenia na ňu. Tým skôr mimo astrológiu zostáva priamy adresný zásah Zhora do priebehu udalostí, ktorý kedysi predurčil aj rytmiku energo-informačných procesov vo Vesmíre, ktorá je predmetom štúdia a výkladu v astrológii.

* *
*

Prognózy sa od proroctiev odlišujú zdrojom svojho pôvodu:

! **Proroctvá**, tie vždy pochádzajú z hierarchicky vyšších úrovní v Objektívnej realite, než samotná psychika človeka: t.j. z úrovne egregorov *(kolektívnej psychiky)* alebo priamo od Boha, a človeku je ponechaná len možnosť viac či menej adekvátne ohlásiť toto proroctvo medzi sebe podobnými.

! **Prognóza**, to je plod vlastného *(intuitívneho alebo vedome algoritmického)* úsilia človeka v rámci jeho možností, a tiež je to informácia predkladaná *(alebo vnucovaná)* subjektmi, ktoré nepatria do skupiny tých, čo uskutočňujú hierarchicky vyššie riadenie vo vzťahu k spotrebiteľovi prognózy *(človek alebo spoločnosť)*.

Bez ohľadu na spôsob a metodológiu prognóz je u ľudstva typické, že si viac pamätá splnené negatívne prognózy a proroctvá; podobne ako varovania Zhora, ktoré ľudia stotožňujú s negatívnymi prognózami. Pritom sú v dejinách len veľmi zriedkavé zmienky o splnených pozitívnych prognózach *(programoch riadenia)* ohlásených vopred.

Táto pamäťová prevaha nešťastných splnených predpovedí nenachádza svoje objasnenie ani v masovo vydávanej literatúre, a postoj väčšiny ľudí k predpovediam *(ak sa s nimi stretnú)* je rovnako nesprávny bez ohľadu na to, či sami predpovediam veria alebo im neveria, a pokladajú budúcnosť za nepredpovedateľnú a vzdávajú sa dokonca svojej reálne funkčnej intuície.

Z praktického hľadiska má dôležitosť pre riadenie najmä informácia:

- o odklonení procesu od určeného režimu;
- o už vzniknutých príčinách *(priamych aj nepriamych[1])*, ktoré môžu spôsobiť takýto odklon;
- o otvorených možnostiach vzniku takýchto príčin a odklonov v budúcnosti;
- o procesoch, ktorých priebeh môže priviesť k otvoreniu takýchto možností.

Ak to dáme do súvislosti s Plnou funkciou riadenia, tak jej ranejším etapám[2] zodpovedá informácia o procesoch, ktorých priebeh môže otvoriť neželané možnosti; potom o otvorených možnostiach; potom o príčinách; a nakoniec o uskutočnených odklonoch.

[1] Myslia sa príčiny, dostatočne blízke k skúmanému procesu *(v reťazci príčinno-následkových súvislostí)*. Hodnotenie miery «blízkosti» sprostredkovaných príčin záleží od okolností a zadania riadiacej úlohy.

[2] Etapy Plnej funkcie riadenia a schémy riadenia budú podrobne vysvetlené neskôr. Potom si však na tu povedané slová bude potrebné spomenúť samostatne.

Poradie hierarchickej dôležitosti každej zo skupín práve vymenovanej manažérskej informácie pri riadení na základe Plnej funkcie v intelektuálnej schéme riadenia prediktor-korektor je takéto preto, lebo riadenie toku udalostí otvára alebo zatvára možnosti; pri otvorených možnostiach vznikajú priame a nepriame príčiny schopné odkloniť priebeh riadeného procesu od ideálu; riadenie príčin spôsobuje alebo blokuje odklon priebehu procesu od zvoleného ideálneho režimu; a riadenie samotného procesu pod vplyvom rušivých príčinných faktorov s požadovanou kvalitou nemusí byť vždy možným.

Vzhľadom na uvedenú hierarchiu, informácia o tom, že riadený proces prebieha stabilne pri odchýlkach, ktoré sú menšie než prah citlivosti riadiaceho systému *(t.j. všetko beží v poriadku)*, disponuje výrazne menšou manažérskou dôležitosťou, než informácia o zaznamenaných odchýlkach; o príčinách schopných vyvolať odchýlky; o otvorených možnostiach vzniku takýchto príčin; o procesoch umožňujúcich otvoriť takéto možnosti.

Boh nie je žiadny tyran ani sadista. A preto je v ľudských prognózach a predpovediach-proroctvách od Boha skutočne poskytovaná informácia o katastrofickej a (alebo) nepriaznivej budúcnosti, smerom ku ktorej sa pretvára prítomnosť v dôsledku VŠETKÉHO toho, čo sa reálne odohralo v minulosti, a čo je tvorené v prítomnosti, vrátane mravne podmienených plánov do budúcnosti samotných ľudí.

Informácia o priaznivom smerovaní priebehu udalostí, aj keď je z emočného hľadiska príjemná, no manažérskou dôležitosťou v uvedenom zmysle nedisponuje.

O tejto vzájomnej podmienenosti proroctiev a usporiadania sveta *(v podstate: prognostiky a výsledkov riadenia)* učil aj apoštol Pavol[1]: *«Duch prorocký sa podriaďuje prorokom, pretože Boh nie je Bohom chaosu, ale harmónie. Tak tomu býva vo všetkých cirkvách u svätých»,* — Prvý list Korinťanom, 14:32, 33.

Preto JEDINÁ ZMYSLUPLNÁ reakcia na negatívnu prognózu bez ohľadu na to, ako bola získaná *(nevedecky «intuitívne» alebo «vedeckou metódou»)*, je prehodnotiť známu minulosť a zámery do budúcnosti už teraz v prítomnosti: toto pravidlo je známe už oddávna *(viď v Biblii knihu proroka Jonáša, jeho kázeň v Ninive, a reakciu obyvateľov na kázeň)*, hoci väčšina ho nechápe.

Ignorovať prognózy, ako to dvakrát urobili Trójania *(ignorovali varovanie Kassandry a Laokoóna);* utekať pred budúcnosťou, ako to urobili rodičia Oidipa aj sám Oidipus; nabiehať si na vidly, «pokúšať osud», t.j. pokúšať Boha, bez kvalitatívnej zmeny v sebe samom, ako to urobil A.S.Puškin, upozornený na smrteľné nebezpečenstvo jeho konfliktov s vysokým blondínom, a najmä mnohé vnímajúci aj bezprostredne sám; rovnako M.J.Lermontov, ktorý v mnohom zopakoval Puškinov osud; nevšimnúť si prognózu, či zabudnúť na ňu, ako to urobili Angličania, v dôsledku čoho stroskotal „Titanic[2]“ v roku 1912; alebo ako Rusko pod vedením Nikolaja II sa zaplietlo do dvoch samovražedných vojen *(1904 a 1914)* na základe princípu

[1] Hoci on sám bol príkladom nedôvery k Bohu na základe života a programovania ďalšieho osudu cirkvi, ktorá dostala názov «Kresťanská», skrze lživú vierouku. Cirkvám Kristovho mena nie je Zhora dané presvedčivo dokázať, že Šalamúnovo proroctvo *(kniha Múdrosti, 2. kap.)* ohľadom neúspešného pokusu zabiť Krista je nepravdivé a nesplnilo sa. A ak sa proroctvo splnilo, potom všetky svedectvá o ukrižovaní a vzkriesení boli oslepením ľudí nedôverujúcich Bohu ich vlastnou zlobou.

Pritom si treba spomenúť, že pred zatknutím Krista v Getsemanskom sade, on trikrát vyzval apoštolov aby sa modlili s ním, varujúc ich, že v opačnom prípade sa stanú obeťami pokušenia. Po tomto varovaní, vždy keď sa k nim Ježiš vrátil, tak ich našiel spať. A tak po tom, čo apoštoli neobstáli v bdení a modlitbe, nemožno už veriť ani jednému ich slovu o ďalšom osude Krista, ak máme veriť Bohu a Kristovi.

[2] Stroskotanie „Titaniku“ so všetkými detailmi je opísané v románe M.Robertsona „Márnosť“ (orig. „The wreck of the Titan, or, Futility“), ktorý bol vydaný 14 rokov pred touto najväčšou morskou katastrofou v období mieru.

«možno to vyjde» a napriek mnohým varovaniam o nepripravenosti štátu a spoločnosti viesť vojnu — to všetko znamená napomáhať uskutočneniu negatívnej prognózy.

«Boh nemení to, čo (sa deje) *s ľuďmi, kým ľudia sami nezmenia to, čo je v nich»*[1], — takto sa v Koráne (kapitola 13:12) vysvetľuje tragickosť udalostí v živote mnohých osôb a spoločností.

Okrem toho, jedine sám Boh vie, čo je predurčené jednoznačne a neodvratne, a čo sa naopak nestane nikdy, nech by sa už ktokoľvek ako snažil zrealizovať svoju túžbu, využívajúc svoju Zhora danú slobodu voľby a znásilňujúc pritom svojou vôľou Život; a čo je jednoznačne predurčené Zhora, to predsa nepotrebuje zmeny v predurčení — v zmysle otvárania možností pre mnohovariantnosť v realizácii pravdepodobností a pravdepodobnostných predurčeností.

Rus v dohľadnej minulosti, a najmä Ruské impérium posledných troch storočí, pôsobí ťaživým dojmom vo vzťahoch jej obyvateľstva a vládnucej „elity“ k prognózam-varovaniam. Korán *(z celistvosti ktorého možno získať pochopenie vzájomného vzťahu medzi prognózami, varovaniami Zhora, účelnou a neúčelnou reakciou vzhľadom na význam toho, čo prebieha v živote)* aj keď bol preložený do ruského jazyka G.S.Sablukovom a masovo vydávaný v 19. storočí, tak pre vládnucu „pravoslávnu inteligenciu“, ktorá sa honosila svojou osobitou duchovnosťou, nepredstavoval žiadnu autoritu. No varujúca milosrdnosť Všedržiteľa bola natoľko veľká, že v roku 1907 sa objavila opera N.A.Rímkeho-Korsakova *„Legenda o neviditeľnom meste Kitež a panne Fevrónii“*. V súvislosti

[1] V preklade Osmanova: «..., kým oni sami nezmenia svoje úmysly».

s touto operou obrátime pozornosť na dve významné okolnosti:

- Fevrónia je tu zobrazená ako človek žijúci nad obradnosťou oficiálneho pravoslávia a nesúci v sebe bezprostrednú živú relígiu *(obojsmerné, hĺbavé spojenie človeka a Boha)* v nehynúcej jednote emočného a významového režimu jej duše. Ona je jediným človekom v tejto opere, ktorý disponuje touto kvalitou, ktorá sa prejavuje v tom, že jej činy sú vo všetkých okolnostiach bezchybné, t.j. problém neprehlbujú, ale ho riešia;
- Toto je jediné umelecké dielo, v ktorom je bez všetkých abstrakcií teórie riadenia a vedeckej terminológie jednoducho znázornené, ako treba reagovať na negatívnu prognózu *(varovanie)*: ako odpoveď na tri po sebe idúce pokánia, sa trikrát mení Zhora predurčená budúcnosť tých, čo sa kajali *(t.j. ktorí v úprimnom priznaní svojej nespravodlivosti zmenili svoju vlastnú mravnosť, ktorá určuje celú algoritmiku psychickej činnosti, nakoľko jednotná mravnosť je zdieľaná jak vedomím, tak aj nevedomými úrovňami)*. To, čo sa v náboženstve nazýva pokánie, je vo svojej podstate prehodnotenie svojej minulosti a plánov do budúcnosti, ktoré sa prejavuje v zmene skutočnej mravnosti človeka, t.j. v likvidácii jej defektnosti *(neúplnosti)* a odstránení dvojitých a neurčitých mravných štandardov. Týka sa to jak jednotlivcov, tak aj jednotlivcami tvorenej spoločnosti.

Boh je milosrdný, a preto Ním poskytované znamenia, negatívne prognózy, proroctvá o pohromách, sú v podstate len varovaniami, a nie zlomyseľným strašením. Preto sa aj

dávajú zavčasu, aby ľudia stihli učiniť pokánie, prehodnotiť svoj minulý a prítomný život, zmeniť svoju mravnosť a charakter svojho správania *(riadenia svojej vôle)*, a zároveň tým zmeniť pravdepodobnostne predurčené, blížiace sa následky svojich vlastných činov; termín «pravdepodobnostne predurčené» v jednom zo svojich významov znamená aj «podmienené vierou Bohu», relígiou. No ruská vládnuca trieda sa vtedy zachovala namyslene a hlúpo, keď operu označila za «slabú», «obsahovo príliš vážnu», «intelektuálne chladnú» alebo «úlisne-mystickú», «príliš málo prísnu k zradcovi GrišKovi-zmätkárovi»[1] a za túto zmätenú hŕbu nezmyslov vo svojich hlavách zaplatila pomerne draho po r. 1917. V roku 1994 bolo predstavenie *„Legendy o neviditeľnom meste Kitež a panne Fevrónii“* tiež obnovené v krízových podmienkach života spoločnosti…

> Lživé prepisovanie minulosti, t.j. zaraďovanie medzi zločincov tých, ktorí tvorili objektívne dobro *(t.j. konali v duchu Prozreteľnosti — Božieho Zámeru)* a prezentovanie objektívne skazených zločincov ako dobrodincov, je svojim vplyvom na budúcnosť presným opakom pokánia.

Okrem toho, existuje známa fráza **«privolávať nešťastie»**. Podstata veci je stručne v tom, že ak sa do prítomnosti vnesie informácia o tých či oných variantoch budúcnosti, tak to samo osebe mení pravdepodobnostné predurčenosti rôznych variantov. Toto sa pri katastrofickom charaktere vnášanej informácie a určitom naladení psychiky ľudí môže stať programovaním katastrofického charakteru priebehu udalostí, t.j. programovaním katastrofickej budúcnosti.

[1] Repliky z recenzií tých dôb.

Toto «privolávanie nešťastia» sa od negatívnej prognózy odlišuje tým, že:

- varovná **negatívna prognóza** pravdepodobnostne predurčene zmenšuje pravdepodobnosť «samouskutočnenia» nešťastia tým, že odkrýva možnosti včasnej a zmysluplnej manažérskej reakcie na varovnú prognózu,
- a **«privolávanie nešťastia»** zväčšuje pravdepodobnosť «samouskutočnenia» nešťastia a hodnotu pravdepodobnostnej predurčenosti tým, že *(informačne)* spája do uceleného riadiaceho algoritmu jednotlivé oddelené fragmenty potenciálne možného nešťastia, ktoré však pred ohlásením tejto možnosti ešte nestihlo dozrieť. Následkom tohto je potom na zaistenie priaznivého vývoja udalosti potrebná dodatočná ľudská činnosť a intervencia Zhora, zameraná na neutralizáciu a rozptýlenie nanovo vytvoreného celistvého algoritmu realizácie pôvodne len potenciálnej, no vôbec nie nutnej katastrofy.

A tak, ľudia, následkom svojej neznalosti adekvátne reagovať na negatívne prognózy a prázdne obavy *(bez otvorených možností, ktoré by viedli k nešťastiu)*, nezodpovedného alebo namyslene neomylného vyjadrovania názorov o katastrofických perspektívach kohokoľvek v budúcnosti, sami si vytvárajú problémy a ťažkosti *(jak sebe, tak aj okolitým ľuďom)*, ktoré pravdepodobnostne predurčene budú musieť prekonávať oni sami a tí, do osudu ktorých sa im podarilo nepriaznivo zamiešať.

A preto davy nepremýšľajúcich, nerozlišujúcich varovania pred nešťastiami od programovania nešťastnej budúcnosti, sa boja zlých predpovedí, a keďže sú manažérsky nespôsobilí, tak nenávidia tých, ktorých negatívne predpovede sa plnia. Hoci stačí len, aby oni sami začali vnímať a premýšľať, a nie sa zlostiť ku vlastnej škode.

* * *

ČLOVEK MUSÍ VEDIEŤ ROZLIŠOVAŤ, V KTORÝCH PRÍPADOCH NESTRANNE ALEBO VAROVNE SLEDUJE NEGATÍVNU PROGNÓZU, A KEDY AKTÍVNE, MOŽNO AJ NEVEDOMKY, NEGATÍVNE PROGRAMUJE ĎALŠÍ PRIEBEH UDALOSTÍ.

Spomeňte si na príbeh s lýdskym kráľom Kroisom. Keď sa obrátil na Delfy s otázkou, či má začať vojnu s Peržanmi, veštiareň mu dala odpoveď: «Kroisos, prekročiac Halys[1], veľkú ríšu zničí». Kroisos utrpel porážku a jeho ríša bola obsadená Peržanmi. Kroisos obvinil veštiareň z klamstva, no žreci delfskej veštiarne prehlásili, že veštba sa splnila do bodky, nakoľko veštiareň neuviedla konkrétne, ktorá ríša bude zničená.

Táto vec má však dve stránky. Z jednej strany, Kroisova mravnosť mu nadiktovala takú líniu správania, vo výsledku ktorej padla jeho ríša. Ak by mal Kroisos inú mravnosť, zachoval by sa ináč. Z druhej strany veštiareň, odhaliac objektívnu mravnosť Kroisa a vnímajúc matricu-scenár ďalšieho priebehu udalostí, už programovala Kroisovo správanie na bezalternatívne zničenie jeho ríše. Veď nepovedala: «**Ak** Kroisos prekročí Halys, tak veľkú ríšu zničí». Vo formulácii veštiarne slovko «ak» nie je: a veľkým i malým «kroisom» tak ostáva buď sa postaviť proti kultúre

[1] Halys je pohraničná rieka, ktorej prekročením začal Kroisos v r. 546 pred n.l. vojnu s Peržanmi a bol porazený.

«veštenia»[1] ako takej *(vrátane súčasnej «cigánčiny» a «globovčiny»[2])*, alebo bezalternatívne splniť naprogramované.

V tomto je aj odpoveď na otázky k proroctvám od veštiarní Laiovi, Oidipovi, Akrísiovi: všetko sa nevyhnutne plní ako bolo predpovedané, pretože sa iba pokúšajú utiecť pred «osudom» alebo s ním zápasiť, miesto toho, aby prehodnotili a zmenili svoju mravnosť, a tým zároveň algoritmiku svojej psychiky, v dôsledku čoho prestanú byť podriadení minulému proroctvu, t.j. programu akoby bezalternatívnej «predpovede».

* *
*

Zmysel miery reálne umožňuje vedomé a algoritmicky neformalizované vnímanie množstva rôznych variantov budúcnosti a hodnotenia pravdepodobnostnej predurčenosti každého z nich. No je aj základom všetkých algoritmicky formalizovaných prognostických metód, vrátane veštenia a pravdepodobnostno-štatistických matematických modelov.

Všetko tu opísané ohľadom pravdepodobnostných predurčení a riadenia vo vzťahu k životu spoločnosti našlo svoj odraz v aforizme V.O.Ključevského: *«Zákonitosť dejinného javu je nepriamo úmerná jeho duchovnosti»*. V davo-„elitárnych“ spoločnostiach je duchovnosť väčšiny populácie rovná konštantnej *pomyselnej* nule, preto je história davo-„elitarizmu“ otravná, ako obohratá platňa, na ktorej ihla gramofónu beží stále v tej istej zaprášenej škrípajúcej drážke, nezmyselne hrajúc dokola to isté. História davo-„elitarizmu“ sa opakuje ako 2 ! 2 = 4, a rozdiel vo výsledných hodnotách nie je väčší, ako keď na

[1] Viď analytickú správu VP ZSSR z r. 2009 „Veštiareň: sociálny inštitút a politická technológia“.
[2] Podľa priezviska jedného z najviac popularizovaných v RF astrológov 1990-tych rokoch, P.P.Globu.

jednej elektronickej kalkulačke sa číslo 4.0 rovná 3.999999, a na druhej je to 3.999987.

Schopnosť vnímať varianty so zanedbateľne malou pravdepodobnostnou predurčenosťou ich realizácie, a k tomu stabilné riadenie prechodných procesov vedúcich k týmto variantom, dokážu zmeniť Svet na nepoznanie. Takáto možnosť sa však odkrýva až vysokou mravne podmienenou duchovnosťou a s ňou spojeným osobným zmyslom miery, ktorý je základom manažérskej kvalifikácie, kompenzujúcej nízku stabilitu prechodných procesov vedúcich k zvolenému variantu budúcnosti pomocou vysokej, slobodne zvolenej sebadisciplíny.

Aby z tohto dôvodu zabránili krachu davo-„elitarizmu“ alebo, aby aspoň v každej historickej dobe znížili pravdepodobnosť a pravdepodobnostnú predurčenosť takéhoto krachu, tak Talmud dáva v rôznych obmenách odporúčanie s takýmto obsahom: *«Najlepší z gójov (nežidov) je hoden smrti» (!!!)*. Kým sa určité kruhy riadia týmto odporúčaním, a spoločnosť si neželá alebo sa nedokáže pred ním uchrániť, tak zo spoločnosti zrezávajú vrcholky jej duchovnosti a história tejto spoločnosti je predurčená, ako $2! \; 2^! \; 3.999$, pretože ak je aj pravdepodobnosť krachu davo-„elitarizmu“ v objektívne sformovaných podmienkach nenulová *(t.j. krach je možný)*, tak niet osobností, ktoré by ju dokázali realizovať s vysokou kvalitou riadenia ako objektívnu pravdepodobnostnú predurčenosť.

V davo-„elitárnych“ sociálnych systémoch bývajú najtypickejšie prípady konfliktov v množstve individuálnych riadení. Preto jednou zo sociálne významných schopností jednotlivca je schopnosť vyhodnocovať pravdepodobnostnú predurčenosť vlastného víťazstva v takomto konflikte: «ja — on», «ja — ona», «ja — oni». Táto schopnosť sa

u väčšiny ľudí formuje na základe životnej praxe, a z väčšej časti je podmienená predchádzajúcou skúsenosťou a pamäťou, a nie predvídaním na základe vnímania situácie zmyslom miery. A ak si človek na základe minulej skúsenosti automaticky zvykol na to, že v jednom prípade z 10 prehráva, tak sa chová dostatočne zdržanlivo; ak si automaticky zvykol na to, že prehráva v jednom prípade zo 100, tak sa chová oveľa nezávislejšie voči druhým. No ak si zvykol na to, že prehráva v jednom prípade z 1000, tak predstaviteľ davu *(tlupár)* sebavedomo hodnotí pravdepodobnostnú predurčenosť vlastného víťazstva v konflikte, ako jedinú možnosť, a smelo vstupuje do konfliktu, pretože o svojom víťazstve je presvedčený na celých 100 % *(s pravdepodobnosťou rovnou 1.0)*. Dochádza k automatickému stotožneniu konkrétnej želanej situácie s celou množinou možných situácií, medzi ktorými sú aj neželané varianty. V skutočnosti má dočinenia so subjektívnym hodnotením *(na základe predošlej štatistiky)* pravdepodobnosti svojej budúcej pravdepodobnostne predurčenej prehry v konflikte, ktoré má presnú hodnotu menšiu ako 1.0 — 0.999, keďže početnosť ľudstva nedosahuje len rádovo 10^3 *(tisícky)*, ale dávno už milióny *(10^6)*, a teraz už aj miliardy *(10^9)* — počnúc polovicou r. 1999 je to viac ako 6 miliárd[1]. Okrem toho, v zložení ľudstva nie všetci sú tlupári, tak ako on.

Predstaviteľ davu *(tlupár)* sa nad týmto nezamýšľa a nezodpovedne vstupuje do konfliktu alebo ho zištne vytvára, keď jeho vnímanie pravdepodobnosti jemu predurčenej prehry v konflikte padá na jeho subjektívnu nulu, hoci v skutočnosti je nenulová, no v tom najlepšom *(pre neho)* prípade je menšia (<) než 1 ! 10^{-3}. Títo ľudia sú

[1] K polovici r. 2008 je početnosť ľudstva rádovo 6,7 miliárd. Prognóza na r. 2050 je 9,1 miliárd a ďalej ako jeden z možných variantov je stabilizácia na tejto úrovni.

najnebezpečnejší pre svoje okolie, a 0.999 otočené naruby dáva všetkým známe číslo «666.0»[1]. Keďže konfliktný, všetko-si-dovoľujúci tlupár sa mýli, namýšľajúc si, že pravdepodobnostná predurčenosť jeho budúcej prehry v konflikte je rovná nule, tak časom stretáva človeka *(alebo spoločenstvo)*, ktorého možnosti konať v nanútenom konflikte prevyšujú jeho vlastné, alebo toho, kto vníma pravdepodobnostné predurčenosti s presnosťou vyššou než je 10^{-3}, a tvorí riadenie na základe svojich možností a hodnotení. Trúfalý tlupár prehráva konflikt s takýmito ľuďmi, občas do neho ani nestihne vstúpiť, čím dostáva do ťažkostí seba i druhých tlupárov, ktorý mu dôverujú. Národné príslovia o tomto hovoria jednoduchšie: *„na každú sviňu sa voda varí“; „padla kosa na kameň“; „s krčahom sa chodí po vodu tak dlho, kým sa nerozbije“; „kto druhému jamu kope, sám do nej padá“; „božie mlyny melú pomaly, ale isto“*. A p ý c h a *(prehnané sebahodnotenie, vrátane svojich vlastných možností)* je podľa mnohých vieroúk prvým z hriechov, ktorý potom plodí všetky ostatné hriešne nároky, t.j. nároky, ktoré sú nebezpečné jak pre samotného človeka, tak aj pre iných ľudí a prírodu, pri pokuse ich realizovať.

Keďže zmysel miery *(umožňujúci vnímanie variantov budúcnosti a hodnotení pravdepodobnostných predurčení uskutočnenia každého z nich aj ich množín, vrátane vzájomného porovnania)* je podmienený osobnostným svojrázom, tak v neštandardných situáciách má osobnostný faktor prevahu nad štandardným vzdelaním, a to na každej úrovni kvalifikácie a v každej sfére ľudskej činnosti v rámci spoločnosti. Samotné vzdelávanie *(ako všetko v živote ľudí)* má mravne podmienený charakter, no v ľubovoľnom

[1] Číslo zvera (šelmy) — ktorého jeden z významov je v tom, že základ davo-„elitárnej“ spoločnosti v sebe má aj psychologické pozadie: prevaha zvieracích inštinktov nad ostatnými zložkami psychiky u väčšiny obyvateľstva.

variante mravnosti a etickej orientácie človeka, vzdelávanie bez rozvíjania zmyslu miery nemá zmysel, pretože neumožňuje spojiť ani dobre známe znalosti a osvojené zručnosti s aktuálne prebiehajúcou realitou, čo znemožňuje riadenie dokonca v štandardne riešiteľných situáciách. Navyše, vzdelanie *(ako osvojené znalosti a zručnosti)* je iba «doplnkom» k režimu psychiky[1], v dôsledku čoho pri dominancii zvieracích inštinktov nad ostatnými zložkami psychiky *(rozumom, intuíciou atď.)* je vzdelaný človek organizáciou svojho správania neodlíšiteľný od vydrezúrovaného zvieraťa.

V aktuálnom kontexte predstavujú slová „režim psychiky“ konkrétny termín. Je zrejmé, že inštinkty, rozum a intuícia sú javmi rôznej hierarchickej úrovne v organizácii ľudského správania na základe jeho psychickej činnosti a počas nej. Podľa nášho názoru je pre **Ľudský režim psychiky** normálne, keď sú vrodené reflexy a inštinkty základom, na ktorom sa buduje racionálne správanie; je normálne, keď intuícia poskytuje informáciu, ktorú možno pochopiť prostredníctvom intelektuálnej činnosti. T.j. pre Ľudský režim psychiky je normálne, keď v jeho hierarchii je intuícia vyššie ako rozum, rozum vyššie ako inštinkty, a všetky zložky spolu zaisťujú zotrvávanie človeka v súlade s biosférou Zeme, Vesmírom a Bohom.

Napriek tomu, pomerne často možno vidieť, ako sa rozum stáva nevoľníkom a obsluhuje zvieracie inštinkty človeka; ako sa rozumová činnosť vyvyšuje nad sebou a snaží sa ignorovať intuitívne hodnotenia a dokonca úplne vytesniť intuíciu z psychiky; ako sa všetky spoločne snažia odmietať Vyšší Zámer, v dôsledku čoho sa stávajú obeťami vlastnej neprekonateľnej obmedzenosti a posadnutosti, čo nachádza

[1] O typoch režimu psychiky viď podrobnejšie v Prílohe.

svoj prejav v neĽudskom režime psychiky, ktorý v závislosti od organizácie zložiek psychiky jednotlivca môže mať niekoľko druhov:

Ak rozum odmieta intuíciu alebo slúži ako nevoľník inštinktom, tak to nie je Ľudský ale **zvierací režim psychiky**. Pritom si treba uvedomiť, že aj pri zvieracom režime psychiky môže byť intelekt vysoko rozvinutý, a jeho nositeľ môže byť vynikajúcim profesionálom v tej-ktorej oblasti činností civilizácie[1] *(vrátane mágie)*, pritom ale nebyť Človekom.

Podobne aj **režim psychiky biorobota (zombi)** sa líši od Ľudského tým, že v správaní jednotlivca sa stráca sloboda narábania s informáciou, v dôsledku čoho len autonómne odpracováva program[2] s p r á v a n i a *(autonómny robot-automat)* zavedený do jeho psychiky, alebo vôbec nie je schopný zabrániť aktivácii svojich špecifických zručností a kvalít zvonka, t.j. inými jednotlivcami podľa ich svojvôle *(diaľkovo ovládaný robot)*. Okrem toho, zombifikačné programy môžu mať v správaní jedinca vyššiu hierarchickú dôležitosť než vrodené inštinkty, v dôsledku čoho, *z jednej strany*, zombi v niektorých situáciách neprejavuje žiadne inštinktívno-zvieracie reakcie na podnety a vyzerá ako Človek, na rozdiel od nositeľov zvieracieho režimu psychiky, ktorí sa ani nepokúšajú ovládať zvieraciu podstatu; *z druhej strany* v psychike zombi existuje možnosť vnútorného konfliktu medzi programami inštinktov a zombifikačnými programami správania, ale aj medzi rôznymi zombifikačnými programami navzájom.

[1] Inými slovami, hoci ľudská dôstojnosť nie je možná bez profesionality v činnostiach užitočných pre spoločnosť, sama však nie je vyjadrovaná mierou profesionality. Vysoký profesionál ešte nemusí byť Človekom, ale len doplnkom k svojmu pracovnému miestu. Iný zas môže poučovať druhých o ľudských právach a humanizme, pričom nič iné robiť nevie a ani nechce, a z toho dôvodu tiež nie je Človekom.

[2] Možno mnohovariantný; alebo jemu dostupné fragmenty programov, ktoré dohromady ako celok patria kolektívnemu nevedomiu.

Osoby s **démonickým typom režimu psychiky** disponujú *(vedome alebo podvedome)* prehnaným sebahodnotením, a ako nositelia zvieracieho režimu psychiky, režimu psychiky zombi, alebo žijúc v svojvôli individualizmu, ktorý sa vymanil zo zajatia inštinktov a zombifikačných programov, plodia agresívno-parazitický individualizmus nárokujúci si nadľudskú dôstojnosť v rámci ľudstva. T.j. v základe démonického typu psychiky leží neĽudský režim psychiky tých, ktorým Zhora bolo dané byť Ľuďmi.

5. Riadenie: kvalita a optimálnosť

Subjekt riadenia *(manažér)* môže riadiť len objektívne existujúce procesy *(objekty)*, ktoré sú pre neho stabilné v zmysle predpovedateľnosti ich správania. Ak voči objektivite a predpovedateľnosti vzniknú ilúzie, tak tie časom spôsobia rozčarovanie, ktoré už nebude iluzórne ale reálne.

Prítomnosť stability v zmysle predpovedateľnosti veľakrát objektívne umožňuje doviesť objektívne sa vyvíjajúci proces k subjektívne zvolenému prognózovanému cieľu z celého množstva[1] objektívne možných variantov vývoja procesu. Pod slovom «objektívne» sa tu myslí predovšetkým hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie (HVOR) podporované Najvyšším. A tak subjekt, opierajúci sa na stabilnú predpovedateľnosť(,) **v rámci hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia**(,) môže riešiť situácie konfliktného riadenia jedného objektu zo strany viacerých subjektov, pre seba prijateľným spôsobom. Slová vyznačené hrubým písmom sa vzťahujú aj k začiatku vety, aj k jej koncu, nakoľko hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie stojí nad danou konfliktnou situáciou. Dve čiarky sú tu dané do zátvoriek, pretože participiálnu väzbu treba kvôli plnému pochopeniu dvojitého významu striedavo prekryť raz tam, raz tam.

Pojem «riadenie» vždy sprevádza aj pojem **kvalita riadenia.** Charakteristiky reálneho riadenia sa vždy líšia od ideálnych charakteristík, ktoré sú nastavené vo vektore cieľov riadenia. «Rozdiel» vektora cieľov a vektora aktuálneho stavu objektu nám dáva vektor chyby riadenia.

[1] Spočítateľného alebo nespočítateľného, konečného alebo nekonečného.

Tie vektory chýb, v ktorých žiadna z jednotlivých chýb riadenia neprekračuje subjektívne nastavené prípustné odchýlky od ideálneho režimu, tvoria prípustnú množinu vektorov chýb. Keďže rozmer vektora chýb *(množstvo jednotlivých cieľov riadenia v jeho zložení)* môže byť veľmi veľký, tak používať celý vektor na porovnanie rôznych riadiacich procesov na základe toho istého spoločného vektora cieľov, nemusí byť vždy vhodné. Preto v prípadoch porovnania, *keď,* ***po prvé****, ani jedna z jednotlivých chýb neprekračuje prípustné medze, a* ***po druhé****, nevyvstáva otázka ohľadom prehodnotenia priorít v hierarchii vektora cieľov*, je žiaduce mať jedno hodnotenie vektora chyby, ktoré umožňuje odpovedať na otázky: dobre alebo zle? lepšie alebo horšie? Takéto hodnotenie sa nazýva **kvalita riadenia**; je to miera vektora chyby, t.j. zovšeobecňujúce hodnotenie celého súboru jednotlivých chýb riadenia, spadajúcich do vektora chyby.

Celý zoznam cieľov riadenia vo vektore cieľov možno rozdeliť na skupiny, a na základe zložiek patriacich do každej skupiny, zostaviť čiastkové hodnotenie kvality riadenia; a tieto čiastkové *(skupinové)* hodnotenia zoskupiť do nového vektora chyby, oveľa menšieho než je pôvodný *(možno doň zaradiť aj celkové hodnotenie kvality riadenia)*. Zostavenie pomocného vektoru chyby riadenia, obsahujúceho v sebe čiastkové hodnotenia kvality riadenia, sa môže hodiť pri analýze režimov manévrov, keď v rôznych etapách manévru môže základný vektor cieľov meniť svoje hierarchické usporiadanie a rozmer. Ak vektor chyby môže byť interpretovaný formou číselného algebrického *n*-rozmerného vektora (stĺpec čísel), tak v úlohe jeho miery môže vystupovať ktorákoľvek z noriem[1] vektora *(trebárs*

[1] Presný matematický termín: viď lineárnu algebru a matematickú analýzu.

jeho «dĺžka» — diagonála rovnobežnostena vytvoreného z komponentov vektora v n-rozmernom priestore s ortogonálnou bázou).

Ak bolo stanovené nejaké pravidlo na vytvorenie hodnotenia kvality riadenia, tak transformácia vektora chyby na hodnotenie kvality riadenia je jednoznačné; opačný proces je však kvôli mnohorozmernosti priestoru cieľov riadenia nejednoznačný a preto nás ani nezaujíma.

Hodnotenie kvality riadenia je vždy subjektívne:

- po prvé, subjektívny je výber množiny jednotlivých cieľov riadenia;
- po druhé, subjektívne sa určuje hierarchia ich dôležitosti;
- po tretie, na základe toho istého vektora chyby možno vytvoriť nejedno zovšeobecňujúce hodnotenie celého súboru jednotlivých chýb, patriacich do vektora, použijúc pritom rôzne pravidlá (algoritmy) transformácií.

Tieto tri faktory treba zohľadňovať dokonca aj keď porovnávame hodnotenia kvality riadenia jednotlivých procesov rovnakého druhu, no riadených rôznymi subjektmi.

A v situáciách konfliktného riadenia toho istého objektu rôznymi subjektmi je otázka kvality riadenia ešte viac nejednoznačná. V závislosti od toho, čo konkrétne každý z riadiacich subjektov vníma ako jednotlivé chyby a jednotlivé ciele riadenia, formujú sa ich vektory cieľov a vektory chýb riadenia, vo výsledku čoho pri vzájomnej zhode vznikajú koalície objektívnych spojencov, ktoré sa zase rozpadávajú, keď sa proces konfliktného riadenia dotkne ich vzájomne nezlučiteľných cieľov, čo v koalícii

zároveň plodí vzájomne si odporujúce hodnotenia chýb riadenia.

Jediná výnimka zo subjektivity hodnotenia kvality riadenia vzniká pri porovnávaní množstva čiastkových procesov rovnakého druhu v nadradenom procese hierarchicky vyššieho riadenia. Hodnotenie kvality riadenia, ktoré je udelené Najvyšším v hierarchicky Najvyššom riadení, je objektívne voči každému z jednotlivých (v ňom vložených) procesov.

* * *

V prípade mnohorozmernosti vektora cieľov *hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia* a v ňom vložených jednotlivých riadení môže vznikať jedna zaujímavá a z praktického hľadiska dôležitá zvláštnosť. Preskúmame vložený proces riadenia, ktorý bude mať nasledujúce vlastnosti: jeho vektor cieľov obsahuje aj určité množstvo cieľov *hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia*, napriek tomu, hierarchia jeho cieľov môže byť dokonca obrátená v porovnaní s hierarchiou cieľov objemnejšieho riadenia. T.j. daný vektor cieľov môže byť veľmi primitívny pri jeho porovnaní s hierarchicky Najvyšším. Avšak riadiaci subjekt nastavil veľmi prísne požiadavky na jednotlivé chyby riadenia, zodpovedajúce hierarchicky vyššiemu vektoru chyby, a proces prebieha v rozmedzí týchto prísnych požiadaviek. Každopádne, hierarchicky Najvyššie hodnotenie kvality riadenia v tomto procese môže byť nakoniec vyššie, než v iných vložených procesoch rovnakého druhu, ktorých vektory cieľov viacej zodpovedajú hierarchicky Najvyššiemu vektoru v jeho jednotlivých cieľoch a hierarchii, avšak ich vektory chyby riadenia «lietajú» vo veľmi širokom rozsahu, subjektívne nastavenom

ako prípustnom, čo nezodpovedá požiadavkám Najvyššieho riadenia.

* * *

Z množiny procesov rovnakého druhu, riadených na základe rovnakého vektora cieľov a rovnakého hodnotenia kvality riadenia, ten proces, ktorý má extrémne *(najvyššie alebo najnižšie)* hodnoty parametrov tvoriacich základ kvality riadenia[1], sa nazýva optimálnym.

Stručne povedané, **optimálne riadenie** je také, v ktorom sa dosahuje najvyššia úroveň kvality riadenia.

Od tohto sa odvíja celá teória optimálneho riadenia, vytvorená na princípe maximálneho hodnotenia kvality riadenia. Keďže v základe pojmu optimálnosť ležia subjektívne určené kategórie, vlastné riadiacemu procesu, tak pojem optimálnosť je tiež subjektívny. Najčastejšie sa s pojmom optimálnosť stretávame v zmysle minimalizácie spotreby zdrojov, v zmysle maximálnych alebo minimálnych charakteristík objektu a v zmysle minimalizácie trvania manévru pri prechode z jedného režimu do iného. Vo väčšine prípadov každý z druhov optimálnosti neguje iné. Možné sú aj kritéria optimálnosti, vytvorené z kombinácie niekoľkých čiastkových kritérií optimálnosti.

Na optimalizáciu riadenia projektov, na realizácii ktorých sa na rôznych miestach a v rôznom čase v určitom poradí zúčastňuje veľa vykonávateľov *(jak fyzických, tak aj právnických osôb)*, sa môžu použiť takzvané **«sieťové metódy»**. Všetko, čo spadá do teórie a praxe *«sieťového plánovania»*, vyplýva z rozpoznania hraníc, ktoré oddeľujú

[1] Napr. maximum produkcie, minimum nákladov atď.– pozn. prekl.

rôzne etapy a fázy celkovej práce, ktorým možno priradiť jednoznačné hodnotenia *«splnené — nesplnené», «očakávaný výsledok dosiahnutý — nedosiahnutý»* vo vzťahu ku každému fragmentu práce i práce ako celku. Ak toto rozdelenie celkovej práce na fragmenty *(etapy)*, vymedzené hranicami kontroly stavu «splnené — nesplnené», zobrazíme graficky, tak schéma celého projektu bude vyzerať ako sieť. Hranice kontroly ukončenia etáp a začiatku nasledovných etáp v nej tvoria uzly, a pracovné etapy v nej tvoria línie spájajúce uzly medzi sebou.

Sieťové metódy sa používajú na optimalizáciu projektov v zmysle minimalizácie času na splnenie celého projektu. Pritom trvanie pracovných etáp medzi kontrolnými hranicami sa pri prezentácií plánov prác na sieťových diagramoch určuje na základe normatívnej bázy «technologického času» vykonávania rôznych druhov prác, ktorá je tvorená systémom účtovnej evidencie spotreby zdrojov a dĺžky trvania reálnych technologických operácií pri danej organizácii prác v podniku, a v mnohých prípadoch sa určuje aj na základe intuitívnych hodnotení.

Sú vypracované algoritmy, ktoré umožňujú vypočítať celkovú dobu trvania projektu; nájsť v projekte hierarchiu závislosti celkového trvania projektu od možnosti meškania realizácie každej z etáp atď. Toto všetko sa rozoberá v špeciálnej literatúre[1].

Sieťové metódy môžu obsluhovať algoritmus metódy dynamického programovania, keďže v niektorých

[1] V ZSSR boli sieťové metódy v móde v 1960-tych rokoch, keby ich používanie bolo vnútené byrokraticky. Ale keďže v ZSSR v epoche «stagnácie» aj objektívne, aj subjektívne faktory v živote spoločnosti stáli v ceste optimalizácii riadenia projektov a celého národného hospodárstva, tak akonáhle vyšli z módy, boli hneď zabudnuté. A praktické podklady, realizované vo forme programov, boli stratené s prechodom na počítače nových generácií (IBM), v dôsledku programovej nekompatibility s počítačmi predchádzajúcich generácií.

Napriek tomu, súčasná kultúra riadenia si žiada, aby ľudia poznali sieťové metódy a vedeli ich používať na optimalizáciu riadenia projektov a prác v podnikoch.

V materiáloch KSB si o možnosti použitia sieťových metód na optimalizáciu organizačných štruktúr podnikov možno prečítať v neukončenej práci VP ZSSR *„O kultúre administratívnej činnosti“* a v práci *„Základy sociológie“*.

hierarchicky mnohoúrovňových modeloch riadených procesov môžu byť krokové výhry v metóde dynamického programovania dosiahnuté na základe sieťových metód.

Optimálne riadenie môže byť singulárne, no môže byť aj plurálne v dôsledku toho, že tie isté hodnotenia kvality riadenia môžu zodpovedať určitému množstvu vektorov chýb riadenia. V tomto prípade je potrebné buď prehodnotiť kritériá optimálnosti, alebo doplniť určité ohraničenia na niektoré komponenty vektora chyby riadenia, v súlade s prioritnosťou cieľov riadenia v cieľovom vektore.

V mnohých prípadoch sa nepodarí nájsť optimálne riadenie v dôsledku zložitosti alebo neúmerných nákladov pri riešení úlohy predpovedateľnosti objektu. V takom prípade z celej množiny možných variantov riadenia treba vybrať podmnožinu, v ktorej hodnotenie kvality riadenia dosahuje prijateľné hodnoty a ohraničiť sa jedným z variantov, hoc aj nie optimálneho, no úrovňou svojej kvality prijateľného riadenia.

Ak to dáme do súvisu s Plnou funkciou riadenia, tak kvalita riadenia je podmienená:

- po prvé, koncepciou riadenia *(manažérskou stratégiou)*;
- po druhé, kvalitou samotného riadenia na základe zvolenej koncepcie riadenia *(*taktikou a riadiacimi schopnosťami manažéra*)*.

6. Uzavreté systémy

Samoriadenie objektov *(procesov)*, s ktorými sa v živote stretávame, v drvivej väčšine prípadov neprebieha v režime, aký by sme si želali. Vzhľadom na túto okolnosť sa ocitáme pred nutnosťou riešiť rôzne úlohy riadenia. Ich riešenie spočíva v tom, že:

- buď v objekte *(procese)* rozpoznáme nejaký jeho systém riadenia a nastavíme ho na režim riadenia objektu *(procesu)*, aký nám bude vyhovovať;
- alebo systém riadenia vytvoríme a prepojíme ho s objektom *(procesom)*, ktorý chceme riadiť.

Jedno aj druhé nás privádza k pojmu «uzavretý systém»:

«Uzavretý systém» — to je objekt riadenia *(proces)*, nachádzajúci sa v interakcii s prostredím, a systém jeho riadenia, vzájomne prepojené obvodmi priamych a spätných väzieb.

Úlohou systému riadenia *(ako komponentu uzavretého systému)* je vytvárať riadiaci signál a odosielať ho cez priame väzby do objektu a prostredia. Systém riadenia musí, samozrejme, zodpovedať jak vektoru cieľov riadenia, tak aj riadenému objektu a vplyvu prostredia na objekt.

V tom najvšeobecnejšom zmysle termíny riadenie a zobrazenie vždy predstavujú vzájomnú vloženosť pojmov *(vyjadrujúcich tieto procesy)* a samotných objektívnych procesov prebiehajúcich v Objektívnej realite. Riadenie *(ako informačno-algoritmický proces)* je **zobrazením** *(informácie)*:

- z objektu a jeho okolitého prostredia do jeho systému riadenia — toto sú **spätné väzby;**

! zo systému riadenia do objektu a okolitého prostredia — toto sú **priame väzby**.

Priame väzby sa delia na vnútorné a vonkajšie. Tie, ktoré sa nachádzajú vo vnútri systému riadenia a riadeného objektu sa nazývajú — **vnútorné priame väzby**. Tie, ktoré vychádzajú z riadiaceho systému a z riadeného objektu do vonkajšieho prostredia za nazývajú — **vonkajšie priame väzby**.

Analogicky sa na vonkajšie a vnútorné delia aj spätné väzby. Tie, po ktorých sa šíri informácia o stave prostredia, o stave riadeného objektu v prostredí sa nazývajú — **vonkajšie spätné väzby**. A tie, po ktorých sa šíri informácia o stave vnútorných elementov riadeného objektu a systému jeho riadenia sa nazývajú — **vnútorné spätné väzby**.

* * *

Tieto definície termínov «priame väzby», «spätné väzby» a «uzavretý systém» v sebe obsahujú určité zamlčania *(implicitnú informáciu, chápanú „automaticky“)*, ktoré sú dôležité v kontexte DVTR. V dôsledku prítomnosti zamlčaní sa tieto termíny v kontexte DVTR stávajú všeobecnejšími, obsahujúc v sebe aj ten zmysel, ktorým nedisponujú termíny technických verzií teórií riadenia, ktoré vznikli v minulosti.

«Uzavretý systém riadenia — je systémom riadenia, v ktorom sa riadiaci vplyv formuje vo funkcii odklonu hodnoty riadenej veličiny od očakávanej zákonitosti jej zmeny» (Veľká sovietska encyklopédia, vyd. 3, zv. 9, str. 325).

Pokiaľ ide o definície tohto druhu, keď je reč o priamych a spätných väzbách v uzavretom systéme, tak sa majú na mysli iba väzby s objektom riadenia, ale nie s prostredím. Pritom pod priamou väzbou chápu riadiaci vplyv, a pod spätnou zasa privedenie do systému riadenia informácie o reakcii objektu na riadiaci vplyv. V podstate v takýchto

definíciách termínu «uzavretý systém» sa hovorí o tom, že informácia, na základe ktorej sa v uzavretom systéme neustále generuje riadiaci vplyv, v sebe obsahuje aj informáciu o riadiacom vplyve, ktorý bol vytvorený niekedy v minulosti. Inými slovami, niektoré informačné prúdy, prechádzajúce cez systém riadenia, sú uzatvorené v kruhovom obvode ich cirkulácie, odtiaľto aj pramení názov termínu «uzavretý systém».

Napriek tomu existuje typ zväzku «objekt + systém riadenia», v ktorých spätné väzby *(v zmysle závislosti aktuálneho riadenia od riadenia sformovaného v minulosti)* nie sú. Taká je, napríklad, programová schéma riadenia, o ktorej budeme hovoriť neskôr. A v riadiacej schéme «prediktor-korektor» *(o ktorej budeme tiež hovoriť neskôr)* niektoré väzby, ak ich zaraďujeme do kategórie «spätné» v tradičnom chápaní tohto termínu, sa uzatvárajú nie cez minulosť, ale cez prognózovanú budúcnosť v tom zmysle, že aktuálne riadenie v sebe obsahuje prognózu budúceho správania riadeného objektu, do ktorej spadá aj informácia o variantoch aktuálneho riadenia.

Pritom v historicky sformovaných technických verziách teórie riadenia neexistuje termín na označenie zväzku «objekt + systém riadenia» pre všeobecný prípad analýzy. Preto, pri výklade DVTR, sme sa ocitli pred voľbou:

- buď nejako pomenovať tento zväzok *(pritom samotné slovo «zväzok» sa očividne nehodí pre jeho používanie v rôznych kontextoch)*;
- alebo dať v kontexte DVTR voľnejší výklad termínom «priame väzby», «spätné väzby» a «uzavretý systém».

V minulých verziách DVTR sa prejavil voľnejší prístup, avšak nebol objasnený, čo u časti čitateľov *(najmä oboznámených s niektorými technickými verziami teórie riadenia)* vyvolalo otázky.

V aktuálnom vydaní ponechávame voľnejší prístup interpretácie spomenutých termínov, a preto v kontexte DVTR treba zaviesť definície priamych a spätných väzieb s ich ďalším rozdelením na vnútorné *(lokalizované vo vnútri systému riadenia a vnútri riadeného objektu)* a vonkajšie *(vychádzajúce do prostredia a prichádzajúce z prostredia)* tak, ako boli uvedené vyššie.

Tiež je užitočné zaviesť pojem **«sila väzby»**. V každom konkrétnom prípade môže byť definovaná:

- pre priame väzby — na základe porovnania sily riadiaceho vplyvu na objekt alebo prostredie *(produkovanej systémom riadenia)* s reálnymi charakteristikami riadeného objektu *(súdiac podľa okolností, tak v prípade riadenia pohybu v zmysle teoretickej mechaniky, toto môže byť porovnanie síl riadiaceho vplyvu s masou, s momentmi zotrvačnosti, s charakteristikami síl a momentov odporu voči pohybu)*;
- pre spätné väzby — na základe porovnania sily riadiaceho vplyvu *(produkovanej systémom riadenia)* s parametrami charakterizujúcimi odklon objektu od predpísaného režimu a parametrami charakterizujúcimi vplyv prostredia na objekt, reakciou na ktoré je výsledné riadenie produkované riadiacim systémom.

A preto, aby sme nemuseli tvoriť zbytočné termíny a robiť špeciálne vysvetlivky k takým prípadom riadenia, ako je riadenie podľa «programovej schémy» *(bez spätných väzieb)* a riadenie podľa schémy «prediktor-korektor» *(v ktorej časť*

väzieb, ktoré v tradičnom chápaní možno nazvať spätné, sa uzatvára cez prognózovanú budúcnosť), tak aj v prípade, ak je medzi objektom a systémom jeho riadenia čo len jedna väzba *(priama alebo spätná)* s nenulovou «silou», tak takýto zväzok budeme tiež nazývať «uzavretým systémom».

A okrem toho, ak proces projektovania a vytvárania zväzku «objekt riadenia + systém riadenia» dáme do súvisu s Plnou funkciou riadenia, tak všetky takéto zväzky sú vlastne uzavretými systémami, pretože bez vyriešenia úlohy predpovedateľnosti správania ich nemožno zrealizovať alebo sú nefunkčné.

* * *

Príkladom uzavretého systému je auto s vodičom. Auto je objekt riadenia. Vodič *(presnejšie: algoritmika jeho psychiky)* je systém riadenia. Spätné väzby sa uzatvárajú cez zrak, sluch, hmat a orgány rovnováhy vodiča. Priame väzby zasa cez jeho ruky a nohy, ktoré vplývajú na **výkonné orgány objektu**[1]: volant, pedále, rýchlostnú páku, prepínače a tlačidlá. Okrem toho, ďalšie hierarchie uzavretých obvodov priamych a spätných väzieb sa nachádzajú aj vo vnútorných zariadeniach auta, a rovnako aj v samotnom človeku.

Samoriadiaci sa objekt, v ktorom sa nedarí presne vyčleniť jeho systém riadenia[2], tiež predstavuje uzavretý systém, pretože aj v ňom dochádza ku kruhovej uzavretosti priamych a spätných väzieb *(v určitej hierarchii obvodov cirkulácie informácií)*. Príkladom takýchto samoriadiacich sa objektov s nelokalizovateľným systémom riadenia je splachovacia

[1] To je analógia riadiacich parametrov vo vektore stavu, ktorých hodnoty meníme priamo. – pozn. prekl.

[2] T.j. „systém riadenia“ a „objekt riadenia“ netvoria dva samostatné moduly, ktoré možno oddeliť bez toho, aby došlo k havarijnému stavu, ale tvoria jeden celok. – pozn. prekl.

nádrž WC s plavákovým regulátorom hladiny vody. Systém riadenia je nelokalizovateľný v tom zmysle, že ho nemožno odlíšiť od samotného riadeného objektu, tak ako možno napríklad odlíšiť vodiča od auta alebo autopilot od samotného lietadla. Okrem toho, aj metódou odstránenia „uzlov“[1] v uzavretom systéme s nelokalizovateľným systémom riadenia nemožno dosiahnuť nič, okrem spôsobenia havarijnej situácie alebo poruchy systému; pri odňatí systému riadenia z uzavretého systému s lokalizovateľným systémom riadenia nedochádza v princípe k žiadnej poruche funkčnosti samotného objektu riadenia.

Systém riadenia objektu *(lokalizovaný alebo nie, to je jedno)* v súlade s vektorom cieľov riadenia, na základe informácie o stave uzavretého systému a okolitého prostredia *(t.j. na základe vektora stavu)*, v súlade s vlastnou interpretáciou príčinno-následkových zákonitostí *(«objektívnych zákonov»)* existovania uzavretého systému v prostredí — formuje **riadiaci signál**, t.j. zakódovanú informáciu o tom, aký má byť riadiaci vplyv, aby správanie objektu zodpovedalo vektoru cieľov, a vektor chyby neprekračoval prípustné hranice. Riadiaci signál sa cez priame väzby prenáša na výkonné orgány objektu riadenia *(a v prípade potreby aj do okolitého prostredia)*, čo zároveň zabezpečuje riadiaci vplyv na objekt. Cez obvody spätných väzieb sa do riadiaceho systému v procese riadenia prenáša informácia o stave okolitého prostredia, objektu, výkonných orgánov, samotného systému riadenia.

T.j. riadenie je jeden usporiadaný súbor činností *(rôzneho druhu)* realizovaných elementmi dohromady tvoriacimi

[1] Spojnice priamych a spätných väzieb *(v schematickom zobrazení informačných tokov)*. U mechanizmu samočinného splachovača, napr. odstránenie plaváku spôsobí haváriu (vytopenie miestnosti) ale aj poruchu WC ako takého. – pozn. prekl.

uzavretý systém, ktorý je hierarchiou obvodov s cirkulujúcou a transformujúcou sa informáciou v procese realizovania súhrnnej koncepcie riadenia, tvorenej jednotlivými čiastkovými koncepciami *(cieľovými funkciami riadenia)*. Riadenie je celistvá funkcia: celistvá v tom zmysle, že ak sa z nej odstránia niektoré etapy, tak riadenie sa stane nemožným, t.j. koncepcia bude nerealizovateľná, a ciele nedosiahnuteľné.

7. Spôsoby riadenia: štruktúrny, v supersystémoch: bezštruktúrny a pomocou virtuálnych štruktúr

Uzavretý systém a jeho časť — riadiaci systém — v procese riadenia vytvárajú štruktúru, ktorá sa riadi vektorom cieľov, a nesie v sebe súhrnnú koncepciu riadenia a jej jednotlivé cieľové funkcie. Kvalita riadenia sa pritom zaisťuje dvomi faktormi:

- architektúrou štruktúry, t.j. funkčným využitím jej elementov *(vrátane kanálov informačnej výmeny)* a usporiadaním *(organizáciou, hierarchiou)* elementov v štruktúre;
  *(*t.j. hierarchiou pracovných pozícií*)*
- charakteristikami práceschopnosti, funkčnej spôsobilosti samotných elementov *(patriacich do štruktúry)* pre vykonávanie im zverených funkcií *(čosi ako «kvalifikačná» úroveň elementov)*.
  *(*profesionalitou elementov a ich schopnosťou učiť sa nové veci*)*

Chyby v stavbe štruktúry, spôsobujúce jej nesúlad s vektorom cieľov a množinou prípustných vektorov chyby, môžu zmariť vysokú funkčnú spôsobilosť elementov štruktúry; preto aj pri funkčne spôsobilých *(dobrých)* elementoch, tvoriacich štruktúru, bude v takomto prípade vektor chyby mimo prípustný rozsah.

Ak je štruktúra formovaná pred začiatkom procesu riadenia, a jej architektúra a elementová báza sa v jeho priebehu nemenia, tak charakteristiky vektora chyby sa určujú predovšetkým na základe súladu architektúry štruktúry s vektorom cieľov a množinou prípustných

vektorov chyby riadenia: to nám dáva dôvod k tomu, aby sme takýto spôsob riadenia nazvali štruktúrnym.

Pri **štruktúrnom riadení** dochádza k presnému, adresnému šíreniu funkčne zameranej informácie smerom k jednotlivým elementom štruktúry, ktorá sa v procese riadenia nemení. Príklady štruktúrneho riadenia nájdeme v technike: riadenie lietadla pomocou autopilota, ktorý je sám štruktúrou rôznorodých elementov; veliteľské zloženie ľubovoľného vojenského útvaru, administratívne zloženie ľubovoľného podniku, inštitútu atď. je samo osebe tiež štruktúrou.

Bezštruktúrne riadenie je možné v supersystémoch skladajúcich sa z množstva *(v určitom zmysle)* navzájom analogických elementov. Element supersystému, ak ho skúmame samostatne, môže byť systémom[1] alebo tiež supersystémom. Preto kvôli stručnosti označenia systému, ktorý v sebe zahŕňa množstvo ďalších vložených elementov-systémov, bol zvolený termín **«supersystém»**. Každý element supersystému má schopnosť si *(pravdepodobnostným spôsobom)* zapamätávať informáciu, ktorá cez neho prechádza, a tiež *(pravdepodobnostným spôsobom)* preposielať informáciu iným elementom patriacim do tejto množiny; t.j. v množine môžu prebiehať procesy priameho a spätného zobrazenia informácie. Správanie elementov tejto množiny závisí od ich vnútorného informačno-algoritmického stavu.

Dohromady to znamená, že:

1. Všetky elementy sú schopné samoriadenia na základe informácie v ich pamäti.

[1] Systém, to je množina elementov interagujúcich medzi sebou navzájom a okolitým prostredím, v ktorom sú definované:
- funkčná špecializácia každého z elementov, t.j. ich kvantitatívne a kvalitatívne zloženie;
- vzájomné prepojenia;
- algoritmika fungovania elementov a systému ako celku.

2. Každý z nich možno riadiť aj zvonku, keďže môžu prijímať informáciu do svojej pamäte *(podľa bodu 1)*.
3. Dokážu riadiť aj iné elementy *(podľa bodu 1, 2)*, keďže môžu odovzdávať informáciu zo svojej pamäte iným elementom množiny.

Obežníkové šírenie informácie *(t.j. jedna a tá istá informácia prechádza neadresne cez množstvo elementov)* podlieha určitým štatistickým charakteristikám a rôznym hodnoteniam možného priebehu udalostí, a nesie v sebe pravdepodobnostnú predurčenosť zmeny informačného stavu pamäte elementov množiny. Pravdepodobnostne predurčená zmena stavu pamäte elementov privádza ku zmene štatistických charakteristík ich samoriadenia. Ak je rozšírenie informácie v tejto množine spolu s následkami stabilne predpovedateľné v štatistickom zmysle *(t.j. prináša to predpovedateľnú štatistiku javov)*, potom je v nej možné bezštruktúrne riadenie, ako aj jej bezštruktúrne samoriadenie. V množine elementov, ktoré majú rôzny informačný stav svojej pamäti a riadia sa štatistickými zákonitosťami, existuje pravdepodobnostná predurčenosť a pravdepodobnosť toho, že neadresné obiehanie informačného modulu s konkrétnym obsahom privedie v danom prostredí k tomu, že elementy množiny sa na základe samoriadenia sformujú do jednej alebo viacerých štruktúr orientovaných na vektor cieľov, zodpovedajúci uvedenému informačnému modulu, počas prijateľného časového intervalu, pričom vektor chyby v tomto procese riadenia neprekročí prípustné hranice.

Inými slovami:

Pri bezštruktúrnom riadení množina viac-menej navzájom analogických samoriadiacich sa elementov, schopných

interakcie medzi sebou navzájom a prostredím, pravdepodobnostne predurčene zo seba vytvára uzavreté systémy, ktoré zodpovedajú danému vektoru cieľov a množine prípustných vektorov chyby.

Hlavná odlišnosť bezštruktúrneho riadenia od štruktúrneho:

V bezštruktúrnom riadení sa štruktúra neformuje direktívno-adresným spôsobom pred začiatkom procesu, ale vzniká riadene *(alebo samoriadene)* pri realizácii pravdepodobnostno-štatistických predurčeností v priebehu procesu riadenia, na základe prevažne neadresného obežníkového šírenia informácie v množine elementov tvoriacich supersystém.

A tak množina elementov, v ktorej prebieha proces bezštruktúrneho riadenia, je sama uzavretým systémom[1] hierarchicky usporiadaných obvodov priamych a spätných väzieb, ktorého architektúra sa počas procesu riadenia vyvíja a mení. Táto množina elementov je zároveň aj prostredím, ktoré zo seba vytvára štruktúry v procese jeho samoriadenia.

Bezštruktúrne riadenie je vo svojej podstate riadením štatistických charakteristík hromadných *(masových)* javov na základe prevládajúcich *(nad množinou elementov)* pravdepodobnostných predurčeností uchovania, spracovania a šírenia informácie a ich hodnotení na základe zmyslu miery a štatistických modelov. Riadenie štruktúrnym aj

[1] Nie v tom zmysle, ako sa termín «uzavretý systém» chápe v súčasnej fyzike, ale vo vyššie definovanom zmysle Dostatočne všeobecnej teórie riadenia.

Vysvetlíme rozdiel v chápaní tohto termínu vo fyzike a v DVTR.

Z pohľadu fyziky je «uzavretý systém» takým systémom, ktorý nie je schopný energetickej výmeny s inými systémami, a ktorého vlastná energia sa uchováva nielen kvalitatívne *(ako rozmernosť)*, ale aj kvantitatívne.

Systém je uzavretý jedine v tom prípade, ak prúd energie na vstupe a výstupe systému je rovný nule. Avšak, takáto situácia je len parciálny prípad. Vo všeobecnosti prúd energie na vstupe a výstupe systému nebýva rovný nule. Uzavreté systémy sú parciálnym prípadom otvorených systémov. Systém je otvorený jedine vtedy, keď si vymieňa prúdy energie s okolitým prostredím.

T.j. reálne je «uzavretý systém», v takejto svojej definícii, len abstrakciou teoretickej fyziky, ktorá umožňuje *približne* opísať priebeh reálnych procesov v prírode s množstvom výhrad, pretože v skutočnosti sú všetky systémy v prírode «otvorené».

bezštruktúrnym spôsobom súčasne, preskúmame v ďalšom texte.

Veľmi dobrým príkladom bezštruktúrneho riadenia je autobus bez sprievodcu s pokladničkami. Cieľ riadenia: výdaj lístkov, vyberanie cestovného za jazdu, ohlasovanie zastávok. Toto všetko sa kladie na plecia samotných pasažierov, keďže vo väčšine prípadov ozvučenie v autobusoch nefunguje. Okrem toho, vodič by sa nemal pri jazde rozptyľovať, ale venovať riadeniu: predávanie lístkov a ohlasovanie zastávok ho vyrušujú pri práci. Koncepcia riadenia do seba zahŕňa: *prijem peňazí, ich rozmieňanie, vrátenie výdavku, odovzdávanie lístkov, dohľad nad tým, aby nedochádzalo k jazdám „na čierno“, a rady pasažierom ohľadom toho, kde im treba vystúpiť*. Táto koncepcia vlastne predstavuje povinnosti sprievodcu; tu ich ale plní celá množina pasažierov autobusu, na základe informácie zo svojej pamäte. Tento príklad ukazuje, že jeden a ten istý cieľ riadenia sa môže uskutočňovať štruktúrnym *(sprievodca, aj keď je jeden, no predsa len predstavuje štruktúru)* a bezštruktúrnym spôsobom.

Je tu vidno aj subjektivizmus v hodnoteniach kvality riadenia dosahovaných pri každom zo spôsobov. Ak si želáte, aby maximálne percento pasažierov cestovalo s kúpenými lístkami a nikto zle nevystúpil, potom je lepší sprievodca. No ak vás viacej zaujíma zisk z autodopravy, tak v prípade, že časť výdavkov ušetrená na platoch sprievodcov kompenzuje straty, ktoré vznikli nárastom „čiernych pasažierov“ a zvýšením počtu revízorov, potom je lepšie jazdiť s kasičkami bez sprievodcu na princípe pasažierskej samoobsluhy.

Ak sa na celý systém mestskej hromadnej dopravy pozrieme pohľadom vlastníka[1] štátu-superkoncernu, tak tlačenie a rozdávanie lístkov je škodlivým mrhaním určitej časti verejného fondu pracovného času a prírodných zdrojov, pretože vytlačený a ihneď zahodený lístok neuspokojuje nikoho osobné potreby ani v jedle, ani v oblečení, ani v Znalostiach — v ničom, čo je pre ľudí naozaj dôležité, zato však pri jeho výrobe sa míňa pracovný čas, drevo, energia, znečisťuje sa prírodné prostredie.

V živote spoločností možno bezštruktúrne riadenie pozorovať predovšetkým v procesoch informačnej výmeny medzi členmi spoločnosti a ich zoskupovaním do rôznych združení, keďže štruktúry vznikajúce v procese bezštruktúrneho riadenia zďaleka nie vždy získavajú právnu formu. V niektorých prípadoch sa štruktúry, vznikajúce v procese bezštruktúrneho riadenia, môžu *stabilizovať* a stať nositeľkami štruktúrneho riadenia. V iných prípadoch sa štruktúry, ktoré vznikli počas bezštruktúrneho riadenia, môžu *rozpadnúť,* buď po dosiahnutí svojich vytýčených cieľov riadenia, alebo následkom tlaku prostredia, alebo v dôsledku neadekvátnosti informačno-algoritmického zabezpečenia činnosti elementov tvoriacich štruktúru.

Riadenie na základe virtuálnych štruktúr. Je to ďalší z možných procesov riadenia v supersystémoch. Vesmír sa nám javí ako objemnejší *(nadradený)* supersystém voči množine vzájomne vložených supersystémov s neustále sa meniacou štruktúrou, ktorá je navyše rôznymi subjektmi definovaná, na základe rôznych súborov príznakov. Takáto objektívna mnohorakosť a subjektívna neurčitosť v otázke identifikácie každého supersystému a jeho štruktúry dáva

[1] V tejto úlohe sa môže nachádzať len konceptuálne mocný ľud.

opodstatnenie k tomu, aby sme všetky takéto štruktúry nazvali «virtuálnymi».

Vzájomná vloženosť supersystémov *(sama osebe)* predpokladá existenciu elementov, ktoré súčasne patria do viacerých supersystémov. V danom prípade slová «súčasne patria» znamenajú, že v pamäti elementu *(súčasne patriaceho do rôznych supersystémov z niekoľkých do seba vložených: t.j. rôznej hierarchickej úrovne; alebo vzájomne vložených: t.j. tvoriacich prienik)*, sa nachádzajú fragmenty informačno-algoritmického zabezpečenia každého supersystému z tejto množiny. Pritom daný element v rovnakom časovom okamihu nemusí nutne odpracovávať algoritmiku každého supersystému, ku ktorému patrí. T.j. virtuálnosť štruktúr predpokladá existenciu elementov, ktoré v rôznych okamihoch času prejavujú aktivitu v algoritmike rôznych supersystémov pod vplyvom vnútorných procesov adresnej informačnej výmeny v každom z týchto supersystémov *(v bezštruktúrnom riadení takéto adresné šírenie informácie nie je, keďže vzniká vo výsledku neadresného obežníkového šírenia informácie)*.

Práve v dôsledku toho vznikajú štruktúry, ktoré sa nečakane rýchlo objavia, konajú, a potom zmiznú bez akýchkoľvek «viditeľných príčin» — podobne ako sa objavujú a miznú bublinky na vode pri daždi, samozrejme, ak neberieme do úvahy ten fakt, že samotný dážď vidíme aj cítime.

Uvedieme teraz príklad riadenia na základe virtuálnych štruktúr. Predpokladajme, že:

a) *«supersystém č.1»* je podmnožinou elementov *«supersystému č.2»*, t.j. každý element *«supersystému č.1»* je zároveň aj elementom

«supersystému č.2», avšak nie každý element *«supersystému č.2»* je elementom *«supersystému č.1»*;

b) *«supersystém č.2»* nie je z úrovne *«supersystému č.1»* viditeľný;

c) do *«supersystému č.1»* takto preniká štruktúra, organizovaná na úrovni *«supersystému č.2»* a nesúca určitý konkrétny proces riadenia.

Za dohodnutých podmienok bude fungovanie tejto štruktúry *na úrovni «supersystému č.1»* vnímané ako ničím nezapríčinené «zhody náhod» so vzájomne sa dopĺňajúcim charakterom správania elementov *«supersystému č.1»*, avšak nie ako prejav činnosti štruktúry, ktorá preniká zo *«supersystému č.2»* do *«supersystému č.1»*.

Kým na úrovni «supersystému č.1» nemôže byť povaha týchto nie náhodných zhôd okolností odhalená, tak na úrovni «supersystému č.2» predstavuje celý tento súbor «náhodných» zhôd okolností iba riadenie na základe virtuálnych štruktúr.

Toto bol jeden z príkladov riadenia na základe virtuálnych štruktúr. Vo všeobecnosti ľubovoľný prienik štruktúrneho riadenia do supersystému zvonku v ňom pôsobí ako riadenie na základe virtuálnych štruktúr bez ohľadu na to, či do supersystému preniká štruktúrne riadenie z hierarchicky rovnocenného systému, alebo ide o hierarchicky vyššie riadenie, až po hierarchicky najvyššie riadenie Všedržiteľa. Pri takomto chápaní je ľubovoľné bezštruktúrne riadenie jedným z prípadov riadenia na základe virtuálnych štruktúr, uskutočňovaného Najvyšším[1].

[1] Tu si treba uvedomiť, že aj keby šlo o prípad bezštruktúrneho riadenia odkláňajúceho dejinný proces od Božieho Zámeru *(svetové globálne zákulisie)*, alebo o prípad bezštruktúrneho riadenia v súlade s Božím Zámerom, tak najvyšším hierarchickým riadením je vždy práve Všedržiteľ, ktorý všetky možné procesy *(dobré aj zlé)* udržuje *(koriguje)* v medziach svojich dlhodobých cieľov, t.j. Zámeru. – pozn. prekl.

Štruktúrne riadenie v supersystémoch môže vzniknúť ako súčasť realizácie príslušnej etapy Plnej funkcie riadenia: cieľavedomé vytvorenie štruktúry, ktorá bude niesť koncepciu riadenia. No štruktúrne riadenie v supersystémoch môže vzniknúť aj z bezštruktúrneho riadenia alebo z riadenia na základe virtuálnych štruktúr, ak sú ciele, na ktoré sa orientovalo bezštruktúrne riadenie *(alebo riadenie na základe virtuálnych štruktúr)*, dostatočne stabilné, v dôsledku čoho naberajú stabilitu aj štruktúry, ktoré sa sformovali v bezštruktúrnom alebo virtuálnom riadení na prácu s týmito cieľmi.

Inými slovami, štruktúrne riadenie sa môže vykryštalizovať z bezštruktúrneho alebo z riadenia na základe virtuálnych štruktúr.

Najvyššiu kvalitu riadenia v supersystéme možno dosiahnuť pri spojení štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia v medziach adekvátneho hierarchicky vyššieho riadenia, ktoré v danom supersystéme prebieha na základe virtuálnych štruktúr v súlade s Všedržiteľnosťou.

8. Stabilita riadenia

Oblasť zmeny *(parametrov prostredia*[1] *a uzavretého systému)*, v ktorej je uzavretý systém *(ďalej kvôli skráteniu iba „objekt“*[2]*)* stabilný v zmysle predpovedateľnosti jeho správania, sa nazýva **oblasť potenciálne stabilného riadenia**. Opustenie tejto oblasti vedie k strate riadenia kvôli nepredpovedateľnosti správania objektu. Príkladom tohto typu bola aj smrť Hrdinu Sovietskeho Zväzu, testovacieho pilota G.J.Bachčivandžiho, na prvom sovietskom stíhacom lietadle BI-1 v roku 1943 v dôsledku zmien aerodynamických charakteristík lietadla pri lete vo vysokých rýchlostiach, ktoré neboli odhalené včas pri testoch v aerodynamickom tuneli ešte počas projektovania stroja.

Rozmer oblasti potenciálne stabilného riadenia je určovaný nielen charakteristikami samotného objektu a okolitého prostredia, ale aj charakteristikami jeho riadiaceho systému *(subjektívny faktor predpovedateľnosti)*, čo v mnohých prípadoch umožňuje zabezpečiť stabilitu procesov, ktoré boli *objektívne nestabilné* bez riadenia, a (alebo) vyvolať stratu stability v procesoch, ktoré mali samy osebe *objektívne stabilný* priebeh. V poslednej vete sa objektívna stabilita a nestabilita chápe v tradičnom zmysle, ako postupné zmenšovanie odklonu a návrat k východiskovým hodnotám po odstránení vplyvu rušivého faktora.

Oblasť potenciálne stabilného riadenia je určovaná aj v závislosti od parametrov, ktoré (ne)boli predmetom analýzy. Ak, napríklad, z analýzy vylúčime pevnosť trupu, potom oblasť potenciálne stabilného riadenia ponorky bude tvoriť celý rozsah hĺbky oceánu. Avšak zaradenie tejto

[1] Vrátane frekvenčného rozsahu vplyvov.
[2] Tam, kde bude rozdiel medzi «objektom» a «uzavretým systémom» podstatný, tak to špeciálne uvedieme.

charakteristiky do analýzy obmedzí oblasť potenciálne stabilného riadenia ponorky hĺbkou niekoľkých stoviek metrov.

Vo vnútri oblasti potenciálne stabilného riadenia leží **oblasť stabilného riadenia** *(stabilného v tradičnom zmysle)*, ohraničená množinou prípustných vektorov chyby riadenia, t.j. **oblasťou prípustného riadenia**.

Ak formálne použijeme pravidlo transformácie vektora chyby riadenia na hodnotenie kvality riadenia, tak v dôsledku mnohorozmernosti priestoru parametrov *(v ktorom sa nachádza vektor)*, môžu jednej položke hodnotenia kvality riadenia zodpovedať vektory chyby patriace jak do množiny prípustných, tak aj ležiace mimo tejto množiny. Preto vo vnútri oblasti potenciálne stabilného a prípustného riadenia možno vyčleniť oblasť, v ktorej použitie prijatého *(transformačného)* pravidla na tvorbu hodnotenia kvality riadenia neprivedie k prekročeniu hraníc oblasti prípustného riadenia. Toto je **oblasť absolútne kvalitného riadenia**.

Uvedieme príklad ilustrujúci vzťah medzi hranicami oblastí. Máme rovinu a na nej pravouhlý otvor kam treba dostať mechanickú ruku pojazdného nakladača. *Oblasť potenciálne stabilného riadenia* predstavuje časť priestoru, v ktorom sa nachádza rovina s otvorom v hraniciach dosahu mechanickej ruky. *Zóna prípustného riadenia* je samotný pravouhlý otvor. *Vektor cieľov* je stredový rádius v zvolenom systéme súradníc. Ak *hodnotenie kvality riadenia* vychádza zo vzdialenosti povrchu mechanickej ruky od stredu otvoru, potom zónu *absolútne kvalitného riadenia* bude predstavovať kruh vpísaný do pravouholníka. Prstencová oblasť, tvoriaca obvodovú hranicu kruhu, je zónou, kde pri použití rovnakého transformačného pravidla

na vyhodnotenie kvality riadenia môže byť riadenie prípustné aj neprípustné[1]. Plné zlúčenie zón absolútne kvalitného a prípustného riadenia si žiada zostavenie iného pravidla transformácie vektorov chyby na hodnotenie kvality riadenia. Preto, ak sa zabezpečuje stabilné, absolútne kvalitné riadenie, tak strata riadenia v dôsledku rušivých vplyvov, to je postupný prechod zo zóny absolútne kvalitného riadenia do zóny prípustného riadenia, z nej do zóny potenciálne stabilného riadenia a jej následné opustenie.

Vektor chyby riadenia vzniká následkom dvoch príčin:

- po prvé, samotný *stabilne fungujúci* uzavretý systém je sám osebe kolísavým systémom, preto dokonca aj v podmienkach zjavnej neprítomnosti vonkajšieho rušenia sa systém kolíše voči svojmu vektoru cieľov *(otázka je len v tom, či zadanie danej riadiacej úlohy umožňuje ignorovať toto kolísanie, alebo nie)*;
- po druhé, na uzavretý systém vplýva vonkajšie rušenie z okolitého prostredia, ale aj v samotnom uzavretom systéme môžu prebiehať určité vnútorné zmeny[2].

Existuje pojem «**rezerva stability uzavretého systému**», je to reálna charakteristika uzavretého systému, vytvorená na základe nejakej *(môže ich byť viacero)* miery rušivého vplyvu, ktorej prekročenie vedie k vypadnutiu vektora chyby riadenia z prípustného rozsahu alebo k zániku samotného systému.

[1] Ak sa rameno „ruky“ trafí do tej oblasti obvodu kruhu, kde sa kruh dotýka steny pravouhlého otvoru, tak je zle. Ak sa ale trafí do tej časti obvodu kruhu, ktorá nie je dotyčnicou stien otvoru jamy, tak sa nič nestane. – pozn. prekl.

[2] Napríklad, lietadlo počas letu míňa palivo: znamenalo by preto chybu používať algoritmiku riadenia lietadla, aká sa používa pri lete s plnými nádržami, ak je na palube len minimálna zásoba paliva. Tento efekt je ešte výraznejší, keď lietadlo pri lete zhadzuje náklad (veľký v porovnaní s jeho maximálnou vzletovou hmotnosťou), to sa týka bombardérov, nosičov raketovej výzbroje, tankovacích a požiarnych lietadiel.

9. Schémy riadenia

Všetky uzavreté systémy pri ľubovoľnom spôsobe riadenia *(aj organizácii samoriadenia)* sa budujú na základe jednej z nasledujúcich riadiacich schém[1] a *(alebo)* ich kombinácií v objemnejšom nadradenom uzavretom systéme. Rôzne schémy riadenia *(nie spôsoby riadenia!)* zabezpečujú rovnakým objektom v rovnakých podmienkach rôznu pružnosť reakcie na rušivé vplyvy a rôznu maximálne dostupnú úroveň kvality riadenia. Ich realizácia na rovnakých objektoch im zaisťuje rôzne rezervy stability riadenia. Schémy riadenia sa navzájom líšia rozdelením Plnej funkcie riadenia medzi jednotlivé komponenty uzavretého systému.

Štruktúra, ktorá realizuje riadiacu schému, môže byť rozmiestnená na objekte celá, alebo niektoré jej elementy môžu byť z rôznych dôvodov umiestnené aj mimo riadený objekt. Jedným z prípadov takéhoto variantu je diaľkové riadenie, keď sú na objekte rozmiestnené prevažne len výkonné elementy štruktúry, o ktoré nie je škoda prísť alebo ktoré sa vyložene nedajú zachrániť. To posledné sa často deje aj voči tímom politikov, stvárňujúcich skutočnú moc, a tiež pri používaní robotov v nebezpečnej situácii *(hoci politici v davo-„elitárnej“ spoločnosti len málokedy nepredstavujú bio-robotov)*.

RIADENIE PODĽA **PROGRAMOVEJ SCHÉMY**

V tejto schéme, po jej zapojení do procesu riadenia, uzavretý systém neobsahuje spätné väzby: priebežná informácia o stave vonkajšieho prostredia a stave objektu v prostredí sa v systéme riadenia nepoužíva.

[1] My používame termíny typu «schéma riadenia», a nie typu «princíp riadenia», aké sa používajú v technických variantoch teórie riadenia, pretože tu ide o schému architektúry štruktúry, ktorá realizuje riadiaci proces. A jedny a tie isté «princípy riadenia» možno realizovať na základe rôznych schém riadenia.

Riadiaci signál je funkciou času a *(možno aj)* informácie, ktorá prichádza kanálmi vnútorných spätných väzieb. Vplyv všetkých rušivých faktorov sa zohľadňuje ešte pri projektovaní a vytváraní objektu a *(alebo)* systému jeho riadenia a riadiaceho programu. Úroveň maximálnej možnej kvality riadenia je funkciou adekvátnosti riadiaceho programu voči reálnym podmienkam pri realizácii riadenia, keďže uzavretý systém nereaguje na vplyv vonkajšieho prostredia. Pružnosť správania tu chýba.

RIADENIE PODĽA **PROGRAMOVO-ADAPTÍVNEJ SCHÉMY**

Vonkajšie spätné väzby v systéme prítomné sú. Riadiaci signál je funkciou reálnych parametrov vonkajšieho prostredia a uzavretého systému, informácia o ktorých postupuje kanálmi vonkajších a vnútorných spätných väzieb. No súčasne je riadiaci signál aj jednoznačnou funkciou programu *(algoritmu riadenia)* v tom zmysle, že rovnakej informácii, postupujúcej kanálmi spätných väzieb, vždy zodpovedá aj rovnaký riadiaci signál. Túto totožnosť reakcie «vstup — výstup» možno chápať aj v zmysle totožnosti štatistických charakteristík riadiaceho signálu informácie postupujúcej kanálmi spätných väzieb. Reakcia systému na rušenie je do určitej miery pružná v tom zmysle, že riadiaci signál a reakcia uzavretého systému na rušenie sú funkciou týchto rušení.

Programovo-adaptívna schéma môže v sebe realizovať rôzne princípy riadenia. Spomenieme dva najčastejšie z nich: 1) **riadenie podľa rušenia**, a 2) **riadenie podľa odchýlky**. V prvom prípade riadiaci systém v procese riadenia najprv zmeria veľkosť priameho rušivého vplyvu a na základe toho vypracuje riadiaci signál. V druhom prípade riadiaci systém vypracuje riadiaci signál na základe kontrolných parametrov

a ich odchýlenia od hodnôt charakterizujúcich ideálny režim riadenia. V prípade potreby možno oba princípy skombinovať v tom istom systéme riadenia.

Predpokladajme, že projektujeme systém automatického riadenia teplotného režimu v miestnosti. Môžeme ho vytvoriť tak, že ohrievače sa zapnú akonáhle systém zaregistruje pokles teploty v miestnosti pod nastavenú hodnotu. Toto je realizácia princípu riadenia podľa odchýlky. No môžeme vytvoriť systém s rovnakým účelom aj inak. Keďže teplota v miestnosti zvyčajne klesá až potom, čo sa zníži priemerná teplota vonkajšieho vzduchu, steny miestnosti ochladnú a dnu sa dostane chladný vonkajší vzduch, tak máme možnosť registrovať teplotu vonkajšieho vzduchu, vyrátať priemernú teplotu, a bez toho, aby sme čakali, kým ochladnú steny a začne sa znižovať teplota v miestnosti, môžeme dať na základe toho povel na zapnutie ohrievačov v nejakom režime hneď ako klesne priemerná vonkajšia teplota na nastavenú prahovú hodnotu. Okrem toho, režim fungovania ohrievačov môže byť funkciou rozdielu priemernej vonkajšej teploty a aktuálnej teploty v miestnosti. V poslednom variante sa v programovo-adaptívnej schéme riadenia budú kombinovať oba princípy riadenia: aj podľa rušenia, aj podľa odchýlky.

Ak nie je možnosť merať kontrolný parameter priamo v procese riadenia *(t.j. sú voči nemu prerušené vonkajšie aj vnútorné spätné väzby)*, tak namiesto nedostupnej hodnoty kontrolného parametra môže byť použitý aj jej nepriamy výpočet, na základe od neho odvodených, integrálnych a iným spôsobom informačne prepojených parametrov, ktoré sa bezprostredne merať dajú. Avšak v tomto prípade má programovo-adaptívne riadenie vlastnosť časom neobmedzene kumulovať chybu, nesúlad v kontrolnom

parametri. Príčina neobmedzenej kumulácie chyby riadenia v kontrolnom parametri je hromadenie chýb pri meraní a spracovávaní meraných veličín v procese nepriameho výpočtu potrebnej charakteristiky.

Kroniky námorných nešťastí sú plné príkladov podobných chýb, keď navigátori, ktorí mnoho týždňov nevideli breh a kvôli zlému počasiu ani hviezdy, boli nútení určovať polohu lode pomocou nepriamych výpočtov, a v dôsledku vlastných nepresností pri meraní rýchlosti lode, pri vyhodnocovaní vplyvu vetra a morských prúdov, nepresností lodných chronometrov (hodín) a nepresných údajov kompasu strácali presné súradnice (pozíciu) lode a hynuli na skalách, ktoré sa podľa ich výpočtov mali nachádzať ešte mnoho míľ ďalej. Rovnaký je aj mechanizmus hromadenia chýb inerciálnymi navigačnými systémami, aké sa používajú v raketovo-kozmickej technike, na ponorkách a zbraňových systémoch, v ktorých sa priebežné súradnice objektu určujú na základe zadania východiskových súradníc, následného merania zrýchlení a ich dvojnásobného integrovania.

Pri použití *programovej schémy* je kvalita riadenia nižšia v porovnaní s *programovo-adaptívnou schémou* pri totožnej algoritmike modelovania správania objektu, ktorá tvorí základ formovania riadiaceho signálu. No aj pri použití programovo-adaptívnej schémy sa môže ukázať, že možná kvalita riadenia je nižšia, než akú potrebujeme v daných podmienkach.

Predpokladajme, že v určitom momente je vektor chyby riadenia rovný nule. No v určitom momente, možno aj v tom istom, bude uzavretý systém vystavený nenulovému rušivému vplyvu. Ak by súčasťou uzavretého systému bol ideálny systém riadenia, tak ten by formoval riadiaci signál tak, že riadiaci vplyv by v každom okamihu presne

kompenzoval rušivý vplyv, výsledkom čoho by vektor chyby zachovával svoju nulovú hodnotu neobmedzene dlhý čas.

No vo väčšine prípadov sa rušivý vplyv nedá merať priamo. A ak sa aj niečo podarí zmerať, tak existuje prah citlivosti prostriedkov merania veličín všetkých faktorov, na základe informácie ktorých sa potom formuje riadiaci signál. Prenášaná informácia sa do určitej miery skresľuje už v samotnom systéme. Riadiaci systém potrebuje istý čas na sformovanie a prenos riadiaceho signálu. Riadiace prostriedky majú tiež svoju obmedzenú reakčnú rýchlosť. Samotný riadený objekt disponuje svojimi charakteristikami inercie, a potrebuje istý čas, aby zareagoval na rušivý vplyv, v dôsledku čoho nežiaduci pohyb objektu *(odchýlenie)* tiež naberá na inercii, a je tak potrebný mocnejší riadiaci vplyv na vrátenie objektu do východiskového režimu; no objekt potrebuje svoj čas aj na prejavenie samotnej reakcie na riadiaci vplyv *(na uskutočnenie riadiaceho manévru)*. Z tohto dôvodu riadiaci vplyv *(ako reakcia na rušivý vplyv)* v programovo adaptívnej schéme nevyhnutne mešká. Aj keď je výkon riadiacich prostriedkov dostatočne veľký, aby plne kompenzoval rušivý vplyv, tak nemôže byť úplne využitý kvôli tomu, že vždy tu existuje fázový posun medzi rušivým vplyvom a kompenzačným riadiacim vplyvom. Z tohto dôvodu sa objekt stále nachádza pod rušivým vplyvom faktorov, ktoré systém riadenia reálne eviduje, nehovoriac už o vplyve neevidovaných faktorov: nerozpoznaných, podcenených, nachádzajúcich sa pod prahom citlivosti prístrojov atď. Uzavretý systém je teda kolísavým systémom, ktorý transformuje rušivý a riadiaci vplyv na vektor chyby riadenia, ktorého zmeny v stabilnom procese riadenia majú kolísavý charakter.

Potreba zmenšiť vektor chyby riadenia nás privádza ku schéme «prediktor-korektor» — predzvestovateľ-opravár, prorok-opravár. Zmysel slova «predzvestovateľ» je širší ako zmysel slova «prorok», avšak na Západe aj v domácej vedeckej tradícii je už prijatý termín «prediktor-korektor», n o nie vo všeobecnom manažérsko-riadiacom zmysle, ale v obmedzenom: v technike a výpočtovej matematike[1]. Preto, okomentujúc špecifiká nášho chápania výrazu — «predzvestovateľ-opravár», a nie «prorok-opravár» — ponechávame tento na Západe vžitý termín «prediktor-korektor», avšak rozširujeme oblasť jeho použitia zaradením do kontextu Dostatočne **všeobecnej teórie riadenia**.

RIADENIE PODĽA **SCHÉMY PREDIKTOR-KOREKTOR**

Zakladá sa na prognózovaní správania uzavretého systému počas samotného procesu riadenia, pričom sa vychádza z informácie o aktuálnom a minulých stavoch uzavretého systému a o vplyvoch naň zo strany okolitého prostredia.

V tomto spočíva principiálna odlišnosť schémy prediktor-korektor od programovej a programovo-adaptívnej schémy riadenia, v ktorých je riešenie prognostických úloh presunuté mimo rámec fungovania samotnej schémy v procese riadenia.

Systém riadenia, realizujúci schému prediktor-korektor, možno v štruktúrno-algoritmickom zmysle obrazne predstaviť ako kombináciu:

! **prediktora**, ktorý vykonáva funkciu prognózy a tvorby algoritmu riadenia (riadiaceho programu). Tomu zodpovedá 1. až 4. etapa Plnej funkcie riadenia;

[1] Termín «prediktor-korektor» je názov jednej metódy z odboru numerickej matematiky. V nej sa postupným približovaním nachádza riešenie úlohy. Algoritmus metódy predstavuje cyklus, v ktorom sa dokola realizujú dve operácie: 1. prognóza výsledku a 2. revízia prognózy z hľadiska uspokojenia požiadavky na presnosť riešenia úlohy. Algoritmus sa končí, keď prognóza uspokojuje požiadavku na presnosť riešenia úlohy.

! a **programovo-adaptívneho modulu**, ktorý riadi objekt na základe prediktorom vypracovaného algoritmu riadenia, adaptujúc si ho na konkrétne okolnosti, v ktorých prebieha proces riadenia. Tomu zodpovedá 5. až 7. etapa Plnej funkcie riadenia.

Pritom prognostická informácia vo forme algoritmu riadenia[1] sa posiela na vstup programovo-adaptívneho modulu riadiaceho systému.

Vďaka tomu systém riadenia reaguje nielen na tie odchýlky od ideálneho režimu, ktoré sa už stali, ale aj na tie, ktoré ešte len majú tendenciu sa udiať *(samozrejme len v prípade, ak je metóda prognózovania dostatočne presná)*. Kým v programovo-adaptívnej schéme riadenia sa priame a spätné väzby uzatvárajú cez už odohratú minulosť, tak v schéme prediktor-korektor sa časť priamych a spätných väzieb uzatvára cez prognózovanú budúcnosť. Informácia o súčasnosti a odohratej minulosti sa v schéme prediktor-korektor používa nielen na tvorbu prognózy a vypracovanie riadiaceho signálu, ale slúži v procese riadenia aj ako základ na minimalizáciu *(periodické nulovanie)* zložky vektora chyby, spôsobenej postupným hromadením prognostických chýb.

Keď porovnáme programovo-adaptívnu schému a schému prediktor-korektor na základe vektora stavu, používaného programovo-adaptívnou schémou, tak jednému a tomu istému vektoru stavu v schéme prediktor-korektor budú zodpovedať rôzne riadiace signály, keďže základ prognózy prediktora-korektora tvorí vektor stavu s väčším rozmerom, než je v programovo-adaptívnej schéme. Na základe

[1] Ide o riadiaci program, ktorý má v sebe už zapracované reakcie na predpovedané javy. V bežnom živote sú to rôzne na mieru šité metódy, teórie (vrátane ekonomických), technologické postupy, ktoré používajú profesionáli ako hotovú vec, ale ktoré vytvoril niekto, kto v týchto metódach zároveň riešil otázky prognózy budúcich javov a toho, ako na ne reagovať. – pozn. prekl.

informácie, ktorá presahuje totožné časti vektorov stavu použitých v oboch schémach, bude prediktor-korektor generovať rôzne prognózy, čo sa aj prejaví v rozdielnosti riadiacich signálov vytváraných v programovo-adaptívnych moduloch oboch schém riadenia. To znamená, že prediktor-korektor je «rozumnejší» a zabezpečuje pružnejšie, nešablónovité riadenie v porovnaní s predchádzajúcimi schémami.

Za predpokladu dostatočne vysokej presnosti prognóz zaisťuje schéma prediktor-korektor najvyššiu kvalitu riadenia vďaka tomu, že v mnohých prípadoch znižuje na nulu *(a ak treba, tak aj do záporných veličín: riadenie v predstihu)* fázový posun medzi rušivým vplyvom a riadiacim vplyvom *(kompenzujúcim rušenie)*. To umožňuje využiť zdroje uzavretého systému na zvýšenie rezervy stability riadenia a výkonu uzavretého systému na účely vektora cieľov riadenia. Pri iných riadiacich schémach tieto rezervy nemôžu byť využité alebo sa spotrebujú na kompenzáciu tej skupiny odchýlok od ideálneho režimu, ktorá je ovplyvnená fázovým posunom riadiaceho vplyvu voči rušivému vplyvu, ak to porovnáme s teoretickým prípadom nulového fázového posunu medzi rušením a riadiacim vplyvom.

10. Plná funkcia riadenia[1], intelekt (individuálny a súborný)

Rôzne schémy riadenia sa odlišujú aj svojimi možnosťami v sebe podporiť obsahovo rôzne *(*súhrnné*)* koncepcie riadenia a cieľové funkcie riadenia, z ktorých sa skladajú. Preto aj keď základ riadenia obsahuje ten istý vektor cieľov, tak koncepcia riadenia a schéma riadenia sa navzájom podmieňujú.

Koncepcia riadenia je jednou z etáp Plnej funkcie riadenia. Maximálne zovšeobecňujúcim pojmom v rámci DVTR je pojem «Plná funkcia riadenia». Vo svojej podstate tento pojem kopíruje definíciu javu «riadenie», danú v 2. kapitole, len ju rozvádza do väčšej detailnosti.

Plná funkcia riadenia *(ako objektívny jav)* predstavuje postupnosť rôznorodých činov, v ktorej sa realizuje proces riadenia v celej plnosti odhalených možností a detailov. Ináč povedané, plná funkcia riadenia obsahuje celú algoritmiku riadenia objektu *(procesu)*.

Etapy plnej funkcie riadenia sú opísané v nižšie uvedenej Tabuľke č.1. Prvý stĺpec predstavuje číslovanie etáp plnej funkcie. Druhý stĺpec predstavuje obsah každej z etáp. Tretí stĺpec uvádza parametre, ktoré je potrebné kontrolovať pri riadení podľa Plnej funkcie[2].

---

[1] Logicky oveľa správnejšie by bolo termín „Plná funkcia riadenia“ nazývať „Plná procedúra riadenia“, pretože jedno aj druhé predstavuje formu pre nejaký algoritmus, avšak funkcia z matematicko-IT hľadiska predpokladá aj nejaké vstupné parametre, kým procedúra žiadne parametre nepredpokladá, čo je práve prípad PFR v Dostatočne všeobecnej teórii riadenia. Takto by nemuselo dochádzať k zbytočnej zámene PFR s cieľovou funkciou *(vo vektore cieľov)*, ktorá sa kvôli tomu radšej premenovala na koncepciu riadenia, avšak za tú cenu, že sa zase začala mýliť so súhrnnou (generálnou) koncepciou riadenia vo vektore cieľov. Čo sa stalo aj v prvej vete tejto kapitoly v ruskom origináli, kde napísali „koncepcia riadenia“ a nemysleli tým cieľovú funkciu ale súhrnnú koncepciu riadenia. – pozn. prekl.

[2] Tretí stĺpec je potrebný na dosiahnutie chápania toho, čo a ako treba kontrolovať v procese riadenia podľa PFR. Na začiatku štúdia DVTR môže byť nezrozumiteľný, keďže predpokladá ovládanie pojmového aparátu DVTR a jej príloh. Ak je teda v začiatkoch štúdia DVTR stĺpec 3 nezrozumiteľný, stačí sa zamerať na stĺpce 1 a 2, a k stĺpcu 3 sa vrátiť až neskôr, keď budeme preberať organizáciu riadiacich procesov a vstup do riadenia.

Tabuľka č.1. Plná funkcia riadenia (PFR)

№	Obsah etáp PFR	Obsah kontroly v etapách PFR
1.	**Rozpoznanie faktora prostredia *(objektívneho javu)*, ktorý «tlačí na našu psychiku», a vytvára t a k *subjektívnu* potrebu riadiť tento faktor.** *Riadenie na základe PFR sa začína práve týmto.*	**Rozpoznali sme reálny faktor, alebo do úlohy objektívneho faktora bola nastrčená niekým vymyslená atrapa či ilúzia?** — Riadiť možno len objektívne existujúce procesy alebo objektívne realizovateľné projekty. — Realizovateľnosť tejto etapy PFR predpokladá, že najprv si zhromaždíme určité nevyhnutné minimum informácií o prostredí, s ktorým sme v interakcii, lebo ináč nebudeme schopní rozpoznávať vplývajúce faktory v ich plnom spektre.
2.	**Formovanie stereotypu (zručnosti) rozpoznávania tohto faktora v budúcnosti, a jeho šírenie v kultúre spoločnosti.**	**V podstate ide o otázky sformovania metrologicky konzistentných metód na odhalenie faktora rôznymi nezávislými pozorovateľmi.** — Treba odhaliť a preanalyzovať celý zoznam parametrov, ktoré charakterizujú prítomnosť faktora, ktorý si želáme riadiť, a určiť vhodné spôsoby

№	Obsah etáp PFR	Obsah kontroly v etapách PFR
		merania jednotlivých parametrov *(pomocou zmyslových orgánov alebo prístrojov, či kombináciou oboch)*.
3.	**Určovanie cieľov voči rozpoznanému faktoru.** Určovanie cieľov vlastne znamená formovanie vektora cieľov voči danému faktoru, a vnesenie tohto vektora cieľov do celkového vektora cieľov nášho správania *(samoriadenia)*. Určovanie cieľov môže zahŕňať aj riešenie úlohy stability cieľov *(jednotlivých cieľov aj celého vektora)* vzmysle ich predpovedateľnosti, hoci toto možno riešiť aj v rámci 4. etapy PFR.	**Analýza cieľov, metrologická konzistencia každého z nich (merateľnosť).** **Kontrola štruktúry vektora cieľov, či neobsahuje defekty *(vzájomne si odporujúce ciele; nesprávne poradie nasledovania cieľov sohľadom na priority; opakovanie tých istých cieľov na rôznych prioritách atď.)*.**
4.	**Formovanie**	**Kontrola, či bola vyriešená**

№	Obsah etáp PFR	Obsah kontroly v etapách PFR
	súhrnnej (generálnej) koncepcie riadenia ako aj jednotlivých čiastkových koncepcií riadenia zameraných na dosiahnutie jednotlivých cieľov vo vektore cieľov *(t.j. cieľových funkcií riadenia, ktorých súhrn dohromady tvorí generálnu koncepciu)* na základe riešenia úlohy stability v zmysle predpovedateľnosti správania objektu (procesu) pod vplyvom: vonkajšieho prostredia, vlastných zmien objektu a riadenia.	**(a ako) úloha prognostiky voči faktoru prostredia, rozpoznaného v 1. etape, a voči možnostiam dosiahnutia stanovených cieľov ohľadom daného faktora.** **Kontrola, či existuje súhrnná koncepcia riadenia, a ako sú do nej zaradené jednotlivé čiastkové koncepcie riadenia týkajúce sa cieľov spojených s faktorom prostredia, ktorý bol odhalený v 1. etape PFR.**
5.	**Uvedenie generálnej koncepcie riadenia do života:**	**Z aspektu sociálneho použitia:** Riadenie projektov v praxi znamená rozdelenie

№	Obsah etáp PFR	Obsah kontroly v etapách PFR
	zorganizovanie nových alebo reorganizácia existujúcich riadiacich štruktúr nesúcich cieľové funkcie riadenia.	individuálnej zodpovednosti *(ktorú bude niesť vždy len jedna osoba)* za rôzne etapy projektu na rôznych ľudí. Treba im rozdeliť právomoci a rôzne zdroje, ktoré potrebujú na realizáciu svojich funkcií. Takže, tu by mala ísť reč o nájdení a posúdení vhodností toho o sieťového modelu, v ktorom sa odráža činnosť štruktúry nesúcej čiastkovú koncepciu riadenia *(cieľovú funkciu)* vo vzťahu k faktoru odhalenému v 1. etape.
6.	**Kontrola (dozor) nad činnosťou štruktúr v nimi realizovanom procese riadenia** a koordinácia spolupráce rôznych štruktúr.	**Z aspektu sociálneho použitia:** Tu vlastne ide o: ! kontrolu realizácie projektu na základe jeho sieťového modelu, ! kontrolu činnosti štruktúr a ich manažérov, osobne riadiacich každú z nich.
7.	**Zdokonaľovanie fungujúcej koncepcie, ak je to nutné.**	Analogické 1. až 4. etape PFR.
8.	**Likvidácia**	**Z aspektu sociálneho**

№	Obsah etáp PFR	Obsah kontroly v etapách PFR
	existujúcich štruktúr a uvoľnenie použitých zdrojov (ak už nie sú potrebné), **alebo ich <u>udržiavanie</u> v práceschopnom stave do najbližšieho použitia.**	**použitia:** V prípade likvidácie hneď prvá otázka znie: kto je príjemca a správca výsledkov činnosti? ďalej: zamestnanie uvoľneného personálu a odpredaj nepotrebného vybavenia. V prípade ponechania štruktúry v práceschopnom stave sa vynárajú otázky udržiavania kádrovej zostavy na potrebnej profesionálnej úrovni, dodávanie nového vybavenia.

Body 1 a 8 sú v PFR prítomné vždy. Body medzi nimi *(2 až 7)* možno zlučovať alebo ich detailizovať do ešte väčšej hĺbky, uviesť ako postupnosť menších «podEtáp», podľa potrieb praxe.

Ak sa v reálnom procese riadenia niektoré etapy PFR neprejavujú, tak to znamená, že riadenie neprebieha na základe PFR: t.j. niektoré etapy plnej funkcie sa realizujú[1] mimo objekt/proces, (ne)riadený podľa plnej funkcie.

Ako sme už spomínali v 4. kapitole, tak dôležitosť informácie *(z pohľadu teórie a najmä <u>praxe</u> riadenia)*, ktorá charakterizuje proces riadenia ako taký, klesá v nasledovnom poradí:

[1] Napr. „manažérmi vyššej úrovne“ o existencii ktorých sme nevedeli, a ktorí realizujú riadenie podľa PFR (najmä prvé 4 etapy), zatiaľ čo ten manažér, o ktorom sme si mysleli, že je na vrchole hierarchie riadenia objektu *(procesu)* neriadi na základe PFR. – pozn. prekl.

- najdôležitejšia je informácia o procesoch, ktorých priebeh môže priviesť k otvoreniu možností toho, že proces riadenia sa v budúcnosti odkloní od normálnych parametrov;
- objektívne sa otvorili *(vznikli)* možnosti k tomu, že proces riadenia sa v budúcnosti odkloní od normálnych parametrov;
- možnosti sa začali realizovať a ukázali sa tendencie toho, že proces riadenia sa odkloní od normálnych parametrov;
- priebeh procesu riadenia sa odklonil od normálnych parametrov, no ešte sa nachádza v medziach prípustného riadenia;
- odklonenie parametrov procesu je na hrane prípustného;
- proces prekročil prípustné hranice.

A prakticky nulovú manažérsku dôležitosť má informácia o tom, že nič z vyššie uvedeného zoznamu nie je prítomné, v dôsledku čoho proces riadenia prebieha normálne.

Pritom treba objasniť ešte jeden aspekt zohľadnenia možností a tendencií pri formovaní riadiaceho vplyvu v procese riadenia. **Otvárať sa môžu nielen nepriaznivé možnosti či tendencie, ale aj tie priaznivé, ktorých uskutočnenie môže citeľne zvýšiť kvalitu riadenia**.

No zohľadnenie otvorených možností a spozorovaných tendencií *(priaznivých aj nepriaznivých)* v procese riadenia je možné len v schéme prediktor-korektor. Programovo-adaptívne schémy riadenia zostávajú k týmto objektívnym faktorom prostredia slepé, a v prípade negatívnych možností a tendencií pracujú podľa príslovia «Kým neudrie hrom,

sedliak sa nepreženhná», pričom pozitívne možnosti a tendencie sa v nich stávajú nerealizovateľnými. A preto:

Plnú funkciu riadenia možno realizovať len v **intelektuálnej schéme riadenia** *(poddruh riadiacej schémy prediktor-korektor)*, ktorá si nutne vyžaduje tvorivosť riadiaceho systému *(manažéra)* minimálne v nasledovných oblastiach:

- rozpoznanie faktorov prostredia, vyvolávajúcich potrebu ich riadiť alebo zmeniť charakter ich riadenia;
- formovanie cieľových vektorov;
- formovanie nových koncepcií riadenia;
- zdokonaľovanie prognostických metód a zručností pri riešení otázok stability v zmysle predpovedateľnosti pri zadávaní riadiacej úlohy a *(alebo)* v procese riadenia na základe schémy prediktor-korektor.

Preto ovládanie osobnej efektívnej kultúry poznania a tvorby[1] **je pre manažéra objektívnou nutnosťou, ak si neželá byť «zombi-automatom» nosiacim len zvonku doň vložené funkcie v rámci nejakého procesu riadenia, ale želá si konať v duchu Zámeru Božieho** *(tým skôr, že len Boh má moc nad Rozlíšením ako schopnosťou, bez ktorej je prvá etapa PFR celkovo nerealizovateľná, a v jednotlivých prípadoch len s výraznými obmedzeniami)*.

* * *

Historicky sa situácia vyvinula tak, že naše všedné vedomie prestalo rozlišovať zmyslové rozdiely medzi slovami «rozum», «um», «myseľ», «uvažovanie», a preto

[1] Viď práce VP ZSSR „Základy sociológie“, kapitola 5; „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

dnes používame cudzie slovo **«intelekt»**, ktorým sa myslí: *samomeniaci a samoladiaci sa algoritmus výberu a spracovania informácie, výsledkom činnosti ktorého vznikajú informačné moduly, ktoré predtým daný subjekt nepoznal a ktoré doň nevstúpili ani zvonka v hotovej podobe*.

Každý algoritmus predstavuje určitú čiastkovú mieru, cez ktorú pretekajú informačné prúdy; preto intelekt je procesom rozširovania určitej čiastkovej miery.

Čo presne je a v čom spočíva podstata objektívneho javu**,** ktorý voláme «intelekt», je pomerne nejasná vec. Nejasná najmä pre vedomie, opierajúce sa o svetonázor, ktorý informáciu mimo ľudskej spoločnosti nezaraďuje medzi objektívne kategórie; alebo ktorý sa domnieva, že človek je jediná bytosť, ktorá disponuje intelektom; alebo že intelekt sa vždy lokalizuje na základe princípu *«jeden intelekt = jedna bytosť»* a nemôže sa lokalizovať aj na základe princípu *«jeden intelekt = množina (aj rôznorodých) nositeľov jeho fragmentov (vrátane takých nosičov fragmentov intelektu, ktoré vlastným intelektom nedisponujú)»*.

No, ak o riadení budeme hovoriť dostatočne obšírne, tak pri riadení a samoriadení podľa Plnej funkcie sa intelektuálny faktor vyskytuje vždy, nezávisle od toho, ako si človek predstavuje samotný intelekt, ako si predstavuje jeho rôzne spôsoby prirodzenej existencie a jeho realizáciu v umelých technických výtvoroch samotných ľudí.

V mnohých uzavretých systémoch intelekt pracuje aj priamo počas realizácie koncepcie riadenia: v prípade straty alebo paralýzy intelektu dochádza v takýchto systémoch k väčšej či menšej strate kvality riadenia, až do prípadov úplného krachu riadiacej koncepcie. Práve to sa aj stalo so

straníckym aparátom KSSZ[1]: paralýza intelektu fanatickou vernosťou a dogmatizmom, ktoré v psychike členov strany blokovali vnímanie života skrze zmysly. Predtým, z rovnakých dôvodov stroskotal cárizmus; a z rovnakých dôvodov stroskotá aj „demokracia“ na západný spôsob.

Potreba zvyšovať kvalitu riadenia v technike splodila množstvo vedecko-technických riešení na tému «umelý intelekt». Odpor zo strany rôznych sociálnych skupín splodil v dejinách množstvo metód zdržiavania, blokovania, sabotovania, «osedlávania» cudzej intelektuálnej činnosti, a tiež množstvo metód stimulovania, pseudostimulovania a zdokonaľovania kultúry vlastnej intelektuálnej činnosti. Oba aspekty, uvedené v tomto odseku, týkajúce sa konania ľudskej spoločnosti ohľadom problematiky intelektu, sú tesne prepojené s odpoveďou na otázku:

- je intelekt všeobecným prírodným javom a ľudský intelekt iba jedným z mnohých? pričom umelý intelekt je skutočným intelektom, hoci dosť často je len protézou vlastného intelektu človeka, ktorý sa nevie a nechce naučiť používať ten vlastný?
- alebo je ľudský intelekt jedinečný, a jeho výtvor — «umelý intelekt», má s tým ľudským spoločný iba názov, no vnútornou podstatou sa kategoricky od neho líši?

Aby sme dostali jednu z možných odpovedí na túto otázku, tak si teoreticky vytvoríme určitý informačno-algoritmický proces, založený na evidentne bezintelektuálnych elementoch a pevných algoritmoch (pravidlách činnosti), ktoré si nevyžadujú prítomnosť intelektu.

[1] Komunistickej Strany Sovietskeho Zväzu. – pozn. prekl.

V prírode sa všetko riadi hierarchiou pravdepodobnostných predurčeností, ktoré sa odrážajú v štatistike pozorovaných javov. Preto na modelovanie mnohých procesov, prebiehajúcich v prírode a spoločnosti, je potrebné aj modelovanie pravdepodobnostných predurčeností. Na tento účel sa používajú rôzne štatistické modely, ktoré môžu obsahovať aj generátory náhodných čísel *(slúžia v nich na generovanie analógov náhodných životných situácií)*.

Jedným z najznámejších generátorov náhodných čísel *(jednoznačne nepredpovedateľných, aspoň pre väčšinu)* je ruleta. Ruleta, vo svojej najjednoduchšej podobe, je vlastne «tanier», na ktorom je pozdĺž okraja kruhový žliabok s jamkami, v ktorých sú zapísané čísla. V strede «taniera» je vertikálna os, na vrchu ktorej je nasadený kríž. Pomocou kríža sa roztočí «tanier», a hodí sa doň guľôčka. Lopatky medzi jamkami naháňajú guľôčku po «tanieri» *(ktorého dno sa v niektorých verziách rulety tiež otáča)* dovtedy, kým sa kinetická energia taniera a guľôčky nerozptýli. Potom guľôčka padne do jednej z očíslovaných jamiek, a zostane v nej. Krupiér-bankár, ktorý roztočil ruletu, v závislosti od vyžrebovaného čísla a stávok uzavretých hráčmi ešte pred hodením guľôčky do roztočeného «taniera», následne rozdelí výhry a prehry medzi svoju «banku» a hráčov. Guľôčka nemá mechanicky stále kinematické spojenie s «tanierom», a pri presnej kruhovej forme «taniera», jeho horizontálnej polohe, absencií skrytých bŕzd atď. to predstavuje garanciu záujmov hráčov pred podvodmi s brzdením «taniera» na číslach, ktoré by garantovali výhru komukoľvek z hráčov alebo krupiérovi. Pravidlá hry sú také, že pravdepodobnostne predurčene garantujú výhru majiteľom kasína.

* * *

Ruletu relatívne nedávno *(v 1980-tých rokoch[1])* masovo premietali vo filme „Blaf“, kde A.Celentano «rozbil bank», keď stavil na nulu a po rozhovore tresol dvermi na jachte. Zábavné súťažné TV programy, ako «intelektuálne kasíno» „Čo? Kde? Kedy?“ a „Pole zázrakov“[2], obsahujú zjednodušený variant «rulety» bez guľôčky, kde na točiace sa čísla ukazuje pevná šípka.

Televízne šou tohto druhu slúžia na presmerovanie intelektuálnej sily ľudských más na hlúposti, čo je potrebné majiteľom zákulisných sponzorov podobných programov na to, aby mohli oblafnúť ľud, zatiaľ čo ten sleduje televízne šou[3].

Vášne sa uvoľnia, odventilujú emócie, no chápanie okolitej reality sa od súťaže k súťaži vôbec nezvyšuje, hoci intelekt súťažiacich aj scenáristov pracuje naplno... len nie na riešenie problémov života spoločnosti; a koeficient verejno-prospešnej intelektuálnej činnosti pritom zostáva blízky nule. A presne to nad-„elitárny“ prediktor potrebuje.

* *
*

Rozoberme si nasledovnú situáciu: dvaja hráči s menami «Prostredie» *(okolité)* a «Systém» *(uzavretý)* točia «ruletu» pod dozorom «Sudcu», ktorý kontroluje celkový priebeh hry. Ruleta má jednu zvláštnosť: pri mnohonásobnom žrebovaní ruleta generuje náhodné čísla, ktoré sa riadia zákonom štatistického rozptylu tak, že s každým novým vyžrebovaným číslom sa na číselnej osi objavuje oblasť ich

[1] Potom ho ešte neraz vysielali v televízii.
[2] Na Slovensku bola podobná relácia s názvom „Koleso šťastia“. – pozn. prekl.
[3] To isté sa týka aj seriálov na spôsob telenoviel: marazmus narastá v „Santa Barbare“ (*„Santa Barbara“ — seriál kúpený od USA, ktorý bol vysielaný v Rusku začiatkom 1990-tych rokov)*. Okrem toho, emočný režim subjektov, ktorí sa vžívajú do role svojich hrdinov, sa formuje týmito seriálmi, a nie udalosťami ich reálneho života. Následkom toho sa deformuje emočno-významový režim psychiky týchto nevoľníkov seriálov, a ich intelekt nevyhnutne stráca istú časť svojej funkčnosti pri riešení reálnych problémov ich života.

vyššej koncentrácie, v ktorej je vyžrebovaných čísiel viac, než mimo ňu[1].

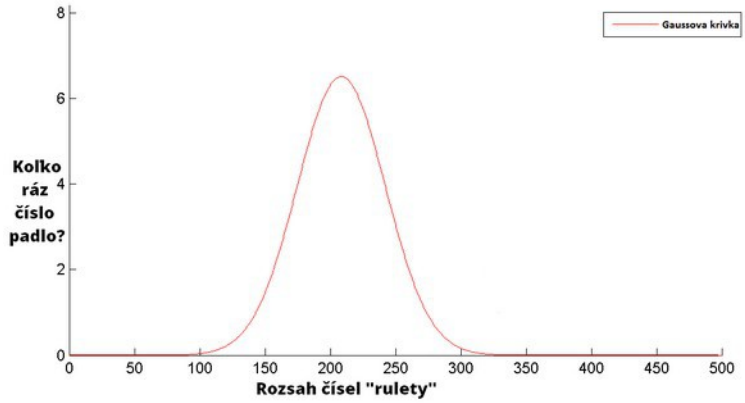

Grafické znázornenie žrebovaní rulety. – pozn. prekl.

«Prostredie» začína hru a točí ruletu dvakrát. Prvé vyžrebované číslo predstavuje kód, na základe ktorého «Sudca» určí «Systému» maximálny čas na jeho odvetný ťah. Úloha druhého čísla, ktoré vyžrebovalo «Prostredie» v každom svojom ťahu, bude možné poznať z konania «Systému», keď bude na ťahu.

Ak «Systém» vo svojom ťahu nechce prehrať, tak sám musí predložiť číslo, ktoré bude rovnaké alebo aspoň väčšie, než je druhé vyžrebované číslo «Prostredia». Pritom «Systém» točí «ruletou» iba v priebehu toho času, ktorý mu pridelil «Sudca» podľa prvého čísla, ktoré vyžrebovalo vo svojom ťahu «Prostredie». «Systém» má právo žrebovať opakovane, ak mu na to stačí pridelený čas.

Okrem toho má «Systém» k dispozícii aj žrebovací bubon, v ktorom sú loptičky, na ktorých sú zapísané čísla, ktoré boli vyžrebované v predchádzajúcich ťahoch «Systému». Lotériový bubon takto v sebe hromadí všetku predošlú skúsenosť interakcie «Prostredia» a «Systému» počas hry. A kým nevyprší čas, pridelený «Systému» na jeho ťah,

[1] T.j. určitá skupina čísel je vyžrebovaná častejšie než zvyšok čísel. Viď, napríklad, zákon Gaussovho rozptylu, ktorý odráža štatistické zákonitosti mnohých prírodných procesov. Viď obrázok: os X predstavuje vyžrebované hodnoty čísel, os Y predstavuje koľkokrát bola hodnota vyžrebovaná. – pozn. prekl.

«Systém» žrebuje aj z lotériového bubna. Takže v momente uplynutia času má «Systém» dve čísla[1]:

- maximálne číslo spomedzi tých, ktoré boli vyžrebované v rulete;
- maximálne číslo spomedzi tých, ktoré boli vyžrebované z lotériového bubna[2].

Obe čísla sa zapíšu na čisté loptičky a vhodia sa do lotériového bubna, aby mohli byť použité v ďalších ťahoch. Potom si ešte «Systém» hodí mincu, a podľa toho ktorá strana padne, vyberie si jedno z týchto dvoch čísel: ruletové alebo to, z lotériového bubna; toto číslo je potom odpoveďou «Systému» na ťah «Prostredia», a hra pokračuje: «Prostredie» začína nové kolo, je na ťahu.

Pri takýchto pravidlách hry, ak nedošlo k prehre alebo je prehra v tomto štádiu vylúčená vytvorením príslušných pravidiel, tak v rámci jedného kola hry sa «Sudcovi» predkladá druhé číslo «Prostredia» a odvetné číslo «Systému». Na základe čísla, ktoré predložilo «Prostredie», mu «Sudca» dáva kartičku, na ktorej je sformulovaná určitá otázka. Na základe rozdielu čísel «Prostredia» a «Systému», «Sudca» dáva «Systému» kartičku, na ktorej je napísaná odpoveď. Správnosť alebo chybnosť, a rovnako aj obšírnosť odpovede, sa určuje rozdielom čísel «Prostredia» a «Systému»: znamienkom (+/-) a absolútnou hodnotou rozdielu.

Keď sa nahromadí kôpka kartičiek s otázkami a odpoveďami, «Prostredie» aj «Systém» vystúpia pred hľadisko na scénu a pokúsia sa zahrať scénku s názvom

[1] Prípad, keď pridelený čas *(na ťah «Systému»)* je kratší, než ruleta a bubon potrebujú na samotné žrebovanie, pre istotu vylúčime: t.j. najkratší čas na ťah «Systému» garantuje aspoň jedno žrebovanie rulety a lotériového bubna.

[2] Vyžrebované loptičky sa pochopiteľne vracajú naspäť do bubna, potrebujeme len ich hodnotu. – pozn. prekl.

«skúška». «Prostredie» bude profesor, «Systém» bude študent.

V očiach vyložene intelektuálneho diváka pôsobí «Študent» od otázky k otázke ako rozvíjajúci sa intelekt, keďže nezdar «Systému» na rulete môže byť *(s narastajúcim počtom loptičiek v lotériovom bubne)* čoraz pravdepodobnejšie kompenzovaný úspechom pri žrebovaní v lotériovom bubne. A takto sa v pároch kartičiek «otázka — odpoveď» objavuje čoraz viac správnych a podrobných odpovedí. Divák lotériový bubon ani zvyšnú zákulisnú mechaniku nevidí, ale vďaka intelektu a určitým znalostiam môže zhodnotiť otázky aj odpovede, a posúdiť intelekt «Študenta-Systém».

Hádzanie mince v tomto príklade predstavuje faktor vyjadrený príslovím: «Aj majster tesár sa občas utne», keď miesto známeho správneho rozhodnutia vyberie z neznámych dôvodov chybné.

«Intelektuálnosť» «Študenta-Systému» možno v očiach diváka zvýšiť, ak do lotériového bubna vložíme nejaký počiatočný «kapitál»: určité množstvo loptičiek s číslami, ktoré zaistia nemožnosť katastrofickej prehry počas prvých kôl hry; možno odobrať aj hádzanie mincou, a bude sa vyberať len najvyššie z oboch čísel «Systému»; možno zvýšiť rýchlosť fungovania rulety a bubna, aby «Systém» za čas pridelený «Prostredím» mohol vyžrebovať väčšie množstvo čísel.

«Študent-Systém» teda vyzerá ako intelektuál, kým nenazrieme do zákulisia. Je to **jeden** z možných modelov, ktorý pri pohľade zvonka na jeho vstupné a výstupné toky informácii pôsobí ako intelekt. Nie je vylúčené, že jav s názvom «intelekt», je inému intelektu viditeľný vždy len

zvonku vo vzťahu k štruktúram, ktoré intelekt nesú a ním disponujú.

Tento príklad je zaujímavý tým, že ilúzia intelektu sa tu vytvára množinou elementov *(organizovaných v kontinuite prijímania a odovzdávania informácie)*, z ktorých ani jeden intelektom nedisponuje. Existujú tu vlastne len dva vyložene intelektuálne subjekty: „Tvorca hry“ a „diváci“.

Vo Vesmíre analógmi účastníkov hry budú:

! ruleta — pravdepodobnostné predurčenosti, ktorými sa riadia prírodné procesy.

! vyžrebované čísla v rulete — jednotlivé miery, kódy objektívnej informácie;

! adekvátnosť otázky a odpovede na kartičkách — individuálny prípad spoločnej vlastnosti zobrazovania informácie z jedného fragmentu Vesmíru do iného, a naspäť z neho do vonkajšieho prostredia, prebiehajúceho v spoločnej zdieľanej miere, celovesmírnom hierarchicky mnohoúrovňovom systéme kódovania informácie.

(Na rozdiel od kasín Monte Carlo a Las Vegas sa v takýchto «ruletách-intelektoch» rozohrávajú kolosálne objemy informácie, nesenej celoprírodným, hierarchicky mnohoúrovňovým kódom — Mierou, ktorá podriaďuje súlad priamych a spätných zobrazení jednotlivým pravdepodobnostným predurčenostiam).

! «Sudca» — mnohorozmerná pravdepodobnostná matrica možných stavov matérie, t.j. **Miera**, čo je alegoricky stvárnené ako váhy Themis (tiež miera).

! Lotériový bubon pamäti — štruktúra, ktorá v sebe *(viac-menej presne a podrobne)* uchováva informáciu na určitej hierarchickej úrovni organizácie Vesmíru.

! Počiatočný kapitál — informácia, nahromadená systémom v predchádzajúcich etapách evolúcie.

! Hľadisko — *vedomie, za chrbtom ktorého, t.j. v podvedomí*[1], stojí taký istý «lotériový bubon pamäti» a existuje aj vlastný duplikát «rulety», ako je aj za kulisami javiska na ktorom vystupujú «Študent» a «Profesor». Takto jeden „intelektuál“ hodnotí silu „intelektu“ toho druhého.

[1] Ľudská psychika má určitú štruktúru. Všemožná okultná literatúra, ktorá sa v posledných rokoch stala dostupnou, privádza svojimi úvahami o «mentáli», «astráli», «kauzalite» atď. do rozpakov každého, kto nekráča cestou osvojovania si okultných psychologických praktík, v dôsledku čoho sú pre nich slová ako «kauzálne telo», «mentál», «astrál» — len prázdne slová, s ktorými nevie spojiť žiadny svoj osobný zážitok. Preto úvahy na tému psychickej činnosti a jej svojvoľného riadenia za pomoci takejto terminológie väčšine čitateľov *(dokonca aj zainteresovaných)* nič nedajú.

Hoci mnohí pokročilí okultisti považujú takých ľudí za zaostalých vo svojom rozvoji *(hrubá forma hodnotenia zo strany démonizmu)* alebo prirodzene prebývajúcich v duchovnom detstve *(miernejšie hodnotenie zo strany démonizmu)*, no vec objektívne stojí inak:

Drvivú väčšinu tých, ktorí pokročili na ceste osvojenia si všemožných psychologických praktík rôznorodého okultizmu, ak sa pozrieme na fakty ich reálneho života, možno charakterizovať slovami: **„Vedome vnímajú viac, než sú schopní pochopiť spôsobom, ktorý by bol bezpečný pre nich i okolie“**. Práve v dôsledku takéhoto pomeru rôznorodej vnímavosti *(dosahujúcej úrovne vedomia)* a schopnosti veci chápať — je ich život plný malých aj väčších ťažkostí a nepríjemností, ktoré vznikajú v ich živote náhle a nepredvídateľne, a sprevádzajú ich sebauspokojenie úspechmi v osvojovaní si rôznych duchovných praktík. Pritom *«Boh nie je bohom chaosu, ale harmónie: tak tomu býva vo všetkých cirkvách u svätých» (apoštol Pavol, 1. list Korinťanom, 14:33)* — v tomto tvrdení sa Pavol nezmýlil.

Strastiplnosť života a životná nespokojnosť mnohých ľudí, ktorí sa vydali cestou osvojenia si rôznych psychologických praktík, nám dáva predpoklad urobiť záver, že všetky *(bez výnimky)* rozhovory a písomné traktáty o «astráli», «mentáli», «kauzalite», «rozšírení vedomia», «pravostrannom» a «ľavostrannom» stave vedomia, «bode zoskupenia» a podobných veciach, vlastných tradícii rôznorodého okultizmu v ich verejných vystúpeniach — odvádzajú ich priaznivcov od uvedomenia si čohosi iného, oveľa dôležitejšieho pre život.

V súlade so snahou byť zrozumiteľným a neuviaznuť v úvahách o «mentáli» atď., ktoré väčšine ľudí nič nehovoria, v snahe nestratiť to životne dôležité, od čoho odvádzajú úvahy rôznych okultistov — VP ZSSR sa vo všetkých prácach, ktoré sa týkajú psychickej činnosti jednotlivca i spoločnosti, obmedzuje skúmaním len dvoch zložiek osobnej psychiky: *1) vedomej úrovne, 2) nevedomých úrovní psychiky (ktoré spolupracujú jak s vedomím, tak aj medzi sebou navzájom)*. V texte „Vody Mŕtvej“ sa nevedomé zložky psychiky súhrnne nazývajú «podvedomie».

Hranica medzi úrovňou vedomia a multifunkčnými nevedomými úrovňami psychiky je pohyblivá a určuje sa náladou a energetikou človeka. V závislosti od toho, nakoľko je človek schopný silou vôle, t.j. vedome riadiť svoju náladu a energetiku — natoľko sa mu aj darí posúvať hranice svojho vedomia v medziach Vesmíru. Ľudská vôľa vždy pôsobí z úrovne vedomia a plní vedomý účel.

Čo sa týka rozhraničenia dvoch alebo viacerých osôb na základe ich nevedomých úrovní psychiky, tak hranica, v rozsahu ktorej je lokalizovaná určitá osoba, nie je natoľko zreteľná ako hranica hmotného tela, ktorá je vytýčená povrchom kože. Ide o to, že aj keď sú ľudia oddelení v hmotných telách, no nimi vyžarované biopolia sa rozprestierajú za hranice ich osôb, ktoré sú vytýčené povrchom kože ich tela. Navyše v dôsledku príslušnosti všetkých ľudí k tomu istému biologickému druhu je súhrn ich polí, tvoriacich ich biopole, vo svojom základe u rôznych ľudí druhovo homogénny.

Preto, určením jednej prahovej hodnoty intenzity vybraného druhu fyzického poľa v zložení biopoľa, možno získať jednu oblasť lokalizácie osoby vo Vesmíre; určením inej prahovej hodnoty toho istého poľa, možno získať druhú oblasť lokalizácie osoby. Určením druhovo odlišného prírodného poľa, zo zloženia biopoľa, a jeho prahovej hodnoty, možno získať tretiu oblasť lokalizácie. (Poznámka r. 2004).

Tento model „intelektuálnej“ činnosti sa stane trochu zložitejším, no adekvátnejším životu, ak za vedomím stoja tri lotériové bubny: *1. úplne zaplnený*, zodpovedajúci dávno absolvovaným etapám vývoja; *2. plniaci sa*, zodpovedajúci aktuálnej etape evolúcie; *3. úplne prázdny*, zodpovedajúci budúcim etapám vývoja.

Vedomie zaujíma len aktuálna hra. Preto do zaplneného bubna nenazerá. Okrem toho, bubon môže byť zapečatený, ako to zvykne byť v zložitých systémoch, v ktorých tvorca nepovoľuje prístup bežným užívateľom *(málo kvalifikovaným)* do blokov, ktoré už boli definitívne odladené a nemajú byť ďalej menené. Do prázdneho bubna nie je dôvod pozerať. Čísla-otázky rulety, ktoré presahujú rozsah čísel-odpovedí druhého bubna, čaká rôzny osud.

Na menšie čísla-otázky pri bezchybnom žrebovaní garantovane odpovie prvý bubon, ktorý v sebe nesie celú predošlú skúsenosť. Pravdepodobnosť jeho zlyhania je nízka, a dokonca aj v prípade že by zlyhal, môže byť jeho neúspech kompenzovaný zanedbateľne malým úspechom z druhého bubna.

Keďže ruleta sa riadi zákonom rozptylu náhodných čísel, tak časový interval medzi postupným vyžrebovaním čísel-otázok z rozsahu čísel-odpovedí tretieho bubna je dostatočne veľký v porovnaní s trvaním hry. Vďaka tomu sa druhý bubon štatisticky predurčene stihne naplniť skôr, než padne katastrofická otázka-číslo z rozsahu tretieho bubna.

Etapa evolúcie, zodpovedajúca druhému bubnu sa končí v momente, keď vyžrebovanie otázok z prvej časti rozsahu tretieho bubna už nemôže spôsobiť katastrofické škody. Hra sa presúva do tretieho bubna[1], a vyžrebovanie otázok

[1] A „hrb“ Gaussovej krivky, ruletou žrebovaných čísel, sa tiež presunie do vyššieho číselného rozsahu. – pozn. prekl.

z rozsahu prvého a druhého bubna ostáva v zákulisí hry, pretože už nie sú zaujímavé.

Je ale možná aj iná interpretácia mnohobubnovej hry. Každý lotériový bubon s ruletou zodpovedá vlastnej hierarchickej úrovni v organizácii objemnejšieho mnohoúrovňového systému, ktorý je potenciálne dostupný vedomiu «Študenta» pre informačnú výmenu. Pritom prehra vo vlastnom bubne môže byť kompenzovaná loptičkou z hierarchicky vyššieho bubna, ale len za podmienky, ak «Študent» o to požiada «Študenta z vyššej triedy», hierarchicky vyššieho od seba, alebo mu môže byť dané právo obracať sa priamo na tvorcu hry.

No poprosiť môžeš len ak vieš, že je koho poprosiť, bez ohľadu na zriedkavosť a možno aj nepochopiteľnosť faktu takejto komunikácie. Pritom vedomie «Študenta» si zďaleka neuvedomuje všetky úrovne hierarchie a vzťahy medzi nimi, nemusí si uvedomovať ani organizáciu hry a to, že mimo hru ešte niečo a niekto existuje. Preto zhovievavý pokus pomôcť mu môže naraziť aj na odpoveď: «Ale choď niekam: loptičky s takými veľkými číslami neexistujú...».

Takáto odpoveď je hlúpa, nech už by šlo o akékoľvek číslo, avšak v danom modeli číslo predstavuje kód informačného modulu, ktorý má pre «Študenta» zatiaľ nepredpovedateľný obsah. Tento obsah je zatiaľ neznámy a nerozpoznateľný na základe «Študentom» nahromadených skúseností *(t.j. na základe jeho stereotypov (návykov) rozpoznávania javov vnútorného a vonkajšieho sveta)*.

Tak si o tomto stave vecí môžeme prečítať aj v Evanjeliu od Jána 16:12: *«Ešte veľa vám mám toho povedať, ale teraz by ste to nepojali»*. Analogická situácia je opísaná v Koráne 5:101: *«Nepýtajte sa na veci, ktoré vás zarmútia, keď vám budú odhalené. A ak sa na ne spýtate, keď sa vám zosiela*

Korán, odhalia sa vám. Boh im to odpustil: veď Boh je milosrdný a mierny. Pýtali sa na ne aj ľudia pred vami; no aj tak odhalenému neuverili». Aj jeden z apokryfov „Dobrá mierová zvesť Ježiša Krista od učeníka Jána“[1] tlmočí slová Krista: *«A teraz vďaka prítomnosti Svätého Ducha nášho Nebeského Otca, hovorím s vami jazykom Života Boha Živého. A niet zatiaľ medzi vami toho, kto by dokázal pochopiť všetko, čo vám vravím. A tí, ktorí vám objasňujú Písma, hovoria s vami mŕtvym jazykom ľudí, hľadajúcich cez ľudí svoje choré a smrteľné telá»*.

T.j. Písma, tlmočiace Zvestovania Zhora, hovoria priamo o situácii, v ktorej túžiaci po pomoci nie sú schopní prijať pomoc v jej plnosti a sile preto, lebo sami sú slabí; a Písma priamo poukazujú na zdroj všetkej hodnovernosti — Svätého Ducha, no mnohí ani túto informáciu nie sú schopní prijať a osvojiť si ju, pokladajúc ju za výmysel starodávnych nevzdelaných ľudí, ktorí nepoznali súčasnú vedu a techniku.

Zostáva už len otázka: čo všetko uvádza do pohybu? Tento faktor možno pomenovať **princíp plnosti a celistvosti Vesmíru**. Tento princíp tvrdí, že Vesmír v sebe obsahuje všetko potrebné na uskutočnenie celého svojho cyklu existencie. Bol vyjadrený ešte vo Védach, no jeho obsahová stránka len sotva môže byť plne odhalená bez vystúpenia za hranice tohto Vesmíru.

Vesmír existuje ako proces. Jeho fragmenty sú vzájomne na seba pôsobiace štruktúry, ktoré sa rozvíjajú pod tlakom okolitého prostredia *(t.j. pod tlakom iných štruktúr)*. Tlak prostredia, vzájomné pôsobenie štruktúr medzi sebou je pravdepodobnostne predurčené, hierarchické, a prejavuje sa v štatistických zákonitostiach *(štatistike príčinno-následkových súvislostí)*, ktoré možno odhaliť pomocou

[1] Preložené zo starých textov v aramejčine a staroslovienčine, vydavateľstvo „Tovariščestvo“, Rostov na Done, 1991.

pozorovania. Tlak prostredia, to je zobrazenie[1], informačný proces nesený celoprírodným, hierarchicky mnohoúrovňovým systémom kódovania informácie na rôznych materiálnych nosičoch. Reakcia štruktúry a prebiehajúce v nej zmeny, to je tiež zobrazenie, informačný proces, prebiehajúci v tom istom systéme kódovania na úrovniach obsiahnutých danou štruktúrou, a riadiaci sa rovnakými pravdepodobnostnými predurčenosťami, ktoré sa odrážajú v štatistike pozorovaní. Reakcia má pravdepodobnostný *(t.j. aspoň sčasti podmienený slobodou osobnej subjektivity)*, nejednoznačný charakter v medziach hromadných pravdepodobnostných predurčeností, vlastných každej úrovni celoprírodného systému kódovania informácie. Avšak rezonančné javy sa v hierarchicky mnohoúrovňových štruktúrach prejavujú ako štatisticky častejšie alebo štatisticky zriedkavejšie informačne rôznorodé reakcie, a to v závislosti od vektora stavu prostredia a štruktúry v okamihu a v procese ich interakcie. Úmerne tomu, ako štruktúra v sebe zhromažďuje informáciu, v štatistike jej reakcií na tlak prostredia vzniká čoraz menej chýb spôsobujúcich štruktúre škodu. Aj jej reakcie naberajú na jednoznačnosti v zmysle predpovedateľnosti zobrazení «tlak — reakcia», ktoré sa čoraz viac približujú k optimálnemu stavu. Ten druh interakcie prostredia a štruktúry, v ktorom sa v danej hierarchickej úrovni prejavuje rôznorodosť jej správania v zmysle nejednoznačnej predpovedateľnosti «tlak — reakcia», sa presúva do oblasti čoraz zriedkavejších faktorov tlaku prostredia. Dochádza k informačnému nasýteniu danej úrovne organizácie štruktúry a proces prechádza na ďalšiu

[1] Zobrazenie informácie z jedného fragmentu Vesmíru do iného, v rôznej miere plnosti. – pozn. prekl.

hierarchickú úroveň jednotného celoprírodného systému kódovania informácie.

* * *

Takže, poďme si zrekapitulovať model intelektu s «ruletou» a «lotériovým bubnom». Štruktúra reaguje na štatistiku tlaku prostredia nejednoznačne v medziach pravdepodobnostných predurčení. Jej reakcia sa formuje v procese kompilácie *(kombinovania)*, na základe zvonku prichádzajúcej informácie a „náhodného“ vyhľadávania informačných modulov z jej pamäte, t.j. v procese transformovania informácie, ktoré je predurčené mierou *(matricou možných stavov)*.

Dostatočne veľká štruktúra, ktorá sa rozvíja a *(alebo)* navršuje svoju hierarchickosť, predstavuje po informačnej stránke kombináciu minimálne nasledovných funkčne rôznorodých útvarov *(nie nutne lokalizovaných v nej, ako vložené štruktúry)*:

- Determinovaná[1] **dlhodobá** pamäť, ktorá pracuje striktne podľa princípu «aká otázka — taká odpoveď». Zlyhanie tohto princípu vedie v štruktúre pravdepodobne ku škodám rôznej veľkosti a závažnosti *(podľa situácie)*. Výber informačných modulov z nej prebieha na základe rezonančných, autooscilačných a iných javov, vyjadrujúcich dostatočne dobrú zhodu informačných charakteristík vonkajšieho tlaku prostredia a vnútorného stavu štruktúry v jej informačne nasýtených úrovniach, keď štruktúrou prúdi informačný tok tlaku prostredia. Podobne reagujú struny hudobných nástrojov na zvuky rôznej frekvencie. Podobne sú riadené rozbušky bezkontaktných morských a suchozemských mín, samonavádzacie hlavice takto ovládajú činnosť zbrane,

[1] „Presne daná“, opak ku slovu „náhodná“. – pozn. prekl.

ak sa v ich ničivom dosahu objaví informačne zodpovedajúci objekt;

! Pravdepodobnostná **operačná** pamäť, ktorá zhromažďuje štatistiku reakcií štruktúry a kombinácií možných reakcií na tlak prostredia. Pravdepodobnosť vytiahnutia práve tej informácie, akú potrebujeme pre správnu reakciu, závisí od frekvencie obracania sa k tejto informácii pod tlakom prostredia a rýchlosti mechanizmu náhodného vyhľadávania informačných modulov. Čiastočne je to analogické zápisom do piesku v dosahu morského príboja: informáciu môžeme uchovať ľubovoľne dlho, ak dokážeme po celý čas obnovovať vlnami zmazávané fragmenty zápisov.

Rezonančné a autooscilačné javy hrajú v pravdepodobnostnej pamäti tiež svoju úlohu. No, na rozdiel od predchádzajúceho typu pamäte, vznik rezonancie, autooscilácie atď. vedie zároveň k zmenám organizácie informačne nenasýtených úrovní štruktúry. Reakcia „otázka — odpoveď“ tu nie je jednoznačná práve kvôli informačnej nenasýtenosti štruktúry;

! Mechanizmus náhodného vyhľadávania, rozloženia a znovuzloženia informačných modulov, uložených v oboch druhoch pamäti. Vo vzťahu k izolovanej determinovanej pamäti: tento mechanizmus v nej plodí poruchy funkcie v tom zmysle, že vytvára nejednoznačnosť reakcií. Vo vzťahu k pravdepodobnostnej pamäti: predstavuje normálny proces jej fungovania. Podľa nášho názoru, úlohu tohto mechanizmu hrá celá množina kolísavých procesov v štruktúre s ich náhodnými *(t.j. štatisticky usporiadanými)* vzájomnými fázovými posunmi

a amplitúdovo-frekvenčnými charakteristikami[1]. A k nastáva nejaká zhoda fáz procesov *(synfáznosť, koherentnosť)*, tak prebehne výber potrebnej informácie; ak nie, tak informácia zostane nedostupnou, hoci sa v štruktúre nachádza.

Ak dôjde ku koherencii niektorých procesov s inými procesmi *(vnútornými alebo vonkajšími voči skúmanej úrovni štruktúry)* v informačne nenasýtených úrovniach štruktúry, znamená to jej kategorickú zmenu stavu na určitý čas, počas ktorého sa v nej môžu sformovať nové útvary, vzniknúť nové procesy. **A následkom môže byť tá okolnosť, že po zániku koherentnosti sa štruktúra už nedokáže vrátiť do stavu, ktorý bol pred vznikom koherencie. Takým spôsobom sa udeje krôčik v jej vývoji.** Koherentnosť, ako včasnosť podania informácie, energie sa odráža na vývoji a priebehu procesov: tak sa svetelné žiarenie bežnej žiarovky odlišuje od koherentného žiarenia lasera, a obe žiarenia majú úplne odlišný vplyv na objekty, dokonca pri rovnakom výkone žiarenia.

Včasnosť vo vzťahu k procesom v štruktúre možno chápať dvojako:

- po prvé, *v zmysle* úzkeho časového intervalu, počas ktorého sa súhrnne vyskytujú nejaké javy;

[1] Vysvetlíme dané termíny podľa „Veľkého encyklopedického slovníka“:

AMPLITÚDA *(lat. amplitudo — veličina)*, najväčší odklon kmitajúcej veličiny *(podľa určitého zákona)* od jej priemernej hodnoty alebo od inej hodnoty, ktorá je konvenčne označená ako nulová.

AMPLITÚDOVO-FREKVENČNÁ CHARAKTERISTIKA *(frekvenčná charakteristika)*, závislosť amplitúdy vlnenia na výstupe zariadenia od frekvencie vstupného harmonického signálu. Meria sa na základe zmeny frekvencie amplitúdovo stabilného vstupného signálu. Amplitúdovo-frekvenčná charakteristika ukazuje, ako sa prenášajú jednotlivé harmonické zložky signálu, a umožňuje zhodnotiť skreslenie jeho spektra.

KOHERENTNOSŤ *(lat. cohaerens — v súlade)*, časovo zladený priebeh niekoľkých vlnových procesov. Ak sa rozdiel fáz dvoch vlnení v čase nemení, alebo sa mení podľa striktne určených pravidiel, tak takéto vlnenie sa nazýva koherentným. Vlnenia, ktorých fázový rozdiel sa mení nepravidelne a rýchlo v porovnaní s ich periódou, sa nazývajú nekoherentné. *(*Rovnaký smer vlnení, nemenné frekvencie (môžu byť rôzne), amplitúdy môžu byť rôzne, fázy sa **nemusia** zhodovať*)*.

SYNFÁZNOSŤ — zhoda fáz, pri skúmaní niekoľkých vlnových procesov v rovnakom súradnicovom systéme. (*Rovnaký smer vlnení, nemenné frekvencie (musia byť rovnaké), amplitúdy môžu byť rôzne, fázy sa **musia** zhodovať*).

- po druhé, u štruktúr disponujúcich pamäťou ju možno chápať *v zmysle*: v časovom intervale, keď sa im táto informácia hodí pre ich vlastný rozvoj, pričom fakt získania tejto informácie sa z pohľadu vonkajšieho pozorovateľa vôbec nemusí nejaký čas prejavovať.

  Synfáznosť, koherentnosť je *(v zmysle známom z fyziky)* jedným z prejavov včasnosti v rámci súhrnného prebiehania nejakých procesov.

! Celoprírodný faktor, ktorý vyčleňuje náhodne vytvorenú reakciu s informačným nasýtením dostatočným k tomu, aby si štruktúra zachovala dosiahnutú úroveň organizácie alebo ju navýšila. Sú to svojho druhu „váhy“, na ktorých sa porovnáva vyvolaná reakcia s nejakým etalónom, ktorý vzniká počas tých istých procesov, ktoré vyvolávajú aj samotnú reakciu.

Vo všeobecnosti determinovaná pamäť zabezpečuje určitú úroveň stability štruktúry na dosiahnutom stupni jej rozvoja. Pravdepodobnostný mechanizmus pamäti a náhodného vyhľadávania vnútornej a vonkajšej informácie v kombinácii s celoprírodnými «váhami» *(mierou)* zaisťujú pravdepodobnostne predurčený charakter priebežného krátkodobého komplikovania a informačného nasýtenia štruktúry, alebo jej poškodenia, až po zničenie. Všetko vyššie menované spoločne zaisťuje pravdepodobnostne predurčene stabilný charakter dlhodobého procesu komplikovania štruktúry a *(alebo)* ňou neseného informačného modulu v procese ich rozvoja.

* *
*

Je možné, že na nejakom stupni evolúcie, po prekonaní určitého výkonnostného stupňa v spracovaní informácie, sa prejav činnosti všetkých menovaných komponentov *(ktoré sú samy osebe bez intelektu)* nazýva ľuďmi intelekt. No tento súhrn procesov a faktorov sa vyskytuje v najrôznejších rozsahoch, na rôznych nosičoch informácie, na rôznych hierarchických úrovniach v organizácii Vesmíru.

Pri takomto chápaní celý Vesmír aj jeho fragmenty disponujú intelektom a osobnostným aspektom. Intelekty sa od seba odlišujú na základe jednotlivých osvojených fragmentov celovesmírnej Miery. **Intelekt je procesom rozširovania** *(vlastnej)* **čiastkovej miery**; procesom, zahŕňajúcim hierarchiu doň vložených procesov zobrazenia. Vzájomné porozumenie medzi intelektmi je možné tým viac, čím je v nich viac zhody; pre počiatočné porozumenie je potrebné, aby sa ich čiastkové miery aspoň dotýkali alebo mali prostredníka v rámci informačnej výmeny (rozhranie), čo je tiež určitá miera. Celovesmírna miera je pritom univerzálnym prostredníkom.

Vymenujeme niektoré zhody, ktoré sú potrebné pre vzájomné porozumenie:

- zhoda materiálneho nosiča, v ktorom prebieha proces informačnej výmeny medzi intelektmi;
- zhoda frekvenčného rozsahu existenčných procesov štruktúr, nositeľov intelektu;
- zhoda frekvenčných rozsahov taktových (navzájom deliacich kódové skupiny) a nosných frekvencií, v ktorých prebieha informačná výmena;
- zhoda systému kódovania informácie;

- zhoda energetického výkonu, ktorý je potrebný a (alebo) prípustný na informačnú výmenu;
- zhoda obsahu informačnej bázy, potrebnej pre vzájomné spoznávanie pri prvom a ďalších kontaktoch.

Intelekt je jedným z prostriedkov daných ľudskému vedomiu. A tak ako každý prostriedok, aj intelekt možno riadiť. Hovorí sa: «má vietor v hlave». Ak tým myslíme informačné prúdy vo Vesmíre, tak to možno nazvať aj tak. Potom ale intelekt voči nim predstavuje «lodné plachty».

Umenie plavby pomocou plachiet spočíva v tom, aby sme do nich nelovili nepotrebný vietor. Potom aj na tej najmenšej loďke sa bude možné doplaviť všade tam, kde treba. No ak sa všetka sila plachiet «krotiteľa vetrov» *(tak v minulosti volali mnohé veľké rýchle plachetnice „windjammer“)* ocitne v rukách neskúsených, tak sa «morská čarodejka»[1] *(druhý poetický obraz, ktorým charakterizovali rýchle plachetnice)* stane hračkou v rukách morského živlu, akoby ani nemala kormidlo a plachty; a bude zničená živlom preto, lebo na palube nemá ľudí, ktorí by vedeli správne riadiť plachty. Rovnako aj intelekt, ak je pod riadením nedisciplinovaného vedomia bez vôle, tak sa zadúša v prúde hemžiacich sa myšlienok, ktoré sa vynárajú z pamäte alebo prichádzajú zvonka, a trhá organizáciu psychiky na kúsky. Avšak disciplinované vedomie v sebe drží len tie myšlienky, ktoré potrebuje na zmysluplnú činnosť, a intelekt sa tak stáva pomocníkom vedomia aj duše na ceste k Človeku[2].

Interpretácia pohľadov na intelekt je v teórii riadenia nutná predovšetkým kvôli tomu, že pojem Plnej funkcie riadenia

[1] Viď román Jamesa F. Coopera „The Water Witch“ (v r.j. „Пенитель Моря“) o udalostiach na pirátskej lodi, hrajúca svoju rolu medzi Anglickom a Spojenými štátmi v období osamostatňovania Štátov. – pozn. prekl.

[2] K psychickej dospelosti. Tak ako dozrieva telo, aj psychika potrebuje dospieť do svojho plného potenciálu, o tom je typ režimu psychiky Človek. – pozn. prekl.

nemožno zaviesť bez toho, aby sme vynechali pojem intelekt. Avšak v tomto prípade interpretácia procesu jestvovania Vesmíru, ako procesu samoriadenia podľa nejakej *(pre nás hoc aj neznámej)* plnej funkcie riadenia neodvratne vedie k pojmu Najvyššieho z intelektov, ktorý vedie tento proces samoriadenia Vesmíru podľa plnej funkcie.

To znamená, že ateizmus nie je s logikou Dostatočne všeobecnej teórie riadenia v jej aktuálnej podobe zlučiteľný. A ateistické variácie na spôsob teórií riadenia buď stavajú človeka *(ľudstvo)* na miesto Boha, alebo strácajú všeobecnosť svojho výkladu, akonáhle narazia na tému **globálny dejinný proces**, pretože nedokážu vysloviť slová «hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie» vo vzťahu k ľudstvu ako i „znamenitým“ dejateľom minulosti a súčasnosti.

Takto z ateistického vedomia buď vypadávajú určité fragmenty celkového obrazu riadiacich procesov, alebo sa narúša hierarchickosť ich vnímania, čo predurčene vedie k chybám v riadení. Nábožensko-kultové vedomie davo-„elitárnych“ spoločenstiev zasa prináša iný problém: dogmatizácia Písem znamená stotožnenie chápania a vôle ľudí, ktorí Písma zapisovali *(plus redigovanie a cenzúra)*, s vôľou Najvyššieho, čo obmedzuje slobodu vôle väčšiny, a podriaďuje ju nad-„elitárnemu“ prediktorovi, ktorý tiež stotožňuje svoju vôľu s najvyššou vôľou Najvyššieho: a to je satanizmus. Príčinou úspechu jeho činnosti v minulých dejinách je skrytie Zvestovaní Zhora a ich prekrútenie. Evanjelium podľa Lukáša 11:52: *«Beda vám, zákonníci, že ste vzali kľúč poznania: sami ste nevošli a tým, čo chceli vojsť, ste bránili»*. Dnes je to výčitka ku všetkým hierarchiám ľudských vzťahov v spoločnosti, vrátane

cirkevných hierarchií. Pravda, mnohé hierarchie tie kľúče už samy stratili.

Okrem toho, väčšina ľudí si už zvykla mať do činenia iba s individuálnymi intelektmi sebe podobných. Keď sa však v živote stretnú s neľudským intelektom, väčšinu z nich na smrť vyľaká samotná nezvyčajnosť tohto javu. No v dejinách pôsobia nielen individuálne, ale aj súborné intelekty a iné, hierarchicky vyššie voči individuálnemu ľudskému intelektu. Aby bolo vidieť ich činnosť, ich určitú účelovosť, je potrebné mať jednotné chápanie faktora, ktorý dostal názov «intelekt», v jeho rôznych prejavoch nezávisle od jeho hierarchického postavenia v Objektívnej realite.

11. Manévre a rovnovážne režimy, princípy porovnávania a odhalenia podobnosti

Teraz sa vrátime k uzavretým systémom. Stabilne riadený systém sa môže nachádzať buď **v rovnovážnom režime**, alebo **v režime manévru**. Ten istý reálne prebiehajúci režim procesu môže byť interpretovaný aj ako rovnovážny *(ak je spojený s jedným vektorom cieľov)*, aj ako manéver *(ak je spojený s iným vektorom cieľov)*.

Počas stabilného rovnovážneho režimu sa kontrolné parametre vo vektore cieľov nemenia[1]. Vektor stavu sa kolíše voči relatívne nemennému stavu v podpriestore jeho kontrolných parametrov, a voľné parametre sa môžu meniť všelijako.

Pojem «rovnovážny režim» je tak trochu príbuzný pojmu «rovnováha», je však od neho širší, keďže všedná myseľ «rovnováhu» vníma staticky — ako nehybnú nemennosť *(objektu)* v čase. Avšak v rovnovážnom režime je v čase nemenný len proces kolísania systému voči «rovnovážnemu bodu», ktorého súradnice sa v čase nemenia[2]: systém cez neho prechádza, no nemôže v ňom zotrvať, hoc aj preto, lebo odklony *(od tohto bodu)* sú pod prahom citlivosti meracích prístrojov alebo riadenie nie je dosť pružné, má svoju konečnú rýchlosť a nedokáže sa včas zastaviť. To posledné vysvetlíme.

Pojem **zápornej spätnej väzby** v sebe odráža fakt zostavenia systému riadenia objektu takým spôsobom, že detekcia *(systémom riadenia)* odchýlenia objektu od ideálneho režimu *(nastaveného vo vektore cieľov)* vyvolá

[1] Nemení sa ani poradie cieľov, ani cieľové hodnoty kontrolných parametrov vo vektore cieľov. Reálne stavové hodnoty kontrolných parametrov vo vektore stavu sú teda relatívne konštantné. – pozn. prekl.

[2] T.j. v rovnovážnom režime sa v «rovnováhe» nachádzajú iba reálne hodnoty kontrolných parametrov vektora stavu. «Rovnovážnymi bodmi» sú ich cieľové hodnoty vo vektore cieľov. – pozn. prekl.

riadiaci vplyv, ktorý je zameraný na návrat objektu do ideálnemu režimu. Pri **kladnej spätnej väzbe** je to naopak, riadenie napomáha rušeniu *(od momentu jeho vzniku)* unášať objekt od ideálneho režimu v smere pôsobenia rušenia na objekt[1].

Ale keďže rušenie môže byť aj riadiacim vplyvom zo strany nejakého riadiaceho procesu zvonka *(jeho riadiaci vplyv = jeho priame väzby)*, tak pri skúmaní množiny vzájomne vložených procesov vo vzťahu k ľubovoľnému z procesov samoriadenia tejto množiny možno ich kladné spätné väzby nazvať aj «zosilňujúcimi», a ich záporné spätné väzby nazvať aj «tlmiacimi», «brzdiacimi».

Hoci dodnes *(r. 2004)* sa tieto termíny v teórii riadenia nepoužívajú, no lepšie zodpovedajú charakteru spätných väzieb v procese riadenia, než zaužívané delenie spätných väzieb na «kladné» a «záporné», ktoré nie sú jednoznačne intuitívne pochopiteľné a treba k nim dovysvetlenie. Ak ideálnym režimom má byť časová nemennosť vektora cieľov, v ktorom sú zhromaždené cieľové hodnoty kontrolných parametrov, tak z dôvodu konečnej rýchlosti riadiaceho systému sa jeho vplyv *(na kolísavý objekt/proces)*, zameraný na kompenzovanie odklonu od ideálneho režimu *(pri negatívnej spätnej väzbe)*, od určitého momentu sám stane «zosilňujúcim» a objekt prebehne bod ideálu[2]. Riadiaci systém takto sám zvýši kolísanie objektu oproti ideálnemu režimu vektora cieľov *(otázka je len v tom, či amplitúdy kolísania ležia v prípustných medziach alebo nie)*. Najlepšie je to vidieť na stabilných rovnovážnych

[1] Záporná spätná väzba systém stabilizuje (znižuje odchýlky). Kladná spätná väzba systém destabilizuje (zvyšuje odchýlky). Alebo inými slovami, záporná spätná väzba má k prednastavenej hodnote dostredivý efekt, a kladná má k prednastavenej hodnote odstredivý efekt. – pozn. prekl.

[2] Takému prekročeniu ideálnych hodnôt sa možno vyhnúť, ak zadáme takú požiadavku pri tvorbe riadiaceho systému, no aj v takom prípade sa zachová kolísavý charakter rovnovážneho režimu. Avšak kolísania budú prebiehať v určitom pásme hodnôt na rovnakej strane od predpísaných ideálnych hodnôt rovnovážneho režimu.

režimoch. V nestabilných rovnovážnych režimoch je amplitúda výkyvov buď vyššia než je prípustná, alebo narastá od výkyvu k výkyvu dokonca aj pri negatívnych spätných väzbách.

T.j. samotný princíp zápornej spätnej väzby na základe kontrolných parametrov je v teórii a praxi riadenia nevyhnutný, napriek tomu sám je iba časťou teórie a riadenia ako celku.

Počas režimu manévru sa v cieľovom vektore mení aspoň jeden z kontrolných parametrov *(jeho cieľová hodnota)*. Ak analyzujeme reálny proces stabilného manévru, tak vektor stavu v podpriestore kontrolných parametrov *(s určitou mierou chyby riadenia)* kopíruje zmeny vektora cieľov[1]. Na voľné parametre, ako aj v prípade rovnovážneho režimu sa žiadne obmedzenia nekladú[2].

Režim manévrovania, v ktorom sú derivácie meniacich sa kontrolných parametrov v čase konštantné *(v rozsahu prípustnej chyby riadenia)*, sa nazýva **ustálený manéver**. Ustálený manéver je vlastne rovnovážnym režimom, z ktorého vektora cieľov sú vylúčené tie kontrolné parametre, ktoré sa v procese manévru menia.

Ak budeme vychádzať z reálne prebiehajúceho procesu a pokúsime sa zostaviť na základe odhadu *(t.j. hypoteticky)* vektor cieľov iného subjektu, reálne riadiaceho nejaký proces *(toto sa nazýva «identifikácia» vektora cieľov)*, tak ten istý režim môžeme interpretovať ako rovnovážny režim alebo stabilne kolísavý manéver. Teda, ak spojíme s vektorom cieľov len tie parametre, ktoré sa kolíšu voči

[1] T.j. ak sú zadané nové cieľové hodnoty kontrolných parametrov vo vektore cieľov, tak manažér sa riadením snaží dosiahnuť rovnaké reálne hodnoty kontrolných parametrov vo vektore stavu. Vektor cieľov zadáva želaný stav kontrolných parametrov, a vektor stavu ukazuje reálny nameraný stav tých istých kontrolných parametrov. – pozn. prekl.

[2] „Voľné“ sú preto, lebo v danej chvíli nás nezaujímajú, budeme ich potrebovať v inej etape alebo režime riadenia: potom sa z niektorých voľných stanú kontrolné parametre a z iných riadené. Rovnako naopak, niektoré pôvodné kontrolné parametre sa dočasne stanú voľnými, až to bude potrebné. – pozn. prekl.

svojim priemerným hodnotám *(v závislosti od limitov chyby riadenia)*, režim bude interpretovaný ako rovnovážny režim; ak spojíme s vektorom cieľov čo i len jeden voľne sa meniaci parameter, režim bude interpretovaný ako manéver.

Presne tak isto možno jeden a ten istý režim vnímať ako stabilný, vychádzajúc z jedných ohraničení vektora chyby; a ako nestabilný, vychádzajúc z oveľa prísnejších ohraničení vektora chyby; v tejto vete je dobre viditeľná možnosť dvojakého chápania stability: *1) na základe ohraničení a znižovania odchýlok, 2) a na základe predpovedateľnosti.*

Najjednoduchším príkladom rovnovážneho režimu je jazda autom stabilnou rýchlosťou po priamej ceste. Všetky kontrolky na prístrojovej doske, okrem ukazovateľa množstva paliva v nádrži, sa držia v ustálených polohách; no volantom aj tak treba jemne «hmýriť», pretože nerovnosti na ceste, bočný vietor, rôzny tlak v pneumatikách, vôľa v mechanike riadenia, to všetko zanáša auto do strán.

Samotné manévre sa delia na **slabé** a **silné**. Toto delenie však nevyjadruje efektívnosť manévru. Pojem slabého manévru je spojený s rovnovážnymi režimami. Prevedenie systému z jedného rovnovážneho režimu do iného rovnovážneho režimu predstavuje jeden z druhov manévru. Niektoré uzavreté systémy majú takú vlastnosť, že ak sa tento prevod bude realizovať dostatočne pomaly, tak vektor stavu systému sa v procese manévru nebude veľmi odlišovať od vektora stavu vo východiskovom a *(alebo)* konečnom rovnovážnom režime, s výnimkou niektorých kontrolných a voľných parametrov *(informačne spojených s kontrolnými)*, ktoré sa počas manévru zmenili. Ak na lodi pootočíme kormidlom o 3 až 4 stupne, tak loď začne opisovať kruh s veľmi veľkým priemerom a bude sa meniť uhol kurzu lode. Ak sa to deje na širom mori, kde nie je vidno brehy a je

zamračená obloha, tak väčšina pasažierov si manéver zmeny kurzu vôbec nevšimne. Ak za plného chodu rýchlostnej lode *(25 až 30 uzlov)* prudko natočíme kormidlo o 20 až 30 stupňov, tak paluba pod nohami sa nám pri otáčaní kormidla strhne na opačnú stranu než točíme kormidlo; potom začne citeľná *(pre náš orgán vnímania rovnováhy)* zmena kurzu, sprevádzaná viditeľným náklonom paluby o 10 i viac stupňov.

Hoci v oboch prípadoch môže byť výsledná zmena kurzu rovnaká, tak hydrodynamické charakteristiky lode sa, *v prvom prípade*, pri slabom manévri nebudú veľmi odlišovať od režimu priamočiareho pohybu; *v druhom prípade*, keď loď začne robiť kružnicu s priemerom nie viac ako 4 až 5 dĺžok lode, tak klesne rýchlosť jazdy, objaví sa výrazná *(čo do veľkosti)* priečna zložka rýchlosti obtekania trupu a náklon, a celkový spôsob obtekania trupu a hydrodynamické charakteristiky sa budú kategoricky líšiť od tých predchádzajúcich pri priamočiarom pohybe alebo slabých manévroch.

Rozdelenie manévrov na silné a slabé umožňuje v mnohých prípadoch podstatne zjednodušiť modelovanie správania uzavretého systému v procese slabého manévrovania bez straty kvality výsledkov modelovania. Keďže výber miery kvality je vždy subjektívny, tak aj delenie manévrov na silné a slabé je určované subjektivitou pri hodnotení kvality modelovania a riadenia. No, ak je možné takéto delenie, tak slabému manévru možno vyhľadať jemu analogický *(vo vyššie uvedenom zmysle)* rovnovážny režim.

Pre materiálne procesy rovnakého druhu sa delenie manévrov na silné a slabé zakladá na modelovaní v bezrozmernom čase *(*zbavenom sekundového etalónu*)*.

Keďže pojem času a jeho meranie sa spája s výberom etalónovej frekvencie, tak v úlohe etalónových frekvencií sa môžu použiť aj frekvencie kolísaní samotných objektov riadenia, uzavretých systémov, procesov interakcie uzavretých systémov a okolitého prostredia. To nás vedie k pochopeniu dynamicky podobných *(čiastočne alebo úplne)* objektov, systémov a procesov, pre ktoré sú iné procesy *(rovnovážne režimy a manévre)*, vzťahované k času založenom na podobných vlastných frekvenciách, v nejakom zmysle identické. Podrobne sa tým zaoberá **teória podobnosti**, ktorá je súčasťou viacerých odvetví vedy. Doplnenie slova «identickosť» prívlastkom «nejaká» je podmienené tým, že podobnosť sa môže realizovať na rôznych materiálnych nosičoch informačných procesov *(riadenia)*, cez rôzne vzájomné spodobenia parametrov podobných systémov.

Spodobenie = zbavenie rozmeru, t.j. zbavenie reálnych fyzikálnych a informačných parametrov ich rozmernosti *(t.j. pôvodných etalónov: dĺžku metrov, váhu kilogramov, trvanie sekúnd atď.)* ich zaradením k nejakým hodnotám charakteristík uzavretého systému a prostredia, majúcim rovnaký druh rozmernosti *(váhu, dĺžku, trvanie atď.)*. Výsledkom toho sa objavujú bezrozmerné jednotky, na meranie podobných *(v nejakom zmysle)* parametrov porovnávaných objektov, rovnako charakteristické pre každý z nich. Táto vlastnosť celovesmírnej miery je základom pre modelovanie procesov na jedných materiálnych nosičoch *(analógové počítače)*, ktoré reálne prebiehajú na iných materiálnych nosičoch; a tiež je základom pre informačné *(čisto teoretické)* modelovanie, v ktorom záleží na informačnom modeli, a na jeho materiálnom nosiči vôbec nezáleží *(ľubovoľný algoritmus vyjadrujúci postupnosť*

činov je vo svojej podstate nezávislý od svojho materiálneho nosiča: papier, disketa, starodávny „Minsk-32“[1], IBM-PC, superpočítač, človek).

Analýza priebehu *(podobného)* modelového procesu môže prebiehať vo vyššom frekvenčnom rozsahu, než je priebeh skutočného *(podobného)* procesu, ktorý je predmetom modelovania: to nám dáva možnosť nahliadnuť do budúcich variantov vývoja modelovaného procesu, čo je základom riešenia riadiacich úloh vo všeobecnosti a najmä úlohy predpovedateľnosti. Príkladmi takéhoto modelovania sú všetky aerodynamické experimenty, testy pevnosti a výpočty v letectve, lodiarstve a kozmonautike. Modelovanie vysokofrekvenčného procesu v nízkofrekvenčnom rozsahu zasa umožňuje odsledovať príčinno-následkové súvislosti, ktoré pozorovateľovi zvyčajne unikajú pri sledovaní reálneho rýchlo prebiehajúceho procesu. Príkladom toho je, napríklad, rýchlostné a vysokorýchlostné snímanie filmových záberov *(viac ako 10^5 záberov za sekundu)* a spomalená *(oproti reálnej bežnej rýchlosti)* projekcia záberov, čo umožňuje riešiť mnohé technické a biologické *(medicínske)* problémy.

Pochopenie silných a slabých manévrov u podobných objektov a uzavretých systémov je spojené s rozlíšením manévrov v bezrozmerných jednotkách času. Podobné môžu byť aj materiálne heterogénne procesy, napríklad, opisované tým istým matematickým modelom. No u materiálne homogénnych procesov, odlišujúcich sa rozmernými charakteristikami, budú oblasti reálnych parametrov silných a slabých manévrov rozdielne. Na to treba pamätať VŽDY pri stretnutí s reálnymi uzavretými systémami rovnakého druhu, ktoré sa líšia svojimi rozmernými charakteristikami.

[1] Jeden z najrozšírenejších digitálnych elektronických počítačov v ZSSR na začiatku 1970-tych rokov.

12. Manévre a teória katastrof

Uzavretý systém môže mať jeden aj viac stabilných rovnovážnych režimov, ktorých môže byť spočítateľné alebo nespočítateľné množstvo. Prevedenie uzavretého systému z jedného rovnovážneho režimu do iného je najčastejšie sa vyskytujúci druh manévru. Manéver, až na určité špecifické prípady, má svoj zmysel, ak je konečný rovnovážny režim *(ku ktorému vedie)* stabilným režimom pre daný uzavretý systém. V priestore parametrov, ktoré opisujú uzavretý systém, manéver predstavuje trajektóriu prechodu z jedného bodu *(počiatočný vektor stavu)* do druhého bodu *(konečný vektor stavu)*. Manéver je **absolútne stabilný**, ak rušivý vplyv, ktorému je uzavretý systém vystavený v jeho chode, nevyvedie trajektóriu v priestore parametrov z určitého koridoru prípustných odklonení od ideálnej trajektórie.

Vektor cieľov vo vzťahu k manévru predstavuje funkciu času, t.j. ideálnu trajektóriu a chronologický harmonogram prechodov cez kontrolné body na trajektórii. Množina prípustných vektorov chyby predstavuje koridor prípustných odklonení od ideálnej trajektórie, berúc do úvahy aj časové odklony pri prechodoch cez kontrolné body na ideálnej trajektórii.

Manéver môže byť aj **zdanlivo stabilný**, t.j. uzavretý systém sa síce podarí previesť do konečného stavu s prijateľnou presnosťou, no rušivé vplyvy *(vrátane konfliktného riadenia)* v procese manévru boli pred jeho začiatkom ťažko predpovedateľné; v dôsledku toho sa trajektória prechodu musí korigovať počas manévru pri zohľadnení reálnych odklonov. Manéver môže byť zavŕšený za podmienky, že rušivé vplyvy počas prechodu neprevýšia

kompenzačné možnosti uzavretého systému. To sa týka aj prípadu konfliktného riadenia jedného objektu zo strany niekoľkých subjektov.

Príkladom takého zdanlivo stabilného manévru bola ľubovoľná plavba v ére plachetníc «z bodu A do bodu B»: šanca na uskutočnenie takého prechodu je, ale o nehodovosti, lehotách a trase možno hovoriť iba v pravdepodobnostnom zmysle — ak ide o budúcnosť, a v štatistickom zmysle — ak ide o minulosť. Politika tiež dáva množstvo príkladov takýchto zdanlivo stabilných manévrov.

T.j. absolútne stabilný manéver má pravdepodobnosť úspešného zavŕšenia *(podmienenú rušivými vplyvmi na uzavretý systém v jeho chode)* rovnú jednej, ktorá však môže byť znížená až k nulovej pravdepodobnostnej predurčenosti nízkou kvalifikáciou manažérov[1]. Pravdepodobnosť prijateľného zavŕšenia zdanlivo stabilného manévru závisí od objektívnych pravdepodobnostných predurčeností rušivého vplyvu, od charakteristík objektu, a subjektívne vysoká kvalifikácia manažéra môže zvýšiť nízku pravdepodobnosť uskutočnenia zdanlivo stabilného manévru až k jednotkovej predurčenosti *(t.j. 100 %-nej)*.

Pod slovami «rušivý vplyv» treba v tejto formulácii chápať jak vonkajší vplyv prostredia, vrátane konfliktov riadenia, tak aj vnútorné zmeny *(poruchy atď.)* v uzavretom systéme. Tento príklad tiež ilustruje vzájomný vzťah medzi pojmami *«stabilita v zmysle ohraničenosti odklonov»* a *«stabilita v zmysle predpovedateľnosti»*.

Na manévre prechodu sa kladú rôzne požiadavky, no najčastejšie sa zvyknú klásť požiadavky plynulosti, beznárazovosti, t.j. absencie impulzných (nárazových) záťaží

[1] Kádre riešia všetko.

na uzavretý systém v procese jeho pohybu po ideálnej trajektórii manévru s prípustnými odchýlkami v priestore parametrov. V matematickej interpretácii je táto požiadavka ekvivalentná dvojnásobnej časovej derivácii vektora stavu uzavretého systému a ohraničeniu derivovaných vektorov («rýchlosť», «zrýchlenie») v celom priestore koridoru prípustných odchýlok pozdĺž ideálnej trajektórie. Odstránenie tejto požiadavky znamená presun úlohy riadenia do oblasti aplikovania *teórie katastrof*.

Teória katastrof skúma procesy, v ktorých plynulá zmena parametrov býva prerušená ich skokovitou zmenou *(predvídanou alebo vopred neznámou)*, po čom sa následne systém ocitne v inom režime svojej existencie alebo sa zničí.

Teória nazýva tento skok **«katastrofou»** *(ďalej uvádzaná «katastrofa» v úvodzovkách bude práve v tomto zmysle)*, čo je vo väčšine prípadov praktických aplikácii správne, lebo nárazový charakter záťaže na uzavretý systém ho môže poškodiť, zničiť alebo byť z nejakých dôvodov neprijateľným. Samotná teória «katastrof» sa zrodila zo zovšeobecňujúcich analýz reálnych katastrof v ich matematickom opise. Režim, v ktorom sa systém ocitne po «katastrofe», môže byť predpovedateľný *(jednoznačne, alebo v pravdepodobnostno-štatistickom zmysle)*, alebo nepredpovedateľný.

Typickým príkladom javov, ktoré študuje teória «katastrof», je prechod kolísavého procesu z jednej potenciálnej jamy do druhej potenciálnej jamy: loď v búrke takto zažíva kolísanie voči svojej normálnej stabilnej vertikálnej polohe: *dnom dole a palubou hore*. Plynulé zvýšenie amplitúdových hodnôt náklonov paluby pri kolísaní

môže viesť k náhlemu prevrhnutiu lode hore dnom v časovom intervale kratšom, ako je polovica periódy jedného kmitu *(sekundy)* pri zosilnení búrky, námraze atď. Ale ani prevrátená loď nemusí ísť hneď ku dnu, a môže ešte dlhý čas zotrvávať na hladine hore dnom, stále zažívajúc kolísanie voči svojej druhej stabilnej vertikálnej polohe, no už nie normálnej.

«Neplynulá» trajektória môže byť projekciou plne «plynulej» trajektórie ležiacej v priestore parametrov s väčším rozmerom — do podpriestoru s menším rozmerom. **Oblasť potenciálne stabilného riadenia** *(v zmysle predpovedateľnosti)* v priestore parametrov vektora stavu vzťahovaného ku konkrétnemu uzavretému systému je objektívnou danosťou. V tejto oblasti leží množina objektívne možných trajektórií manévrov, a tiež množina trajektórií, ktoré objektívne možné nie sú. V množine objektívne možných trajektórií možno vyčleniť podmnožinu trajektórií, na ktorých ležia body «katastrof». Môžu to byť body narušenia dvojnásobnej časovej derivácie vektora stavu; body prekročenia nastavených ohraničení v derivovaných vektoroch; body zmeny miery predpovedateľnosti *(napríklad, body rozvetvovania trajektórií v pravdepodobnostnom zmysle)*; body na hraniciach medzi dvomi potenciálnymi jamami atď.

Ak si vyššie povedané rozoberieme na príklade železničnej dopravy v krajine, potom:

- oblasť potenciálne stabilného riadenia = celé územie štátu;
- množina objektívne možných manévrov = existujúca sieť železničných tratí;

- množina objektívne nemožných manévrov = všetky miesta, kde nie je trať, a kde sa z technických príčin nedajú položiť koľaje alebo postaviť výhybky na zmenu smeru jazdy;
- body «katastrof» = trate a výhybky v zlom stave, príliš ostré zákruty a úzke miesta, neprejazdné pre niektoré druhy vlakových súprav a lokomotívy atď. T.j. reálne možnosti katastrof.
- Železničné uzly predstavujú voči každému z druhov nákladu body vetvenia ich trajektórií v pravdepodobnostnom zmysle.

Tento príklad dobre ilustruje vzájomné vzťahy všetkých vymenovaných kategórií, avšak samotné «katastrofy» *teórie katastrof* sú v nich zastúpené len reálnymi katastrofami v železničnej doprave. Ďalej, aby sme si neplietli katastrofy v úvodzovkách a bez úvodzoviek, tak okamžitú stratu riadenia *(v zmysle teórie «katastrof»)* budeme nazývať **zlyhanie riadenia**.

Príčiny zlyhaní riadenia môžu byť naozaj rôzne a môžu sa nachádzať v ktorejkoľvek etape Plnej funkcie riadenia.

Dva ľubovoľné body v priestore parametrov, opisujúcom uzavretý systém *(dva vektory stavu)*, môže spájať viac ako len jedna trajektória. Medzi týmito trajektóriami môžu byť také, ktoré vyhovujú požiadavke plynulosti, a tiež také, ktoré síce nemusia prejsť bodom zlyhania riadenia, ale po ktorých sa «ťažko jazdí» z dôvodu prekračovania obmedzení pre derivované vektory. Možné sú aj také situácie, keď všetky trajektórie, spájajúce začiatočný a koncový vektor stavu, prechádzajú bodom zlyhania riadenia. Častejšie sa ale

stretávame s tým, že nekvalifikovaní manažéri *(ktorí stratia riadenie a vedia o schopnosti nimi riadeného hierarchicky organizovaného systému samoobnoviť svoje riadenie v nejakom režime po zapojení do procesu ďalších svojich hierarchií)* oblbujú hlavy dôverčivým hlupáčikom odkazmi na «teóriu katastrof» a «šokovú terapiu». Najčastejšie sa týmto prehrešujú politici. U nich sú body «katastrof» bodmi, v ktorých sa obnažuje ich riadiaca nespôsobilosť.

V skutočnosti treba preskúmať geometriu oblasti predpokladaného manévrovania na účely jej zaradenia do oblasti potenciálne stabilného riadenia. A ak niektoré fragmenty oblasti predpokladaného manévrovania obsahujú body zlyhania riadenia alebo vypadávajú z oblasti potenciálne stabilného riadenia *(s potrebnou úrovňou kvality)* kvôli tomu, že oblasť je mnoho-súvislá[1], nie je vypuklá atď., tak také zóny treba vyradiť a budovať trajektórie manévrov mimo nich *(a hlavne mimo bodov zlyhania riadenia)*.

Práve týmto sa zaoberajú všetci kvalifikovaní navigátori: keďže poznajú ponor lode, na navigačnej mape vyznačia hranicu regiónu, kde je pri približovaní sa k brehu zakázané manévrovať kvôli malej hĺbke. Okrem toho, kurz lode sa, podľa možností, volí dostatočne ďaleko aj od ojedinelých nebezpečenstiev: potopených lodí, skál atď. A v časoch, keď sa zostavovali prvé mapy, nikto sa do neznámych regiónov nehnal s vetrom vo všetkých plachtách: šli veľmi opatrne, neustále premeriavajúc hĺbku; inokedy plachetnica driftovala alebo kotvila, a hĺbku merali z člnu.

[1] *Súvislosť oblasti*, to je počet jej uzavretých *(alebo do nekonečna odchádzajúcich)* hraníc, neprechádzajúcich jedna do druhej.

Vypuklosť oblasti, to je keď priamka spájajúca dva ľubovoľné hraničné body oblasti, nepretína žiadnu z hraníc oblasti. (*ani jeden z príkladov na obrázku nie je vypuklá oblasť. Môže ňou byť čistý kruh, elipsa a pod.*)

Manéver prechodu z jedného rovnovážneho stavu do iného, ktorý zodpovedá požiadavke plynulosti, ak to dovolí čas, sa delí na tri periódy:

- vystúpenie z rovnovážneho režimu,
- ustálený manéver *(sám osebe je rovnovážnym režimom, ale s iným vektorom cieľov)*,
- vstúpenie do nového rovnovážneho režimu.

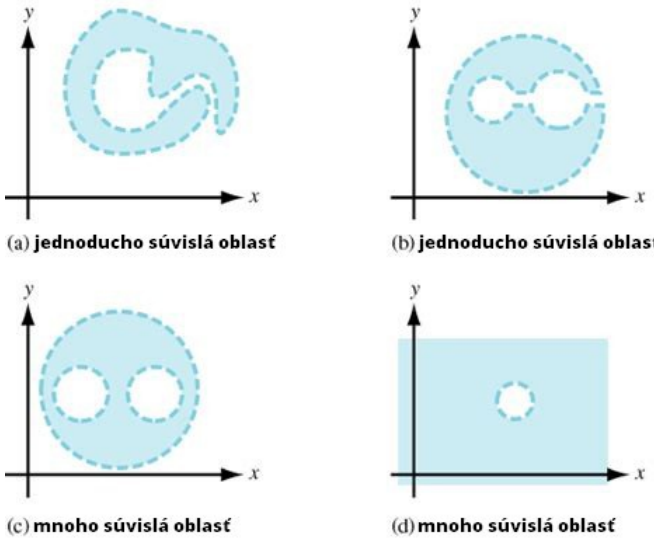

Obrázok pridaný v rámci prekladu do slovenčiny.

13. Procesy v supersystémoch: možnosti ich priebehu

13.1. Koncept supersystémov

Teraz, po dostatočne podrobnom zoznámení sa s pojmovým a terminologickým aparátom teórie riadenia, prejdeme k podrobnejšiemu preskúmaniu procesov riadenia a samoriadenia v supersystémoch a ich hierarchiách.

Pod supersystémom chápeme množinu elementov, ktoré sú si aspoň čiastočne v určitom zmysle analogické po funkčnej stránke. Termíny «Analógia» a «podobnosť» v kontexte aktuálnej knihy nie sú synonymá. **Analógia** predpokladá možnosť priamej zámeny jedného *(objektu)* druhým. **Podobnosť** *(plná alebo čiastočná)* predpokladá len totožnosť určitých procesov, prebiehajúcich v rôznych objektoch, pri ich opise v spoločnom systéme parametrov zbavených reálnej rozmernosti[1].

Analógia predpokladá určenie nejakého súboru vlastností, ktorými disponujú tie objekty, ktoré sú analogické práve v zmysle zvoleného súboru vlastností. Objekty s užším alebo širším súborom vlastností, než je určený, patria do inej kategórie objektov, hoci napriek tomu sú **čiastočnými analógmi** alebo širšími **(objemnejšími) analógmi** objektov skúmanej kategórie, rozpoznateľnými podľa presne definovaného konečného súboru príznakov. Všetky kategórie objektov, rozpoznateľné podľa súboru spoločných príznakov, do seba vďaka existencii čiastočných

[1] Analógy sa môžu líšiť druhom prevedenia, ale funkčne sú použiteľné na rovnaký účel. Napr. na varenie poslúži rovnako dobre plynový horák, elektrický alebo indukčný varič. V prípade podobnosti je funkčná zámena nemožná. Podobnosť nie je vo funkčnosti objektu, ale v niektorých jeho podprocesoch, charakteristikách. Napr. kedysi, keď ešte neboli na tento účel využívané počítače, tak sa letové charakteristiky objektov simulovali na elektronických obvodoch, ktoré boli zase analógmi zložitých funkcii a výpočtov. Podobnosť je v podmienkach nasimulovaných v aerodynamickom tunely a reálnych podmienkach. Podobnosť je dnes v počítačových simuláciách a reálnych procesoch aplikovanej vedy v najrôznejších oblastiach. – pozn. prekl.

a objemnejších analógií navzájom prenikajú a zlievajú sa do pojmu «Vesmír».

> Takýmto spôsobom supersystém predstavuje množinu elementov, ktoré sú si aspoň čiastočne v určitom zmysle analogické po funkčnej stránke, a preto aspoň čiastočne navzájom zameniteľné. Okrem toho, všetky jeho elementy sa samoriadia *(alebo sú riadené zvonka)* v rámci Hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia (HVOR) na základe informácie uloženej v ich pamäti; každý samoriadiaci sa element môže byť riadený aj zvonka, pretože všetky môžu prijímať informáciu do svojej pamäti; každý z nich môže odovzdávať informáciu z pamäti aj iným elementom svojej množiny a okolitému prostrediu, a preto dokáže riadiť, a *(alebo)* cez neho možno riadiť druhé elementy a okolité prostredie; všetky procesy zobrazenia informácie jak vo vnútri elementov, tak aj medzi nimi v hraniciach supersystému a v okolitom prostredí, sú riadené pravdepodobnostnými predurčenosťami, ktoré sa odrážajú v štatistike.

Najprimitívnejším príkladom supersystému je, napríklad, flexibilná automatická výroba aj s personálom. Vesmír ako celok je tiež supersystém. Vďaka čiastočným a objemnejším analógiám vystupuje Vesmír ako objemnejší supersystém voči množstvu vzájomne vložených supersystémov s neustále sa meniacou štruktúrou, ktorá je navyše určovaná rôznymi subjektmi na základe rôznych súborov príznakov *(t.j. s virtuálnou štruktúrou).* Vzájomná vloženosť supersystémov predpokladá existenciu elementov, ktoré súčasne patria viacerým supersystémom. Virtuálnosť štruktúr predpokladá existenciu elementov, ktoré v rôznych momentoch patria rôznym supersystémom, a ako dôsledok

toho predpokladá existenciu štruktúr, ktoré sa náhle objavujú a náhle miznú, ako bublinky na vode pri daždi.

Intelekt z hľadiska organizácie supersystému môže byť:

- vonkajší vo vzťahu k supersystému;
- môže ním disponovať supersystém alebo jeho fragment, sám osebe zložený z elementov bez intelektu;
- môžu ním disponovať niektoré elementy supersystému, pričom nie nutne všetky;
- jeden alebo viaceré elementy supersystému môžu vo svojej štruktúre tiež obsahovať elementy, ktoré disponujú intelektom.

No, ak budeme analyzovať Plnú funkciu riadenia, ktorá spôsobila vznik supersystému, intelekt je vždy prítomný buď v samotnom supersystéme, alebo v jeho hierarchicky vyššom objemnejšom riadení.

Preto tam, kde to nebude dôležité, otázku lokalizácie intelektu obídeme mlčaním: **spätým intelektom** budeme nazývať intelekt, ktorý realizuje samoriadenie supersystému ako jedného celku v rámci hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia, a to nezávisle od jeho lokalizácie voči supersystému. Spätý intelekt preto môže byť:

- vonkajší intelekt vo vzťahu k bezintelektovému supersystému *(ako v prípade materiálnej bázy flexibilnej automatizovanej výroby)*,
- môže to byť intelekt nachádzajúci sa v supersystéme,
- ako aj intelekt, určitým spôsobom splodený samotným supersystémom.

Supersystémy môžu byť **rigidné** *(strnulé)*, t.j. stabilne existujúce v nejakom rovnovážnom režime dovtedy, pokým

existujú elementy, ktoré ich tvoria. So zmiznutím elementov miznú aj supersystémy.

Ďalej môžu existovať supersystémy **s obnovujúcou sa elementovou bázou**, ktoré tiež stabilne existujú v priebehu života niekoľkých generácií elementov v nejakom rovnovážnom režime.

A môžu existovať aj **evolučne sa vyvíjajúce** supersystémy, ktoré spolu so svojimi elementmi majú v momente svojho vzniku, *po prvé*, určitú rezervu stability pred vplyvom *(na nich)* okolitého prostredia; a *po druhé*, určitý potenciál rozvoja svojich kvalít v dôsledku zmeny organizácie jak vo vnútri supersystému, tak aj vo vnútri jeho elementov. Po zavŕšení tohto procesu osvojovania si rozvojového potenciálu supersystémom a jeho elementmi sa mení charakter interakcie supersystému s prostredím aj vnútorná organizácia procesov v supersystéme, čo je sprevádzané nárastom rezervy stability supersystému voči tlaku prostredia a *(alebo)* nárastom výkonu *(sily vplyvu)* supersystému voči prostrediu.

Proces osvojenia si rozvojového potenciálu môže obsiahnuť niekoľko pokolení elementovej bázy supersystému, ale môže sa zavŕšiť aj v priebehu existencie jedného pokolenia. Po zavŕšení tohto procesu existuje supersystém nejaký čas v rovnovážnom režime svojho vzťahu s prostredím buď ako rigidný supersystém, alebo ako supersystém s obnovujúcou sa elementovou bázou. Pritom sa môže stať základom pre supersystém ďalšej generácie alebo hierarchicky vyšší supersystém. Nás bude teraz zaujímať proces osvojenia si rozvojového potenciálu supersystémom.

13.2. Osvojenie si rozvojového potenciálu

Teraz budeme analyzovať supersystém, uvedený do nejakého prostredia kvôli nejakým cieľom, hneď po začatí procesov jeho adaptácie na prostredie a osvojovania si rozvojového potenciálu. Prostredie predstavuje v danom kontexte procesy, ktoré supersystém musí riešiť: ktoré vplývajú na neho a na ktoré vplýva on sám. Objektívne procesy môžu manažéra zaujímať buď ako materiálne procesy *(napr. energetické)*, alebo ako informačno-algoritmické, alebo oboje naraz. Preto aj **prostredie môže vystupovať ako materiálne, alebo ako informačno-algoritmické**, alebo v oboch formách. To vedie ku vzniku dvoch druhov izolovanosti a/alebo lokalizácie supersystému, jeho fragmentov a elementov v matrici predurčenia bytia *(Miere)* Vesmíru, ktorých charakteristiky sa môžu časom meniť.

1. **Priestorová lokalizácia**. Pritom pojem «priestor» možno definovať ako informačnú charakteristiku materiálnych objektov Vesmíru, ktorá v osobnej, subjektívnej čiastkovej miere[1] *(manažéra)* zobrazuje ich vzájomnú vloženosť a usporiadanosť podľa hierarchických úrovní Vesmíru v súlade s matricou predurčenia bytia Vesmíru. Príkladom takejto nejednoznačnej subjektivity vnímania priestorovej lokalizácie sú modely slnečnej sústavy: *heliocentrická a geocentrická*.
2. **Informačná lokalizácia**. Pod týmto pojmom sa myslí charakteristika *informačných objektov*[2], zobrazujúca v subjektívnej miere manažéra ich vzájomnú vloženosť

[1] V jeho intelekte. – pozn. prekl.
[2] T.j. charakterizovaných osobitosťou informácie, a nie materiálnymi nosičmi, na ktorých je informácia zapísaná, ani systémom kódovania informácie.

a hierarchickosť, nezávisle od materiálnych nosičov, na ktorých je informácie zapísaná, a tiež v súlade s matricou predurčenia bytia Vesmíru.

Uvedieme príklad zmeny informačnej lokalizácie. Jeden redaktor vysvetlí všetko dôležité v predslove knihy, a druhý zasa v doslove, pritom ich text sa môže odlišovať iba nadpismi «predslov» a «doslov». Iný môže tú istú informáciu rozptýliť do množstva vysvetliviek a poznámok pod čiarou v samotnom texte knihy. Čitateľ, ktorý prijíma informáciu z knihy, si vytvorí vo svojej subjektívnej miere nový variant aj priestorovej, aj informačnej lokalizácie zápisov, a zmení svoju subjektívnu mieru.

Pre každý element, ktorý je súčasťou supersystému, je zbytok supersystému časťou vonkajšieho prostredia. Všetky elementy sú do určitej miery autonómne vo svojom materiálnom *(energetickom)* a informačno-algoritmickom zabezpečení ich činnosti, vďaka čomu je aj celý supersystém do určitej miery autonómny v uvedenom zmysle. No vo vzťahu k prostrediu supersystém nemusí byť uzavretý: t.j. svoju existenciu môže udržovať na úkor zdrojov prostredia; alebo výmena s prostredím môže mať obojstranný charakter.

Informačno-algoritmické zabezpečenie *(samoriadenia)* správania elementov supersystému, v ktorom je obsiahnutý rozvojový potenciál, je organizované minimálne dvojúrovňovým spôsobom:

! **Fundamentálna časť**, identická pre všetky elementy supersystému. Zabezpečuje prebývanie elementov supersystému v prostredí s určitou rezervou stability od momentu zavedenia supersystému do prostredia. Ak jej niet, supersystém nedokáže zotrvať v prostredí, a prostredie ho vytláča alebo zničí.

! **Adaptačná časť**, v každom elemente sa vyvíja svojsky na základe fundamentálnej časti informačno-algoritmického zabezpečenia počas procesu fungovania elementu v supersystéme a okolitom prostredí.

Fundamentálna časť môže mať vlastnú hierarchickú usporiadanosť informačno-algoritmických modulov, potrebnú na zaistenie počiatočnej špecializácie elementov, robiacu z nich čiastočné *(a nie plné)* analógie jeden druhého. Takým príkladom je aj delenie jedincov podľa pohlavného príznaku u ľubovoľného biologického druhu. Táto usporiadanosť fundamentálnej časti primerane predurčuje aj usporiadanosť adaptačnej časti informačného zabezpečenia. Prirodzene sa to odráža aj v organizácii štruktúry materiálneho nosiča informačno-algoritmického zabezpečenia, t.j. každého elementu supersystému *(inými slovami, v štruktúre elementu možno vyčleniť oblasti späté s fundamentálnou a s adaptačnou časťou informačno-algoritmického zabezpečenia*[1]). Vo veľkých supersystémoch sa to všetko prejavuje v štatistických charakteristikách rozdielov a zhôd parametrov elementov, a všetko je to predurčené v pravdepodobnostno-štatistickom zmysle.

Vďaka tomu aj elementy, ktoré sú momentálne nenahraditeľné, môžu byť predsa len pravdepodobne nahradené inými elementmi po uplynutí určitého pravdepodobnostne predurčeného času, keďže do ich pamäti *(adaptačnej časti informačno-algoritmického zabezpečenia)* môžu byť zavedené informačno-algoritmické moduly, ktoré zabezpečia novú potrebnú špecializáciu pri nahradení jedného elementu novým.

[1] V spoločnosti: fundamentálna časť = nepodmienené reflexy (genetika); adaptačná časť = podmienené reflexy, kultúra a tvorba. U zvierat: fundamentálna časť = nepodmienené reflexy; adaptačná časť = podmienené reflexy.

Informačná výmena medzi elementmi v rámci supersystému, a supersystému s prostredím má nejednoznačný charakter v rozsahu ohraničení pravdepodobnostnými predurčeniami *(zo strany hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia)*, v dôsledku čoho elementy supersystému časom zvyšujú vzájomné informačné odlišnosti, a môžu disponovať *(a pravdepodobne disponujú)* aj niekoľkými špecializáciami; t.j. hodia sa na použitie pre niekoľko rozdielnych cieľových funkcií riadenia.

To všetko vedie k tomu, že supersystém ako celok disponuje pamäťou, a navyše aj pružnosťou správania. T.j. reakcia supersystému, jeho fragmentov a jednotlivých elementov na ten istý vplyv prostredia nie je jednoznačne predurčená, hoci predurčená je v pravdepodobnostno-štatistickom zmysle na základe informačného stavu fragmentov supersystému, na ktoré prostredie vyvíja vplyv.

Prostredie tlačí na supersystém. Tlak prostredia, ako aj všetko v prírode, má kolísavý charakter, avšak toto kolísanie sa nachádza v rozsahu nízkych frekvencií oproti tomu frekvenčnému rozsahu, v ktorom sú elementy systému schopné meniť svoj informačno-algoritmický stav *(inými slovami, tlak prostredia má pomalý charakter v porovnaní s rýchlostnými charakteristikami elementov)*. Vďaka tomu každý element supersystému dokáže stabilne interagovať s prostredím, a samotný supersystém môže v princípe stabilne zotrvávať v prostredí.

Frekvenčný rozsah, v ktorom supersystém ako jeden celok dokáže stabilne interagovať s prostredím, sa určuje nielen rýchlosťou jeho elementov *(maximálna frekvencia)*, ich dĺžkou života a dĺžkou života štruktúr, ktoré vytvárajú

(minimálna frekvencia), ale aj organizáciou spolupráce elementov v medziach supersystému[1].

Sila faktorov prostredia, ktorej vplyv dokáže supersystém v tomto frekvenčnom rozsahu ustáť, závisí tiež od organizácie spolupráce elementov v hraniciach supersystému. Pri nesprávnej organizácii tejto spolupráce sa principiálna možnosť *1) stabilného zotrvávania supersystému v prostredí a 2) hierarchicky vyššej cielenej spolupráce s ním* nemusí uskutočniť. Od momentu uvedenia supersystému do interakcie s prostredím sa informačno-algoritmické zabezpečenie elementov, patriace ich adaptačnej časti, rozvíja v rámci objemnejšieho a od nich hierarchicky vyššieho riadenia v procese samoriadenia elementov. Informačno-algoritmické zabezpečenie samoriadenia elementov sa v tomto procese tvorí z obsahu fundamentálnej časti a z priebežného obsahu adaptačnej časti každého z nich. Hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie (HVOR) má voči elementom dvojúrovňový charakter[2]:

- procesy *samoriadenia* celého supersystému;
- hierarchicky vyššie a objemnejšie *riadenie* nad celým supersystémom.

Pritom konflikty riadenia sú možné jak medzi hierarchickými úrovňami, tak aj vo vnútri úrovní.

Hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie (HVOR) môže vo vzťahu k samoriadiacemu sa supersystému vystupovať nielen formou priamej informačnej výmeny so supersystémom, ale aj formou nepriamej, sprostredkovanej informačnej výmeny — *ako tlak prostredia na supersystém*,

[1] T.j. koncepciami riadenia supersystému: aj aktívne realizovanými, aj tými, ktoré môžu byť aktivované.

[2] T.j. subjektívne z pohľadu elementu je hierarchicky vyšším objemnejším riadením aj štruktúra ktorá realizuje samoriadenie supersystému, ale aj štruktúra, ktorá je nad supersystémom hierarchicky vyššie. – pozn. prekl.

ktorý je určitým spôsobom riadený hierarchicky vyšším objemnejším riadením.

Pamätajúc na tento fakt, budeme *(tam, kde niet špeciálnych výhrad)* pod hierarchicky vyšším riadením *(HVR)* chápať priamu informačnú výmenu so supersystémom a jeho elementmi; pod **tlakom prostredia** budeme rozumieť hierarchicky vyššie nepriame riadenie *(HVNR)* sprostredkované cez vplyv na prostredie, v ktorom sa nachádza supersystém, ale aj vonkajšie riadenie *(voči supersystému)*, ktoré je hierarchicky svojou úrovňou rovnocenné; a pod hierarchicky vyšším objemnejším[1] riadením *(HVOR)* budeme myslieť ich súhrn.

Nejde o žiadnu hlúposť, ktorou sa môže niekomu javiť spro**stred**kované riadenie toho, čo možno v tom istom čase riadiť aj bezpro**stred**ne. Ide o to, že prostredie môže byť fragmentom iného supersystému, objemnejšieho voči prvému; prostredie môže byť súhrnom supersystémov rovnakej hierarchickej úrovne, ako je aj skúmaný supersystém; a vďaka prítomnosti čiastočných a objemnejších analógií predstavuje supersystém a prostredie do seba vložené supersystémy, ktoré možno vyčleniť z celistvého Vesmíru na základe rôznych súborov príznakov. Hierarchia supersystému sa určuje poradím rozširujúcej sa postupnosti objemnejších vložení.

V takomto chápaní je spomedzi „matriošiek“ najvyššou v hierarchii práve tá najväčšia, v ktorej sa nachádzajú všetky ostatné. Rozdiel je len v tom, že každý zo supersystémov-„matriošiek“ *(aj on sám, aj objemnejšie supersystémy, aj všetky spomenuté supersystémy)* sa nachádza pod hierarchicky Najvyšším priamym aj nepriamym riadením.

[1] Kvôli skráteniu, len **objemnejším riadením**.

Vnímanie takéhoto rozdelenia hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia voči supersystému ako „hlúposť“ je dôsledkom zabúdania na fakt vzájomnej vloženosti *(prenikania jeden do druhého)* ešte množstva ďalších supersystémov, okrem priamo skúmaných. A skúmanie supersystému, t.j. jeho vyčlenenie z celistvosti Vesmíru, je jednou z etáp Plnej funkcie *riadenia, ktoré je vždy subjektívne*.

Veď celistvý **proces riadenia** vo Vesmíre *(ak z neho vyčleníme supersystém podľa nejakého súboru príznakov)* sa tiež rozpadá na 1) riadenie prostredia ako takého, 2) samoriadenie supersystému v prostredí a na 3) hierarchicky vyššie riadenie vo vzťahu k supersystému, a to v sebe zahŕňa aj priame, aj nepriame riadenie.

Ak sa pozrieme na supersystém z pozície s ním **spätého** *(ako s jediným celkom)* **intelektu**, tak existencia supersystému evidentne prebieha pod tlakom prostredia. Avšak intelekt, ktorý realizuje hierarchicky vyššie riadenie voči supersystému, si sám určuje charakter svojej informačnej výmeny so supersystémom, s jeho vnútornou hierarchiou, s jeho spätým intelektom. Z tohto dôvodu môže mať hierarchicky vyššie riadenie veľmi rôznorodý charakter. Maximálne, ako nepretržité vydávanie priamych direktív spätému intelektu a kontrola ich plnenia; minimálne, ako poskytnutie plnej samostatnosti spätému intelektu v riadení supersystému *(i ďalším intelektom v supersystéme)*, a zapojenie sa do procesu riadenia len v prípade, ak vektor chyby samoriadenia supersystému, jeho fragmentov a elementov prekračuje prípustné hranice. Kým sa však vektor chyby riadenia nachádza v rozsahu prípustných hodnôt vektora chyby hierarchicky vyššieho riadenia, tak

(pri pohľade zvonka) oba varianty interakcie s hierarchicky vyšším riadením sú prakticky neodlíšiteľné v tom zmysle, že vektor stavu a vektor riadiaceho vplyvu *(riadiaceho signálu)*, ležiaceho na vnútro-supersystémovej úrovni organizácie, sú identické.

Tak či tak, v ktoromkoľvek z variantov hierarchicky vyššieho riadenia sa na spätý intelekt supersystému, na supersystém ako celok, na jeho fragmenty a jednotlivé elementy kladú dva komplexy čiastkových úloh:

- nejakým spôsobom odolávať tlaku prostredia;
- zdroje, ktoré sa nepoužívajú na odolávanie tlaku prostredia, použiť na dosiahnutie cieľov, kvôli ktorým bol supersystém uvedený do prostredia *(alebo vytvorený v prostredí)*.

Tieto dva komplexy úloh supersystému vytvárajú v čase prúd cieľov riadenia voči prostrediu, t.j. prúd vonkajších *(voči supersystému a jeho elementom)* cieľov riadenia *(skrátene — vonkajší prúd cieľov)*.

Je samozrejmé, že ak všetky zdroje supersystému pracujú iba na podporu jeho stabilného zotrvávania v prostredí, potom jeho efektivita ohľadom cieľov, kvôli ktorým bol uvedený do prostredia, sa rovná nule. Okrem toho, ak je supersystém potláčaný prostredím, alebo vytesňovaný, tak všeobecne nemôže byť reč o žiadnom dosahovaní cieľov. Preto:

> Cieľom s najvyššou prioritou bude vo vektore cieľov riadenia supersystému: — pobyt v prostredí s určitou rezervou stability *(pre prípad nárastu tlaku prostredia)*.

U biologických druhov je to zafixované v ich fundamentálnej časti informačného zabezpečenia jedincov, a v ich správaní sa to prejavuje ako strach a pud

sebazáchovy. Rezerva stability supersystému týkajúca sa jeho pobytu v prostredí vystupuje ako celkové množstvo elementov, ktoré nie sú v danom momente použité na odrazenie a pohltenie tlaku prostredia *(alebo inými slovami, je to fond voľného pracovného času všetkých elementov supersystému)*. Avšak túto rezervu stability predstavujú len tie elementové zdroje, ktoré môžu byť reálne použité na cieľovú interakciu supersystému s prostredím v súlade s vektorom cieľov hierarchicky vyššieho *(objemnejšieho)* riadenia. T.j. táto rezerva stability súčasne určuje aj možnú efektivitu supersystému vo vzťahu k prostrediu[1]. A osvojenie si rozvojového potenciálu supersystému znamená: doviesť ho k maximálnej efektivite voči prostrediu na základe vektora cieľov hierarchicky vyššieho *(objemnejšieho)* riadenia. Takým spôsobom sú hodnotenia kvality riadenia *jak ohľadom rezervy stability pobytu supersystému v prostredí, tak aj na základe efektívnosti supersystému voči prostrediu* hierarchicky usporiadané a neprotirečivé:

1. Zvýšenie **rezervy stability** prebývania supersystému v prostredí umožňuje
2. Zvýšiť jeho **efektivitu** vo vzťahu k prostrediu.

A celková rezerva stability supersystému vo vzťahu k týmto dvom integrálnym cieľom tiež predstavuje elementové zdroje, ktoré nie sú v danom momente využité. Preto okamžité zovšeobecňujúce hodnotenie kvality riadenia vyjadrujú všetky v daný okamih nevyužité elementové zdroje, ktoré umožňujú vydržať nárast tlaku prostredia bez zníženia efektivity voči nemu, a v prípade potreby aj zvýšiť efektivitu supersystému bez zníženia jeho úrovne ochrany

[1] Zmysel tohto termínu je v každom konkrétnom prípade určený cieľmi a úlohami, kvôli ktorým je supersystém uvedený do prostredia. (*Tu už nie je reč o odolávaní tlaku prostredia, ale o vlastných cieľoch supersystému k prostrediu*)

pred tlakom prostredia. Tieto nevyužité elementové zdroje supersystému budeme nazývať **elementovou rezervou stability supersystému**.

Zovšeobecňujúce hodnotenie kvality riadenia predstavuje v časovom intervale postupný, monotónny *(v matematickom zmysle, t.j. nezmenšujúci sa v čase)* nárast efektivity s ohľadom na vektor cieľov hierarchicky vyššieho *(objemnejšieho)* riadenia.

Je to však hierarchicky vyššie hodnotenie. Na hierarchickej úrovni supersystému nemusí byť ani viditeľné. Avšak na tejto úrovni je vždy vidno jeho základ, a to je uvoľnenie elementových zdrojov z priebežných procesov fungovania supersystému vďaka zvyšovaniu kvality riadenia každého z čiastkových procesov, a pri odstraňovaní parazitných procesov.

Druhou otázkou je, na aké ciele použiť uvoľnené elementové zdroje a čas? — Odpoveď si bude vyžadovať identifikáciu *(na hierarchickej úrovni supersystému)* vektora cieľov Hierarchicky vyššieho *(objemnejšieho)* riadenia voči samotnému supersystému.

Usporiadanosť množiny elementov tvoriacich supersystém má vo chvíli, keď sa supersystém objavuje v prostredí, dvojúrovňový charakter: **1. úroveň** — jednotlivé elementy; **2. úroveň** — supersystém ako celok.

Osvojovanie rozvojového potenciálu začína práve z tohto stavu. V takomto stave supersystém pri interakcii s prostredím naráža na prúd vplyvov zo strany prostredia; v supersystéme sa tento prúd informačno-algoritmicky transformuje na prúd cieľov riadenia samotného supersystému, ktoré sa týkajú úrovní organizovania *(samoriadenia)* supersystému:

- jeho ako celku;
- jeho fragmentov;
- jeho jednotlivých elementov.

V tomto prúde cieľov riadenia supersystému možno vyčleniť tri rôzne druhy zložiek:

- *neustála interakcia* s prostredím, ktorej charakter je časovo stály;
- jednoznačne predpovedateľná, a najmä, *pravidelne sa cyklicky opakujúca interakcia*;
- *štatisticky usporiadaná*[1] *občasná interakcia*, ktorá je na hierarchickej úrovni supersystému a jeho elementov predpovedateľná len v pravdepodobnostnom zmysle.

Keďže v tejto etape je informačné zabezpečenie supersystému založené predovšetkým na jeho fundamentálnej časti, tak v režime samoriadenia bez hierarchicky vyššieho zásahu nie je supersystém informačne pripravený na dosahovanie nejakých cieľov, a ak sa intervencii nedokáže vyhnúť, potom utrpí škodu. Škoda je pravdepodobnostne predurčená, ale môže byť podstatne znížená vďaka organizácii procesov vo vnútri supersystému. Týka sa to najmä situácií, keď rozvojový potenciál supersystému umožňuje koordinované využitie možností viac než jedného elementu v tej istej cieľovej funkcii riadenia *(čiastkovej koncepcii riadenia, zameranej na jeden z cieľov v cieľovom vektore celého supersystému)*.

Interakcia supersystému s prostredím nie je možná bez zobrazenia informácie z prostredia do supersystému. To vedie k zmene usporiadania supersystému v porovnaní s počiatočným dvojúrovňovým stavom: «element —

[1] V tom zmysle, že matematicky sa túto interakciu darí opísať tak, že existuje hustota rozptylu skúmaných udalostí.

supersystém». Interakcia supersystému s prostredím v súlade s cieľmi, ktoré umožňujú *(alebo si nutne žiadajú)* koordinované fungovanie viac než jedného elementu v rovnakej koncepcii riadenia, postupne časom vedú k tomu, že:

- **neustála interakcia**, časovo stála, privedie v supersystéme k zrodu stabilne fungujúcich štruktúr, zameraných na konkrétne ciele, a na ciele, ktoré sú informačno-algoritmicky totožné;
- **pravidelne sa cyklicky opakujúca interakcia** privedie k vzniku štruktúr, ktoré takisto cyklicky obnovujú svoju funkciu. Časť z nich sa rozpadne po zavŕšení svojho funkčného cyklu a časť bude nečinne čakať na ďalší cyklus, lebo doba ich organizovania je dlhšia, než intervaly nečinnosti;
- **štatisticky usporiadaná občasná interakcia** privedie v supersystéme k vzniku bezštruktúrneho riadenia, ktorého štatistické charakteristiky budú *(s určitou mierou chyby riadenia, t.j. nesúladu)* kopírovať štatistické charakteristiky vstupného vonkajšieho prúdu vplyvov prostredia a cieľov, ktoré danému riadeniu zodpovedajú v informačno-algoritmickom zabezpečení supersystému.

Chyba riadenia sa vždy pretavuje do nejakej škody, ktorú znáša supersystém. Závažnosť škody môže závisieť od oneskorenia reakcie supersystému na faktor spôsobujúci škodu: čím väčšie oneskorenie, tým väčšia škoda; niet oneskorenia, niet škody. Táto osobitosť vedie k tomu, že štatisticky usporiadaná interakcia *(spolu s bezštruktúrnym riadením)* vedie k vzniku systematicky „nečinných“ štruktúr. Ak faktor vplyvu na supersystém, ktorý viedol

k ich vzniku, nie je prítomný, tak sa zaoberajú len udržiavaním svojej pripravenosti efektívne konať v situáciách aktívneho vplyvu tohto faktora. Má to svoje opodstatnenie vtedy, keď sa z dlhodobého hľadiska potenciálna škoda, ktorú môže spôsobiť faktor, ukazuje byť väčšia, než škoda v dôsledku „nečinnosti“ elementov supersystému, začlenených do týchto štruktúr.

Takto v supersystéme súčasne prebiehajú procesy štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia; možno pritom existuje aj nejaká elementová rezerva stability pre prípad nárastu intenzity interakcie s prostredím a na ošetrenie ojedinelých nových interakcií, aké sa predtým nevyskytli. Ani organizácia supersystému už nie je dvojúrovňová *(«element — supersystém»)*, ale predstavuje hierarchiu štruktúr, ktoré sa neustále menia v priebehu vzájomného sa prelínania procesov bezštruktúrneho a štruktúrneho riadenia.

V prípade, ak si supersystém osvojí svoj rozvojový potenciál, má toto vzájomné prelínanie cielený charakter.

Teraz preskúmame vzájomné prelínanie štruktúrneho a bezštruktúrneho spôsobu riadenia. Vrátime sa k Plnej funkcii riadenia:

1. Rozpoznávanie faktorov prostredia *(objektívnych javov)*, s ktorými sa stretáva intelekt[1], v celej mnohotvárnosti procesov Vesmíru.
2. Formovanie stereotypu *(zručnosti)* rozpoznávania tohto faktora v budúcnosti.
3. Formovanie vektora cieľov riadenia voči danému faktoru a zaradenie tohto vektora cieľov do celkového vektora cieľov svojho správania *(samoriadenia)*.

[1] A ktoré v ňom vyvolávajú potrebu riadiť tieto faktory. – pozn. prekl.

4. Formovanie súhrnnej koncepcie riadenia a jej čiastkových cieľových funkcií riadenia, dohromady tvoriacich koncepciu na základe riešenia úlohy stability v zmysle predpovedateľnosti správania.
5. Organizácia a reorganizácia účelových riadiacich štruktúr nesúcich cieľové funkcie riadenia.
6. Kontrola *(dohľad)* nad činnosťou štruktúr v procese nimi uskutočňovaného riadenia a koordinácia spolupráce rôznych štruktúr.
7. Zdokonaľovanie fungujúcej koncepcie, ak je to nutné.
8. Likvidácia existujúcich štruktúr a uvoľnenie použitých zdrojov *(ak už nie sú potrebné)*, alebo ich udržiavanie v práceschopnom stave do najbližšieho použitia.

Keďže informačné zabezpečenie samoriadenia elementov vo svojej fundamentálnej časti predpokladá nejakú interakciu a informačnú výmenu medzi elementmi supersystému, a informačné zabezpečenie ich samoriadenia sa formuje vo svojej adaptačnej časti rôznym, avšak štatisticky usporiadaným spôsobom, tak v supersystéme vždy existuje pravdepodobnostne predurčená možnosť, že:

1. Niektorý element *(intelekt alebo automat[1])* rozpozná faktor prostredia, s ktorým sa stretol.
2. Rozšíri o ňom informáciu.
3. Informáciu preberú elementy, ktoré majú vo svojej pamäti potrebnú koncepciu riadenia alebo sú schopné ju vytvoriť.
4. Koncepcia riadenia bude poskytnutá iniciátorovi vzniku štruktúry.

[1] Intelekt sa pri interakcii s prostredím rozvíja, učí. Automat len robí čo vie, ale nerozvíja sa. – pozn. prekl.

5. Nájdu sa elementy, ktoré budú voľné, prípadne obsadené v štruktúrach s menej dôležitými prioritami, a disponujúce potrebnou špecializáciou pre novovytvorenú štruktúru a tak ďalej, až do bodu, že **proces riadenia začne v prijateľnej lehote bežať podľa Plnej funkcie s prijateľnou úrovňou kvality.**

Okrem toho, neúplnosť informačno-algoritmického zabezpečenia v rôznych etapách bezštruktúrneho riadenia môže byť doplnená zapojením sa do procesu hierarchicky vyššieho riadenia: jak adresným, tak aj obežníkovým *(neadresným)* spôsobom. Samozrejme, pravdepodobnosť je číslo v rozsahu od nuly do jedna, t.j. proces sa môže prerušiť v ľubovoľnom štádiu. No ak sa zavŕši úspešne, tak existuje pravdepodobnosť toho, že supersystém, nejaký jeho fragment, ktorý sa zúčastnil procesu, alebo nejaké elementy si budú pamätať informáciu, ktorá je potrebná na zopakovanie tohto procesu s pravdepodobnosťou úspešného zavŕšenia procesu rovnou jednej. Ak sa supersystém stretáva s nejakým faktorom dostatočne často, tak bezštruktúrne riadenie sa transformuje na štruktúrne, keďže štruktúra, ktorá vznikla v rámci bezštruktúrneho riadenia, nestihne samú seba zabudnúť v intervale medzi postupnými výskytmi daného faktora *(všetka matéria v trojjednote disponuje pamäťou)*. Informačné prúdy získavajú na stabilite, a kvalita riadenia pri opakovaní procesu na základe minulej skúsenosti pri činnom intelekte, vykonávajúcom Plnú funkciu riadenia, rastie. Ak spätý intelekt nepracuje, potom supersystém alebo jeho fragment je automatom, alebo zvonka riadeným robotom. Z tohto dôvodu stará skúsená štruktúra, zhromažďujúca si kultúru intelektuálnej činnosti, pravdepodobne obstojí v konkurencii s jednoúčelovými štruktúrami, ktoré pravdepodobnostne predurčene budú

vznikať v paralelnom procese bezštruktúrneho riadenia k riadeniu štruktúrnemu. No rovnako pravdepodobne môže stará štruktúra aj prehrať, pretože existuje istá pravdepodobnostná predurčenosť toho, že bezštruktúrne riadenie prinesie ešte efektívnejšie riadenie a jeho nosnú štruktúru.

Pozorovateľ, ktorý nemá ani potuchy o bezštruktúrnom riadení, môže celkom stabilné bezštruktúrne riadenie vnímať buď ako živelný *(zdanlivo neriadený)* proces *(doktrína I.Prigožina „Poriadok z chaosu“)*, alebo bude hľadať skryté stabilné štruktúry tam, kde reálne nie sú *(posadnutosť hľadaním nepriateľských organizácií, do ktorej majú tendenciu upadať tajné služby i niektorí „patrioti“ v krízových a predkrízových obdobiach)*.

No v mnohých prípadoch môže byť štruktúrne riadenie vnímané ako bezštruktúrne. Ak supersystém obsahuje objemnejšie analógie väčšiny svojich elementov, tak tie môžu patriť do štruktúr, ktoré presahujú hranice daného supersystému a nesú v sebe určitú koncepciu riadenia zameranú voči nemu. Pozorovateľ, ktorý nedokáže odlíšiť tieto objemnejšie analógie od množiny elementov supersystému, neuvidí ani procesy informačnej výmeny v štruktúre, do ktorej patria tieto objemnejšie analógie, t.j. neuvidí samotnú štruktúru. Ak má vedomosť o bezštruktúrnom riadení, tak si zo štatistiky samoriadenia elementov v supersystéme odvodí nejaký proces bezštruktúrneho riadenia, ktorý bude viac-menej identický s procesom riadenia cez štruktúru, prenikajúcu zvonka do supersystému *(alebo si odvodí dva zhodné procesy: vonkajší štruktúrny a vnútorný bezštruktúrny)*. Pozorovateľ, ktorý nemá vedomosť o bezštruktúrnom riadení, znova uvidí iba „neorganizovaný živel“, alebo bude hľadať štruktúry. No

nepodarí sa mu ich nájsť *(alebo rozlíšiť zhodné procesy)*, kým sa nenaučí rozlišovať elementy supersystému a rovnako doň patriace objemnejšie analógie jeho elementov, ktorých širšie možnosti presahujú súbor príznakov, ktorými sú charakterizované elementy supersystému.

Takáto situácia vnímania štruktúrneho riadenia ako bezštruktúrneho sa môže vyskytnúť pri vzájomnom prieniku supersystémov rovnakej hierarchickej úrovne. Príkladom toho sú štruktúry výzvedných sietí rezidentúr konkurenčných štátov a mafií. No môže sa to stať aj keď je nejaký supersystém umiestnený v rámci nižších hierarchických úrovní objemnejšieho, hierarchicky organizovaného supersystému. Štruktúry prenikajúce do nižších úrovní objemnejšieho supersystému, na hierarchickej úrovni skúmaného supersystému *(lokalizovaného na spomínaných nižších úrovniach objemnejšieho supersystému)* viditeľné nebudú: v hierarchii štruktúr štátneho riadenia sú takým príkladom dobre zladené kontrašpionážne a ostatné spravodajské siete, ktorých spolupracovníci, ako elementy štruktúr, sa nesmú odlišovať od okolia vo svojej opatere, ktoré do štruktúr nepatrí.

Štruktúrny spôsob riadenia nízkofrekvenčných procesov, ktorých dĺžka trvania presahuje dobu pozorovania, môže byť tiež vnímaný ako bezštruktúrne riadenie alebo ako živelný neriadený proces. Ak dĺžka procesu presahuje maximálnu dobu existencie elementov supersystému, a proces je riadený štruktúrnym spôsobom, tak v supersystéme stabilne existuje matrica *(kostra, forma)* štruktúry — *«rozpis pracovných miest»* obsadzovaný obnovujúcimi sa elementmi podľa potreby.

Príkladom takýchto štruktúr sú historicky stabilné štruktúry štátneho riadenia a vojenské zložky, neraz so

stáročnými tradíciami. No mafie, slobodomurárske lóže, cirkevné rády a bratstvá sa na rozdiel od armády vyhýbajú očiam verejnosti pri vykonávaní svojej skutočnej činnosti. Sú to ťažko rozoznateľné, tajace sa štruktúry, ktorých činnosť, aj keď je organizovaná štruktúrne, napriek tomu môže byť vnímaná ako nejaké bezštruktúrne samoriadenie alebo živelný, zdanlivo neriadený proces.

No celkovo vzaté, na každej hierarchickej úrovni organizácie supersystému sa štruktúrne riadenie rodí z bezštruktúrneho, ak sa mu pri riadení nejakých cieľov podarí časom získať stabilitu. Pritom začlenenie elementov supersystému do stabilne fungujúcich štruktúr prináša aj zvýšenie elementovej rezervy stability, keďže v bezštruktúrnom riadení môže súčasne bežať niekoľko procesov formovania štruktúr s analogickým poslaním; okrem toho, v každom z týchto procesov formovania štruktúr sa stráca čas na organizáciu prúdov informačnej výmeny a osvojenie si prichádzajúcej informácie. Tieto straty sú v dobre nastavenej štruktúre podstatne menšie, než v bezštruktúrnom procese.

To, čo vyzerá ako bezštruktúrne riadenie na danej hierarchickej úrovni, môže byť:

- skutočným bezštruktúrnym samoriadením množiny elementov *(tvoriacich supersystém)* v rozsahu pravdepodobnostných predurčeností hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia;
- perifériou nerozpoznateľných[1] štruktúr, ktoré do supersystému prenikajú zvonka, vrátane štruktúr, ktoré sú napojené na hierarchicky vyššie *(objemnejšie)* riadenie;

[1] Ledaže by sa prezradili sami, úmyselne alebo v dôsledku vlastnej chyby. – pozn. prekl.

- činnosťou vnútorných, avšak nerozpoznaných štruktúr supersystému; alebo
- nejakou kombináciou vyššie menovaného.

Ak objem *(náhodnej)* štatisticky usporiadanej interakcie prevyšuje objem determinovanej *(neustálej a pravidelne sa cyklicky opakujúcej)* interakcie, tak pokus zorganizovať proces samoriadenia supersystému výlučne štruktúrnym spôsobom privádza k tomu, že v každom okamihu bude značná časť účelovo zameraných štruktúr nečinná; a uskutočniť interakciu v súlade s určitými cieľmi nebude možné pre nedostatok voľných elementov, ktoré by neboli obsadené v u ž zorganizovaných štruktúrach. T.j. toto je situácia vyloženého zlyhania riadenia, straty jeho stability. Preto:

Maximálny výkon a efektivita supersystému, maximálna elementová rezerva stability sa dosahuje spojením štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia v samoriadení supersystému ako jedného celku.

Proces osvojovania si rozvojového potenciálu *(supersystémom)* prebieha aj cestami štruktúrneho riadenia: optimalizácia fungovania existujúcich štruktúr a likvidácia štruktúr, ktoré už nie sú potrebné; aj cestami bezštruktúrneho riadenia: zvýšenie pravdepodobnosti úspešného zavŕšenia procesu vzniku a činnosti novovznikajúcich štruktúr so zapojením *minimálne postačujúceho* množstva elementov supersystému. **Táto pravdepodobnosť a elementová rezerva stability je tým vyššia, čím väčšia je skúsenosť supersystému prebývania v prostredí, a čím menej sa skúsenosť každého elementu supersystému odlišuje v procese jeho fungovania od skúsenosti supersystému ako celku.**

To posledné neznamená, že obsah pamäti každého elementu musí byť identický s celým obsahom pamäti supersystému, ale znamená to, že *informačná výmena medzi elementmi v supersystéme musí byť dostatočne intenzívna*: aby nedochádzalo k zlyhaniu bezštruktúrneho riadenia kvôli nemožnosti zabezpečiť potrebnou informáciou elementy, ktoré sa stretli s určitými cieľmi riadenia; a tiež aby počet štruktúr, ktoré vznikajú v bezštruktúrnom riadení, nebol nadbytočný voči sile vplývajúceho faktora. Alebo inak: je nutné, aby všetka informácia z pamäti celého supersystému bola dostupná jeho elementom v procese ich fungovania úmerne tomu, ako u nich vzniká potreba určitej informácie.

13.3. Autosynchronizácia procesov v supersystémoch

V hromadných javoch, aké v prírode prebiehajú na najrôznejších úrovniach jej hierarchie, sa pomerne často vyskytuje jav zhody fáz identických procesov, ktoré prebiehajú u množstva analogických objektov súčasne. Sú to: koherencia vyžarovania svetla atómami v laseri; synchrónne záblesky celej lúky, na ktorej sedí množstvo svetlušiek; synchrónny odklon kŕdľa rybičiek *(plôdikov)* pred nebezpečenstvom; veslovanie tímu na mnohoveslovom člne, ktorý pre svoju synchronizáciu vôbec nepotrebuje hlasové povely, bubon ani flautu, ako v minulosti na galérach; skupinové tance. Tento jav budeme ďalej nazývať **autosynchronizáciou**. Autosynchronizácia sa pomerne často prejavuje v procesoch bezštruktúrneho riadenia, a samotné bezštruktúrne riadenie sa môže zakladať na jave autosynchronizácie.

Pre autosynchronizáciu je nutné, aby skupina nejakých objektov mala aspoň čiastočne identický informačno-

algoritmický stav a nachádzala sa v podmienkach, ktoré umožňujú medzi nimi informačnú výmenu, hoc aj neadresnú, obežníkovú. Pritom ich rýchlosť odozvy na prechádzajúcu informáciu, identickú pre všetkých, musí byť dostatočne vysoká.

Rozoberieme si to na sociologickom príklade. Najvýraznejšie sa autosynchronizácia prejavuje počas ovácií v sále, napríklad, pri vítaní „drahého a všetkými milovaného vodcu“. Najprv je v sále ticho. Potom dosadený komparz a fanatickí idioti, ktorých je relatívne málo (1 až 2 ľudia zo 100), začínajú tlieskať. Táto činnosť generuje proces autosynchronizácie, pretože ostatní ľudia, sediaci vedľa, už majú osvojený stereotyp tlieskania a vedia to robiť automaticky bez toho, aby premýšľali nad cieľmi a dôvodmi takéhoto konania. Tí, čo sedia vedľa dosadených komparzistov tiež začínajú hneď tlieskať, keďže zvonka sú prebúdzané ich stereotypy bezmyšlienkovitého správania, a takto sa do celého procesu postupne vťahuje celá sála. Potom každý začne ladiť svoj rytmus podľa tlieskania susedov, a dokonca treba vynaložiť úsilie, ak nechceme tlieskať ako oni, pretože na úrovni identických stereotypov sa tlesknutie suseda vníma ako okríknutie za oneskorenosť vlastného tlesknutia, ktorý prišiel reťazcom spätných väzieb. Dosadený komparz, po spustení procesu autosynchronizácie, už nemusí ďalej robiť nič, akonáhle začali tlieskať jeho susedia. A pokým sa energetický potenciál sály nevyčerpá v „nezmyselnej“ *(ako pre koho)* ovácii, tak komparzom spustený proces tlieskania sa nepreruší ani nerozpadne. Dokonca ani „milovaný vodca“ ho nie vždy dokáže zastaviť mávnutím rukou.

Tlesknutie možno chápať ako prenos jedného bitu informácie. No autosynchronizácia môže byť založená aj na

zložitejších informačno-algoritmických moduloch nesúcich veľké objemy rozmanitej informácie.

Vytvorenie, a rozšírenie v supersystéme identických informačno-algoritmických modulov *(stereotypov správania, postojov, rozoznávania)*, ich následná aktivácia v supersystéme cez štruktúry *(generátory autosynchronizácie)* umožňuje riadiacej štruktúre, nositeľke nejakej Plnej funkcie riadenia, bezštruktúrne riadiť to, čo nemôžu riadiť jej výkonné štruktúry.

V spoločnosti potenciál autosynchronizácie predstavuje niečo ako «klavír zamaskovaný v kroví»[1], na ktorom „nečakane“ možno odohrať «divadelné predstavenie» burzovej horúčky, prezidentských volieb, občianskej vojny. Avšak «klavír» nehrá sám, a tým skôr nie je «zamaskovaný v kroví» sám od seba, na čo sa zvyčajne zabúda alebo sa nad tým vôbec neuvažuje...

V prípade priamej obojsmernej informačnej výmeny s Hierarchicky vyšším (objemnejším) riadením sú charakteristiky bezštruktúrneho riadenia o to lepšie, o čo *cieľové vektory samoriadenia spätého intelektu supersystému a hierarchie intelektov v štruktúrach pôsobiacich v supersystéme* presnejšie kopírujú cieľové vektory Hierarchicky vyššieho (objemnejšieho) riadenia zamerané na supersystém ako celok, a čím zreteľnejšie sa hierarchicky vyššie riadenie supersystému odlišuje od agresívneho vonkajšieho riadenia.

[1] V RF ustálená fráza z televíznych paródií: keď sa niečo, čo je *zjavne* zinscenované, snaží presvedčiť diváka, že šlo o číročistú náhodu, ktorá dopomohla k neuveriteľnému rozuzleniu deja *(parodickejšia verzia Deus ex machina)*. – pozn. prekl.

13.4. Súborný intelekt v supersystémoch

Ak elementy tvoriace supersystém sami disponujú osobným intelektom, tak pri informačnej výmene medzi sebou pravdepodobnostne predurčene splodia súborný intelekt. Opis vyššie uvedeného modelu s ruletou a lotériovými bubnami, ktorý pri pohľade zvonka pôsobí ako intelekt, umožňuje aj prítomnosť istého tímu „študentov“ a ich „kapitána“, ktorý berie na seba úlohu súborného intelektu, a po tom, čo si tím povymieňa kartičky s odpoveďami, „kapitán“ odpovedá na otázky „profesora“.

Keď sa v televíznej relácii „Čo? Kde? Kedy?“ zíde za súťažným stolom skupina „znalcov“, tak spolu môžu vytvoriť súborný intelekt, ktorého sila je však obmedzená nízkou priepustnosťou dominujúcich v ňom kanálov informačnej výmeny *(rečovej a mimicko-gestikulačnej)*, už nehovoriac o emočnom vypätí. Ak by táto skupina zvládla bez bujnenia emócií, preťažujúceho informačné toky, vyviesť na vedomú úroveň celú hierarchiu kanálov informačnej výmeny, ktorú človek nesie v rôznych frekvenčných rozsahoch a na rôznych, avšak pre celú prírodu spoločných, fyzikálnych poliach, tak by sa presvedčili, že súborný intelekt nie je žiadnym výmyslom; že možnosti každého, v ňom účastného, výrazne narastajú, ak sa človek pripája k súbornosti[1], miesto aby jej odporoval a snažil sa ju podriadiť sebe. Ale aj bez toho, len pri rečových a mimicko-gestikulačných kanáloch informačnej výmeny, vytvárajúcich zdanie izolovanosti každého mozgu, je skupina ako celok v priemere intelektuálnejšia než hociktorý jeden z hráčov.

[1] A nepodriaďuje sa tej či onej osobe: vodcovi, autorite atď. A nestáva sa nevoľníkom toho či onoho egregoru, v danom prípade kolektívnej psychiky (egregoru) stádovito-svorkovitého typu.

Dokonca intelektuálny líder skupiny je slabší než jej súborný intelekt. Preto ľubovoľný pokus o konfrontáciu so súborným intelektom, pokus si ho podriadiť, vedie v lepšom prípade k vypadnutiu zo súborného intelektu, a v horších prípadoch k odplate z jeho strany, nie vždy spravodlivej, pretože aj súborný intelekt môže vzniknúť v konflikte s Najvyšším riadením. No rozhádaní jednotlivci nevedia vytvoriť stabilný súborný intelekt, a sú tak odsúdení upadať do stádovitého bláznovstva, kolektívnej schizofrénie. Súborný intelekt môže byť sám časťou mocnejšieho objemnejšieho intelektu, neseného nejakým objemnejším supersystémom. Preto vždy je aktuálna otázka: *„v akých súborných intelektoch je vhodné sa zúčastňovať, a ako bezpečne vystúpiť z tých nevhodných?“*.

Určitý intelekt môže vzniknúť aj informačnou výmenou medzi elementmi bez intelektu za podmienky, že dohromady ako celok pri informačnej výmene splodia štruktúru, schopnú niesť intelekt ako proces, rozptýlený medzi všetky elementy. Tým skôr informačná výmena uprostred množstva elementov, z ktorých každý disponuje iba svojim intelektom, plodí súborný intelekt, ktorého sila závisí od sily individuálnych intelektov a organizácie informačnej výmeny medzi nimi.

Každý intelekt vždy nesie nejakú ***svoju súhrnnú*** *Plnú funkciu riadenia* alebo ju získava v momente svojho vzniku. Súhrnná Plná funkcia riadenia v sebe obsahuje plné funkcie riadenia voči rôznym čiastkovým faktorom prostredia. Tieto plné funkcie zobrazujú interakciu intelektom riadených objektov a subjektov s danými faktormi. Toto všetko spolu tvorí súhrnný vektor cieľov a súhrnnú koncepciu samoriadenia intelektu v medziach Hierarchicky vyššieho (objemnejšieho) riadenia, na ktoré ľudia v epoche

materializmu a ateizmu zvyknú zabúdať. V množine individuálnych intelektov v sebe každý nesie svoj vlastný súhrnný vektor cieľov a koncepciu samoriadenia, ktoré potom buď plodia celistvý súborný intelekt, dopĺňajúc v ňom jeden druhého, alebo ho trieštia, plodiac tak kolektívnu schizofréniu intelektov, ktoré sú sami osebe psychicky „normálne“.

13.5. Vnútorné konflikty riadenia v supersystéme

Vektory cieľov naberajú do seba jednotlivé ciele *(svoje nové komponenty)* a nastavujú im priority pod tlakom svojráznej skúsenosti ich nositeľov pri interakcii s prostredím. Vo vzťahu k vektorom cieľov môžeme definovať nasledovné pojmy:

- pod **objektívnym vektorom cieľov** sa v DVTR myslí ten vektor cieľov, ktorý sa odráža v činnosti systému ako objektívna danosť, a to nezávisle od *deklarácií ohľadom obsahu a usporiadanosti vektora cieľov systému, ktoré môžu byť prezentované manažérmi systému alebo napísané v «inštrukciách» na jeho nastavenie a prevádzku*[1];
- **potenciálny vektor cieľov** — obsahuje objektívne možnosti, ktoré nie sú použité zo subjektívnych dôvodov. Vo vzťahu k riadeniu zo strany Najvyššieho je potenciálny vektor cieľov: jednou zo zložiek vektora chyby samoriadenia v medziach Hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia alebo rozvojovým potenciálom

[1] To znamená, že vektor cieľov, ktorý si v rámci PFR vytýči manažér, je jeho **subjektívnym vektorom cieľov**, ktorý sa však môže aj nemusí zhodovať s **objektívnym vektorom cieľov** (to závisí od kvality/chýb manažéra). Totiž, objektívny vektor cieľov sa reálne prejavuje v činnosti systému a môže byť vyjavený analýzou toku a premien informácie v *reálne fungujúcich* okruhoch priamych a spätných väzieb uzavretého systému v procese jeho fungovania. Je to vidno najmä pri pokuse riadiť iluzórny proces, keď sa v procese nerealizuje manažérov subjektívny vektor cieľov, ale objektívny vektor cieľov, ktorý je zreteľný pri nezávislom pohľade zo strany. – pozn. prekl.

supersystému, predurčeným k osvojeniu si v budúcich etapách;

! **identifikovaný** *(zistený pri pozorovaní)* **vektor cieľov** — je súčasťou objektívneho *(alebo potenciálneho)* vektora cieľov spoločne aj s chybami identifikácie jednotlivých cieľov a ich priorít. Tento pojem predstavuje čisto subjektívne zobrazenie objektívneho, ktoré je však podmienené konkrétnou úrovňou v hierarchii vzájomnej vloženosti riadenia.

! **autoidentifikovaný subjektívny vektor cieľov** — vzniká vo výsledku snahy riadiaceho subjektu identifikovať svoj vlastný objektívny a *(alebo)* potenciálny vektor cieľov.

Intelekt predstavuje len časť informačného zabezpečenia správania jeho nositeľa. Ak je informačné zabezpečenie organizované hierarchickým spôsobom, potom rôzne fragmenty súhrnného vektora cieľov môžu byť uložené na rôznych úrovniach tejto hierarchie informačného zabezpečenia. Navyše v zložení súhrnného vektora cieľov sa môžu objaviť rôzne defekty.

Jeden a ten istý cieľ sa môže viackrát opakovať v rôznych fragmentoch súhrnného vektora cieľov, patriacich rôznym hierarchickým úrovniam organizácie informačného zabezpečenia, v dôsledku čoho ten istý cieľ v rovnakom okamihu *(intervale)* bude mať rôzne priority v informačno-algoritmickom zabezpečení riadenia. Tento defekt budeme nazývať **inverziou priorít**.

Okrem neho sa vo vektoroch cieľov môžu objaviť **antagonizmy**, týkajúce sa jak jednotlivých cieľov, tak aj celých fragmentov. Pod antagonizmami sa myslí výskyt na rovnakej priorite a v rovnakom okamihu *(intervale)*

navzájom si odporujúcich cieľov. Antagonizmy môžu byť objektívne, ktoré odrážajú nezlučiteľnosť daného vektora cieľov s príčinno-následkovými zákonitosťami existencie všetkého vo Vesmíre; a subjektívne, ktoré na rozdiel od objektívnych, nežiadajú od Boha zmenu prírodných zákonov.

Ak sa v supersystéme zjednotí do štruktúry niekoľko elementov, z ktorých každý je nositeľom nejakého vektora cieľov, tak štruktúra spoločne so svojou elementovou základňou získava aj ich vektory cieľov, čo je sprevádzané vznikom súhrnného vektora cieľov tejto štruktúry *(alebo supersystému, prípadne jeho fragmentu)*, ktorý je zjednotením množín jednotlivých cieľov *(na úrovni dôležitosti štruktúry ako celku[1])* zo všetkých vektorov od tvoriacich ho elementov, a podlieha novej spoločnej hierarchií priorít cieľov. Pritom súhrnný vektor cieľov nielenže preberá defektnosť, ktorá sa už nachádza vo vektoroch cieľov elementov tvoriacich štruktúru, ale môžu v ňom vznikať aj defekty spôsobené nezlučiteľnosťou cieľov a ich priorít, ktoré prebral od rôznych elementov.

Dva ľubovoľné vektory cieľov možno navzájom porovnať, a odhaliť totožnosť ich jednotlivých cieľov, ako aj poradia im pridelených priorít. Pojem **hĺbka totožnosti** dvoch a viacerých vektorov cieľov je založený na zhode poradia *(v rovnakom okamihu alebo intervale)* jednotlivých zhodujúcich sa cieľov vo vektoroch *(bez inverzií priorít)* a neprítomnosti antagonizmov medzi nezhodujúcimi sa cieľmi vo vektoroch. Za týchto podmienok je teoreticky možné realizovať riadenie bezkonfliktným *(ohľadom cieľov a priorít)* spôsobom na základe nejakej objemnejšej,

[1] Ciele vnútroštruktúrnej úrovne dôležitosti *(vo vektoroch cieľov rôznych elementov)* samotné zabezpečujú možnosť vytvorenia štruktúry týmito elementmi; a ciele celoštruktúrnej úrovne dôležitosti predurčujú fungovanie štruktúry a možnosti jej začlenenia do objemnejších štruktúr.

všetkými účastníkmi zdieľanej koncepcie riadenia v rozsahu hĺbky totožnosti ich vlastných vektorov cieľov. Inými slovami: hĺbka totožnosti vektorov cieľov je ten rozsah priestoru parametrov, v ktorom je teoreticky možné bezkonfliktné riadenie. Tento pojem je sprevádzaný ďalším pojmom: **rezerva stability** *(bezkonfliktného riadenia)* **na základe hĺbky totožnosti vektorov cieľov**.

Za hranicami hĺbky totožnosti vektorov cieľov môže mať riadenie *(minimálne v niektorých intervaloch, ak nie počas celej dĺžky trvania procesu)* vnútorne konfliktný, konceptuálne neurčitý charakter.

V dôsledku hierarchickosti jednotlivých cieľov vo vektore nie je zjednotenie viacerých cieľových vektorov do jedného súhrnného vektora jednoznačné; môžu vzniknúť jak defektné súhrnné vektory cieľov, tak aj súhrnné vektory s väčšou hĺbkou totožnosti s jednotlivými vektormi. Sila súborného intelektu *(vznikajúceho pri informačnej výmene medzi elementmi)*, jeho zdravosť a stabilita je určovaná *(pri ďalších rovných podmienkach)* hĺbkou totožnosti jeho súborného vektora cieľov, ktorý vzniká z cieľových vektorov účastníkov. Sekundárny proces sa prejavuje v schopnosti elementov zosúladiť svoje vlastné vektory cieľov so súborným vektorom cieľov a vektorom cieľov hierarchicky vyššieho *(vo vzťahu k supersystému)* riadenia. Stabilita supersystému *(a tiež stabilita jeho riadenia)* v danom časovom intervale bude určená hĺbkou totožnosti osobných vektorov cieľov, súborného a hierarchicky Najvyššieho *(vo vzťahu k súbornému)* vektora cieľov.

V osobnom vektore cieľov každého z elementov možno vyčleniť fragment, ktorý je podmienený fundamentálnou časťou informačného zabezpečenia, a fragment, ktorý je podmienený adaptačnou časťou. U týchto dvoch fragmentov

možno tiež porovnať hĺbku ich totožnosti, podobne ako v prípade dvoch samostatných vektorov cieľov.

Ak aj samotná informačná výmena na úrovni fundamentálnej časti neplodí súborný intelekt, tak môže vytvárať základ súborného intelektu pri informačnej výmene na úrovni adaptačnej časti informačno-algoritmického zabezpečenia, v prípade dostatočnej hĺbky totožnosti fundamentálneho a adaptačného fragmentu vektora cieľov u elementov zúčastnených v súbornom intelekte. A ak informačná výmena na úrovni fundamentálnej časti od začiatku plodí súborný intelekt, tak na úrovni adaptačnej časti je možné vytvorenie ďalšej hierarchickej úrovne súborného intelektu.

Antagonizmus medzi fundamentálnym a adaptačným fragmentom je jedným z prípadov defektnosti vektora cieľov. Táto defektnosť môže splodiť dva aj viac antagonistických súborných intelektov v rámci jedného supersystému, v dôsledku čoho bude dochádzať k zlyhaniam procesov samoriadenia v supersystéme, ktoré buď spôsobia jej zánik, alebo si budú vyžadovať pripojenie hierarchicky vyššieho riadenia k procesu samoriadenia supersystému.

Takto je súborný intelekt videný individuálnym intelektom z hľadiska DVTR. Možno niekomu toto všetko povedané ohľadom súborných intelektov bude pripadať ako hlúposť, ale potom sa skúste obrátiť na hociktorého špecialistu od počítačov: primitívna počítačová sieť svojimi možnosťami prevyšuje ľubovoľný z počítačov, ktorý je do nej zapojený, a disponuje možnosťami, akými nedisponuje ani jeden z nich. No a tu sa bavíme o intelektoch.

Pri dvojúrovňovej organizácii informačno-algoritmického zabezpečenia samoriadenia elementov sa určitá časť kanálov informačnej výmeny medzi elementmi môže rozprestierať

iba na hierarchickej úrovni adaptačnej časti informačného zabezpečenia. Okrem toho, v dôsledku neosvojenosti rozvojového potenciálu môžu byť niektoré oblasti v informačno-algoritmickom zabezpečení zablokované, a všetky *(alebo len niektoré)* kanály informačnej výmeny môžu mať ohraničený dosah a priepustnosť. Toto všetko privedie k tomu, že supersystém obývajúci veľmi rozľahlé prostredie sa nebude schopný správať ako jeden celok voči vplyvu niektorých faktorov *(tiež lokalizovaných v širokom okolí a tým skôr rýchlo pôsobiacich)*, a rozpadne sa na určité množstvo regiónov, informačne izolovaných na základe týchto prvotných príčin na úrovni adaptačnej časti informačného zabezpečenia.

Tieto prvotné príčiny spôsobia vznik druhotných: nesúlad systémov kódovania informácie na úrovni adaptačnej časti v rôznych regiónoch supersystému. V každom z takýchto autonómnych regiónov supersystému je pravdepodobnostne predurčený vznik štruktúry nesúcej Plnú funkciu riadenia voči regiónu ako celku.

Autonómne regióny v supersystéme sú útvarmi tej istej hierarchickej úrovne v poradí vzájomnej vloženosti riadenia. Autonómne regióny v sebe pojímajú hierarchiu štruktúr od samotného elementu až po regionálne centrum riadenia, ktoré je štruktúrou, informačno-algoritmicky napojenou na vonkajšie alebo hierarchicky vyššie *(objemnejšie voči supersystému ako celku)* riadenie, a nesúcou intelekt spätý s regiónom, ktorý vo vzťahu k nemu realizuje Plnú funkciu riadenia.

Preto regióny môžu disponovať rovnakou úrovňou dôležitosti v poradí vzájomnej vloženosti riadenia ako celý supersystém, hoci niektoré autonómne regióny môžu byť

vložené v iných autonómnych regiónoch, takže ich úroveň dôležitosti bude nižšia, než supersystém ako celok.

Nízka úroveň osvojenia si rozvojového potenciálu *(nízka elementová rezerva stability regiónov)* a obmedzenosť tempa nárastu kvality riadenia v regiónoch spúšťa vnútrosupersystémový proces zverbovania vonkajších elementov supersystému do sféry vplyvu **Centra riadenia autonómneho regiónu**. Do istej miery je to ekvivalentné zvýšeniu elementovej rezervy stability regiónu pri nemennej intenzite interakcie regiónu s prostredím, v tom zmysle, že zvýšenie kvality riadenia pri nemennom počte elementovej základne by viedlo k oslobodeniu elementov z bežiacich procesov v regióne.

Keď sa hranice sfér vplyvu regionálnych centier riadenia dotýkajú, tak Plné funkcie každého z regionálnych centier nadobúdajú celosupersystémovú úroveň dôležitosti. No riadenie supersystému ako jedného celku je možné len vtedy, ak sa v každom regióne realizuje tá istá plná funkcia riadenia, aj ako množina *(v dôsledku «historickej» osobitosti pôvodu každej z PFR)* totožných plných funkcií riadenia, čo vedie k totožnosti riadenia rôznych regionálnych centier *(ak regionálnu objektívnu špecifickosť každého z nich budeme skúmať samostatne mimo tohto procesu)*. V opačnom prípade *(v dôsledku informačnej výmeny medzi autonómnymi regiónmi)* budú v hraniciach jedného regiónu vznikať podmnožiny jeho elementov, ktoré v rôznych momentoch a časových intervaloch budú pracovať na realizáciu vzájomne sa vylučujúcich cieľov a koncepcií. Je to prejav **konceptuálne neurčitého riadenia**, ktoré je veľmi nebezpečné pre regióny supersystému a supersystémy ako celok *(a ďalšie uzavreté systémy)*, ak sa ho nepodarí prekonať v prijateľnej lehote. Je to druh konfliktného

riadenia, ktoré má tú zvláštnosť, že na rozdiel od určitého konfliktu, v ktorom jedni stabilne pracujú na jedny ciele a koncepcie riadenia, a druhí zasa na iné, tak v konceptuálne neurčitom riadení tie isté elementy v rôznych momentoch času pracujú na uskutočnenie vzájomne sa vylučujúcich cieľov a *(alebo)* koncepcií ich realizácie. Konceptuálne neurčité riadenie je špecifické aj v tom, že objektívna konfliktnosť riadenia nie je subjektívne vnímaná ako konflikt množstva riadení voči tomu istému objektu.

13.6. Princíp komplementarity[1] informácie a konceptuálne neurčité riadenie ako špecifický druh konfliktu riadení

«Konceptuálne neurčité riadenie» je termín, ktorý do seba nasal protirečivosť tohto javu, keďže *skutočné riadenie* je objektívne vždy konceptuálne určité:

1. v zmysle určitosti cieľov a ich hierarchického usporiadania podľa úrovne ich dôležitosti v celej množine cieľov a
2. v zmysle určitosti prípustných a neprípustných konkrétnych prostriedkov realizácie každého z cieľov riadenia.

Neurčitosti oboch druhov, inými slovami, neschopnosť rozoznať nekompatibilitu v množine konkrétnych koncepcií riadenia, súčasne uvádzaných do života, plodia *ilúziu riadenia (podľa plnej funkcie, skôr než všetky ostatné varianty riadenia),* pri absencii *skutočného riadenia* a chyby riadenia, až do úplnej straty možnosti riadiť podľa ohlásenej koncepcie *(čo môže byť sprevádzané riadením v tichosti podľa inej koncepcie, zahŕňajúcej alebo negujúcej prvú)*.

[1] Vzájomného dopĺňania sa. – pozn. prekl.

V základoch otázky o konceptuálne neurčitom riadení leží otázka chápania princípu komplementarity informácie v Objektívnej realite, ktorý sa prejavuje súladom alebo antagonizmom medzi informáciami zavedenými do systému **explicitne**[1] a **implicitne**[2].

Čo je to **princíp komplementarity informácie** si znázorníme na konkrétnom príklade. Výrok «pravouhlý trojuholník» je vždy objektívne sprevádzaný výrokom, ktorý poznáme ako Pytagorova veta. A ak je ohlásený len jeden z nich, tak ten druhý, dokonca aj keď ostatne pre daný subjekt nepoznaný, neprestáva objektívne sprevádzať prvý výrok vo všetkých druhoch činnosti, v ktorých informačnom zabezpečení leží jeden z uvedených objektívne sa navzájom sprevádzajúcich výrokov.

V súlade s princípom komplementarity informácie sa vo fungovaní veľkých informačných systémov, vrátane nami analyzovaných supersystémov, vždy prejavuje prítomnosť:

- **explicitnej** informácie, ktorá je danému systému vlastná *(je priamo definovaná tak a tak...)*, a
- **implicitnej** informácie, ktorou systém objektívne disponuje *(nie je známa alebo „sa chápe samo sebou“, a hoci nie je navonok presne deklarovaná, je začlenená nepriamo a presne cez objektívne príčinno-následkové zákonitosti konštrukcie a jestvovania systému v okolitom prostredí)*.

Pritom sú možné dve kategórie informačných systémov: **harmonické**, v ktorých obsiahnutá zamlčaná (implicitná) informácia predstavuje základ a zároveň dopĺňa tiež v nich obsiahnutú deklarovanú (explicitnú) informáciu; no môžu

[1] Explicitný = formálne vyjadrený, presne navonok definovaný. – pozn. prekl.

[2] Implicitný = obsiahnutý aj bez formálneho vyjadrenia; bez deklarácie; niečo, čoho prítomnosť sa chápe samo sebou. Vrátane vecí o existencii ktorých nevieme, hoci objektívne sú obsiahnuté v skúmanom objekte – pozn. prekl.

existovať aj **disharmonické systémy** predstavujúce „trójskeho koňa“ z gréckych bájí: explicitné (ohlásené) princípy, ktoré boli u týchto systémov deklarované pri ich stavbe, sú v ich reálnej činnosti popierané implicitnými (neohlásenými) princípmi, ktoré boli do nich vložené v tichosti a neboli deklarované priamo; „chápu sa samo sebou“, automaticky, no inak tvorcami systému a inak jeho užívateľmi, prípadne ostanú nepoznané pre jedného z nich *(možno dokonca aj pre oboch, ak tvorcovia neriadia „trójskeho koňa“ na základe Plnej funkcie)*.

V civilizácii sú „trójske kone“ výlučne ľudským výtvorom, v ktorých ak sa aj nachádzajú deklarácie ladiace s Vesmírom, tak v tichosti je do nich vštepená disharmonická informačná zložka, ktorá je buď následkom chyby, alebo zlomyseľnosti tvorcov systému.

V dôsledku obmedzenej informačnej kapacity nosičov a obmedzeného výkonu prostriedkov na prenos a spracovanie informácii v podstate nemožno skonštruovať informačný systém, ktorý by neobsahoval informáciu doň zavedenú bez ohlásenia, nepoznane, nedeklarovane. Navyše to, čo je v systéme deklarované explicitne, vždy predstavuje len malú časť toho, čo je implicitne „zamlčané“, o čom človek pôvodne nevedel, ale existovalo to v Objektívnej realite. Z tohto dôvodu sa treba usilovať o to, aby pri budovaní a fungovaní rôznych systémov bola do nich explicitne vkladaná informácia vždy v súlade s fundamentom objektívnych „zamlčaní“ *(implicitných informácií)*, vlastných Objektívnej realite.

V spoločnosti by zákazník a užívateľ každého systému mal toto chápať a postarať sa o to, aby systém zamlčaní používaný tvorcom systému nebol v rozpore s

„automatickým chápaním samo sebou“ u zákazníka a (alebo) užívateľa.

Pre procesy osvojovania rozvojového potenciálu, ktoré prebiehajú v supersystémoch *(a ich viac či menej autonómnych regiónoch)*, je typické prevládanie istého charakteru komplementarity explicitnej a implicitnej informácie: súlad alebo konflikt medzi ohlásenou a zamlčanou informáciou *(poznanou a nepoznanou)*. Pritom vzájomný súlad medzi implicitnou a explicitnou informáciou v supersystémoch, k akým patrí spoločnosť, nie je daný jednoznačne, ako je to vo väčšine technických systémov a vo vede, ale hromadne v rozsahu pravdepodobnostných predurčeností[1], a vo fungovaní supersystémov sa opisuje štatistikou.

13.7. Obnovenie riadenia supersystému ako jedného celku

V momente dotýkania sa hraníc autonómnych regiónov môže v supersystéme súčasne existovať niekoľko **Regionálnych centier riadenia**, z ktorých každý nesie Plnú funkciu riadenia celosupersystémovej úrovne dôležitosti, a teda v činnosti každého z nich bude možné objektívne pozorovať tendenciu *riadenia supersystému ako jedného celku podľa nejakej plnej funkcie riadenia*. Do tejto chvíle *túto úlohu riadenia* vykonávalo bezprostredne Hierarchicky

[1] Uvedené sa týka predovšetkým oblasti politológie, v ktorej prevláda analýza najrôznejších dobromyseľných deklarácii politických činiteľov a strán, pričom sa úplne ignoruje otázka toho, **nakoľko tieto deklarácie ladia s ich nerozlučne spätými zamlčaniami, podstatu ktorých, možno, nie úplne chápu ani samotní autori deklarujúci dobré úmysly**.

V terminológii známejšej pre humanitnú inteligenciu ide reč o miere jednoty a antagonizmu individuálneho alebo kolektívneho nevedomia. Po tom, ako sa odohrala nejaká história, sa politológovia tvária prekvapene a uvažujú o zrade, sprisahaní atď., hoci ak by sa v minulosti unúvali preanalyzovať zamlčanú implicitnú informáciu, ktorá sprevádza dobromyseľné deklarácie, tak by *včas uvideli*, že majú do činenia s ideologickým systémom kategórie „trójsky kôň“, v ktorom implicitná informácia objektívne vlastná systému má, po prvé, hierarchicky najvyššiu úroveň dôležitosti, a po druhé, neguje explicitne deklarovanú informáciu obsiahnutú v systéme. Z toho dôvodu v procese fungovania systému z deklarácií dobrých úmyslov v reálnom živote len málo čo zvýši. No to, čo sa odohrá, vždy zodpovedá sprievodným zamlčaniam.

vyššie *(voči supersystému)* riadenie, až do objektívne hierarchicky Najvyššieho.

Keď sa začínajú objavovať štruktúry, v činnosti ktorých možno pozorovať tendenciu riadiť supersystém ako jeden celok podľa plnej funkcie, tak intelekt spätý so supersystémom sa v ňom reálne spúšťa. Ak elementy tvoriace supersystém *(alebo jeho fragmenty)* sami disponujú intelektom, tak každá zo štruktúr, uchádzajúcich sa o riadenie supersystému *(jeho regiónu)* ako jedného celku, môže buď objektívne napomáhať procesu formovania celosupersystémového súborného intelektu, alebo mu objektívne prekážať a pokúšať sa nahradiť svojou intelektuálnou silou ešte nesformovaný súborný intelekt supersystému.

Je jasné, že maximálna efektivita a výkon supersystému, jeho maximálna elementová rezerva stability sa dosahuje pri **bezkonfliktnom samoriadení** v rámci supersystému, ktoré prebieha od vzniku v supersystéme časovo stabilného súborného intelektu, ktorý je nositeľom plnej funkcie riadenia supersystému *(tu je dobre vidno, že intelekt je proces)*. Samozrejme, že súborný intelekt musí realizovať riadenie, ktoré bude bezkonfliktné vo vzťahu k hierarchicky Najvyššiemu riadeniu, pretože celkovú maximálnu rezervu stability supersystému možno objektívne dosiahnuť len vtedy, ak koncepcia samoriadenia supersystému *(uskutočňovaná súborným intelektom)* je v súlade s koncepciou hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia, ktoré je zase v kompetencii Najvyššieho.

A intelektuálna sila hociktorej zo štruktúr v supersystéme je vyložene nižšia, než potenciálna sila časovo stabilného, súborného intelektu supersystému. Preto každý pokus o nahradenie súborného intelektu na celosupersystémovej

úrovni iným, obmedzeným intelektom, predurčuje nízku kvalitu riadenia supersystému *(jeho regiónu alebo iného fragmentu)* ako jedného celku. To sa bude prejavovať v množstve konfliktov riadenia medzi jednotlivými štruktúrami a ich hierarchiami v dôsledku veľmi malej hĺbky totožnosti súhrnného vektora cieľov supersystému *(jeho regiónu, fragmentu)* s množstvom cieľových vektorov jednotlivých fragmentov a elementov patriacich supersystému. Malá hĺbka totožnosti cieľových vektorov spôsobuje vznik konceptuálne neurčitého riadenia.

Pri pohľade zvonka je pokus o nahradenie súborného intelektu ľubovoľným iným, obmedzeným vnútorným intelektom supersystému, ekvivalentný pokusu prideliť nejakej časti supersystému kompetencie hierarchicky vyššieho (objemnejšieho) riadenia. T.j. u intelektu, ktorý sebou uskutočňuje takúto zámenu, je to pokus vystúpiť zo seba, postaviť sa nad seba (čo je nemožné) odporujúc hierarchicky Najvyššiemu riadeniu, ktoré predurčilo zrod súborného intelektu v supersystéme.

* * *

V spoločnosti sa to u málo rozumného človeka mení na sebatrýznenie ilúziou vlastnenia nesmiernej moci a na trýznenie druhých ľudí vyložene nízkou kvalitou riadenia vecí verejných: jedno aj druhé je pre Ľudí nezmysel.

A pre človeku podobných neĽudí a posadnutých neľudskosťou? — Dostatočne rozumný jedinec sa takej trýzne nezúčastní, a hlupák alebo posadnutý sú nepríčetní.

Na tom však stojí davo-„elitarizmus“. Kým ľudstvo nesformovalo celistvý súborný intelekt, môže sa v ňom nachádzať veľmi veľa intelektuálne vyvinutých jedincov, avšak aj oni, aj nimi zväčša opovrhovaní zaostalí

„obmedzenci“ budú v područí súborného šialenstva, kolektívnej schizofrénie — stádovitého bláznovstva tých, ktorým bolo dané byť Ľuďmi; budú pod vplyvom **súbornej posadnutosti** a riadením ľudí zo strany neĽudí. Všetko sa to aj prejavuje v globálnej biosférno-ekologickej kríze, a tiež množstve „čisto“ vnútrosociálnych kríz súčasnej globálnej civilizácie.

* *
*

Formovanie procesu riadenia supersystému ako jedného celku prebieha, ako **koncentrácia riadenia** Regionálnymi centrami riadenia**,** ktoré sú nositeľmi Plných funkcií riadenia celosupersystémovej úrovne dôležitosti. Pritom každý región predstavuje supersystém, ktorý už nejakým spôsobom je riadený ako jeden celok, a pôvodný supersystém sa stáva objemnejším supersystémom vo vzťahu k tejto množine dotýkajúcich sa supersystémov rovnakej hierarchickej úrovne. Susediace supersystémy do seba vzájomne prenikajú v blízkosti svojich hraníc. **Proces autonomizácie** *(oddeľovania sa)* regiónov začína okamihom, keď v prostredí vznikne široko sa rozprestierajúci supersystém, ktorý je ako celok nestabilný kvôli neosvojeniu si svojho rozvojového potenciálu. Autonomizácia môže byť tiež jedným z procesov osvojovania si rozvojového potenciálu supersystému, lokálne uvedeného do prostredia a šíriaceho sa v ňom. A môže byť aj dôsledkom časovej nezladenosti — *regionálnej miery (tempa) rozvoja s mierou rozvoja, určenou hierarchicky vyšším riadením* — ktorá mohla vzniknúť buď intervenciou zvonka, alebo chybami samoriadenia.

Tak či onak, autonomizácia regiónov je sprevádzaná vznikom stálych štruktúr regionálnej úrovne dôležitosti, ktoré zhromažďujú informáciu na pravdepodobnostnej úrovni ich pamäte a pamäte svojich elementov. Tieto štruktúry tvoria základ adaptačnej časti informačného zabezpečenia činnosti regionálneho spätého intelektu, a stoja nad regionálnym hierarchickým systémom štruktúrneho a bezštruktúrneho riadenia.

Bezprostredne po vzniku autonómie regiónov sa ich cieľové vektory, pravdepodobne, len málo od seba odlišujú obsahom a hierarchiou svojich cieľov, pretože oba zobrazujú predošlú cestu rozvoja, ktorá bola spoločná pre celý supersystém interagujúci s tým istým prostredím *(ak regionálne objektívne špecifiká skúmame osobitne, mimo tohto procesu)*; okrem toho, oba vektory cieľov sa formujú na základe všetkými zdieľanej fundamentálnej časti. Preto pravdepodobnosť tohto tvrdenia je vyššia vo vzťahu k tým cieľom vektora, ktoré sú na prvých prioritách, zaznamenané v determinovanej pamäti fundamentálnej časti informačného zabezpečenia. No nájdu sa aj rozdiely v pravdepodobnostnej pamäti adaptačnej časti informačného zabezpečenia, spôsobené špecifikami tlaku prostredia v regiónoch a chybami pri interakcii s prostredím.

Úroveň osvojenia si rozvojového potenciálu u autonómnych regiónov rovnakého veku bude blízka, keďže rozdiely v ich cieľových vektoroch majú náhodný charakter a riadia sa tými istými pravdepodobnostnými predurčenosťami. Informačná výmena medzi regiónmi a hierarchicky vyššie riadenie, pri ich skúmaní v dostatočne dlhom časovom intervale, pravdepodobnostne predurčujú vyrovnávanie kvality riadenia v regiónoch a spriemerovanie defektnosti cieľových vektorov Regionálnych centier

riadenia v súlade so celosupersystémovou mieru rozvoja, predpísanou Hierarchicky vyšším (objemnejším) riadením. Z tohto dôvodu činnosť Regionálnych centier ohľadom koncentrácie riadenia prebieha s premenlivým úspechom. Kým proces prebieha takýmto spôsobom, tak líder — koncentrátor riadenia, — ktorý by bol stabilný počas celého intervalu, nevzniká.

Rôznorodosť do tohto procesu vnáša strata riadenia niektorého z Centier kvôli vnútorným príčinám regiónu, z ktorých najhlavnejšou je vyčerpanie rezervy stability na základe hĺbky totožnosti v nasledovnom systéme vektorov cieľov: *«hierarchicky vyššie riadenie — regionálny spätý intelekt (Centrum riadenia) — na neho pripojené hierarchie štruktúr regiónu»*. Toto je kríza konceptuálne neurčitého riadenia.

Hierarchicky Najvyššie riadenie (HNR) sa od bežného vonkajšieho riadenia odlišuje tým, že z jeho pohľadu je odstránenie defektov v hierarchicky nižších vektoroch cieľov účelné, avšak v dolných vrstvách hierarchie môže sloboda intelektov zájsť tak ďaleko, že ponúkaná pomoc Zhora bude odmietnutá ako nepriateľská voči lokálnej subjektivite, alebo ako nerozpoznaná, nezodpovedajúca ich vlastným vektorom cieľov. A v tejto situácii dochádza ku strate riadenia, hoci kríza konceptuálne neurčitého riadenia mohla byť prekonaná a odstránená, pokiaľ by prijali pomoc Zhora.

Pochopiteľne, že ku strate riadenia v regiónoch dochádza v dôsledku narušenia obehu informácie v hierarchiách ich vnútorných štruktúr, čím sa brzdia *(v porovnaní s objektívne nutnými tempami)* procesy odstraňovania defektov v množine cieľových vektorov a procesy koordinácie množstva koncepcií riadenia rôznych hierarchických úrovní vo vnútornej organizácii regiónu. Takýto druh informačnej

uzavretosti, vznikajúci v hraniciach supersystému, narušuje procesy priameho a spätného *zobrazenia*[1] *(celovesmírneho faktoru),* ktorý zabezpečuje začlenenie jednotlivých cieľových vektorov a procesov riadenia pod ich objemnejšie (a) hierarchicky vyššie riadenia, až po Najvyššie.

Je teda zrejmé, že existujú **dve hlavné metódy koncentrácie riadenia** zo strany regionálnych centier v supersystéme:

1. LIKVIDÁCIA *riadenia podľa Plnej funkcie* v konkurenčných regiónoch **A POHLTENIE** ich úlomkov. Sprevádza ju potlačenie procesu formovania súborného intelektu, v dôsledku čoho v perspektíve vzniká *nekompromisný antagonizmus s celou hierarchiou vyššieho riadenia.*

Ak podrobne rozpíšeme jej Plnú funkciu riadenia celosupersystémovej úrovne dôležitosti, dá sa v nej nájsť množstvo prostriedkov likvidácie supersystému, zameraných na:

- potlačenie a zničenie súborného intelektu, deformáciu informačného zabezpečenia jeho činnosti, čo spôsobí konfliktné riadenie v rámci regiónu a (alebo) konceptuálne neurčité riadenie v ňom;
- bezprostredné prevzatie priamych a spätných väzieb v riadiacich okruhoch cez konkurentom nekontrolované hierarchické úrovne v jeho objektívne sformovanom systéme riadenia;
- cielené vytvorenie a implantovanie takýchto regiónmi nekontrolovaných úrovní do ich organizácie, t.j. vytvorenie prenikajúcej regionálnej periférie iného Regionálneho centra alebo Medziregionálneho centra,

[1] Prúdenia informácie z jedného fragmentu Objektívnej reality do druhého fragmentu, čo je sprevádzané tým, že informácia sa zapamätáva fragmentom-prijímačom.

ktoré je v interakcii s niekoľkými regiónmi, pričom nepatrí ani k jednému z nich;

! zničenie riadiacich štruktúr, ich elementovej bázy a nosičov informačno-algoritmického zabezpečenia atď.

Keď si ktorékoľvek z Regionálnych centier riadenia vloží ako najhlavnejšiu prioritu do svojho objektívneho vektora cieľov:

za každú cenu koncentrovať riadenie v supersystéme, bez ohľadu na čokoľvek, lebo TENTO cieľ posväcuje *prostriedky na jeho dosiahnutie*,

— tak vzniká stabilný líder-koncentrátor riadenia.

Informačno-algoritmická intervencia s použitím cudzích systémov kódovania v podmienkach informačnej uzavretosti štruktúry, ktorá realizuje túto intervenciu, pri jej skúmaní v dlhodobom časovom intervale, sa zdá byť očividne najefektívnejšou, a toto je vnímané ako líderstvo v koncentrácii riadenia. Avšak osudom lídra je zahynúť hneď „po pôrode“, keďže ním vytvorená štruktúra-koncentrátor, cez ktorú vplýva na druhých, sa informačno-algoritmicky uzatvára aj voči nemu samému. Táto štruktúra-koncentrátor vytvára riadiaci systém: ktorého centrum získava Plnú funkciu riadenia tiež celosupersystémovej úrovne dôležitosti; a ktorého periféria preniká do všetkých regiónov.

Tento medziregionálny systém má tendenciu zhromažďovať a skrývať informáciu, ktorú načerpal vo všetkých, medzi sebou si konkurujúcich regiónoch. Vo výsledku sa tak časom jeho skúsenosť v procese fungovania najmenej zo všetkých odlišuje od skúsenosti supersystému ako celku, zahŕňajúcom v sebe regióny; okrem toho, v porovnaní s regiónmi otesávanými Medziregionálnym

centrom, jeho vlastná kultúra činnosti je najmenej zo všetkých zasiahnutá rôznorodými defektmi *(samozrejme, len ak nevezmeme do úvahy otázku defektnosti takéhoto spôsobu koncentrácie riadenia, prítomnej od začiatku, a plodenie tak osobitej sekundárnej defektnosti)*.

Toto stavia riadiace centrum medziregionálneho systému nad všetky regióny, a región líder-koncentrátor sa tým spúšťa na úroveň dôležitosti všetkých ostatných regiónov. Ďalej si Medziregionálne centrum stráži svoj monopol na nesenie Plnej funkcie riadenia celosupersystémovej úrovne dôležitosti všade, kam len preniká jeho periféria. Koncentrácia riadenia pod jeho vedením vyzerá v dlhodobom intervale ako likvidácia regionálneho autonómneho riadenia podľa Plnej funkcie celosupersystémovej úrovne dôležitosti a pohltenie úlomkov, zbavených takéhoto riadenia, do konglomerátu s následným nedopustením toho, aby sa v regiónoch znovuzrodilo ich samoriadenie na základe Plnej funkcie riadenia celosupersystémovej úrovne dôležitosti.

Výsledkom takéhoto diania sa v supersystéme rozširuje **MEDZIREGIONÁLNY KONGLOMERÁT**, pre ktorý sú typické nasledovné hlavné črty:

- medziregionálne centrum riadenia získava kolosálnu rezervu stability v porovnaní s jednotlivými centrami riadenia v konglomeráte;
- rezerva stability riadiacich procesov ktoréhokoľvek centra riadenia spomedzi tých, ktoré sa podriaďujú Medziregionálnemu centru, je nepatrná a určuje sa práve Medziregionálnym centrom riadenia.

  Základ toho tvorí viac či menej efektívne uskutočňovaný monopol na Plnú funkciu riadenia celosupersystémovej

úrovne dôležitosti a chronologicky dlhodobá neinformovanosť podriadených centier *(t.j. krátka a obmedzená pamäť)*, a tiež nezabezpečenosť ich riadiacich okruhov pred vplývaním cez nekontrolované a neodhalené (neidentifikované) kanály informačnej výmeny, štruktúry, hierarchické úrovne atď.

! spätý intelekt Medziregionálneho centra nahradzuje sám sebou potenciál súborného intelektu jeho podriadených regiónov;

! periféria medziregionálneho centra v prípade nutnosti vystupuje ako generátor autosynchronizácie v bezštruktúrnom riadení.

Celý systém vzájomnej vloženosti *(medziregionálne centrum a jemu podriadená periféria regiónov)* je ako celok riaditeľný z dôvodu takmer úplnej podriadenosti každého regiónu a jeho štruktúr voči konglomerátu ako celku. No rezerva stability riadenia konglomerátu, ako „celistvosti“, je oveľa nižšia oproti potenciálne možnej v dôsledku zaťaženia jednotlivých cieľových vektorov v konglomeráte mnohopočetnými defektmi *(obzvlášť v porovnaní s hierarchicky Najvyšším vektorom cieľov voči supersystému)*. A udržanie defektnosti cieľových vektorov v kedysi autonómnych regiónoch je základom pre nadvládu Medziregionálneho centra. Celková nízka hĺbka totožnosti cieľových vektorov potenciálne nesie hrozbu konfliktov samoriadenia a žiada si vynakladanie zdrojov konglomerátu na obmedzenie samoriadenia v dolných hierarchických úrovniach a na potlačenie parazitných procesov konfliktných samoriadení. Z týchto dôvodov je celková úroveň kvality riadenia celého supersystému nízka, hoci proces koncentrácie riadenia prebieha stabilne, a osvojenie

rozvojového potenciálu sa brzdí až do momentu zavŕšenia koncentrácie riadenia.

Pre vznik straty riadenia v konglomeráte je potrebný vplyv *(na jeho regióny)* dostatočne silného faktora, reakcia na frekvenčné parametre ktorého je neefektívna *(alebo nemožná)* kvôli nízkej rýchlosti medziregionálneho centra na sformovanie potrebnej *(pre riadenie)* hĺbky totožnosti cieľových vektorov v konglomeráte. Avšak takáto strata riadenia je zvratná za podmienky, že v supersystéme neexistuje iné Centrum riadenia podľa Plnej funkcie celosupersystémovej úrovne dôležitosti, pripravené v ľubovoľnom okamžiku podchytiť riadenie odštiepených úlomkov od konglomerátu, keďže úlomky vo chvíli vystúpenia z konglomerátu nie sú ešte schopné niesť Plnú funkciu riadenia celosupersystémovej úrovne dôležitosti.

2. Avšak likvidácia a pohlcovanie úlomkov, ako spôsob koncentrácie riadenia, má svoju objektívnu alternatívu. Je možná aj druhá cesta realizácie koncentrácie riadenia — **PREVENTÍVNE ZAČLEŇOVANIE**[1]**.** Centrum-líder, ktorý predstihol v rozvoji niektorých svojich konkurentov alebo chce si raz a navždy prestať s nimi konkurovať:

- identifikuje ich aj svoje objektívne a potenciálne vektory cieľov;
- ich modely správania zaraďuje do svojho informačno-algoritmického zabezpečenia, a tak informačno-algoritmicky absorbuje ich štruktúrne a bezštruktúrne riadenie;
- na cestách ich samostatného objektívneho rozvoja v matrici možností on preventívne *(t.j. v predstihu)* rozvíja svoju činnosť tak, aby sa „konkurenti“, po

[1] Iné verzie termínu: „Začleňovanie v predstihu“; SK: „Prezieravé začleňovanie“, CZ: „Prozíravé začleňování“. – pozn. prekl.

dosiahnutí určitého stupňa rozvoja, sami vlievali do jeho činnosti.

Takto pripája na seba ich Centrá riadenia štruktúrnym a bezštruktúrnym spôsobom a celý čas sa stará o sformovanie a udržanie maximálnej hĺbky totožnosti cieľových vektorov u seba aj u „konkurentov“, ktorých obsahuje a v sebe informačno-algoritmicky spája.

Postupom času to privedie k totožnosti bezkonfliktného riadenia *(realizovaného rôznymi Centrami)* aj bez likvidácie regionálneho riadenia, štruktúr, infraštruktúr a elementovej základne konkurentov. Líder — koncentrátor riadenia — **preventívne** buduje štruktúry a infraštruktúry, ktoré v budúcnosti bude používať jak on, tak aj ním zdanlivo „pohltení“ konkurenti.

V najdokonalejšej forme preventívneho začleňovania sa žiadny čin konkurenta alebo protivníka nevníma začleňujúcou stranou ako ujma, ale prináša jej vždy nejaký pozitívny efekt.

Preventívne začleňovanie sa opiera o princíp:

Cieľ posväcuj-Ú prostriedky.

V tomto «**Ú**» je celý rozdiel: chybný cieľ je len chvíľkovou epizódou v dlhotrvajúcom procese používania bezchybných prostriedkov, na rozdiel od „likvidácie a pohltenia“, kde vyložene hlúpe prostriedky znevažujú dobrý cieľ.

V porovnaní s likvidáciou kvôli integrácii úlomkov, preventívne začleňovanie plodí hierarchiu štruktúr s minimálnym množstvom defektov v celej svojej množine cieľových vektorov. Preventívne začleňovanie je sprevádzané aj tendenciou k sformovaniu súborného intelektu. V procese preventívneho začleňovania sa tvorí

MNOHOREGIONÁLNY BLOK, ktorý disponuje kolosálnou rezervou stability na základe hĺbky totožnosti v celej svojej množine objektívnych a potenciálnych vektorov cieľov na rozdiel od konglomerátu riadeného medziregionálnym centrom.

Okrem mnohoregionálnych blokov sa v supersystéme môžu nachádzať regióny, ktoré sa dlhý čas rozvíjali v informačnej izolácii od zvyšného supersystému. Izolovaný samostatný rozvoj v takýchto podmienkach zbližuje izolovaný región a blok: spolu i oddelene majú vyššiu rezervu stability riadenia na základe hĺbky totožnosti vektorov cieľov.

Koncentrácia riadenia v supersystéme môže v určitých etapách osvojenia jeho rozvojového potenciálu prebiehať oboma cestami súčasne, no niektoré Centrá riadenia v ňom majú objektívne väčší sklon k preventívnemu začleňovaniu, a iné zasa k likvidácii riadenia konkurentov a pohlteniu ich úlomkov.

Preto v určitej etape procesu koncentrácie riadenia supersystému, obsahujúceho regióny, je pravdepodobný konflikt medziregionálneho konglomerátu a mnohoregionálneho bloku. Výsledok takéhoto konfliktu nezávisí od celkovej kapacity zdrojov každej zo strán konfliktu, ale od subjektívneho faktoru, ktorý sa týka predovšetkým bloku.

Blok má objektívnu prevahu nad konglomerátom pokiaľ ide o rezervu stability procesov v bloku, ktorá je podmienená väčšou hĺbkou totožnosti objektívnych a subjektívnych vektorov cieľov.

No subjektívny vektor cieľov Centra riadenia bloku *(centra, ktoré sa izolovalo v bloku)* sa môže stať

dokonca antagonistickým k jeho objektívnemu a potenciálnemu vektoru cieľov, predovšetkým v dôsledku informačno-algoritmickej agresie medziregionálneho centra cez okruhy riadenia, ktoré centrum bloku nemá pod kontrolou.

Z tohto dôvodu blok nie je poistený pred zničením jeho riadiaceho centra, celoblokových štruktúr a infraštruktúry počas informačnej agresie medziregionálneho centra.

No od následkov takejto agresie nie je poistené ani medziregionálne centrum, pretože spolu s elementovými zdrojmi bloku a jeho úlomkami do seba vťahuje aj celý súbor procesov, ktoré v bloku objektívne prebiehajú a riadia sa objektívnym vektorom cieľov bloku. Keďže objektívne vektory cieľov bloku majú veľmi nízku defektnosť, tak konglomerát pri integrácii bloku potrebuje v pomerne krátkom čase zaviesť do objektívnych cieľových vektorov bloku defekty.

Na tento účel je potrebné:

- zastaviť činnosť vnútroblokových faktorov odstraňujúcich defekty v cieľových vektoroch;
- a identifikovať dominantné vektory cieľov v bloku, pretože zavedenie defektov treba urobiť v čo najkratšom čase a cielene.

No vnímanie objektívneho vektora cieľov bloku v jeho súlade s vektorom cieľov hierarchicky vyššieho objemnejšieho riadenia až do hierarchicky najvyššieho — je vec subjektívna a neľahká dokonca aj pre samotné Centrum riadenia bloku, nieto ešte pre Centrum riadenia konglomerátu.

T.j. pri vnímaní môže dochádzať k chybám, z ktorých najťažšou je vnímanie bloku ako konglomerát, podobný tomu ich vlastnému. Inými slovami, najťažšie je vyhodnotiť vektor chyby riadenia vo vzťahu k hierarchicky Najvyššiemu riadeniu, t.j. potenciálny vektor cieľov bloku. Neidentifikovanie (nerozpoznanie) vektora chyby riadenia pohlcovaného systému tvorí základ nepredpovedateľnosti následkov pohltenia, t.j. pravdepodobnostnú predurčenosť katastrofického vyriešenia neurčitostí vo vlastnom riadení konglomerátu.

Druhá stránka identifikácie cieľových vektorov je spojená s časovou tiesňou, v ktorej sa nachádza medziregionálne centrum v procese integrácie dostatočne rozľahlého bloku do konglomerátu. Ide o to, že kým bol blok riadený vlastným riadiacim centrom, bolo možné pomerne presne rozpoznať objektívny celoblokový vektor cieľov aj subjektívny vektor cieľov bloku, no najťažšie zo všetkého je vyhodnotiť potenciálny vektor cieľov bloku, obsahujúci reálne možnosti, ktoré jeho centrum riadenia nevyužilo zo subjektívnych príčin.

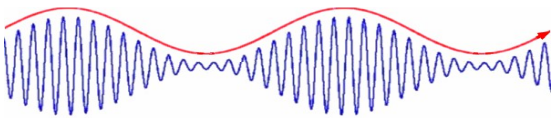

Amplitúdovo modulovaná VF vlna

Ciele vo vektoroch sú vždy spojené s objektívnymi procesmi širokého frekvenčného rozsahu. Nízkofrekvenčné kolísavé procesy v prírode bývajú energeticky náročnejšie, než vysokofrekvenčné procesy rovnakého druhu, a postupne pohlcujú energiu aj algoritmiku vysokofrekvenčných procesov. Okrem toho, s vysokofrekvenčným procesom môže byť informačno-algoritmicky spojený nízkofrekvenčný proces, plynulou krivkou ohýbajúci (modulujúci) maximá

a minimá vysokofrekvenčného procesu, čoho príkladom je amplitúdová modulácia v rozhlasovom vysielaní[1].

Reakcia bloku na pokus jeho začlenenia do konglomerátu prebieha vo všetkých frekvenčných rozsahoch interakcie. Identifikácia nízkofrekvenčných procesov *(nesúcich veľkú energiu)* a modulujúcich procesov si vyžaduje veľa času, ktorého v časovej tiesni niet; alebo si vyžaduje obrátiť sa na štruktúry vonkajšieho riadenia, ktoré blok dlhodobo pozorovali *(a možno boli aj účastné na jeho riadení)* a majú svoje predstavy budúcnosti ohľadom bloku i konglomerátu. Pritom sa vec komplikuje aj tým, že sa aktivujú procesy spojené s potenciálnym vektorom cieľov bloku, ktorých intenzita bola nepatrná pred začiatkom začleňovania bloku do konglomerátu *(vlastne kvôli tomu sa pokus pohltenia bloku konglomerátom stal možným)*.

O týchto procesoch má najlepšiu predstavu nie vonkajšie, ale iba hierarchicky Najvyššie *(vo vzťahu k supersystému)* riadenie, ktorému sa medziregionálne centrum zatiaľ stavia na odpor.

No hĺbka totožnosti vektora cieľov hierarchicky vyššieho riadenia a objektívneho vektora cieľov bloku je vďaka budovaniu bloku metódou preventívneho začleňovania pravdepodobne väčšia, než u medziregionálneho centra, keďže budovanie konglomerátu, na rozdiel od bloku, predpokladá aj antagonizáciu fundamentálnej a adaptačnej časti informačného zabezpečenia. Preto podpora bloku Zhora je pravdepodobnejšia, než podpora konglomerátu.

[1] Kedysi to bolo opísané v školskej učebnici fyziky.

Podstata spočíva v tom, že materiálny kmitavý proces s určitou frekvenciou sa zvolí ako prostriedok na prenos informácie. Amplitúda kmitov v tomto procese sa mení riadením. To sa nazýva amplitúdovou moduláciou. Vo výsledku, ak spojíme na grafickom zázname procesu hodnoty amplitúd plynulou ohybnou krivkou, tak tá sama bude predstavovať kmitavý proces, patriaci do oveľa nižšieho frekvenčného rozsahu, než je frekvencia nosného procesu. Táto krivka, ohýbajúca proces, zároveň predstavuje informáciu, ktorá je prenášaná nosným procesom.

Je to jeden zo spôsobov prenosu zvuku vo frekvenčnom rozsahu rádiových vĺn. Nosný proces vyžarovania rádiových vĺn, patriaci do relatívne vysokofrekvenčného rozsahu *(v porovnaní s rozsahom zvukových vĺn)*, je modulovaný zvukovou frekvenciou.

• Priestornosť cieľových vektorov bloku; • mnohonásobná duplikácia *(bez inverzií a antagonizmov)* rovnakých cieľov v rôznych cieľových vektoroch rôznych fragmentov bloku, ktoré vznikajú počas celej doby existencie bloku, porovnateľnej s časom vzniku autonómnych regiónov a medziregionálneho centra v supersystéme; • subjektivita vnímania vektora cieľov zo strany medziregionálneho centra; • činnosť faktorov obnovy autonómneho centra riadenia na základe Plnej funkcie *(alebo niekoľkých centier, vykonávajúcich v ňom paralelné riadenie a dosahujúcich totožnosť riadenia, plynúceho od každého z nich)*; • pravdepodobnostná predurčenosť vyriešenia nekompromisného konfliktu medziregionálneho centra s hierarchicky vyšším (objemnejším) riadením: **— to všetko sú veci, ktoré medziregionálnemu centru nedávajú záruku pred pravdepodobným obnovením riadenia v bloku na základe Plnej funkcie, pričom ešte s vyššou kvalitou a rezervou stability riadenia, než predtým.** Za tým môže nasledovať efektívne začlenenie konglomerátu do bloku vďaka nízkej rezerve stability periférie konglomerátu z hľadiska hĺbky totožnosti vektorov cieľov, pretože obnovenie riadenia bloku je pravdepodobne sprevádzané rozpoznaním (identifikáciou) príčin, kvôli ktorým došlo v bloku ku strate riadenia, t.j. agresia medziregionálneho centra prestane byť pre blok tajomstvom. Platí to o to viac, ak je súborný intelekt bloku už prebudený agresiou konglomerátu a jeho činnosť sa reálne prejavuje hoc len ako vzplanutia, ak nie ako nepretržitý stabilný proces.

Ak v momente začiatku pohlcovania bloku konglomerátom už v bloku stabilne funguje súborný intelekt, ktorý sa stal novým medzičlánkom v hierarchicky vyššom *(vo vzťahu*

k elementom supersystému) riadení, tak konglomerát je jednoducho odsúdený, lebo:

1. súborný intelekt bloku má garantovanú hierarchicky vyššiu podporu;
2. ľubovoľný súborný intelekt je sám osebe mocnejší, než spätý intelekt konglomerátu, snažiaci sa nahradiť sebou súborný intelekt.

Pomer výkonnosti a zdrojových rezerv medzi blokom a konglomerátom v tejto situácii nebude hrať rolu, pretože strata riadenia v konglomeráte pravdepodobnostne predurčene nesie charakter zlyhania riadenia, a región, ktorý sa odštiepil od konglomerátu, objektívne potrebuje realizáciu Plnej funkcie riadenia celosupersystémovej úrovne dôležitosti, ktorej on sám v momente odštiepenia sa nie je schopný, a blok mu ju môže dať. Keďže defektnosť cieľových vektorov sa v regiónoch konglomerátu udržuje umelo, tak blokovému centru riadenia na zvýšenie rezervy stability riadenia v regiónoch začleňovaných do bloku stačí, k e ď *prinajmenšom*: nebude brzdiť celosupersystémové faktory odstraňovania defektov v ich cieľových vektoroch, a *nanajvýš*: keď bude cielene odstraňovať v regiónoch rozpoznané defekty.

Kroky bloku voči regiónom konglomerátu sú tými istými krokmi, ktoré bude nútené učiniť aj medziregionálne centrum riadenia na svoju záchranu v konflikte s Hierarchicky vyšším (objemnejším) riadením, očakávajúcim od supersystému osvojenie si rozvojového potenciálu. Preto blok svojimi činmi, realizovaním preventívneho začleňovania, neprotirečí tendenciám osvojovania si rozvojového potenciálu; avšak činy medziregionálneho centra v minulosti aj v perspektíve tejto

tendencii protirečia. To sa aj prejavuje v preventívnom začleňovaní vysokofrekvenčných procesov do nízkofrekvenčných; lebo ak sa to nerobí, tak vysokofrekvenčné nezačlenené procesy potom plodia neriadené *(modulujúce ich a objemnejšie)* nízkofrekvenčné procesy, čo nakoniec vedie k neriadenému výronu energie so zničením štruktúr supersystému, jeho elementovej základne, stratou informácie. Vyzerá to ako strata riadenia a vo svojej podstate ide o druh katastrofického vyriešenia neurčitostí kvôli chybám v riešení úlohy predpovedateľnosti správania *(alebo kvôli odmietnutiu riešiť túto úlohu)*.

Aby k tomu nedošlo, tak proces riadenia musí prebiehať v súlade s hierarchicky Najvyšším riadením, ktoré treba vedieť vyčleniť z množstva informačných prúdov obyčajného *vonkajšieho (voči supersystému) riadenia* a neodmietať Jeho upozornenia, ktorých účelnosť dokonca nemusí byť pochopiteľná na supersystémovej úrovni informovanosti.

* * *

Vo vzťahu k spoločnosti, analyzovanej ako supersystém, to znamená, že algoritmika preventívneho začleňovania sa musí rozvíjať zameraná na prechod k Ľudskému typu režimu psychiky, ako jedinému normálnemu pre ľudí. *V takom prípade je najefektívnejšia v zmysle dosiahnutia cieľov a nezvratnosti výsledkov, keďže sa rozvíja v duchu Zámeru a pri priamej i nepriamej podpore hierarchicky Najvyššieho všezahŕňajúceho riadenia.*

Napriek tomu, aj nositelia démonického typu režimu psychiky môžu v rámci svojho rozvoja dospieť k realizácii koncentrácie riadenia pomocou metódy preventívneho začleňovania. Avšak aj v tomto prípade budú u nich

neodvratne vznikať konflikty s hierarchicky Najvyšším všezahŕňajúcim riadením, a to jak pri realizácii riadenia v hraniciach ich autonómneho regiónu supersystému, tak aj za jeho hranicami v rámci celého supersystému. Rozvíjanie algoritmiky preventívneho začleňovania na základe démonického typu režimu psychiky *(pri jej nesporne vyššej efektivite, než u algoritmiky likvidácie a pohltenia úlomkov)* bude nutne viesť k zlyhaniu riadenia, ktoré jej stúpencov uvrhne do katastrofy, z ktorej niet úniku, alebo ich postaví na okraj takejto katastrofy.

Ide o to, že likvidácia autonómnych regiónov a formovanie konglomerátu je očividnejšie a slabšie zlo, než formovanie bloku metódou preventívneho začleňovania na základe démonického typu režimu psychiky: Prechod od konglomerátu k bloku a celistvému supersystému, v ktorom panuje Ľudský typ režimu psychiky, je vďaka nízkej kvalite riadenia v konglomeráte, nízkej rezerve stability riadenia jednoduchší, než od bloku, v ktorom panuje démonický typ režimu psychiky[1].

[1] Text oddelený hviezdičkami umožňuje pochopiť niektoré zvláštnosti priebehu 2. svetovej vojny 20. storočia v dejinách súčasnej globálnej civilizácie.

Ruské impérium predstavovalo blok, ktorý prežíval krízu riadenia, pretože subjektívny vektor cieľov jeho riadiaceho Centra sa nezhodoval s objektívnym celoblokovým. To odkrylo možnosť uskutočniť pokus rozčlenenia Ruska a pohltenia jeho úlomkov do Euro-Amerického konglomerátu. Napriek tomu, ZSSR pod vedením J.V.Stalina bol stále blokom, v ktorom prebiehal proces prekonania defektnosti vektorov cieľov: subjektívneho vektora riadiaceho centra a objektívneho celoblokového vektora.

Japonsko predstavovalo autonómny región, ktorý bol charakterom svojho riadenia blízky blokovému typu, ale na základe démonického typu režimu psychiky.

Nemecko bolo časťou konglomerátu, v ktorom sa imitoval pokus prechodu na blokový charakter riadenia. Ten sa ukázal byť dosť úspešným k tomu, aby vyprovokoval Japonsko na vstup do aliancie s Nemeckom, za pre neho mimoriadne nevýhodných podmienok.

V týchto podmienkach sa agresívny potenciál Japonska *(ktoré už malo natlačený náklad bankoviek pre regióny Ďalekého Východu ZSSR, ktoré malo v pláne obsadiť)* vybil na USA úsilím vnútorného masonstva Euro-Amerického konglomerátu, ktoré hľadalo zámienku pre vstup USA do vojny na strane protivníkov Nemecka, a úsilím tajných služieb ZSSR za osobnej účasti J.V.Stalina a L.R.Beriu v riadení periférie sovietskej rozviedky v USA.

Zdalo by sa, že nakoniec vo vojne zvíťazil Euro-Americký konglomerát. Blok Japonska s riadením na základe démonického typu režimu psychiky sa ocitol na pokraji katastrofy, od ktorej ho zachránila ochranná ruka osobne J.V.Stalina, ktorý kategoricky odmietal pripočítať japonského imperátora k vojnovým zločincom. To zabránilo pohlavárom Euro-Amerického konglomerátu zlikvidovať v Japonsku monarchiu a pripraviť ho tak o jeho národnú duchovnú podstatu, ako sa to stalo po zavŕšení 1. svetovej vojny 20. storočia Turecku po tom, čo sa dostal k moci masonský režim Atatürka. Takto si Japonsko zachovalo potenciál ďalšieho svojbytného rozvoja.

No hlavné spočíva v tom, že pri zdanlivom víťazstve Euro-Amerického konglomerátu pokračoval svojbytný rozvoj bloku Ruska, a konglomerát pokračoval a pokračuje smerom ku kríze riadenia metódou miešania sa do cudzích vecí, likvidáciou riadenia v susedných regiónoch a pohlcovaním úlomkov.

* *
*

Pritom proces pohltenia bloku konglomerátom môže byť sprevádzaný pokusom vnútiť bloku konglomerátne stereotypy rozpoznávania hierarchicky vyššieho *(voči supersystému ako celku)* riadenia. Úspešnosť tohto pokusu závisí od vektora cieľov a od stability procesu hierarchicky vyššieho riadenia, spoločného pre blok aj konglomerát, a konkrétne — čomu dá v danej etape prednosť:

- urýchlenej koncentrácii riadenia zo strany konglomerátu, aby potom zvrhol jeho riadiace štruktúry;
- formovaniu súborného intelektu v bloku s pohltením konglomerátu do bloku pred zavŕšením koncentrácie riadenia na konglomerátno-medziregionálny spôsob;
- učenie súborného intelektu *(bloku)* dobru na príklade agresie konglomerátu.

Celkovo *počas osvojovania rozvojového potenciálu* prebieha proces vytesňovania primitívnych riadiacich schém vyspelejšími, zaisťujúcimi vyššiu kvalitu riadenia v zmysle oslobodenia zdrojov. Štruktúrne a bezštruktúrne riadenie sa pritom stávajú nerozoznateľnými.

Vyššie bola uvedená poučka, že aktuálna elementová rezerva stability supersystému, a teda aj jeho efektivita, je tým vyššia, čím menej sa informačný stav pamäte elementov v procese ich fungovania odlišuje od skúsenosti v pamäti celého supersystému, nahromadenej za celý čas jeho pobytu v prostredí. K tomu možno ešte dodať: *a čím rýchlejšie sú dostupné každému z elementov počas ich činnosti voľné intelektuálne zdroje supersystému.* To predpokladá vysokú rýchlosť a priepustnosť kanálov informačnej výmeny medzi

elementmi vzhľadom na čas, ktorý elementy potrebujú na obsluhu toho cieľa, ktorý stojí pred každým z nich.

Používanie vonkajšej informácie, nachádzajúcej sa za hranicami možností vlastného informačného zabezpečenia elementu, musí pravdepodobnostne predurčovať aj vyššiu kvalitu jeho činnosti, než jej ignorovanie. Práve z tohto dôvodu je znečisťovanie informačného priestoru lživou informáciou analogické ničeniu celistvého riadenia supersystému, a je prostriedkom koncentrácie riadenia metódou likvidácie s následným pohltením úlomkov. Rozšírenie lživej informácie občas umožňuje rýchle rozpoznať a odstrániť niektoré aktuálne chyby riadenia, avšak ďalší vývoj procesu je sprevádzaný vznikom nových chýb riadenia, spôsobených práve touto lživou informáciou, ktorá zo supersystému nikam nemizne, a preto sa v určitej etape stáva základom chybného riadenia pri vytiahnutí tejto lživej informácie z pamäte.

Práve z toho dôvodu v spoločnosti neexistuje rozdiel medzi zlomyseľnou lžou a „milosrdnou“ lžou, aj keď to spoločnosť nechápe a nehanebne klame. Okrem toho, „milosrdná“ nezištná lož jedného subjektu sa môže stať „vodou“ na mlyn vypočítavosti iného subjektu.

Preto, keď je v supersystéme rozširovaná vyložene lživá informácia, potláča sa ňou proces osvojovania si rozvojového potenciálu supersystémom, brzdí sa formovanie súborného intelektu, klesá kvalita riadenia. A to nás privádza k otázke stability riadenia v podmienkach, keď do uzavretého systému môže vstúpiť nehodnoverná informácia, a takisto keď nehodnoverná informácia naozaj do systému vstúpi.

Celú rozmanitosť procesov riadenia možno spojiť s tromi typmi algoritmov správania sa uzavretého systému.

Vo všetkých nižšie analyzovaných prípadoch sa jedná o riadenia podľa Plnej funkcie vo vyššie definovanom zmysle tohto termínu.

PRVÝ typ algoritmu vypracovania riadiaceho rozhodnutia (správania) je uvedený na obr. 1.

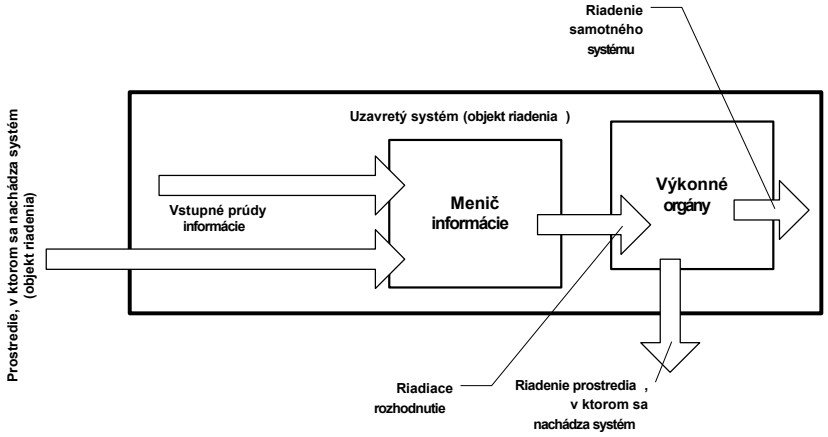

OBR. 1. ALGORITMUS RIADENIA, PODRIADENÝ NEUSTÁLE SA MENIACIM POTREBÁM PRÍTOMNÉHO OKAMIHU

Vstupný prúd informácie *(vonkajšie a vnútorné spätné väzby)* postupuje do meniča informácie, kde sa na základe aktuálnej priebežnej informácie vypracuje aktuálne riadiace rozhodnutie, ktoré sa odošle výkonným orgánom uzavretého systému.

Možné sú aj také varianty zosúladenia vstupného prúdu informácie a charakteristík meniča informácie *(ktorý vytvára riadiace rozhodnutie)*, vo výsledku ktorých sa takto «samoriadiaci» systém stane riadeným zvonka, ak niekto privedie na jeho vstup príslušný prúd informácie, a dokáže predvídať reakciu meniča na každý z variantov privedenej informácie.

No aj keď takéhoto vonkajšieho riadenia niet, tak neustále reagovanie na prítomný okamih a podriaďovanie prítomnosti takmer všetky svoje zdroje, robí takýto systém neschopným sa stabilne orientovať na dlhodobú perspektívu a následne pracovať na jej uskutočnenie.

Aby bolo možné sa stabilne orientovať na dlhodobú perspektívu a stabilne pracovať na jej realizácii, treba si túto konkrétnu perspektívu aj pamätať v každom okamihu spracovania aktuálne prichádzajúcej informácie, v procese vypracovania a uskutočnenia riadiaceho rozhodnutia.

Ak je toto zabezpečené, potom riadenie prebieha podľa algoritmov druhého a tretieho typu.

DRUHÝ typ algoritmu riadenia (správania sa) je zobrazený na obr. 2.

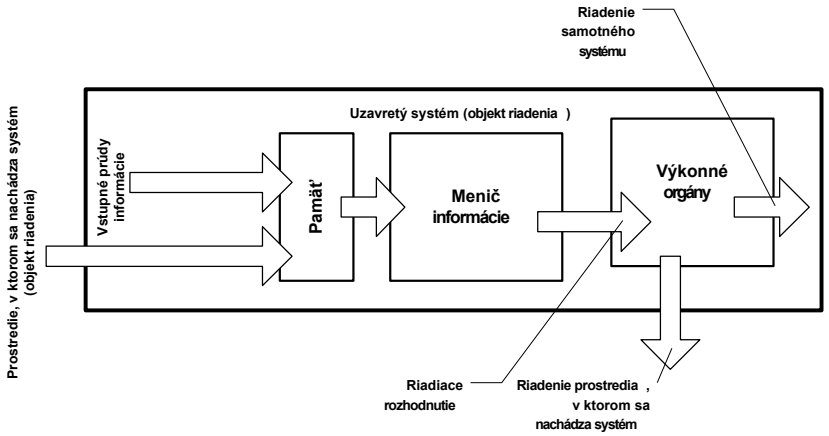

OBR. 2 ALGORITMUS RIADENIA, NA ZÁKLADE ZAČLENENIA PRÚDU PRIEBEŽNEJ INFORMÁCIE DO PAMÄTE SYSTÉMU

Vstupný prúd informácie sa najprv uloží do pamäte systému. Menič informácie *(tvoriaci riadiace rozhodnutie)* vykonáva výber informácie z pamäte, porovnávajúc informáciu nahromadenú v pamäti s neustále prichádzajúcou novou informáciou. Riadiace rozhodnutie sa vlastne tvorí na základe všetkej informácie v pamäti, v dôsledku čoho si systém pri riadení zachováva stabilnú orientáciu na ciele dlhodobej perspektívy. Systém je ich schopný dosiahnuť preto, lebo nestráca dlhodobé ciele počas tvorby a realizácie riadiacich rozhodnutí v prúde priebežnej informácie. Odfiltrovávaním vysokofrekvenčnej zložky všakovakých «márností», destabilizujúcich strategické riadenie *(ktorým sa systém v algoritmoch prvého typu podriaďuje, a preto stráca ciele dlhodobej perspektívy, míňa*

ich v procese riadenia), si systém, riadiaci sa v duchu algoritmov tretieho typu, zachováva stabilitu fungovania.

Napriek tomu, pri priamom ukladaní prichádzajúcej informácie do pamäte môže dôjsť k napadnutiu obsahu pamäte a organizácie jej štruktúry, ktoré bude svojim charakterom analogické napadnutiu súborového systému pevného disku, a informácií v súboroch na ňom uložených, počítačovými vírusmi. Tie môžu zasiahnuť jak databázu údajov, tak aj algoritmy, na základe ktorých menič informácie vytvára riadiace rozhodnutie.

Inými slovami, potrebujeme tu ochranu pamäte, z ktorej menič čerpá všetku dôležitú informáciu v procese tvorby riadiaceho rozhodnutia. To nás privádza k algoritmu tretieho typu.

TRETÍ typ algoritmu riadenia je znázornený na obr. 3.

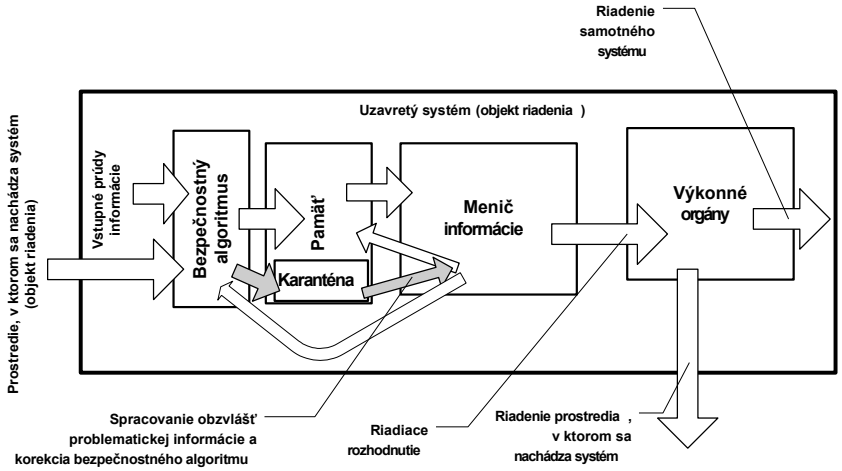

OBR. 3 ALGORITMUS RIADENIA S OCHRANOU PAMÄTE SYSTÉMU PRED HROMADENÍM NEHODNOVERNEJ INFORMÁCIE

V ňom všetko prebieha tak, ako v druhom type, len pred uložením do pamäte vstupný prúd informácie najprv prechádza cez bezpečnostný algoritmus, ktorého úlohou je odhaľovať nehodnovernú a podozrivú informáciu *(vrátane pokusov o priame a nepriame riadenie zvonka)*, aby sa tak tvorba riadiaceho rozhodnutia zakladala iba na informácii, ktorá je vyhodnotená ako hodnoverná. V prípadoch, keď vzniknú problémy s určením druhu informácie, tak bezpečnostný algoritmus ju umiestni do

špeciálnej oblasti pamäte, znázornenej na obr. 3 ako blok s názvom «Karanténa», kvôli následnej analýze jej hodnovernosti. Algoritmus znázornený na obr. 3 predpokladá, že blok s názvom «Menič informácie» má v systéme najvyššie právomoci, a preto môže premiestňovať informáciu z karantény do oblasti normálnej «Pamäte», modifikovať «Bezpečnostný algoritmus» v súlade s tým, ako sa skúsenosti systému jeho interakcie s prostredím zväčšujú, čo si v procese riadenia vyžaduje aj prehodnotenie obsahu pamäte na základe kategórií «hodnoverné», «lživé», «podozrivé», «neurčené».

Očividný rozdiel v správaní sa systémov, riadiacich sa na základe algoritmov prvého typu a algoritmov druhého a tretieho typu, spočíva v tom, že zmena vstupného prúdu informácie spôsobuje v algoritmoch prvého typu okamžitú *(vzhľadom na rýchlosť «Meniča informácie»)* zmenu riadenia; v algoritmoch druhého a tretieho typu nemusí zmena vstupného prúdu informácie vyvolať vôbec žiadnu viditeľnú zmenu v riadení, prípadne zmena môže nastať až po uplynutí určitého, neraz pomerne dlhého času. A ak v algoritme tvorby riadiaceho rozhodnutia je zahrnutá aj prognóza správania sa systému *(je použitá schéma «prediktor-korektor»)*, tak zmena riadenia môže predstihovať zmenu prúdu vstupnej informácie. Avšak, bez ohľadu na takúto zvonka viditeľnú rovnakosť v správaní sa systému vzhľadom na vstupný prúd informácie, sa vstupná informácia v algoritmoch druhého a tretieho typu neignoruje. V porovnaní s algoritmami prvého typu je v nich spracovávaná inak: — tak, aby slúžila na dosahovanie cieľov dlhodobej perspektívy, alebo aby na jej základe bola

odhalená nemožnosť dosiahnutia systémom perspektívy, na ktorú bol orientovaný[1].

Algoritmy tretieho typu *(z vyššie opísaných)* disponujú najvyššou odolnosťou voči rušeniu, a to jak voči vysokofrekvenčným šumom prostredia a vlastným šumom systému, tak aj voči pokusom o riadenie systému zvonka, zameraným na to, aby si podriadili riadenie na základe činnosti jeho vlastného meniča informácie alebo ho vyradili z riadiaceho procesu.

Ak pod tlakom okolností dôjde v riadení k nutnosti prechodu od algoritmu tretieho typu k prvému typu, treba to chápať ako výnimočnú situáciu, havarijný režim riadenia, v ktorom prvoradou úlohou riadenia sa stáva odhalenie vnútorných rezerv systému a rezerv vonkajších okolností, ktorých použitie umožní obnoviť normálne riadenie na základe algoritmu tretieho typu.

Len toto umožňuje vytvárať rezervu stability systému a nejaký čas udržať aj riadenie na základe algoritmov prvého typu. Pri zásadnom odmietnutí prejsť od algoritmov riadenia prvého typu k algoritmom riadenia tretieho typu, sa rezerva stability systému neodvratne vyčerpáva. Takáto stratégia riadenia je v podstate garantovaným zaistením neodvratnej katastrofy v budúcnosti. Táto stratégia sa pomerne často prejavuje v známej fráze: *«Teraz nie je čas na premýšľanie a debaty! — treba konať: sami vidíte aká tu vznikla situácia»*. No oddanosť tejto stratégii vedie k tomu, že katastrofa nevyhnutne prichádza, ak sa situácia nezmení sama od seba. A to sa, ako vieme, nestáva, lebo situácia sa vždy mení pod vplyvom toho či onoho riadenia.

[1] Posledné si žiada preorientovať systém na iné ciele alebo zaväzuje k jeho likvidácii pre nepotrebnosť.

Ak sa vyložene nehodnoverná informácia v supersystéme nenachádza alebo v ňom prevládajú algoritmy riadenia tretieho typu, ktorých efektivita je dostatočná, tak *(v prípade osvojenia si potenciálu rýchlosti a priepustnosti kanálov informačnej výmeny)* všetky štruktúry v hierarchickom rebríčku *(od elementu po supersystém)* sa stávajú subjektívne nestabilnými. Subjektívna nestabilnosť sa chápe v tom zmysle, že ak štruktúra, ktorá nesie určitú informáciu a algoritmiku, narazí na neúmerný tlak prostredia, tak *vychádzajúc zo zvýšenia kvality riadenia* ***celého supersystému***, môže byť výhodnejšie prerozdeliť informačno-algoritmickú záťaž elementov supersystému. To je len v moci súborného intelektu, mocného vonkajšieho riadenia a hierarchicky Najvyššieho riadenia.

Keďže neurčité vonkajšie riadenie môže byť aj agresívne voči supersystému a jeho elementom, tak otázka rozlíšenia zdrojov vonkajších informačných prúdov v procese samoriadenia supersystému je vždy otázkou № 1.

13.8. Vzájomne vložené supersystémy s virtuálnou štruktúrou

Ak supersystém vstúpi do režimu stabilného samoriadenia súborným intelektom, ktorý rozlišuje hierarchicky Najvyššie riadenie od vonkajších informačných vpádov a zabezpečuje túto schopnosť aj na organizačnej úrovni intelektov, ktoré ho tvoria, tak takýto supersystém si osvojuje svoj rozvojový potenciál za najkratší čas. Vo vnútri supersystému je tento stav vnímaný ako neprítomnosť konfliktov samoriadenia elementov supersystému a ich zoskupení, a ako maximálna

úroveň ochrany pred tlakom prostredia, cez ktoré prebieha Hierarchicky vyššie objemnejšie riadenie.

Jednotnosť informačno-algoritmickej a intelektuálnej základne[1] supersystému v procese samoriadenia elementov, v kombinácii s prevahou *intelektuálnych schém riadenia prediktor-korektor* na úrovni celého supersystému a v ňom vložených hierarchických úrovniach, robí jeho aktuálnu štruktúrno-hierarchickú usporiadanosť nepodstatnou, stiera rozdiely medzi štruktúrnym a bezštruktúrnym riadením a proces pôsobí ako vzájomná vloženosť pružných (virtuálnych) štruktúr v celosupersystémovej schéme prediktor-korektor súborného intelektu.

Opakované oslovenie pravdepodobnostnej pamäte rovnakou otázkou bude v tejto etape a rovnakej situácii dávať čoraz menší rozptyl odpovedí. No nebude to šablónovitosť automatu, pripadajúceho fundamentálnej časti informačného zabezpečenia, ale v určitom zmysle optimálne riešenie za daných podmienok a na danej úrovni rozvoja supersystému. Aj to, čo je vnímané ako „šablónovitosť rozhodnutí“, môže byť účelovým odmietnutím rozhodnutí, ustupujúcich tomu optimálnemu rozhodnutiu v daných podmienkach vonkajšej situácie a pri dosiahnutej vnútornej úrovni rozvoja.

Po dokončení osvojenia si rozvojového potenciálu môže supersystém slúžiť ako jedna z osnov pre ďalšie evolučné kroky.

Po zavedení pojmu *„vzájomná vloženosť supersystémov“* môže byť výklad Dostatočne Všeobecnej Teórie Riadenia len sotva niečím iným, ako svojho druhu *«opisom mechanizmu a princípov fungovania organu»*. Kto chce byť organistom, potrebuje poznať mechanizmus daného

[1] Myslí sa tým možnosť sformovania súborného intelektu.

nástroja, no rovnako je potrebná aj technika hry, repertoár, estetické cítenie, čo je základom rozvojového potenciálu muzikanta, ktorého organizmus je zase vzájomným vložením supersystémov založených na bunkách, fyzikálnych poliach, informačných a energetických prúdoch. Ak nebudeme poznať «mechanizmus organu» a nebudeme na ňom hrať, tak niekto iný bude na „klavíry v krovi“ hrať príšerné „skladby“, pred ktorými nebude kam utiecť.

To znamená, že treba nielen vnímať prúd životných udalostí svojimi zmyslami a pozornosťou, ale treba si aj vypracovať systém obrazno-logických predstáv o procesoch riadenia ako takých. Práve žijeme v dobe, keď je to najľahšie zo všetkého urobiť pomocou nástroja, ktorý dostal názov «metóda dynamického programovania».

14. Metóda dynamického programovania ako algoritmické vyjadrenie DVTR

Pri výklade podstaty metódy dynamického programovania sa opierame o knihu „Kurz teórie automatického riadenia“ *(autor Róbert Pallu de la Barrière: „Cours d'automatique theorique“ - francúzske vydanie z roku 1966; - ruské vydanie „Mašinostrojenie“ z roku 1973)*, i keď nekopírujeme jej výklad. Jednotlivé poučky sú prevzaté z kurzu „Výskum operácií“ od J.P.Zajčenka (Kyjev, „Višča škola“, 1979).

Metóda dynamického programovania je funkčná, ak formálna interpretácia reálnej úlohy umožňuje splniť nasledovné podmienky:

1. Skúmaná úloha môže byť prezentovaná ako *N*-krokový proces, opísaný vzťahom:

$X_{n+1} = f(X_n, R_n, n)$, kde:

n — je poradové číslo jednej z množín možných stavov systému, do ktorého systém prechádza po zavŕšení *n*-tého kroku[1];

$\boldsymbol{X_n}$ — vektor stavu systému, patriaci spomenutej *n*-tej množine;

$\boldsymbol{R_n}$ — riadenie, vypracované v kroku *n* (krokové riadenie), prevádzajúce systém z jeho možného stavu v *n*-tej množine do jedného zo stavov (*n* + *1*)-tej množiny. Pre názornú predstavu si treba pozrieť obr. 4, o ktorom bude reč neskôr.

2. Štruktúra úlohy sa nesmie meniť pri zmene kalkulovaného množstva krokov *N*.

[1] Na obr. 4 je znázornené, že prvý krok vedie do množiny stavov č.1, druhý krok do množiny č.2 a pod. (t.j. n-tý krok vedie do množiny *n*) – pozn. prekl.

3. Rozmernosť priestoru parametrov, ktorými sa opisuje stav systému, sa nesmie meniť v závislosti od množstva krokov *N*.
4. Voľba riadenia na ktoromkoľvek kroku nesmie negovať voľbu riadenia na predchádzajúcich krokoch. Inými slovami, optimálna voľba riadenia v ktoromkoľvek z možných stavov musí byť určovaná parametrami daného stavu, a nie parametrami procesu, v priebehu ktorého systém dospel do daného stavu.
   Čisto formálne, ak rovnakému stavu zodpovedajú rôzne deje predchádzajúce jeho vzniku, vplývajúce na následnú voľbu optimálneho riadenia, tak metóda umožňuje zaradiť popis týchto predchádzajúcich dejov do vektora stavu, čo vedie k zväčšeniu rozmernosti vektora stavu systému. Po tejto operácii to, čo bolo predtým opisované ako jeden stav, sa stáva množinou stavov, ktoré sa od seba líšia komponentmi vektora stavu, opisujúcimi predchádzajúce deje procesu.
5. Kritérium optimálnej voľby postupnosti krokových riadení R_n a príslušnej trajektórie v priestore formálnych parametrov má tvar:
   $V = V_0(X_0, R_0) + V_1(X_1, R_1) + \ldots + V_{N-1}(X_{N-1}, R_{N-1}) + V_N(X_N)$.

   Kritérium *V* sa nazýva *plnou výhrou,* a tvoriace ho sčítance zasa *krokovými výhrami.* V úlohe je potrebné nájsť postupnosť *krokových riadení* R_n a trajektóriu, ktorej zodpovedá najväčšia z možných *plných výhier.* Plná „výhra“ V je v podstate mierou kvality riadenia procesu ako celku. Krokové výhry, aj keď patria do miery kvality riadenia procesu ako celku, no všeobecne nie sú mierami kvality riadenia na jednotlivých krokoch, pretože metóda je určená na optimalizáciu riadenia

procesu ako celku, a efektívne krokové riadenia s veľkou krokovou výhrou, avšak ležiace mimo *optimálnej trajektórie*, nás nezaujímajú. Štruktúra metódy nezakazuje v prípade nutnosti použiť pre každý krok odlišné kritériá určenia krokovej výhry V_n, než aké boli použité v iných krokoch.

S indexom n — ukazovateľom-určovateľom množstva možných vektorov stavu — môže byť v reálnych úlohách spojený nejaký premenlivý parameter, napríklad: *čas, prejdená dráha, úroveň výkonu, miera spotreby nejakého zdroja* atď. To znamená, že metódu možno uplatniť nielen n a optimalizáciu riadenia procesov rozprestierajúcich sa v čase, ale aj v úlohách optimalizácie riešení, ktoré majú mnohovariantno-okamžitý charakter alebo nie sú citlivé na čas, ak takéto „bezčasové“, „neprocesné“ úlohy umožňujú ich viackrokovú interpretáciu.

Teraz sa obrátime k obrázkom 4 až 6, ktoré predstavujú navzájom súvisiace obrázky 40, 41, 42 z kurzu teórie automatického riadenia R. P. de La Barrièra.

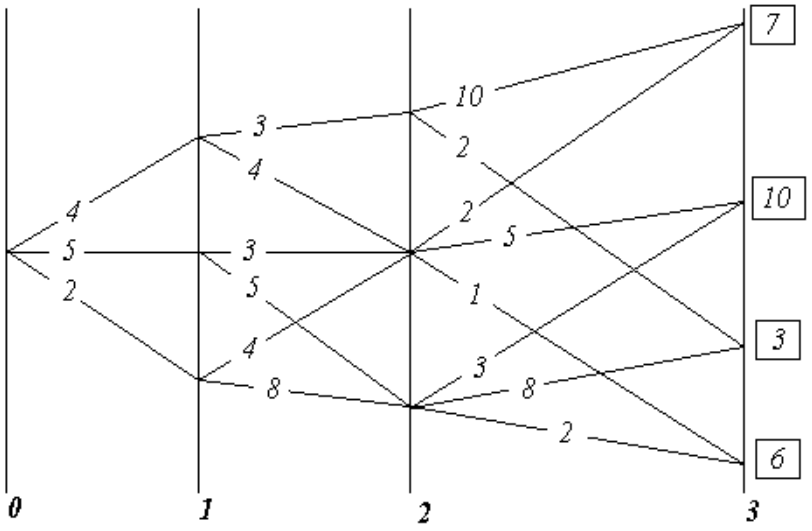

Obr. 4. K podstate metódy dynamického programovania. Matrica možností.

Obr. 4 znázorňuje počiatočný stav systému «0» a množiny jeho nasledovných možných stavov «1», «2», «3», a tiež možné prechody z každého možného stavu do iných možných stavov. Celé sa to podobá na detskú stolovú hru, na ktorej sa

posúvajú figúrky: každému prechodu/kroku zodpovedá jeho kroková výhra, a v tretej množine (završujúcej proces) má každý stav systému udelenú svoju hodnotu, zobrazenú vo štvorci. Principiálna odlišnosť od hry spočíva v tom, že losovanie výberu cesty v detskej hre na základe hádzania hracej kocky alebo otáčaním hracieho kolesa atď. nie je v reálnom riadení prípustné, pretože to by znamenalo postúpenie cieľavedomého riadenia tým silám, ktoré dokážu riadiť padanie kociek, otáčanie kolesa atď., t.j. tomu, pre koho je v hre zvolený «generátor náhodných možností» dostatočne *(vzhľadom kich cieľom)* ovládateľným zariadením.

Ak máme zvoliť optimálne riadenie v prvom kroku, tak potrebujeme predvídať všetky jeho následky v nasledujúcich krokoch. Preto opis algoritmu Metódy dynamického programovania často zvyknú začínať opisom voľby riadenia v poslednom kroku, vedúcom do jedného zo záverečných stavov procesu. Odkazujú sa pritom na «pedagogickú prax», ktorá potvrdzuje, že pri opise algoritmu smerom od záverečného stavu k počiatočnému sa argumentácia ľahšie chápe, pretože sa opiera o *akoby už sformované (pred začiatkom zamýšľaného kroku)* podmienky v čase, keď sú možné zavŕšenia procesu tiež určené.

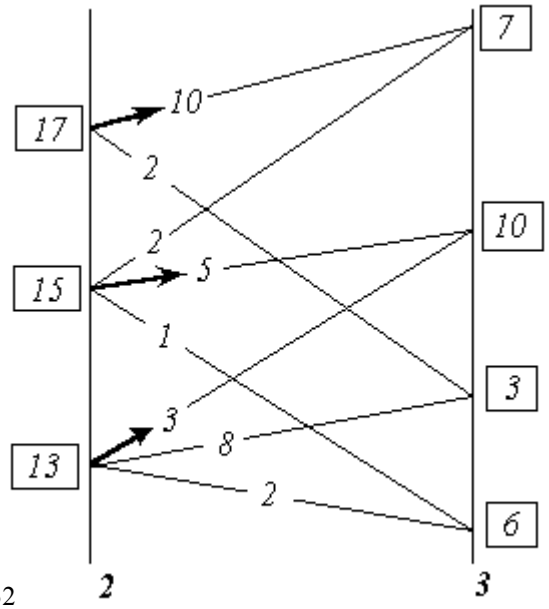

V súlade s tým sú na obr. 5 analyzované možné prechody do záverečnej množiny stavov «3» z každého možného stavu v predchádzajúcej množine «2», akoby už celá predchádzajúca trasa bola absolvovaná a zostávalo už len posledným

Obr. 5. K podstate metódy dynamického programovania. Analýza prechodov.

výberom optimálneho krokového riadenia zavŕšiť celý proces. Pritom ***všetky*** *plné výhry pre každý zo stavov v množine «2» sa určujú ako súčet = «hodnota prechodu» + «hodnota záverečného stavu»*. Z takto vyrátaných možných plných výhier pre každý zo stavov v množine «2», sa vyberá a *zapamätáva* maximálna plná výhra a jej zodpovedajúci prechod (fragment trajektórie). Maximálna plná výhra každého zo stavov v množine «2» je zapísaná do hranatého rámčeka, a jej zodpovedajúci prechod je zvýraznený šípkou. Takýchto optimálnych prechodov z jedného stavu do druhého, ktorým zodpovedá rovnaká hodnota plnej výhry, môže byť aj viacero. V takomto prípade sú si v metóde všetky navzájom ekvivalentné z hľadiska nastaveného kritéria optimálnosti výberu trajektórie v priestore parametrov, ktorými sa opisuje systém.

Následne množinu «2», stojacu pred proces završujúcou množinou «3», môžeme ďalej skúmať ako záverečnú, pretože už poznáme hodnoty každého z jej možných stavov (maximálne plné výhry) a ďalšia optimalizácia postupnosti krokového riadenia a výber optimálnej trajektórie môžu byť vykonané len na nepreskúmaných množinách, stojacich pred množinou «2» v optimalizovanom procese (t.j. na množinách «0» a «1»).

Takto je procedúra, zobrazená na obr. 5, funkčná v každom algoritmickom kroku metódy pri prechodoch z *n*-tej do *(n-1)*-tej množiny, počnúc záverečnou *N*-tou množinou a pokračujúc až do počiatočného stavu systému.

Pomocou takéhoto postupného prehľadávania všetkých množín po dvoch sa určuje optimálna postupnosť nadväzných krokových riadení, maximálne možná plná výhra a jej zodpovedajúca trajektória. Na obr. 6 je hrubou

čiarou zvýraznená optimálna trajektória na základe uvedeného príkladu.

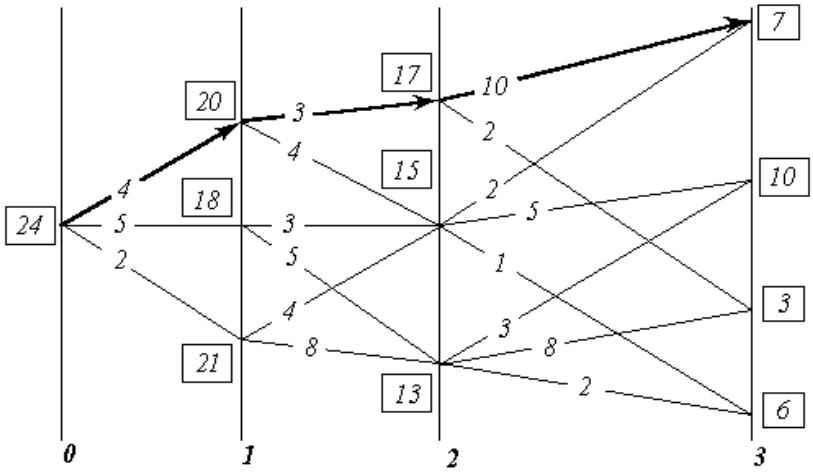

Obr. 6. K podstate metódy dynamického programovania. Optimálna trajektória.

V uvedenom príklade je kritériom optimálnosti súčet krokových výhier. No kritériom optimálnosti môže byť nastavené aj ako súčin *nutne nezáporných* činiteľov.

Keďže výsledok (súčet alebo súčin) sa pri zmene poradia operácií so sčítancami/činiteľmi nemení, tak algoritmus je funkčný aj pri prehľadávaní množín možných stavov v opačnom poradí, než bol uvedený: t.j. od počiatočnej k záverečnej množine možných stavov.

Ak sú množiny možných stavov usporiadané v chronologickom poradí, tak to znamená, že výpočtová schéma môže byť navrhnutá jak z reálnej prítomnosti do *konkrétnej* prognózovanej budúcnosti, tak aj z *konkrétnej* prognózovanej budúcnosti do reálnej prítomnosti. Táto okolnosť hovorí o dvoch neformálnych súvislostiach reálneho života, ležiacich mimo algoritmus:

1. Metóda dynamického programovania formálne algoritmicky nie je citlivá na charakter príčinno-následkových podmienenosti *(konkrétne, nerozlišuje medzi príčinami a následkami)*. Preto každá konkrétna

interpretácia metódy v praktických úlohách musí byť vytváraná s neformálnym ohľadom na reálnu podmienenosť následkov príčinami.

2. Ak je prognostika zladená s Hierarchicky vyšším objemnejším riadením, a čiastkové riadenie (vložené v objemnejšom) sa vykonáva kvalifikovane, v dôsledku čoho toto čiastkové riadenie prebieha v súlade s Hierarchicky vyšším objemnejším riadením, potom *Z HĽADISKA RIADENIA NEEXISTUJE VÝZNAMNÝ ROZDIEL MEDZI REÁLNOU PRÍTOMNOSŤOU A VYBRANOU BUDÚCNOSŤOU*.

   Proces je celistvý, a preto ešte neuskutočnená, ale už mravne zvolená a objektívne Zhora nezakázaná budúcnosť, ochraňuje v prebiehajúcej prítomnosti na všetkých úrovniach tých, ktorí ju tvoria: počnúc od ochrany psychiky pred vonkajšími útokmi cez nevedomé úrovne až po ochranu pred cielenou „fyzickou“ agresiou. T.j. ak je matrica možných stavov *(ktorá je i matricou možných prechodov)* zvolená v súlade s Hierarchicky vyšším objemnejším riadením, potom ona sama tvorí ochranu i zbraň, prostriedok riadenia, s ktorým je spojených všetkých šesť priorít zovšeobecnených prostriedkov riadenia.

Objektívna existencia *matríc možných stavov a prechodov* sa prejavuje v tom, že v rámci slepoty sa možno „zatúlať“ do určitých matríc prechodu a pocítiť na sebe ich objektívne vlastnosti. Posledné sa hodnotí subjektívne, v závislosti od postoja k týmto vlastnostiam, ako obdobie výnimočného zdaru (šťasteny), alebo nudný „návrat do starých koľají“, alebo obdobie ťažkého nezdaru (smoly).

No pre použitie metódy dynamického programovania, a (jej) osvojenie sprevádzajúce — *životné prejavy matríc prechodu* — neformalizované v algoritme, je nutné DODRŽAŤ HLAVNÚ z podmienok:

> Metóda dynamického programovania <reálnej budúcnosti> je v úlohách optimalizácie procesov riadenia funkčná len vtedy, ak je určený vektor cieľov riadenia, t.j. musí byť zvolený konkrétny stav zavŕšenia procesu.

V skutočnosti tento konkrétny záverečný stav musí byť vyložene stabilným a prijateľným procesom, ktorý zahrňuje a nesie metódou optimalizovaný čiastkový proces. No výber a určenie konkrétnych charakteristík procesu, do ktorého má vojsť riadený systém po zavŕšení algoritmu metódy leží mimo túto metódu — v oblasti „mystiky“ alebo v oblasti metód, vyvinutých v *(svojou podstatou)* nematematických vedách a remeslách.

> **«Nech by stav systému pred ďalším krokom bol akýkoľvek, riadenie v tomto kroku treba voliť tak, aby výhra v danom kroku plus optimálna výhra vo všetkých ďalších krokoch bola maximálna»,** — J.S.Ventcel, „Operačný výskum. Úlohy, princípy, metodológia“ (M., “Nauka”, r. 1988, str. 109).

Neschopnosť určiť vektor cieľov riadenia *(dosiahnutím ktorého sa má zavŕšiť metódou optimalizovaný proces)* a/alebo neschopnosť zistiť východiskový stav objektu riadenia neumožňuje dodržať toto odporúčanie, čo objektívne zatvára možnosť použiť metódu dynamického programovania, pretože začiatok aj koniec procesu musia byť zadefinované v priestore parametrov, na ktorých je postavený matematický (alebo iný) model metódy, ktorá musí byť metrologicky konzistentná, čo je základom jej

súvzťažnosti s realitou. Pritom konkrétnosť zavŕšenia optimalizovaného procesu má z riadiaceho hľadiska väčší význam, než chyby a niektoré neurčitosti v identifikácii počiatočného stavu objektu riadenia.

Pre postupné mnohovariantné krokové prechody to platí o to viac, ak matrica možných stavov zodpovedá prísloviu *«Všetky cesty vedú do „Ríma“», a tie, ktoré do „Ríma“ nevedú, vedú do nebytia*. Ak je pre takéto procesy zvolený časovo stabilný cieľ a vedie k nemu množstvo trajektórií, tak pri stabilnom krokovom riadení sa „rozostup“ medzi optimálnymi trajektóriami, vedúcimi k tomu istému cieľu z rôznych východiskových stavov, z kroka na krok znižuje, až do úplnej zhody optimálnych trajektórií od určitého kroku. Toto tvrdenie platí tým viac, čím presnejšie je určený s t a v *(proces završujúceho)* vektora cieľov v priestore parametrov. Pri analógii s matematikou to možno nazvať asymptotickou množinou trajektórií: asymptotickosť množiny trajektórií sa prejavuje v tom, že «všetky cesty vedú do „Ríma“...»

A v širšom ponímaní, odporúčania Nového Závetu a Koránu svedčia o možnosti získania požehnania, milosti Všedržiteľa nezávisle od počiatočného stavu (hriešnosti človeka) v tom momente, keď precitol a uvidel svoje skutky takými, aké sú.

Druhá poznámka sa týka už praxe: vstupu do matrice prechodu. Ak je počiatočný stav systému stanovený s väčšou chybou, než je prípustná pre vstup do matrice prechodu z reálneho počiatočného stavu do zvoleného konečného stavu, tak riadenie na základe *(samo osebe bezchybného)* algoritmu Metódy dynamického programovania (MDP) bude viesť k celkom iným výsledkom, a nie k vyrátanému optimálnemu stavu systému. Povedané hrubo: „Za východ

z budovy na vysokom poschodí netreba považovať otvorené okno“.

To znamená, že Metóda dynamického programovania je svojou nevyhnutnou potrebou *jak v presnosti výberu konečného stavu procesu, tak aj v presnosti určenia pravdivého počiatočného stavu* sama osobe chránená pred jej použitím na pseudovedeckú imitáciu optimalizácie riadenia pri ich absencii. Toto Metódu dynamického programovania odlišuje, napríklad, od aparátu lineárneho programovania[1], do ktorého možno „expertmi“ zahrnúť improvizačné hodnotenia váhových koeficientov v kritériách optimalizácie *Min (Z)* alebo *Max (Z)*.

* * *

Táto *automatická* ochrana pred zneužitím sa nepriamo odráža aj v literatúre súčasnej ekonomickej vedy: keďže tá sa nevyhranila v tom, čo je cieľovým vektorom riadenia vo vzťahu k štátnej ekonomike, tak sa neobjavujú ani publikácie o využívaní aparátu dynamického programovania na optimalizáciu riadenia makroekonomických systémov regiónov a štátov v historicky dlhodobých intervaloch času.

Príkladom toho je aj „Matematická ekonomika na osobnom počítači“ pod redakciou M.Kuboniva[2], v ktorej kapitola o riadení ekonomiky obsahuje výlučne len makroekonomické interpretácie aparátu lineárneho programovania *(tak je aj nazvaná „Riadenie v ekonomike. Lineárne programovanie a jeho využitie“)*, ale nehovorí nič o vektore cieľov riadenia a prostriedkoch riadenia. Vo vyššie citovanej učebnici od J.P.Zajčenka je opis metódy

[1] O lineárnom programovaní viď špeciálnu literatúru.

[2] Preklad z japončiny, Moskva, «Financie a štatistika», r. 1991 na základe japonského vydania z roku 1984 — vzdelávací manuál.

dynamického programovania tiež postavený na úlohách iného charakteru.

Ako dôvod pre odmietnutie makroekonomických interpretácií metódy dynamického programovania autori zvyčajne uvádzajú takzvané «prekliatie rozmernosti», existujúce v numerickej matematike, ktoré sa prejavuje v tom, že nárast rozmernosti priestoru parametrov úlohy N vyvoláva nárast objemu výpočtov, úmerný N^k, kde ukazovateľ úrovní $k > 1$. Takýto nelineárny exponenciálny nárast objemu výpočtov naozaj znefunkčňuje mnohé fungujúce výpočtové procedúry pri riešení praktických úloh, jak kvôli veľkej spotrebe výpočtového času počítačov, tak aj kvôli hromadeniu chýb v približných výpočtoch. Avšak toto «prekliatie rozmernosti» sa vzťahuje nielen k metóde dynamického programovania, ale aj k iným metódam, ktoré sa, rozhodne, vyskytujú aj v ich makroekonomických interpretáciách.

* * *

TOTO JE DÔLEŽITÉ SI UVEDOMIŤ A POCHOPIŤ: Ak v matematike vidíme náuku o objektívnej celovesmírnej miere, a v jej pojmovom, terminologickom aparáte a symbolike jeden z *(ľuďom ponúknutých)* prostriedkov pre opis jednotlivých objektívnych procesov, nimi vyčlenenými z určitých objemnejších procesov, potom *každý opis metódy dynamického programovania je krátkym výkladom celej vyššie prednesenej dostatočne všeobecnej teórie riadenia, vrátane jej mysticko-religióznych aspektov; avšak, jazykom matematiky.*

Aby sme si to vysvetlili, obrátime pozornosť na obr. 7, majúc na pamäti vyššie uvedenú poznámku o určení

počiatočného stavu s dostatočnou presnosťou pre vstup do matrice prechodu. Sú na ňom zobrazené:

- dva objekty riadenia «A» a «B» v počiatočnom stave;
- tri objektívne možné konečné stavy (množina «5»);
- množiny «1» až «4» možných prechodných stavov;
- a cesty objektívne možných prechodov z každého stavu do iných.

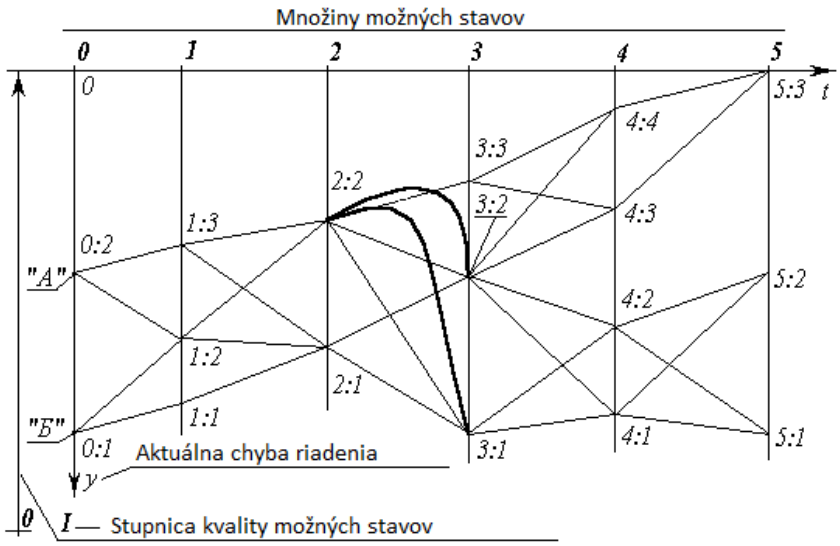

Obr. 7.Dynamické programovanie, Rozlíšenie a DVTR

Obr. 7 možno prirovnať k určitému fragmentu celovesmírnej miery rozvoja (mnohovariantného predurčenia bytia) — jednej zo zložiek trojjednoty «matéria-informácia-miera».

Ak prijmeme takéto prirovnanie obr. 7, potom je objektívne možný prechod z ľubovoľného počiatočného stavu «0:1» alebo «0:2» do ľubovoľného z konečných stavov «5:1», «5:2», «5:3». Avšak táto objektívna možnosť môže byť ohraničená subjektívnymi kvalitami manažérov, snažiacich sa previesť objekty «A» a «B» z počiatočného stavu do jedného z konečných stavov.

Ak je Zhora dané Rozlíšenie, tak manažér «A» (alebo «B») získa z objektívnej miery „kópiu“, na ktorej bude viditeľná aspoň jedna z množstva možných ciest prechodu objektu z počiatočného stavu do množiny konečných stavov. Ak Rozlíšenie nie je dané, je stratené alebo odvrhnuté v honbe

za pôžitkami, alebo za slepou vierou nejakej tradícii *(ale nie Bohu skrze svedomie)*, tak na „kópii“ budú chýbať niektoré cesty a stavy, zato sa môžu „objaviť“ objektívne nereálne cesty a stavy, objektívne neexistujúce v Bohom danej istinnej Miere — predurčení bytia. Okrem toho, manažér si na základe subjektívnej svojvôle vyberá aj konkrétny želaný záverečný stav spomedzi ich množstva. Preto nasledovanie vlastného výmyslu alebo chybný výber želaného konečného stavu sa môže skončiť katastrofou s nevratnými následkami.

No matrica možných stavov, znázornená na obr. 7, *pravdepodobnostne predurčuje* len čiastkový proces v určitej vzájomnej vloženosti procesov. Preto každý z počiatočných stavov «0:1», «0:2» môže patriť buď tomu istému, alebo rôznym objemnejším procesom, ktoré sú z hľadiska riadenia hierarchicky vyššie voči skúmanému procesu; to isté sa týka aj každého z konečných stavov «5:1», «5:2», «5:3» v pároch «počiatočný — konečný» stav. Každý z objemnejších procesov disponuje vlastnými charakteristikami a smerovaním vnútorného priebehu udalostí.

Môže sa ukázať, že cieľ «5:1» bude veľmi príťažlivý, pokiaľ sa naň pozeráme z množiny počiatočných neuspokojivých stavov. No nie je vylúčené, že objemnejší proces, ktorému tento konečný stav «5:1» patrí, sa ako medzistav *(vďaka vzájomnej vloženosti procesov)* v jednom z ďalších krokov zavŕši úplnou a nevratnou katastrofou. Príkladom takéhoto cieľa «5:1» môže byť: — nezmeškať „Titanik“, vyrážajúci na svoju prvú plavbu, ... ktorá sa skončila tragicky a bola aj jeho poslednou. Aby sme si nevybrali takýto cieľ z množiny objektívne možných, treba byť v súlade s Hierarchicky *Najvyšším* Všeobjímajúcim Riadením, ktorý zadrží čiastkové, s Ním zladené riadenie

pred výberom takého cieľa, ktorý patrí k procesu určenému na likvidáciu.

No ak je obr. 7 „kópiou“ z objektívnej miery, tak sa môže stať, že niektorý koncový stav *(predstavujúci vektor cieľov)* je vlastnou nezmyselnou konštrukciou, ktorá odráža túžbu „nasadnúť súčasne do dvoch vlakov“. Inými slovami, rôzne komponenty vektora cieľov patria dvom alebo viacerým, navzájom sa vylučujúcim, hierarchicky vyšším objemnejším procesom prebiehajúcim súčasne.

Je to jeden z prípadov neurčitosti a defektnosti vektora cieľov, ktorý robí Metódu dynamického programovania nefunkčnou, a reálny proces „riadenia“ nestabilným, pretože jedna a tá istá loď nemôže pristáť aj k pravému, aj k ľavému brehu súčasne, dokonca ani keď sa príťažlivé scenérie na oboch brehoch rieky pri pohľade z diaľky (v dôsledku zatáčania rieky) spájajú akoby do jedného brehu, čím vytvárajú zdanie skvelého miesta pre piknik. Aby sme si nevybrali takýto vektor cieľov, je tiež potrebné, aby nám Zhora bolo dané Rozlíšenie pravého a ľavého „brehu“ prúdu bytia.

T.j. algoritmus dynamického programovania, dokonca aj keď ho možno spustiť, sprevádza ešte jedna vonkajšia okolnosť, ktorá je tiež očividná a rozumie sa „sama sebou“, ale vo väčšine prípadov býva ignorovaná: *konečný stav, završujúci optimalizovaný čiastkový proces, musí patriť objemnejšiemu procesu, ktorého charakteristiky priebehu vnútorných udalostí sú vyložene prijateľné.*

Po výbere cieľa, ktorý patrí *(vo vzájomnej vloženosti)* k objemnejšiemu procesu s prijateľnými charakteristikami stability a smerovania priebehu udalostí v ňom, je potrebné uvidieť cesty prechodu a vybrať si optimálnu postupnosť po

sebe idúcich krokov, vedúcu do zvoleného koncového stavu, završujúceho čiastkový proces; t.j. treba si zvoliť koncepciu riadenia.

Koncepcia riadenia v objektívnej miere disponuje charakteristikami, ktoré spolu so subjektívnymi charakteristikami manažéra vytvárajú pravdepodobnostnú predurčenosť uskutočnenia (ním) tejto koncepcie riadenia. Hodnota pravdepodobnostnej predurčenosti úspešného zavŕšenia procesu vyjadruje objektívnu hierarchicky vyššiu mieru, hodnotenie uzavretého systému *«objekt + manažér + koncepcia»*, na rozdiel od pravdepodobnosti, ktorá vyjadruje objektívnu mieru systému *«objekt + objektívne existujúca koncepcia riadenia»*.

Preto, čím nižšia je pravdepodobnosť prevedenia objektu do želaného konečného stavu, tým vyššia musí byť kvalifikácia manažéra, zvyšujúca hodnotu pravdepodobnostnej predurčenosti úspešného zavŕšenia riadiaceho procesu.

Vzhľadom na povedané, uznanie nejakej koncepcie riadenia sa tak u nejakého správcu môže prejavovať v jeho odchode z funkcie z vlastnej iniciatívy, prameniacej z uvedomenia si vlastnej nespôsobilosti realizovať uznanú koncepciu riadenia; a neprijatie koncepcie sa môže prejaviť, ako ohlásenie jej prijatia a následná úprimná, horlivá, *no nekvalifikovaná* snaha o jej realizáciu. Tá privedie k tomu, že koncepcia bude diskreditovaná, pretože kvalifikovaní manažéri, schopní ju realizovať, nebudú pripustení k riadeniu z dôvodu osobnej horlivosti, túžbe po sláve, zárobku alebo po čom ešte, zo strany sebaistého nekvalifikovaného nedoČloveka s „dobrými úmyslami“.

K e ď ž e *(matematická) pravdepodobnosť* a *pravdepodobnostná predurčenosť* nie je totožná, tak veľmi dobrá koncepcia môže byť zmarená jej zlými vykonávateľmi: na bicykli sa jazdí lepšie než na trojkolke, no nie všetci vedia jazdiť na bicykli; iní budú dokazovať, že na bicykli sa jazdiť nedá, pretože ten padá aj sám od seba, nieto ešte keď na ňom sedí človek, a tým skôr za jazdy, — ak predtým nikdy nevideli jazdu na bicykli; a tretí, sami nevediaci a neželajúci sa učiť jazdiť na bicykli, zo žiarlivosti nepustia k bicyklu tých, ktorí to vedia.

Preto po prijatí koncepcie je pre realizáciu nutné, aby človek sám dodržiaval konceptuálnu sebadisciplínu a kultivoval konceptuálnu sebadisciplínu aj v okolitej spoločnosti. T.j. treba udržiavať dostatočne vysokú kvalitu riadenia na každom kroku všetkými prostriedkami, aby sme sa pred začiatkom ďalšieho kroku neocitli v situácii, z ktorej je prevod objektu do zvoleného konečného stavu *(v súlade s vybranou koncepciou)* nemožný. Tento prípad *(odklon od ideálnej trajektórie «2:2» ! «3:3» je znázornený ako oblúk «2:2» ! «3:1»)* je nezvratným zlyhaním riadenia, po ktorom už nie je možný prechod do stavu «5:3». Oblúk «2:2» ! «3:2» je zvratným zlyhaním riadenia v tom zmysle, že je potrebná len korekcia koncepcie, vychádzajúc zo stavu «3:2», ktorý sa teraz bude brať ako počiatočný.

Ak stupnica kvality možných stavov *«I»*, znázornená na obr. 7, zodpovedá objektívnej hierarchicky vyššej miere kvality stavov, v ktorých sa môžu nachádzať manažérmi riadené objekty «A» a «B», potom pre ich blaho má najväčší význam prechod z množiny stavov «0» do stavu «5:3». Avšak ich výber smerovania stupnice hodnotenia kvality

stavov je mravne podmienený a subjektívny[1]: buď tak, ako je na obr. 7 znázornené *«I»,* alebo v smere opačnom *«I»*.

Kým na obr. 7 sú možné stavy zoskupené do množín «1», «2», «3», «4», «5» na základe synchrónnosti v čase, tak na súradnicovej ploche osí *0ty,* vedľa stupnice kvality stavov, predstavuje vzdialenosť od osi *0t* k ľubovoľnej z trajektórií — aktuálnu chybu riadenia pri pohybe po tejto trajektórii. Plocha medzi osou *0t* a trajektóriou predstavuje časový integrál aktuálnej chyby. Možno ho využiť ako dolné kritérium optimálnosti celkového procesu riadenia, t.j. v úlohe plnej výhry, ktorý je v MDP mierou kvality, nie však *možných stavov*, nie *krokov-prechodov* z jedného stavu do druhého, ale všetkých trajektórií prechodu. No celkovo v metóde možno krokové výhry navrhnúť aj ináč.

Ak máme prijaté kritérium optimálnosti typu minimum[2] hodnoty časového integrálu z aktuálnej chyby riadenia *(na obr. 7 je to plocha medzi osou 0t a trajektóriou prechodu)*, tak pre subjekt «A» je optimálnou trajektóriou: «0:2» ! «1:3» ! «2:2» ! «3:3» ! «4:4» ! «5:3»; a pre subjekt «B» je optimálnou trajektóriou: «0:1» ! «1:2» ! «2:2» ! «3:3» ! «4:4» ! «5:3».

Chyby riadenia:

— «1:2» ! «2:1» ! «3:1»;
— «2:2» ! «3:1»;
— «2:2» ! «3:2» ! «4:1»;
— «3:2» ! «4:2»

sú plnou a nezvratnou katastrofou riadenia na základe koncepcie, ktorá je objektívne možná, avšak nie je realizovaná z dôvodu nízkej kvality priebežného riadenia v procese prevádzania objektu do zvoleného konečného

[1] Je subjektívne, čo oni sami budú považovať za kvalitné, a čo za nekvalitné. – pozn. prekl.

[2] Hoci v kanonickej podobe metódy je prítomné kritérium-maximum, tak použitie kritéria-minimum je tiež možné, keďže v praxi sa prechod úlohy na kanonickú formu dosahuje násobením príslušných hodnôt a výrazov mínus jednou.

stavu «5:3». Všetky ostatné zlyhania riadenia sú zvratné v tom zmysle, že si vyžadujú úpravu koncepcie a riadenia podľa miery ich rozpoznania.

To znamená, že metóda dynamického programovania v schéme riadenia «prediktor-korektor» je funkčná, a samotná schéma sa rozvíja, ako i jej praktická realizácia.

Možné sú aj také interpretácie metódy, keď do vektora kontrolných parametrov *(ktorý je podmnožinou vektora stavu)* nie sú zaradené určité charakteristiky objektu, ktoré sú však zaradené do kritérií výberu optimálnej trajektórie. Napríklad, ak v stave «0:2» sú rôzne subjekty nerozpoznateľné na základe ich počiatočných zdrojov energie, ale kritérium výberu optimálnej trajektórie je citlivé na spotrebu energie v prechodoch, tak takémuto kritériu môže zodpovedať ako optimálna trajektória «0:2» ! «1:2» ! «2:1» ! «3:2» ! «4:3» ! «5:3» alebo nejaká iná, no nie trajektória «0:2» ! «1:3» ! «2:2» ! «3:3» ! «4:4» ! «5:3», na ktorej sa dosahuje minimálny integrál z priebežnej chyby riadenia.

Znamená to, že manažér, ktorý disponuje dostatočným energetickým potenciálom, si môže zvoliť trajektóriu «0:2» ! «1:3» ! «2:2» ! «3:3» ! «4:4» ! «5:3»; ak však manažér s nedostatočným energetickým potenciálom *(pre takýto vysoko kvalitný a energeticky náročný prechod)* nevidí trajektóriu «0:2» ! «1:2» ! «2:1» ! «3:2» ! «4:3» ! «5:3», na prechod ktorou by mu jeho energetický potenciál stačil, tak stav «0:2» je pre neho subjektívne bezvýchodiskový, hoci objektívne takým nie je. To svedčí o prvenstve Rozlíšenia *(dávaného Zhora bezprostredne každému)* pred všetkými ostatnými schopnosťami, zručnosťami a znalosťami.

Tento príklad, okrem iného ukazuje, že na jednej a tej istej „kópii“ matrice možných stavov, spájanej s plnosťou reality, možno vytvoriť celý súbor kritérií optimálnosti, v ktorom každé z jednotlivých kritérií sa používa v závislosti od konkrétnych okolností realizácie riadenia. A každému komponentu tohto súboru zodpovedá aj vlastná optimálna trajektória. Komponenty tohto súboru kritérií, rovnako ako komponenty vo vektore cieľov, môžu byť usporiadané podľa želateľnosti jednotlivých variantov optimálnych trajektórií. No na rozdiel od vektora cieľov, v ktorom sa pri ideálnom riadení realizujú bez výnimky všetky jeho ciele, ktoré obsahuje, nehľadiac na hierarchické usporiadanie kritérií optimálnosti, tak jeden objekt môže prejsť zo stavu do stavu iba po jedinej trajektórii z celej množiny optimálnych, zodpovedajúcich jednotlivým kritériám v súbore. Kritériá optimálnosti výberu, patriace do hierarchicky organizovaného súboru kritérií, nemusia nutne vždy byť splnené naraz. Pre riadenie je nutné, aby proces vyhovoval aspoň jednému z množstva prípustných kritérií.

Môže vzniknúť situácia, že jeden subjekt realizuje koncepciu «0:2» ! «1:2» ! «2:1» ! «3:2» ! «4:3» ! «5:3», a druhý «0:2» ! «1:3» ! «2:2» ! «3:3» ! «4:4» ! «5:3» voči tomu istému objektu. Hoci sa konečné ciele zhodujú, tak predsa len:

- ak obaja manažéri patria k množine manažérov rovnakej úrovne v hierarchii vzájomnej vloženosti procesov, tak ide o konkurenciu, „športové“ zápolenie alebo konceptuálnu vojnu;
- ak patria do rôznych hierarchických úrovní toho istého systému, potom ide o antagonizmus medzi jeho hierarchickými úrovňami. Ten vedie prinajmenšom

k pádu kvality riadenia v zmysle, aký bol prijatý na hierarchicky najvyššej úrovni systému, a prinajhoršom k rozpadu systému. Arbitrom medzi nimi je Hierarchicky vyššie *(od nich oboch)* objemnejšie riadenie. Tým skôr, ak sú ich konečné ciele rôzne: potom ide o konceptuálnu vojnu, ktorá sa vyostruje behom procesu.

Z napísaného vyplýva, že algoritmus dynamického programovania a obrázok č. 7, ilustrujúci niektoré aspekty jeho použitia, je pomerne jasnou narážkou na vcelku seriózne životné situácie. Celkovo však metóda dynamického programovania v jej abstraktnej forme *(t.j. nespojenej so žiadnou praktickou úlohou)* umožňuje sformovanie vlastného systému obrazno-logických predstáv o procesoch riadenia všeobecne, a vkladanie do tejto schémy všetkých praktických, životných, riadiacich potrieb jak samotnej osoby, tak celej spoločnosti. Je to potrebné pre vedomý vstup do riadenia dokonca aj v tom prípade, ak sa riadenie reálne buduje na základe nejakých iných modelov.

15. Vstup do riadenia

Zostal nám preskúmať ešte vstup do **riadenia.** Vo väčšine prípadov sa vedomie zaoberá problémami riadenia životných situácií, problémami sebaovládania, umenia správať sa *(a pod. slová o tom istom)*, až keď narazí na ťažkosti, neúspechy, sklamanie. T.j. nie práve v tom najkomfortnejšom čase, zväčša v rôznych „stresových" situáciách. Napriek tomu, Boh nekladie na človeka viac, než ten dokáže zniesť, a preto najlepšie, čo možno v takých situáciách urobiť, je:

! Predovšetkým zastaviť vlastný zhon/stres, vynárajúci sa z nevedomých úrovní vnútorne konfliktnej, neusporiadanej psychiky a prenikajúci do nej z kolektívnej psychiky, ktorej sa tak či onak zúčastňuje každý jedinec.

! Po zastavení zhonu/stresu, je potrebné *(pamätajúc na to, že Všedržiteľ sa nemýli)* bez pocitov clivoty či nezmyselnej eufórie prijať to prichádzajúce, čo sme vyššie nazvali vektorom stavu.

! Potom si treba spomenúť, ako sa tento vektor stavu menil v minulosti počas čo najdlhšieho časového obdobia na jeho nosnom (objemnejšom) informačnom pozadí.

! To nám umožní vidieť súhrnný obraz vzájomnej vloženosti jednotlivých procesov a príčinno-následkových súvislostí, t.j. vzájomné vzťahy medzi „osobno-všednou" informáciou a informáciou celospoločenského významu, na základe mravne

podmienenej svojvôle vzťahujúcej sa ku dvom kategóriám: «Dobre» a «Zle».

! V tomto všetkom treba vyčleniť celkové vonkajšie riadenie, a v ňom sa pokúsiť vyčleniť hierarchicky Najvyššie riadenie — bezprostredne pochádzajúce od Všedržiteľa, ktorý bez výnimky vo všetkých prípadoch podporuje to, čo patrí do kategórie «objektívne Dobro»: Odstraňuj zlo tým, čo je lepšie *(metóda «klin sa klinom vyráža» sa nepoužíva, hoci jej prívržencom je to Zhora dočasne tolerované s cieľom, že časom prídu k rozumu oni sami, aj ich okolie)*.

! Pamätajúc na hierarchicky Najvyššie riadenie Všedržiteľa, vždy odpovedajúceho na volanie obrátené k Nemu, pokúsiť sa riešiť prognostickú úlohu možného mnohovariantného priebehu udalostí: Boh dáva dôkaz Svojej existencie bezprostredne každému, odpovedajúc na modlitbu *(podľa jej zmyslu)* «Jazykom» životných okolností, ku ktorému treba byť pozorným, aby sme pochopili zmysel jeho «fráz».

! Po tomto sa treba buď podriadiť chodu procesov, prijať ich priebeh ako danosť; alebo, vezmúc na seba zodpovednosť, začať vplývať podľa svojho vektora cieľov na priebeh celého súboru jednotlivých procesov opisovaných vektorom stavu.

! Najdôležitejšie je pritom uvidieť **milosť** hierarchicky Najvyššieho všeobjímajúceho riadenia Všedržiteľa, aby náš vektor cieľov nebol antagonistickým Najvyššej milosti, a náš vklad do priebehu vzájomnej vloženosti procesov sa stal tiež kúskom milosti, nesenej hierarchicky Najvyšším

všeobjímajúcim riadením. V takom prípade aj informačné prúdy hierarchicky Najvyššieho všeobjímajúceho riadenia budú nevyhnutnou pomocou, a nie prekážkou v činnosti človeka.

Ale aj pri dodržaní týchto rád, tak či tak bude ešte potrebné nejaký čas pokojne trpieť, bez stresu a emočných výbuchov, aby sme nezmyselne nevyplytvali energiu, kým neodznejú následky mravne a eticky podmienených chýb nášho predošlého správania, v ktorých sa zvyčajne prejavuje buď prehnaná sebaistota jednotlivcov, ktorí zabudli na celistvosť a hierarchickosť Vesmíru a na Najvyššieho; alebo sa v nich prejavuje prenášanie vlastnej *(Zhora im nadelenej)* zodpovednosti a povinností na druhých, vrátane vyšších v Objektívnej Realite — t.j. ide o odplatu za príživníctvo. Týka sa to jak osobných záležitostí, tak aj kolektívnych, národných a záležitostí celého ľudstva.

«Ty vládneš, no aj tebou vládnu» — hovoril Plutarchos — historik, „vedľajším povolaním“ vrchný žrec Delfskej veštiarne Apolónovho chrámu[1].

Ak v takomto vzájomne vloženom procese «vládnutia» prebieha konflikt riadenia dvoch (alebo viacerých) subjektov, potom niektorá zo strán konfliktu koná mimo riečisko Zámeru a v medziach dopustenia *(možno nielen*

[1] V roku 1991 existovalo niekoľko pracovných verzií DVTR. Jedna z nich sa končila rovnakými slovami, ako vydanie v r. 1992: «Ty vládneš, no aj tebou vládnu» — hovoril Plutarchos, ktorými začína odsek, komentovaný v tejto poznámke pod čiarou.

Druhá pokračovala v texte nasledovne:

«Ty vládneš, no aj tebou vládnu», — hovoril Plutarchos. A je to tak, pretože priame väzby jedného sú z pohľadu druhého spätnými väzbami, a spätné zase priamymi. Z nich dvoch riadenie uskutočňuje ten, kto viac vie a hlbšie chápe, a preto dokáže cudziu koncepciu riadenia (vo vzťahu k nemu) začleniť do všeobecnejšej koncepcie samoriadenia ich oboch ako jediného celistvého systému. Tento záver je platný jak voči individuálnym, tak aj voči súborným intelektom.

Tretie vydanie pokračovalo v texte nasledovne:

«Ty vládneš, no aj tebou vládnu», — hovoril Plutarchos. A je to tak, pretože priame väzby jedného sú z pohľadu druhého spätnými väzbami, a spätné zase priamymi. Z nich dvoch riadenie uskutočňuje ten, kto viac vie a hlbšie chápe, a preto dokáže cudziu koncepciu riadenia začleniť do svojej všeobecnejšej koncepcie.

Počas prípravy typografického vydania r. 1992, vnútornou procedúrou VP ZSSR zlaďovania textov rôznych pracovných verzií prešla prvá, ktorá ponechávala Plutarchové slová bez akýchkoľvek objasnení.

proti druhým, ale aj proti Zámeru). No aj v situácii, keď neprebieha konflikt, sú priame väzby hociktorého z nich v očiach toho druhého spätnými väzbami, a spätné väzby jedného sú zase priamymi väzbami toho druhého. Takže v takýchto procesoch riadenia systému, ktorý ma definovanú zostavu subjektov a objektov riadenia, v skutočnosti riadi ten, kto dokázal zorganizovať samoriadenie celého systému, vloženého v objemnejších procesoch, v pre seba prijateľnom režime. T.j. ten, kto je v stave prijať a začleniť koncepciu riadenia vo vzťahu k sebe do objemnejšej koncepcie riadenia systému, ako jedného celku.

Preto, ak nezabúdame na Všedržiteľnosť, tak zo subjektov na svojom mieste v hierarchii vzájomnej vloženosti riadenia sociálnych aj nesociálnych štruktúr a procesov najlepšie riadi — *najmä sebou* — ten, kto rozlišuje hierarchicky Najvyššie riadenie od vonkajších alebo vnútorných mámení, a nestojí Najvyššiemu v ceste, ale vedome znáša na Zem Jeho vôľu obvodmi vnútrospoločenského riadenia ako milosť, urýchľujúc tak proces prechodu k Ľudskosti, robiac z neho priamy vzostup, a nie sériu mučivých pádov, prešľapovania na mieste a váľania sa vo všemožnom bahne. Nehovoriac o tom, že je nedôstojné, disponujúc možnosťami Človeka, vedome sa vyhýbať svojmu *dlhu voči ostatným* v Objektívnej Realite, a zostávať pritom človeku podobným nedoČlovekom a vedieť o tom. No takáto tvrdohlavosť pri vedomí svojho nesúladu s už fakticky zaujatým postavením je samovražedná.

Teória riadenia bola nazvaná *«DOSTATOČNE všeobecnou»*, a nie iba *«všeobecnou»* preto, lebo uvedené vydanie je dostatočné k tomu, aby s pojmovými kategóriami, ktoré sú v ňom zavedené, bolo možné jednoznačne spojiť objektívne rôznorodosti, vlastné každej sfére činnosti. To

zase umožňuje rozvinúť osobnú praktickú teóriu riadenia, a na jej základe — riadiacu prax v akejkoľvek sfére činnosti. Pritom DVTR vo vzťahu k celej množine oblastí ľudskej činnosti vystupuje ako jazyk interdisciplinárnej komunikácie. Občas kvôli stručnosti zvykneme použiť obrat «všeobecná teória riadenia», no vo všetkých prípadoch sa tým myslí Dostatočne všeobecná teória riadenia[1]. Samotné spresnenie «dostatočne všeobecná» vo vzťahu k teórii riadenia je nutné, pretože *všeobecná (absolútne, bez akýchkoľvek obmedzení) teória riadenia* je vlastníctvom Najvyššieho rovnako, ako aj Jeho Všedržiteľnosť. Človek však nie je sebestačný vo výbere informácie z prúdu udalostí Života a je ohraničený aj v možnostiach jej transformácie a spracovania, preto ani teória riadenia v spoločnosti nemôže byť «všeobecnou» *(absolútnou, neohraničenou)*, no musí byť dostatočnou na vyriešenie rôznorodej problematiky v duchu Božieho Zámeru, čomu *(podľa nás)* DVTR v existujúcich vydaniach *(prvom v r. 1991, druhom v rokoch 1998 — 2003)* vyhovuje.

* *
*

Je možné, že po prečítaní DVTR čitateľ niečo z toho nepochopil. K. Prutkov povedal: *„Mnohé veci nechápeme nie preto, že je naše chápanie slabé; ale pretože tie veci nepatria do okruhu našich pojmov/predstáv“*. T.j. problém spočíva v tom, že v psychike chýbajú potrebné stereotypy rozpoznávania javov a formovania ich obrazov. Preto si treba zobrať pero a papier, a prečítať si materiály ešte raz, kresliac si pritom pre seba schémy a obrazy kategórií, stavov

[1] Preto, ak niekto používa termín «všeobecná teória riadenia» bez akýchkoľvek obmedzení *(či už ohlásených, alebo v zamlčaní)*, tak v konečnom dôsledku je to prejav démonických «Ja-centrických» ambícií na sebestačnosť človeka v úlohe „všedržiteľa“.

objektov, uzavretých systémov a ich hierarchií, supersystémov v ich interakcii. Ak je povedané, že vektor cieľov je zoznam, tak si treba spísať nejaký zoznam; ak je povedané, že vektor stavu obsahom kopíruje vektor cieľov a navyše zahŕňa aj informačne prepojené parametre, tak vedľa vektora cieľov si treba načrtnúť aj vektor stavu. Ak budete pokračovať v takomto zobrazovaní *(popri našom výklade informácií)*, môžete dostať vlastný obrázok, ktorý bude podobný obr. 8.

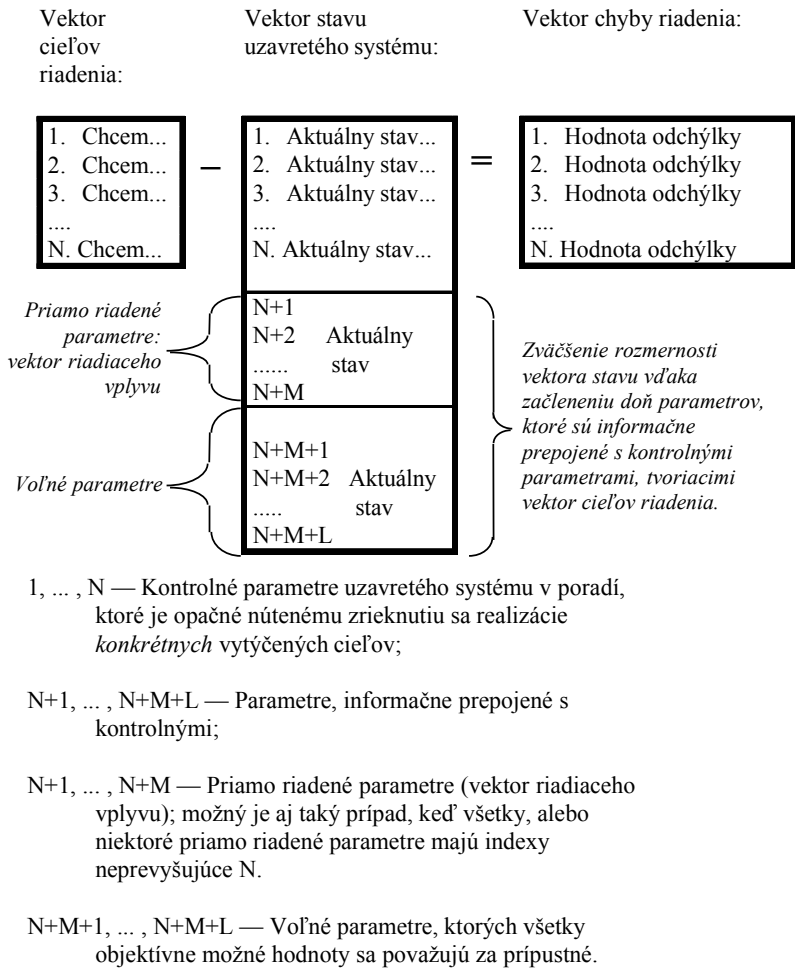

1, ... , N — Kontrolné parametre uzavretého systému v poradí, ktoré je opačné nútenému zrieknutiu sa realizácie *konkrétnych* vytýčených cieľov;

N+1, ... , N+M+L — Parametre, informačne prepojené s kontrolnými;

N+1, ... , N+M — Priamo riadené parametre (vektor riadiaceho vplyvu); možný je aj taký prípad, keď všetky, alebo niektoré priamo riadené parametre majú indexy neprevyšujúce N.

N+M+1, ... , N+M+L — Voľné parametre, ktorých všetky objektívne možné hodnoty sa považujú za prípustné.

Obr.. 8. Štruktúrovanie informácie opisujúcej proces riadenia..

To isté sa týka aj zložitejších otázok: ak je povedané, že informačné zabezpečenie je organizované hierarchicky dvojúrovňovo, potom treba nášmu obraznému mysleniu pomôcť obrázkom, ak si bez neho s textom nevie poradiť. Nie je na tom nič ponižujúceho ani zahanbujúceho: skrátka,

všetci sme vyrástli v dobe, keď sa u ľudí disciplína, kultúra myslenia nielenže od detstva cielene nevychováva, ale dokonca sa cielene deformuje, aby sa stali závislými od „pánov“ davo-„elitárneho“ systému. A ak niekto dokáže násobiť 5-ciferné čísla v hlave, a niekto iba v stĺpiku na papieri, tak problém je predovšetkým v rozdielnej vnútornej disciplíne myslenia obyčajných zdravých ľudí.

Tento príklad sa však týka abstraktno-logického myslenia. Násobením dostĺpiku pomáhame svojmu nedisciplinovanému abstraktno-logickému mysleniu sa skoncentrovať a vyriešiť úlohu. A kreslením obrázkov počas čítania zase pomáhame svojmu nedisciplinovanému predmetno-obraznému mysleniu sa skoncentrovať a vyriešiť úlohu sformovania chýbajúcich stereotypov, rozšírenia okruhu svojich pojmov a predstáv. **Môže to ísť ťažko: 5 — 6 strán za deň podľa vlastných síl, no hlavné je, aby to šlo**.

Na pochopenie bezštruktúrneho riadenia, v základe ktorého ležia pravdepodobnostné predurčenosti, sa stačí zoznámiť s pojmovým aparátom teórie pravdepodobností a matematickej štatistiky z ľubovoľnej učebnice, nezachádzajúc do podrobností matematických dôkazov. Vykreslenie procesov v supersystémoch sa najlepšie ilustruje na sociologických príkladoch. Tomu sme sa vedome vyhli z nasledovných dôvodov: po prvé, takých príkladov sa dá nájsť v realite života veľa[1]; po druhé, po osvojení pojmového a terminologického aparátu, ktorý predchádza opis procesov v supersystémoch, sa tam už neobjavujú žiadne nové pojmy: všetko je už len kombinatorika, hra so základnými *(predtým zavedenými)* kategóriami teórie riadenia a determinovano-pravdepodobnostným modelom intelektu.

[1] Pozri aj Prílohu.

A hlavne: neradno z toho celého robiť dogmu alebo kánon, pretože znalosti nie sú ani tak slová a obrázky, ako to, na čo tie slová ukazujú. Naše znalosti a naše slová sú pre nás jednotné. Napísané slovo je pre čítajúceho mŕtve, kým si sám neo-SVOJ-í to, na čo mu bolo slovami ukázané. No potom už, možno, aj sám nájde lepšie slová, ktoré budú jednotné s jeho znalosťami. Preto si každý čitateľ musí s-TROJIŤ celistvosť svojho videnia sveta sám, aby si nás preveril a vyvaroval sa našich chýb, a svoje videnie sveta aby overil životom; Strojiť znamená obnoviť v sebe vnímanie trojjednoty: matérie — informácie *(obraznosť)* — miery *(predurčenie; slovo, ako obal pojmu)*. Dostatočne všeobecná teória riadenia v tejto veci slúži ako prázdna forma, miera, algoritmus, ktorý môže byť kostrovým základom pre cieľavedomú činnosť; ale tiež nemusí byť — ako si kto želá. No skúsme si predstaviť „existenciu“ ľubovoľného vysokovyvinutého organizmu, v ktorom náhle zmäkla, zmizla alebo sa deformovala kostra: ...a práve takýto amorfný stav algoritmiky psychiky je u väčšiny populácie.

Prvé vydanie DVTR: 2. — 13. február 1991
Druhé vydanie: jeseň 1992

Spresnenia: marec — apríl, jún 1998,
26. november 2002 — 10. január 2003;
4. jún 2003;
28., 29. február 2004;
22. jún 2004;
31. august 2004;
27. máj — 26. jún 2011,
1. preklad do slovenčiny: 2014 — 2015;
2. preklad do slovenčiny: leto, jeseň 2018

Prílohy

Prílohy obsahujú materiály, nevyhnutné pre chápanie svetonázorových otázok, ktoré neboli objasnené v dostatočne všeobecnej teórii riadenia, a tiež materiály, ktoré ukazujú použitie dostatočne všeobecnej teórie riadenia pri riešení praktických úloh riadenia životných okolností.

1. Čo je to moc v davo-„elitárnej“ spoločnosti

V davo-„elitárnej“ spoločnosti možno rozpoznať schému anonymného diaľkového riadenia rôznych formálnych vodcov, realizovaného obídením vedomia jak každého z nich, tak aj väčšiny spoločnosti. Pritom málokto dobre chápe, ako a kde sa vypracovávajú a schvaľujú riešenia, ktoré títo vodcovia uvádzajú do života. Princíp vytvorenia takéhoto systému *diaľkového riadenia „šéfov“ ako lunochodov* je zobrazený na obr. 1[1].

Táto schéma v spoločnosti fungovala oddávna na základe tradícií a zvykov, aj keď vedecké výskumy odhalili možnosť a princíp jej cieleného budovania až v druhej polovici 20. storočia. V polovici 1970-tych rokov jedny noviny zverejnili kuriózny článok, že podľa výskumu amerických sociológov spája dvoch náhodne vybraných Američanov reťazec známych, ktorý *(v priemere)* neprevyšuje desať ľudí. Ak existuje reťazec známych, tak cez neho možno šíriť informáciu jak v priamom, tak aj v spätnom smere. Celé to vyzerá ako v detskej hre «tichá pošta», len s tým rozdielom, že aktéri reťazca známostí nesedia v jednej miestnosti na jednej pohovke, ale komunikujú spolu v rôznom čase a na rôznych miestach. Napriek tomu sa informácia takýmito

[1] V Prílohách je vlastné číslovanie obrázkov, t.j. od čísla 1.

reťazcami objektívne šíri, tvoriac pritom určitú štatistiku informačnej výmeny, na základe ktorej možno vybudovať dostatočne efektívne riadenie.

Poznanie tejto štatistiky spolu s určitými znalosťami ľudskej psychológie umožňuje tvoriť takéto reťazce cielene. Počet článkov v nich nebude 10 až 20, ale oveľa menej, čo im zabezpečí dostatočne vysokú rýchlosť pre realizovanie strategického riadenia, a výber kádrov *(samozrejme neverejný, «naslepo»)* im zabezpečuje dostatočne vysokú úroveň ochrany pri prenose strategickej riadiacej informácie. Ide o to, že strategická informácia je väčšinou dosť kompaktná, na zbalenie jej stačí pomerne málo slov a symbolov, a nepotrebuje manuálne nosiče, ktoré by sa mohli stať dôkazmi v právnickom zmysle slova.

Schéma na obr. 1 zobrazuje hierarchiu štruktúr a nejakého lídra, ktorý stojí na čele jednej z nich. Takouto štruktúrou môže byť administratíva hlavy štátu, ministerstvo, tajná služba, vedecko-výskumný inštitút, jeho laboratória, projektovo-konštruktérska kancelária, redakcia atď. Samotná štruktúra predstavuje určitý zoznam pracovných miest. Personál, ktorý napĺňa položky tohto zoznamu, možno rozdeliť do dvoch pomyselných kategórií:

- administratívne „krysy“, ktoré «urobia hocičo, len aby nemuseli robiť»;
- pracujúci odborníci, ktorým viac-menej «záleží na štáte»[1].

Z druhej kategórie možno vyčleniť ešte podskupinu niekoľkých ľudí, ktorých odborný názor je pre lídra štruktúry v rámci jej vedenia dôležitý. Na schéme je jeden

[1] Slová colníka Vereščagina v „Bielom slnku púšte“, keď odmietol úplatok, lebo chcel, aby dobre fungoval štát. – pozn. prekl.

z takýchto odborníkov zobrazený a nazvaný ako *skutočný tajný poradca* „vodcu“.

No ľudia zďaleka nie všetok svoj čas trávia v práci. Existuje ešte okruh neformálnych stretnutí a komunikácie. Pritom «skutoční tajní poradcovia» mnohých verejných lídrov a dejateľov, široko známych v úzkom kruhu odborníkov, vstupujú aj do domov populárnych osobností, ktorých názor je viac-menej uznávaný v celej spoločnosti. Do domov takýchto „hviezd“ vstupujú aj mnohí ďalší ľudia. Medzi nimi môžu byť školskí, vysokoškolskí priatelia „uznávaných hviezd“, ktorí sami môžu byť obdarení talentom.

A hoci títo z rôznych príčin nedokázali alebo nechceli získať vysoké tituly a hodnosti, tak k ich názorom sa prikláňajú ich vysoko uznávaní priatelia, voči ktorým oni vystupujú v úlohe domácich „*skutočných tajných poradcov*“. Sú vlastne „kurátormi“ celospoločenských „autorít“ — kultových osobností.

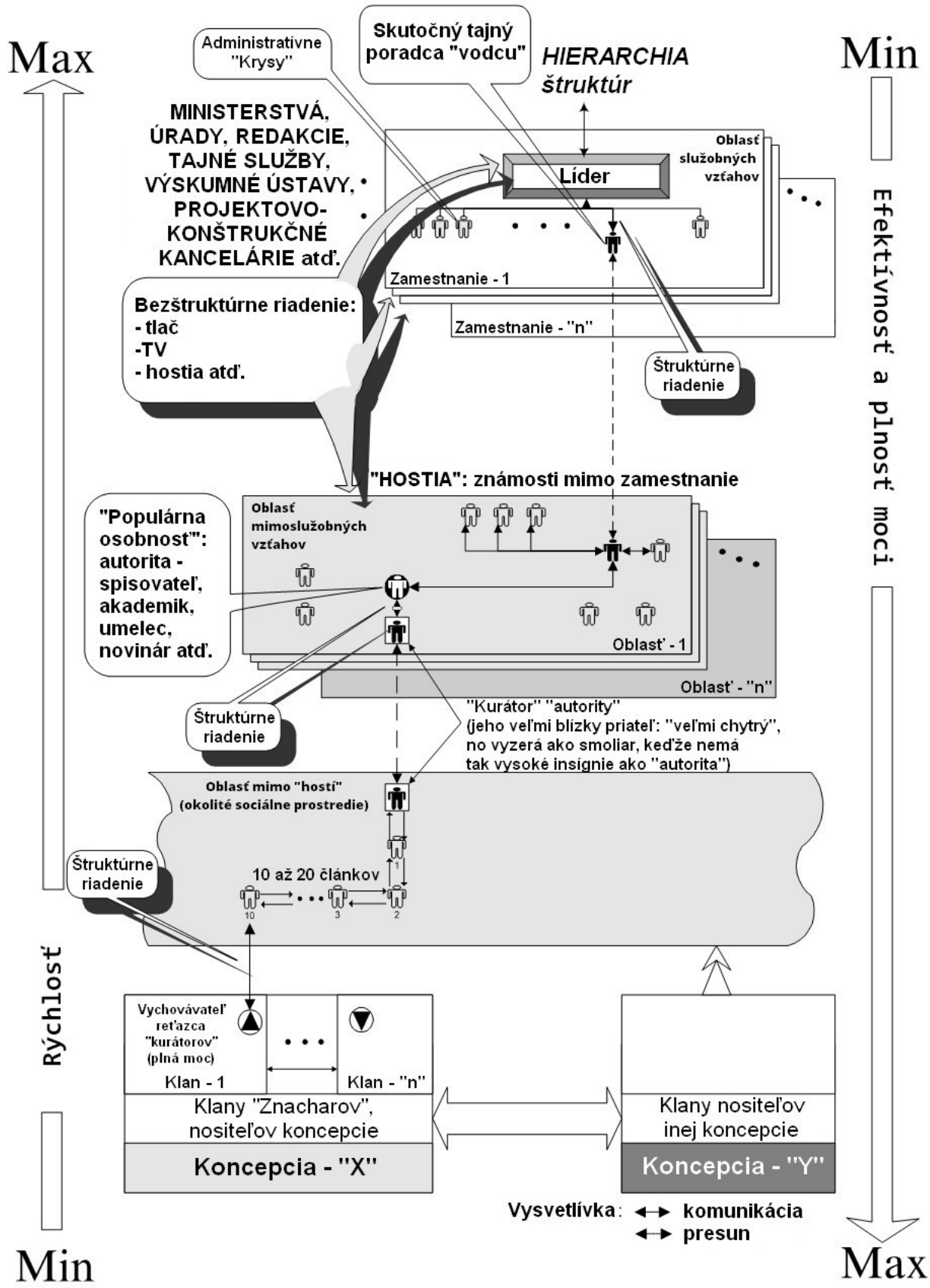

OBR. 1. SCHÉMA DIAĽKOVÉHO RIADENIA LÍDRA MIMO JEHO VEDOMIE, ZO STRANY NOSITEĽOV KONCEPTUÁLNEJ MOCI V DAVO-„ELITÁRNEJ SPOLOČNOSTI“

Mnohí z tých intelektuálov, ktorí sa pohoršovali a pohoršujú nad kultom osobnosti Stalina, sú sami kultovými osobnosťami, spolu s ďalšími hviezdami zábavných programov, športu a šoubiznisu, ktoré nemajú s celospoločenskými problémami nič spoločné. No ak sa pozrieme na život spoločnosti vcelku, tak nie je rozdiel v tom, či existuje v spoločnosti jedna kultová osobnosť pre všetkých, alebo je v nej hromada kultových osobností, ktoré uspokojujú potreby rôznych spoločenských skupín v ich uctievaní a zbožňovaní.

Kurátori môžu vedieť, že vykonávajú misiu poručníctva, no môžu byť využívaný aj «naslepo», rovnako ako skutoční tajní poradcovia. Priamo alebo cez určitý počet medzičlánkov majú ku kurátorom prístup predstavitelia dedičných znacharských klanov koncepcie spoločenského riadenia. Môžu byť vychovávateľmi kurátorov z detských čias. Môže to byť dedinský dedko, babka, sused z chaty niekde stovky kilometrov od hlavného bydliska „kurátora“. Možno, aj keď nezískal vyššie vzdelanie, tak je človekom, s ktorým sa „kurátor“ rád rozpráva «o živote»; možno má v sebe tento záujem od detstva.

My sme tento systém analyzovali od lídra štruktúry. No historicky reálne sa takéto systémy diaľkového riadenia lídrov *cielene* budujú počas rokov a desaťročí v opačnom poradí: od znacharov koncepcií smerom k verejným lídrom v oblastiach spoločenskej činnosti; a rovnako aj samotní lídri sa v mnohých prípadoch umelo vytvárajú pri rozvíjaní takéhoto systému a postrkujú na ten-ktorý post analogicky tomu, ako sa na šachovnici posúvajú figúrky pri rozvíjaní tej-ktorej stratégie šachovej hry.

Určité špecifikum tomuto procesu v spoločnosti dáva tá okolnosť, že „šachovnica“ sa v prípade potreby ešte nadrába alebo sa z nej vylamujú niektoré políčka, a tiež to, že pešiaci a ďalšie figúrky disponujú určitou aktivitou a slobodou pri výbere cieľov a spôsobov ich realizácie, no **každý jeden v davo-„elitárnej“ spoločnosti v miere svojho chápania pracuje na dosiahnutie svojich cieľov, a v miere rozdielu v chápaní zároveň pracuje na realizáciu cieľov tých, ktorí chápu viac**. A v hraniciach moci určitej koncepcie riadenia spoločnosti najviac zo všetkých chápu znachari tejto koncepcie.

No a pri konfrontácii rôznych nezlučiteľných koncepcií aj znachari každej z týchto koncepcií v miere svojho chápania Objektívnej reality pracujú na svoju koncepciu, a v miere rozdielu v chápaní pracujú zároveň na koncepcie tých, ktorí chápu Život hlbšie a širšie.

Pritom treba rozumieť aj tomu, že v závislosti od toho, aké ciele sledujú znachari koncepcie uvádzanej do života, tak presadzujú do funkcií buď tých, ktorí «urobia hocičo, len aby nemuseli robiť» *(ku ktorým nepatria len flákači, ale aj profesionálni karieristi)*, alebo tých, ktorým «záleží na štáte».

V súlade s povedaným sa vo volebných kampaniach navrhujú a propagujú takí kandidáti, ktorí patria do jednej z dvoch uvedených kategórií, alebo kľučkujú medzi oboma spôsobmi realizácie činnosti kvôli ich psychickej labilite. No analytici otázke psychológie činiteľov štátu a predstaviteľov podnikateľského sektora neudeľujú náležitú pozornosť, hoci psychologické osobitosti hláv štátov, koncernov a iných vyšších funkcionárov nie sú len osobnou vecou každého z nich, pretože v závislosti od nich sa nachádzajú viac-menej široké vrstvy celej spoločnosti.

V skutočnosti musí volič skrze slová, chrlené samotným kandidátom a jeho volebným štábom, rozpoznať do ktorej z týchto dvoch kategórií patrí kandidát, ku ktorému *náhle pocítil sympatie, bez toho aby ho dokonale poznal v reálnom živote*. Nad týmto ale málokto z voličov premýšľa, ako aj samotní kandidáti sa nie vždy zamýšľajú nad tým, do ktorej kategórie každý z nich patrí, a na koho reálne pracuje a prejavuje odhodlanie pracovať *v miere svojho chápania*, bez toho aby aspoň skúsil posúdiť **rozdiel v chápaní**.

Na rozdiel od nich, tie sily, ktoré presadzujú svojich kandidátov na realizáciu ich rukami vopred predurčenej politiky, premýšľajú nad tým, ako odhaliť, vybrať a rozmiestniť kádre, **ktoré by sami (v štatistickej väčšine) robili to, čo od nich čakajú**; a robili to v miere ich chápania a v miere rozdielu v chápaní, ktorý od seba oddeľuje všetky úrovne pyramídy davu a „elít“ v davo-„elitárnej“ spoločnosti.

Vo fungovaní takéhoto systému sa môžu vyskytnúť ojedinelé chyby, a tie môžu mať veľmi vážne následky pre tých „kádrovníkov“, ktorí sa zmýlili *(takto sa zmýlili majitelia marxizmu, keď pomohli komunistovi-boľševikovi a antimarxistovi J.V.Stalinovi v postupe do najvyšších funkcií v marxistickej strane a štáte)*, no celkový kádrový korpus bol znacharmi biblickej koncepcie *(v jej svetsko-marxistickej a nábožensko-kultových modifikáciách na realizáciu určitých cieľov)* až do polovice 20. storočia utváraný bezchybne. V polovici 20. storočia informačné procesy v spoločnosti zmenili svoj charakter, následkom čoho dovtedajšie stereotypy a princípy začali plodiť systematické chyby. Príčina toho spočívala v zmene pomeru etalónov biologického a sociálneho času.

* * *

Zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času

Aby sme pochopili podstatu tohto javu, najprv sa zameriame na opis hromadných javov prostriedkami matematickej štatistiky. Na obr. 2 je znázornený časový charakter postupného ubúdania elementov z pôvodného zloženia nejakej množiny. Predpokladajme, že v počiatočnom momente je množina definovaná osobnou zostavou konkrétnych elementov a jej početnosť je 100 %. Ďalej, pod vplyvom vonkajších a vnútorných okolností elementy množiny postupne vyčerpávajú svoj zdrojový potenciál a zomierajú. Ak v populácii živých organizmov identifikujeme určitú množinu jej jedincov, a následne budeme pozorovať, ako pôvodne identifikované jedince miznú z populácie, tak dostaneme približne rovnaký graf, aký je na obr. 2, len s presným číselným rozsahom na osi času a osi množstva. Znázornený proces na obr. 2 neznamená, že s jeho zavŕšením celá populácia zmizne. Hoci v princípe je možné aj to, ale v drvivej väčšine prípadov sa zostava členov populácie *(elementov množiny)* obnovuje. T.j. s vymiznutím jednej množiny *(identifikovanej na základe zostavy jedincov v počiatočnom momente)* možno identifikovať novú množinu, charakteristickú vlastným

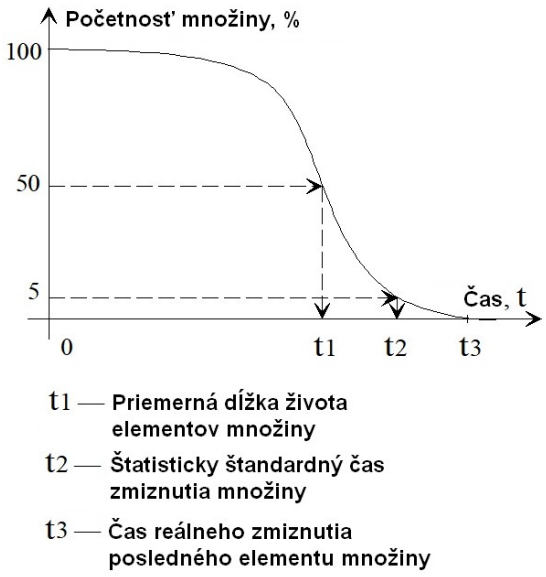

Obr. 2. Charakter postupného úbytku elementov z prvotného zloženia množiny

zložením jedincov. O zmiznutí určitého množstva *(identifikovaného zostavou jedincov)* ale možno hovoriť aj v štatistickom zmysle: t.j. možno predpokladať, že v množine došlo k úbytku, ak zmizli nejaké konkrétne a stále *(zvyčajne, pre všetky skúmané množiny)* percentá z počiatočných 100 %, napríklad 80 %, alebo 95 %, ako je na obr. 2.

Pozrime sa teraz na obr. 3. V hornej časti obr. 3 je pomyselne načrtnutý celkový priebeh globálneho dejinného procesu. Nižšie sú umiestnené dve časové osi *(f_b a f_s)*. Na nich sú zobrazené dva procesy. Na hornej časovej osi f_b je proces plynulej výmeny ľudských generácií. Na dolnej časovej osi f_s je proces výmeny technológií *(novšie a modernejšie nahrádzajú staršie)* a praktických životných zručností *(najmä profesionálnych)*.

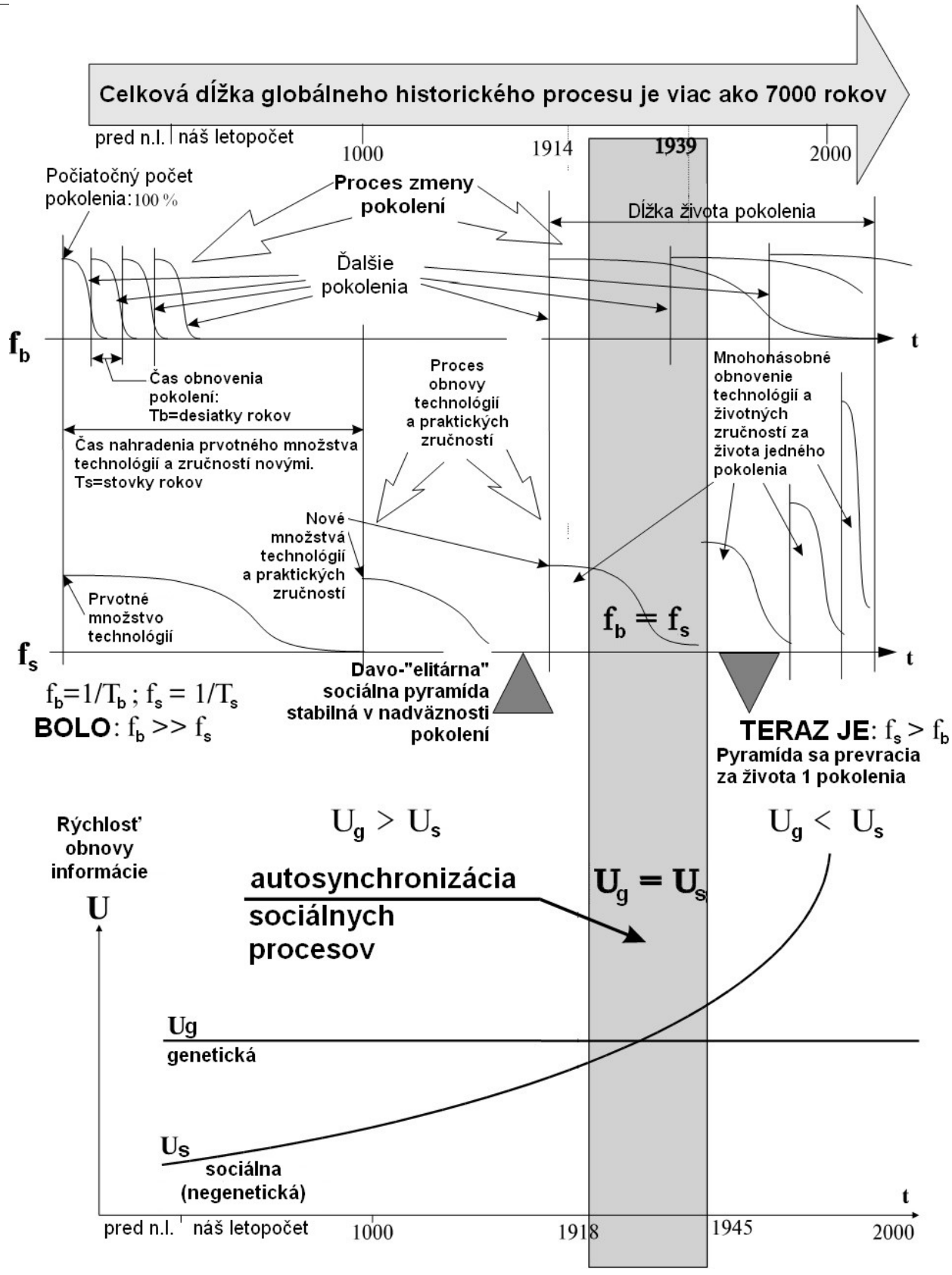

Obr. 3. Zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času.

Čisto formálne *(vnútorne algoritmicky)* je každý z procesov, zobrazených na hornej a dolnej časovej osi obr. 3, totožný jak s procesom, zobrazeným na obr. 2, tak aj

medzi sebou. Pritom sa predpokladá, že v každom okamihu dejinného procesu možno identifikovať generáciu ľudí ako určitú zostavu jedincov. Tá bude mať v danom momente 100-percentnú početnosť, ktorá sa bude postupne znižovať až do úplného zmiznutia danej generácie. Ale keďže sa rodia noví ľudia, ktorí nepatria do počiatočne vybranej množiny, tak v tom momente *(dejinného procesu)*, keď zmizne pôvodne vybraná generácia, možno identifikovať ďalšiu generáciu, ktorá má v danom momente tiež 100-percentnú početnosť.

Analogicky sa predpokladá *(a tento predpoklad neprotirečí možnostiam archeológie),* že v prvotnom cykle formovania civilizácie je identifikované aj nejaké celkom konkrétne množstvo technológií a životných zručností. Ďalej, úmerne historickému rozvoju, sa technológie a životné zručnosti, patriace do tejto množiny, postupne prestávajú používať. V tom momente, keď zmizne pôvodné množstvo technológií a životných zručností, bude možné identifikovať iné množstvo nových technológií a životných zručností. Je dosť možné, že pod vplyvom vedecko-technického procesu bude ešte početnejšie, než to predchádzajúce, no napriek tomu, množstvo nových identifikovaných technológií bude tiež možné považovať za 100 %, aby sme zjednodušili tvorbu grafu. Moment zmiznutia jak ľudských generácií, tak *technologických generácií*[1] a životných zručností, ako už bolo spomenuté pri analýze obr. 2, možno chápať aj v štatistickom zmysle: keďže úplné vymiznutie, viazané na zmiznutie celkom posledného objektu z množiny, sa môže nadmieru vymykať z celej zvyšnej štatistiky a byť pre ňu netypickým, tak môžeme predpokladať, že ku zmiznutiu množiny došlo, ak

[1] Termín «generácia» vo vzťahu k objektom technosféry sa už stal všeobecne používaným: «počítač piatej generácie», «televízor druhej generácie» atď. My sme ho analogicky použili aj vo vzťahu k technológiám všeobecne.

zmizlo určité konkrétne a stále množstvo percent z prvotných 100 %, napríklad 80 % spočiatku identifikovaných technológií. Presne tak isto možno pristupovať aj k procesu obnovy ľudských generácií: t.j. bez čakania na skon posledného dlho žijúceho človeka, možno predpokladať, že ak zomrelo 80 % predtým identifikovanej množiny obyvateľov, tak generácia bola nahradená novou.

A tak, pri úplnej formálnej totožnosti konštrukcie grafov, vecný rozdiel medzi horným a dolným grafom v hornej časti obr. 3 spočíva v rozdielnom charaktere proporcií procesu zmeny ľudských generácií a procesu zmeny technologických generácií a životných zručností voči *astronomickým etalónom času (rok: striedanie ročných období pri obiehaní Zeme okolo Slnka).*

Dĺžka života generácie T_b *(biologický čas)* je podmienená geneticky a v priebehu dejín sa menila v obmedzenej miere *($T_{b\ priemer}$ = dĺžka v rozmedzí storočia ± desiatky rokov)*. A hoci priemerná dĺžka ľudského života počas známych dejín súčasnej civilizácie rástla, tak nenarástla mnohonásobne. Preto ju možno považovať za približne nemennú vo vzťahu k etalónu astronomického času. Tento proces výmeny *(po sebe idúcich)* generácií si možno zvoliť ako etalónový proces biologického času, čo je aj zobrazené na hornej časovej osi *(f_b)* obr. 3 naľavo od prerušenia horizontálnych osí grafov, ktoré oddeľujú hlboký starovek od našej éry: obdobia života súčasných a *minulých pokolení (ktoré si osobne pamätáme, a ku ktorým patrili otcovia a dedovia dnes žijúcich ľudí)*.

Proces obnovy technológií a životných zručností, zobrazený na dolnej časovej osi *(f_s)* v hornej časti obr. 3 ako sekvencia ubúdajúcich množín, si možno tiež zvoliť ako etalónový proces času. No, na rozdiel od horného grafu,

dĺžka života technologických generácií a životných zručností nie je počas celej histórie nemenná, dokonca ani približne, pretože v dôsledku zrýchlenia periodicity obnovy technológií a zväčšenia celkového objemu informácií v kultúre spoločnosti sa zmenila kvalita biologicko-sociálneho systému ako celku. Toto vidno na ďalšom grafe v dolnej časti obr. 3. Na ňom je umiestnený ďalší súradnicový systém s časovou osou, v ktorom je znázornená postupná zmena merných charakteristík procesov obnovy technológií a praktických životných zručnosti voči rýchlosti zmeny ľudských generácií.

Grafy procesov na hornej a dolnej časovej osi možno navzájom porovnať, čo je aj urobené na obr. 3. V jeho ľavej časti na jedno obdobie zmiznutia počiatočného množstva technológií pripadá veľa výmen ľudských generácií. V jeho pravej časti je kvôli názornosti vyobrazenia zmenený aj rozsah mierky na časovej osi *(vidno to na tmavom páse v hornej časti obr. 3, ktorý zobrazuje priebeh globálneho dejinného procesu)*. Kvôli tomu dĺžka života jednej generácie v 20. storočí vyzerá mnohonásobne dlhšia, než na ľavej polovici obrázku, ktorá sa viaže na etapu formovania prvých regionálnych civilizácií. Tento krok nám však umožnil oveľa zreteľnejšie zobraziť na dolnej časovej osi proces mnohonásobnej obnovy technológií a praktických životných zručností počas života jedného ľudského pokolenia, a tiež celkový nárast množstva informácií v kultúre spoločnosti *(v tejto časti obrázku je narušená rovnosť mierky aj na vertikálnej osi, v dôsledku čoho je prvotných 100 % každej ďalšej množiny zreteľne vyšší, než u predchádzajúcej)*.

Charakter pomeru frekvencií horného a dolného procesu na obr. 3, zobrazeného v jeho ľavej časti, sa tak zmenil na

presne opačný. Matematicky to možno vyjadriť takto: na úsvite súčasnej civilizácie platilo $\mathbf{f_b >> f_s}$; a v priebehu jej rozvoja postupne začalo platiť $\mathbf{f_b < f_s}$ *(alebo $f_s > f_b$, podľa toho, komu sa ktorý variant páči viac)* ; a graficky je to vyjadrené v dolnej časti obr. 3.

Odhalené frekvencie f_s a f_b sú mierami rýchlosti obnovenia informačného stavu civilizácie *(ako hierarchicky organizovaného systému)* na sociálnej a biologickej úrovni jej organizácie. Na dolnom grafe zobrazená, *(približne)* nemenná línia U_g charakterizuje rýchlosť obnovenia genetickej (index «g») informácie v populácii; línia U_s, narastajúca počas celých dejín, charakterizuje rýchlosť obnovenia kultúry, ako informácie, ktorá sa neprenáša geneticky z pokolenia na pokolenie.

Ako možno vidieť zo života, z matematiky i z grafu, tak došlo ku zmene pomeru etalónových frekvencií biologického (f_b) a sociálneho (f_s) času.

Objektívny jav, ktorý tu dostal pomenovanie *zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času,* je charakteristikou samotného globálneho biologicko-sociálneho systému, pred ktorým niet úniku. Je to informačný proces prebiehajúci v hierarchicky organizovanom systéme. Z teórie kmitania, teórie riadenia je známe, že ak v hierarchicky organizovanom, mnohoúrovňovom (rôznorodom) systéme prebieha zmena frekvenčných charakteristík procesov, dávajúcich prejav každej z množstva vlastností tohto systému, tak systém prechádza do iného režimu svojho fungovania. Je to spoločná črta hierarchicky organizovaných systémov *(disponujúcich množstvom rôznorodých vlastností)*, medzi

ktoré patrí jak celá ľudská spoločnosť, tak aj hierarchicky organizovaná psychika každého človeka.

Je to spoločná črta mnohoparametrických a hierarchicky organizovaných informačných systémov. Práve ona vo vzťahu k životu spoločnosti predurčuje kvalitatívne zmeny: v organizácii psychiky množstva ľudí, v mravno-etickej opodstatnenosti a účelnosti ich činnosti, v ich výbere prostriedkov na dosiahnutie cieľov; ona predurčuje kvalitatívne zmeny toho, čo možno nazvať logikou sociálneho správania: je to masová štatistika psychickej činnosti osôb, ktorá sa prejavuje v reálnych životných faktoch.

Žijeme v etape dejín, keď zmena pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času už prebehla, no ešte sa nesformovala nová — život celej spoločnosti určujúca — ***logika sociálneho správania (algoritmika samoriadenia spoločnosti)****, v ktorej by sa prejavila štatistická prevaha* ***Ľudí — nositeľov inej organizácie individuálnej a kolektívnej psychiky.*** *No riadenie spoločnosti na základe starej logiky sociálneho správania, podmienenej starou štatistikou prerozdelenia ľudí podľa typov režimu ich psychiky, už stráca svoju stabilitu (t.j. moc) a plodí mnohé problémy a hrozby pre život.*

Formovanie logiky sociálneho správania, zodpovedajúcej novému pomeru etalónových frekvencií, sa odohráva v našej dobe, a zúčastňuje sa ho každý z nás: jak vedome a cielene, tak i nevedomky na základe v minulosti osvojených stereotypov správania.

No každý podľa svojej vôle, podmienenej jeho mravnosťou, má možnosť (nesúc zodpovednosť za následky) vybrať si ten či onen štýl života, a v podstate — vybrať si osobnú kultúru psychickej činnosti

a sformovať v sebe takú organizáciu psychiky, ktorá jej bude zodpovedať.

Tí, ktorí sa riadia starou logikou sociálneho správania *(šplhanie hore po stupňoch vnútrospoločenskej pyramídy vzájomného parazitizmu a všetko-si-dovoľovania, alebo obrana dosiahnutých výšin)* sa budú čoraz častejšie stretávať s rozčarovaním, pretože v momente dosiahnutia cieľa, alebo ovládnutia prostriedkov na jeho dosiahnutie, spoločenská dôležitosť cieľa zanikne, zmení sa osobné hodnotenie jeho dôležitosti, stane sa znova nedosiahnuteľným kvôli zmene nejakých okolností. Bude sa tak diať následkom zrýchleného obnovovania kultúry. To predurčuje nutnosť selekcie cieľov na základe ich stability v čase, a najvyššiu dôležitosť začnú mať «večné hodnoty», ktorých osvojenie si uchová svoju dôležitosť nezávisle od vedeckých úspechov a zmien v technosfére.

Stať sa človekom a žiť v harmónii s Bohom a biosférou — toto bude predurčene *(pri novom pomere etalónových frekvencií biologického a sociálneho času)* trvalým a dostatočným cieľom pre každého mravne a intelektuálne zdravého jedinca, a tomuto cieľu bude podriadená celá sociálna organizácia života a vládnej moci. A všetci ostatní, ktorí ostanú otrokmi životného zhonu a márností, budú odvrhnutí biosférou Zeme.

Všetky elementy ľudstva, ako systému v zemskej biosfére, ktoré nie sú schopné včas zareagovať na zmenu pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, sú odsúdené k odvrhnutiu biosférou Zeme, ktorá prechádza do iného režimu svojho bytia pod vplyvom ľudskej činnosti posledných niekoľkých tisícročí. A pred biosférou Zeme

nikoho neochráni ani hermetický bunker s umelým životným prostredím[1], ani medicína...

* *
*

Ak budeme riadenie analyzovať od miesta, kde sa rodia a prijímajú spoločensky dôležité rozhodnutia *(identifikácia problému a vypracovanie algoritmu na jeho vyriešenie, t.j. identifikácia funkcie konceptuálnej moci, o ktorej mlčia médiá)*, potom neobmedzenou hlavou štátnosti môže byť nejaký dedinský včelár. A ako sa spieva v piesni:

«Na vzdialenej stanici vystúpim *(asi deň jazdy od hlavného mesta)*, tráva tam je po pás...» a budem hovoriť priamo, zoči-voči s hlavou vnútrospoločenskej moci. Všetko si zapamätám, vrátim sa do mesta a porozprávam priateľom, ako som strávil víkend. Oni to povedia svojim známym, a zrazu sa to odráža v politike, vede atď. *A ja stále nechápem, prečo...*[2]

— A nechápem preto, lebo dobre viem, že na princípe detskej hry na «tichú poštu» a šírením klebiet a vtipov sa ani štát, ani odvetvie riadiť nedá. A o bezštruktúrnom spôsobe riadenia, založenom na analýze štatistiky a obežníkovom, neadresnom šírení informácie v riadenom prostredí, čo vedie k predpovedateľnej zmene kontrolnej štatistiky[3]*, nám nehovorili nič ani doma, ani v škole, ani na VŠ... A ak si o tom aj prečítam v neodbornom (neakademickom) článku, a tým skôr anonymnom — tak aj tak neuverím a odmietnem*

[1] Viď projekt „Biosféra 2“. – pozn. prekl.

[2] Okrem tohto existujú ešte aj metódy práce s egregormi *(kolektívnou psychikou)* bezprostredne hoc aj z lúky, z lesa, alebo z pece v dedinskej izbe a pod.

[3] Podčiarknutý text je v podstate definíciou bezštruktúrneho spôsobu riadenia, ktoré sa odlišuje od štruktúrneho. V štruktúrnom spôsobe riadenia *(ktoré väčšina stotožňuje s riadením ako takým)* sa štruktúra *(cez elementy ktorej sa šíri informácia selektívne, direktívno-adresne)* vytvára ešte pred začiatkom samotného procesu riadenia. V bezštruktúrnom riadení sa štruktúry tvoria v procese obežníkového neadresného šírenia informácie v riadenom prostredí. Štruktúrne riadenie vo väčšine prípadov vyrastá z bezštruktúrneho, ak ciele, dosiahnuté najskôr v bezštruktúrnom riadení, získajú stabilitu.

chápať, pretože je mi pohodlnejšie veriť nekonečným táraninám mediálnych analytikov.

Podobnú misiu kurátorstva štátnej moci do r. 1917 vykonával G.J.Rasputin[1]. Jeho vina, za ktorú ho očierňovali a očierňujú v masovo vydávanej literatúre, nespočíva ani tak v jeho reálnych prehreškoch, ako v tom, že na cárskom dvore bol agentom vplyvu ruských znacharských klanov, a nie medzinárodných globalistických antiruských[2] klanov, ktorých činnosti úspešne čelil až do atentátu na jeho osobu, ktorý sa odohral v rovnaký deň *(28. júna 1914)* ako vražda následníka Rakúsko-Uhorského trónu, arcivojvodu Ferdinanda, v Sarajeve. Keďže kvôli zraneniam nemal možnosť byť osobne prítomný v Petrohrade, tak iba telegramami nedokázal udržať cára pred vstupom Ruska do vojny, ako sa mu to podarilo pred dvoma rokmi v čase balkánskych vojen, keď prívrženci vojny na cárskom dvore, na čele s veľkým kniežaťom Nikolajom Nikolajovičom, trvali na intervencii Ruska do balkánskych záležitostí.

Takáto konceptuálno-znacharská kurátorská činnosť voči štátnym úradníkom pokračovala aj po roku 1917. A tento fakt bol dokonca zdokumentovaný. Pre ilustráciu údajnej nemožnosti takéhoto vplývania na politiku uvedieme fragment z knihy V.N.Demina „Tajomstvá ruského ľudu“. On cituje list profesorovi G.C.Cybinovi z 24. marca 1927, písaný A.V.Barčenkom, ktorý sa v 1920-tych rokoch zaoberal výskumom dejín vzniku Rusi a ruských ezoterických znalostí:

«<...> Toto moje presvedčenie [o Univerzálnych Znalostiach — V.D.][3] sa potvrdilo, keď som sa stretol s Rusmi, ktorý v Kostromskej gubernii tajne uchovávali tradíciu [Djun-Chor][4]. Títo ľudia boli odo mňa výrazne starší, a nakoľko dokážem posúdiť, tak aj oveľa

[1] Pozri, napríklad, zbierku „Cestami tisícročí“ (4. vydanie, „Molodaja Gvardija“, r. 1991).
[2] Pozri, napríklad, O.Šiškin „Bitka o Himaláje. NKVD: mágia a špionáž“, Moskva, «Olma-press», r. 1999, str. 15 — 31.
[3] Vysvetlivka V.N.Demina.
[4] Hranaté zátvorky [Djun-Chor] v našom vydaní nahrádzajú obrázok-idiogram, ktorý sa nachádza v citovanom zdroji.

kompetentnejší v samotnej Univerzálnej vede a v hodnotení súčasnej medzinárodnej situácie. Vyšli z Kostromských lesov v oblečení prostých bláznov (žobrákov), akoby neškodných pomätencov, dostali sa až do Moskvy a vyhľadali ma. <...> Vyslanec týchto ľudí v podobe blázna hlásal na námestiach kázne, ktorým nikto nerozumel, a pritahoval pozornosť ľudí divným oblečením a ideogramami, ktoré so sebou nosil <...> Tohto vyslanca — roľníka Michaila Kruglova — niekoľko raz zatkli — posadili do GPU *(*predchodca KGB.*)*, do blázinca. Nakoniec usúdili, že blázon nie je, ale je neškodný. Pustili ho na slobodu a viac ho nesledujú. Koniec koncov, s jeho ideogramami som sa v Moskve náhodne stretol aj ja, ktorý viem čítať a chápať ich význam.

Takto vzniklo moje spojenie s Rusmi, vládnucimi ruskou vetvou Tradície [Djun-Chor]. Keď som sa, opierajúc len o všeobecnú radu jedného južného Mongola, <...> rozhodol samostatne odkryť pred najideovejšími a nezištnými štátnymi činiteľmi bolševizmu [myslí sa predovšetkým F.E.Dzeržinskij — V.D.], tajomstvo [Djun-Chor], tak pri mojej prvej príležitosti v tomto smere ma podržali *(dovtedy pre mňa absolútne neznámi)* ochrancovia najstaršej ruskej vetvy Tradície [Djun-Chor]. Oni postupne prehlbovali moje znalosti, rozširovali môj obzor. A v tomto roku <...> ma formálne prijali do svojho prostredia <...>»[1]

Avšak táto vetva moci, vyrastajúca od znacharov Djun-Chor, s ktorou spolupracovali F.E.Dzeržinskij a niektorí ďalší predstavitelia vtedajšieho režimu, bola v konflikte s inými klanmi znacharov koncepcie, vrátane tých zahraničných, medzinárodných klanov, a predovšetkým, — bola v konflikte so zástancami a nevoľníkmi biblickej doktríny vybudovania globálneho rasového „elitárno“-otrockého štátu, v ktorom je úloha globálnej vládnucej „rasovej elity“ zverená židovskej diaspóre *(umelo vytvorenej sociálnej skupine, ktorá sama osebe predstavuje dezintegrovaného biorobota, ktorého fragmenty programu správania sú rozptýlene v psychike množstva jednotlivcov, potláčajúc pritom ľudskú dôstojnosť každého z nich[2])*. Vtedy

[1] V.N.Demin „Tajomstvá Ruského ľudu”, Moskva, «Veče», r. 1997, str. 9, 10.

[2] Uvedomenie si faktu existencie židovstva ako dezintegrovaného biorobota našlo svoj zvrátený prejav v židovskej literatúre, ako doktrína o národe-Mesiášovi, ktorý nečaká na stelesnenie Mesiáša ako človeka, ale sám je nositeľom všetkých mesiášskych ideí, a zároveň predstavuje vedúcu spoločenskú silu pri ich realizácii v globálnych rozmeroch. Jednou z vetiev takéhoto mesiášstva je aj pravý marxizmus, ktorého hrobárom sa stal J.V.Stalin.

znacharská vetva Djun-Chor stratila v tomto konflikte opraty moci, následkom čoho bola jej periféria v orgánoch štátnej moci odhalená a vykosená, prípadne potlačená po smrti F.E.Dzeržinského. Takýmto spôsobom prešla moc nad represívnymi orgánmi ZSSR do rúk iných klanov *znacharov koncepcií života spoločnosti.*

Tiež je dobré chápať, že znacharské klany môžu byť vo vzájomnom konflikte jednak v dôsledku toho, že sú prívržencami navzájom si odporujúcich koncepcií riadenia spoločnosti, ale aj preto, že o niečo ukrátené znacharské klany môžu v rámci jednej koncepcie bojovať s druhými klanmi za „spravodlivosť“ v chápaní jeden druhého.

Tieto konflikty sa v politike budú prejavovať ako:

- kádrové zmeny, v ktorých sa odráža získanie služobných postov, predtým obsadených perifériou jedných klanov, perifériou iných klanov;
- a tiež ako boj za zmenu architektúry štruktúr a služobnej nomenklatúry, počas ktorého sa vytvárajú a likvidujú funkcie neprijateľné pre jedných, no nevyhnutné pre druhé klany kvôli rozmiestneniu svojej periférie[1].

Čo také sa zmenilo v týchto vzťahoch medzi spoločnosťou, klanmi *znacharov koncepcií života spoločnosti* a orgánmi štátnej moci od tých čias, čo A.V.Barčenko napísal uvedený list, okrem tej skutočnosti, že došlo ku zmene pomeru etalónových frekvencií biologického a sociálneho času, ktorá urobila schému nefunkčnou? — Nič okrem toho, že konkrétne osoby na jednotlivých pozíciách v tejto schéme boli nahradené druhými. Preto sa pýtame, akú zmenu môže priniesť ďalšia výmena osôb, tvoriacich vládnucu „elitu“ v tomto systéme ako takom?

[1] A presne toto sa odohrávalo v Rusku počas všetkých rokov konceptuálne neurčitých reforiem po roku 1985.

— Nič, aj keď dosadenie do štátnych a iných kľúčových postov tých, ktorým «záleží na štáte», *aby nahradili tých, ktorí «urobia hocičo, len aby nemuseli robiť»*, môže spoločnosť priviesť k relatívne dlhému výrobno-spotrebiteľskému blahobytu, v ktorom, napriek tomu, drvivá **väčšina obyvateľov nebude mať moc nad okolnosťami svojho života presne tak isto, ako nemajú moc nad týmito okolnosťami ani v súčasnom štátnom rozvrate**.

Kádre skutočne riešia všetko, no ako ukazuje táto schéma *(obr. 1)*, tak pod kádrami, ktoré riešia všetko, treba chápať *ani nie tak tie kádre, na ktoré sústreďujú pozornosť médiá, a ktoré zastávajú rôzne pozície v štruktúrach štátnej moci a vo sfére súkromného podnikania, ako* tie kádre, ktoré konajú mimo oficiálnych štruktúr moci.

Avšak rozbor kádrovej politiky a jej princípov v médiách stále nepresahuje hranice toho bloku, ktorý je na schéme obr. 1 označený ako «Hierarchia štruktúr», a nepresahuje otázku toho, koľko a akých má byť na schéme zobrazených buniek s pracovnými pozíciami, ako majú byť medzi sebou prepojené a aké majú byť ich kompetencie.

Príkladom toho je aj článok R.J.Tichonova[1] „Tri princípy našej kádrovej služby. Podľa akých kritérií sa robí výber vyšších úradníkov“, zverejnený v „Nezavisimoj Gazete“ dňa 19.06.1999. Výklad začína odstúpením vlády Primakova:

«Znova (po koľký raz!) sa kardinálne zmenilo zloženie vlády, jedni «odišli», priviedli tam druhých. Podľa akých kritérií sa robí výber vyšších úradníkov, menovanie, odvolanie? Mohol by niekto v aparáte vlády, administrácii prezidenta, po prvé, jasne sformulovať požiadavky, ktoré musia spĺňať pracovníci rôznych úrovní, a po druhé, metodiku ako k nim prišli? Obávam sa, že nie. Súčasné teórie riadenia personálu majú k dispozícii dostatočne veľký arzenál prostriedkov a metód na vyhodnotenie rôznych ľudských kvalít, vrátane tých profesionálnych, no ich použitie, nakoľko

[1] Rostislav Jevgenjevič Tichonov — doktor technických vied, profesor, generálny riaditeľ-rektor Daňovej akadémie.

je mi známe, nezískalo prílišné uznanie v našich kádrových službách».

Ak hovoríme o «súčasných teóriách riadenia personálu», tak každá z nich vyjadruje vlastnú koncepciu života spoločnosti, charakteristickú pre danú civilizáciu. V dôsledku toho väčšie či menšie množstvo poučiek danej «teórie riadenia personálu» nebude fungovať pri pokuse aplikovať ich na inú spoločnosť, patriacu k inej regionálnej civilizácii, s inou kolektívnou psychikou a štatistikou, opisujúcou psychiku množiny jednotlivcov tvoriacich túto spoločnosť[1].

To je ale „drobnosť“, ktorú Tichonov buď nevidí, alebo ju nepovažuje za aktuálnu pre Rusko, ktoré nemá svoju «teóriu riadenia personálu». Pre neho je dôležitá metóda, v ktorej sa prejavuje kádrová politika medzi sebou bojujúcich znacharských klanov. A Tichonov prechádza k opisu historicky zakorenenej praxe:

«V praxi sa stále vyskytujú tri princípy: osobná oddanosť, politická lojálnosť, a tým najdôležitejším je «ovládateľnosť». Voľnomyšlienkarstvo a neúcta k nadriadeným v služobnom rebríčku je kategoricky nepripustné. **Pričom reč ide menovite o «ovládateľnosti», a nie o disciplíne** (zvýraznené nami v citáte: ešte sa k tomu vrátime). Tieto pojmy, ako vieme, nie sú synonymá. (...)

Pochopiteľne, otázka prípravy a najmä rozmiestnenia kádrov je kľúčová. Masové požiadavky na odstúpenie toho či onoho «zlého» ministra ukazujú, že obyvateľstvo sa nechce zmieriť, avšak s kým alebo čím? S konkrétnymi ľuďmi alebo výsledkami ich práce? A zodpovedá výsledok činnosti toho-ktorého ministra tomu, čo ako minister naozaj robil alebo chcel urobiť?»

Výsledok činnosti vždy zodpovedá činnosti, hoci naozaj nemusí zodpovedať úmyslom a sľubom. Ak výsledok nezodpovedá úmyslom a sľubom, a odkláňa sa smerom k horšiemu, potom to znamená, že daný činiteľ má mravno-

[1] Rádio «Maják» (r. 1999) v rozhovore s doktorom psychologických vied P.N.Šichirevom oznámilo, že «iba 5 % personálu z Rusov, ktorí sa uchádzali o miesto v západných firmách, zodpovedalo západným štandardom». Rusom je údajne vlastné to, čo na Západe kvalifikujú ako «príživníctvo», «závisť», «snaha o „sociálnu spravodlivosť“, t.j. rovnostárstvo».

svetonázorové nedostatky, vďaka ktorým ho objektívne zneužili, aby jeho rukami uskutočnili ciele, ktoré sú v rozpore s jeho skutočnými úmyslami, a možno kvôli tomu, že sa sám nechal strhnúť prúdom bezštruktúrneho riadenia. Preto spoločnosť nezaujíma, čo „minister“ chcel urobiť, ale to, čo sa stalo výsledkom jeho činnosti.

No Tichonovom vymenované tri princípy kádrovej politiky sú iba tromi rôznymi tvárami toho istého princípu „elitárnej“ kádrovej politiky, ktorý je opísaný slovami akademika N.N.Mojsejeva.

«Navrchu *(podľa kontextu je reč o hierarchii moci)* môže sedieť gauner, podliak, môže tam sedieť karierista, no ak je to inteligentný človek, už je mu veľa odpustené, pretože on pochopí, že to čo robí, krajina potrebuje» — (citované z publikácie «Gorbačov-Fondu» „Prestavba. Po desiatich rokoch“, Moskva, «Apríl-85», r. 1995, str. 148, náklad 2500 výtlačkov, t.j. vydanie pod tichým grifom „pre elitu“).

Inými slovami, hlúpy podliak, ktorý je schopný narobiť veľa škody, pri moci byť nemôže. No obozretný podliak, ktorý bude robiť podlé veci ohľaduplne, tak aby zvyšná podlá „elita“ mohla žiť spokojne a v hojnosti, je plne prijateľný. T.j. podliak individualista bude vždy len hlupák; ale inteligentný podliak, ktorý je schopný korporativizmu, je presne to, čo treba.

A pravdoverný človek, schopný „elitu“ vyzvať, aby sa vzdala podlostí, ňou bude vnímaný ako protisystémový faktor *(kým je to v štádiu pokojnej agitácie za šťastie pre všetkých)*. Ale keď tí, čo sa obrátili k pravdovernosti, prejdú od pokojnej agitácie k nastoleniu spravodlivosti a prevedeniu sociálnej hygieny, opierajúc sa o podporu ne-„elity“, tak to bude nazvané tyraniou, fašizmom, totalitou a pod.

Takéto **neopatrné** a *neúprimné*[1] *priznanie* **z neuváženosti**, aké urobil N.N.Mojsejev, by z neho zrejme nedostali ani tí najkrutejší vyšetrovatelia a majstri mučenia dávnych časov.

V článku Tichonova ďalej nasleduje odsek, v ktorom sú vyčíslené výsledky prác reformátorov, odporujúce ich dobromyseľným vyhláseniam, ktoré stihli dať v minulosti. Výsledky sú nasledovné: rozvrat národného hospodárstva (výrobného systému spoločnosti) vďaka oslobodeniu *súkromného podnikania, ktoré je ľahostajné voči jemu cudzím (súkromným aj spoločenským) záujmom*, čo sa pretavilo do parazitizmu «nových rusov», ktorí sa aj tak nestali a ani nestanú politicky aktívnou a zodpovednou «strednou triedou» vlastníkov, pretože sú nositeľmi otrokársko-kulackej mravnosti a svetonázoru *(ktoré boli idealizované spisovateľmi-„počvennikmi“)*; korupcia úradníkov atď. Po tomto nasleduje záver:

«Javy, o ktorých tlač neúnavne píše[2], — sú nepochybne dôsledkom mnohých faktorov, no najhlavnejším z nich je **štruktúrna nedokonalosť orgánov moci a mechanizmov riadenia**. Sotva sa dnes nájde odborník, ktorý si dokáže ako-tak predstaviť model jednotlivých článkov a prepojení celej skály ministerstiev, úradov, komisií, rád, administrácií a ostatných štruktúr, cez ktoré musí prejsť to či ono riadiace rozhodnutie. Nie náhodou sa na zasadaniach vlády neustále ozýva otázka: «Kto zodpovedá za...» a správidla neprichádza jednoznačná odpoveď. Prezident, kárhajúci činnosť vlády, tiež neudáva konkrétnu adresu svojej nespokojnosti, pretože to dnes nevie udať nikto».

Ako je nám známe z čias, keď bol J.V.Stalin generálnym tajomníkom ÚV vládnucej strany, a tiež keď sa dostal na čelo Sovietskej Vlády, otázka «Kto zodpovedá za...» bola vo vládnych štruktúrach čisto rétorickou, pretože sa na ňu vždy našla konkrétna odpoveď. Pritom zodpovednosť sa zväčša

[1] Úprimné priznanie predpokladá, ako jednu zo svojich zložiek, úprimnú ľútosť, avšak v danom prípade sa uvedený princíp kádrovej politiky označuje za normu v dohľadnej historickej perspektíve.

[2] Ale myslieť a vypracovávať scenáre riešenia problémov minulosti a bezkrízovej činnosti v budúcnosti, to žurnalistika nevie. Preto im zostáva len «neúnavne písať».

rozdeľovala predtým, než sa udialo niečo nepríjemné. Uvedomujúc si svoju budúcu zodpovednosť, tí, na ktorých bola kladená, si žiadali aj príslušné právomoci a zabezpečenie svojej činnosti kádrami a rôznymi zdrojmi. Vďaka takémuto prístupu k problematike zodpovednosti tých, ktorí ju ukladali a tých, ktorí ju prijímali, ani k mnohým potenciálnym nepríjemnostiam jednoducho neprišlo. A ak sa niečo zlé predsa len stalo, tak za to priamo zodpovedali tí, ktorí neorganizovali odvrátenie tohto problému, hoci mali na to pridelenú konkrétnu úradnú právomoc[1].

T.j. nech by už demokratizátori akokoľvek nadávali na J.V.Stalina, ale ním vedená štátnosť bola dokonalejšia než «riadiaci automat» *(a v tomto aj spočíva poslanie štátnosti, bez ohľadu na to, v koho záujmoch sa realizuje riadenie a koho záujmy sú potlačované celou jej silou)*, v porovnaní s tým nepodarkom, ktorý vznikol v kontinuálnej činnosti antistalinistov, počnúc N.S.Chruščovom a končiac mladoreformátormi v 1990-tych rokoch.

Jedna z príčin efektívnej štátnosti v ére stalinizmu spočívala v tom, že J.V.Stalin nebol karierista, ktorý by sa vo svojej činnosti orientoval podľa názorov vyššieho vedenia: ich názory samozrejme zohľadňoval, ale zaoberal sa vlastnou činnosťou. Zatiaľ čo karieristi, ktorí sa v tomto systéme vyskytovali tiež, ho zneužívali. Udeľovali zodpovednosť za vyložené nezmysly, ktoré nemali žiaden význam pre život spoločnosti, čo dnes slúži ako zámienka

[1] Ak vynecháme abstraktný humanizmus a mýty o *údajných „nepochopených génioch“* a nevinných obetiach, tak Jagoda a Ježov sa zodpovedali za zneužívanie represívnych orgánov, ktoré spôsobilo škodu štátu, socialistickému budovaniu i samotnej myšlienke socializmu; Bljucher sa zodpovedal za nepripravenosť vojsk k boju, ktorá bola zistená na Chalchin-Gole; Tuchačevský sa zodpovedal za to, že sa v ozbrojených zložkách viac venoval politikárčeniu, a nie ich včasným prezbrojením, ako si to vyžadovali funkcie Náčelníka výzbroje ČA a prvého zástupcu Národného komisariátu pre obranu, ktoré postupne zastával od r. 1934; generál Pavlov sa zodpovedal za svoju služobnú neschopnosť, výsledkom ktorej začiatkom vojny na línii hlavného útoku Wehrmachtu sa vojenské jednotky v jemu zverenom okruhu nenachádzali v stave bojovej pohotovosti *(hoci tam boli dokonca trvalo dislokované)*, a dokonca ani na tých pozíciách, kde mali byť podľa plánu a nariadenia Generálneho štábu zo dňa 18.06.1941, ktoré on nevyplnil.

k tomu, aby bol očierňovaný celý štátny systém ZSSR éry stalinizmu, poukazujúc na reálne fakty zúčtovania s rôznymi ľuďmi kvôli nevyplneným nezmyslom, zodpovednosť za ktoré bola na nich položená práve podliakmi alebo hlupákmi.

No ak budeme hovoriť o architektúre štruktúr — t.j. zostaneme v téme, ktorú otvoril samotný Tichonov, — a dáme to do súvisu s Plnou funkciou riadenia, tak architektúra štátnych štruktúr éry stalinizmu predbehla mravný a svetonázorový rozvoj spoločnosti o 100 až 150 rokov. Dokonca svojim fungovaním aj v spoločnosti takých, ktorí jej vzdorovali, dokázala svoju efektívnosť, predbiehajúc efektívnosťou riadenia všetky ostatné typy štátnosti tých čias, a ochránila národy nielen Sovietskeho Zväzu, ale aj celého sveta pred víťazstvom sionisticko-internacistickej svetovej revolúcie podľa receptu Marxa-Trockého a nastolením fašizujúceho pseudosocializmu v globálnom rozsahu.

Ďalej Tichonov pokračuje:

«Popritom život konkrétneho občana závisí od práce množstva riadiacich a vládnych orgánov, a načrtnúť ich model je nesmierne zložité. No ak toto nebude urobené aspoň v hrubých rysoch, formálne, ale viac-menej hodnoverne, tak všetky naše vládne (a nielen) pretriasačky budú *bez jasnej štruktúrnej stratégie* trvať do nekonečna, a aj tak bezvýsledne».

A z čoho ste tak usúdili, že ony sú «naše»? Naše vlády riadia v našich záujmoch a v riadení dosahujú výsledky zodpovedajúce našim záujmom. Veru, nie naše vlády, ale bábkové režimy antištátu riadia proti našim záujmom a zároveň dosahujú celkom konkrétne výsledky zodpovedajúce záujmom ich bábkarov. A to, čo pritom tárajú, má s ich činnosťou iba ten súvis, že dobromyseľné reči majú uspať spoločenskú iniciatívu, ktorej politickým

cieľom je skutočná realizácia našich celonárodných záujmov.

Keďže riadenie je vždy subjektívne, tak všetko to, čo z pohľadu jedných nie je výsledkom, alebo je negatívnym výsledkom, tak z pohľadu druhých môže byť práve tým výsledkom, ktorý mal byť dosiahnutý na začiatku nejakých opatrení. Preto otvárajúc otázku o nekonečných a zdanlivo bezvýsledných pretriasačkách, a pretriasačkách s negatívnym výsledkom, bolo by dobré preskúmať aj otázku toho, či sa doma a v zahraničí nenachádzajú také sily, pre ktoré by práve táto bezvýslednosť bola vytúženým výsledkom.

Odpoveď na ňu bude kladná, čo nás privedie k formulácii otázky o nevyhnutnosti vypracovania prostriedkov, ktoré umožnia ochrániť riadenie spoločnosti pred ich vmiešavaním sa.

Ale nie, táto problematika sa tiež obchádza v tichosti, a miesto toho sa prednášajú neurčité slová o architektúre štruktúr štátnej a inej moci:

«A preto by som povedal[1], že masová nespokojnosť by sa nemala prejavovať v požiadavke na zmenu vlády alebo odstúpenie jednotlivého vysokopostaveného úradníka, ale v požiadavke dozvedieť sa: *aký štát budujeme, aká vyzerá štruktúrna súčinnosť všetkých orgánov, aká je miera zodpovednosti za každú konkrétnu vec u každého konkrétneho riadiaceho prvku.*

Vychádzajúc z klasických požiadaviek na projektovanie veľkých systémov, musí byť vypracovaný taký teoretický model štátneho zriadenia, ktorý by čo najplnšie odrážal základné ústavné tézy a bázové ekonomické princípy».

Tu je na mieste si položiť ešte jednu otázku: *A ak sú «základné ústavné tézy a bázové ekonomické princípy» od začiatku objektívne chybné, a vytvoríte dokonalý štátny*

[1] A prečo ten podmieňovací spôsob, vyjadrujúci nemožnosť konania alebo nepripravenosť k nemu? Myslené: kto ti bráni, okrem teba samého?

mechanizmus na ich uvedenie do života, čo budete „spievať“ potom, keď toto dokonalé monštrum začne fungovať?

Nie je skôr celý problém v tom, že «základné ústavné tézy a bázové ekonomické princípy», do ktorých sa úsilím reformátorov nasilu vtláča štátny mechanizmus a systém spoločenských vzťahov v Rusku, odporujú ideálom ľudu, v dôsledku čoho vláda žije svojim životom, a ľud zasa svojim, pokým vládu načisto nezlikviduje, keďže tá ho ešte „neumorila“?

No aby bolo vidieť neadekvátnosť *spôsobov tvorby* receptov na ozdravenie štátnosti, ktoré odporúča Tichonov, treba najprv spoznať niektoré stránky života *(ešte nie Ľudskej)* spoločnosti, pred ktorou stojí úloha vychovať v sebe Ľudskosť.

Čo sa týka masových prejavov nespokojnosti, nikomu sa nedá rozkázať, ako sa má prejavovať: každý vyjadruje svoju nespokojnosť podľa miery svojho osobného rozvoja, chápania udalostí a možností vplývať na ich priebeh, a z tohto sa skladá štatistika samoľúbosti, ľahostajnosti a nespokojnosti. A táto štatistika má v sebe hlboké psychologické pozadie, nad ktorým sa analytici rôznych médií a vládnych štruktúr vôbec nechcú zamýšľať, hoci všetko potrebné by mali vedieť už z hodín stredoškolskej biológie.

2. Psychologické základy samoriadenia spoločnosti

Človek je časťou biosfére Zeme. Inými slovami, disponuje nielen tým, čo ho odlišuje od predstaviteľov všetkých ostatných druhov živých organizmov, ale aj tým, čo je všetkým ostatným druhom v zemskej biosfére vlastné. Ak si spomenieme na hodiny školskej biológie, a nazrieme do vlastnej psychiky, tak môžeme povedať, že informačno-algoritmické zabezpečenie správania človeka obsahuje:

- vrodené inštinkty a nepodmienené reflexy (jak na vnútrobunkovej a bunkovej úrovni, tak aj na úrovni tkanív, orgánov, systémov a celého organizmu) a tiež ich kultúrne nadstavby;
- kultúrne tradície, stojace nad inštinktmi, tvorené a podporované na základe sociálnej organizácie;
- vlastný rozum jednotlivca, ohraničený zmyslami a pamäťou;
- «intuícia všeobecne» — všetko, čo sa:
  - vynára z nevedomých úrovní psychiky jednotlivca,
  - prichádza k nemu z kolektívnej psychiky,
  - je plodom vonkajších mámení a posadnutosti, v inkvizítorskom zmysle slova;
- Božie vedenie v riečisku Prozreteľnosti (Zámeru), realizované na základe všetkého predchádzajúceho, s výnimkou pokušení a posadnutosti ako prejavov vonkajšieho preniknutia do cudzej psychiky napriek želaniu a vedomej vôli jej vlastníka.

V psychike každého jedinca sa môže vyskytovať, prípadne sa aj vyskytuje, všetko vyššie uvedené. Pritom niektorá

z vymenovaných zložiek si môže podriaďovať všetky ostatné spomenuté zložky v procese tvorby správania jednotlivca vo všetkých životných situáciách:

- ak je to prvá zložka *(inštinkty)*, daný jedinec je človekupodobným zvieraťom *(taká bola väčšina členov každého národného spoločenstva v minulosti)*. Ide o **zvierací typ režimu psychiky**;
- ak je to druhá zložka *(kultúrne tradície)*, daný jedinec je nositeľom **typu režimu psychiky «zombi»**, pretože sa vlastne chová ako biorobot naprogramovaný kultúrou *(taká je väčšina židov, a k tomuto typu organizácie psychiky sa dnes doťahuje väčšina obyvateľov Západu)*;

ak je to tretia alebo štvrtá zložka, tak jednotlivec je nositeľom **démonického typu režimu psychiky** (tým je takzvané «svetové zákulisie»: majitelia biblických kultov, lídri mondializmu, eurázijstva, vyšší hierarchovia scientológov, otvorení satanisti, a tiež mnohí politici, umelci, športovci, jogíni, mágovia a im podobné «znamenité osobnosti»).

Démonický typ režimu psychiky má dve modifikácie, zásadné pre život nositeľov každého z nich i celej spoločnosti:

- démonicko-korporatívny podtyp, na základe ktorého sa jednotlivec môže zúčastňovať korporatívnej činnosti: v určitých aspektoch ako podriadený, a v určitých aspektoch ako vedúci;
- a démonicko-individualistický podtyp, vylučujúci možnosť jeho spoluúčasti v kolektívnej činnosti *(stavajúci ho mimo spoločnosť)*, alebo postrkujúci

jednotlivca k tomu, aby zaujal pozíciu „nadčloveka“, ktorému sa musí zvyšná spoločnosť podriaďovať.

! ak je to piata zložka, tak sa jedná o **Ľudský typ režimu psychiky.** Ide o normu pre človeka, ktorá by mala byť dosahovaná v *tínedžerskom veku (ešte pred začiatkom pohlavného dozrievania a prebúdzania pohlavných inštinktov)* a mala by získať stabilitu *začiatkom mladosti*[1] *(pred zavŕšením procesu formovania organizmu)*, po čom by už mala stabilne charakterizovať organizáciu jeho psychiky v celom jeho ďalšom živote a vo všetkých okolnostiach, bez výnimky.

Povedané sa vzťahuje na predstaviteľov oboch pohlaví, hoci každý z typov režimu psychiky jak u mužov, tak u dievčat a žien má svoje osobitosti[2].

Ľudský typ režimu psychiky *(ako pojem aj ako životný jav)* si žiada jedno objasnenie, potrebné jak pre tých, ktorí sú presvedčení, že Boh neexistuje, tak aj pre tých, ktorí sú si istí, že Boh je: život človeka by normálne mal prebiehať v osobnom hĺbavom dialógu s Bohom o zmysle života a životných udalostiach. V tomto dialógu Boh dáva dôkaz svojej existencie každému Sám, primerane osudu daného človeka, primerane úrovni jeho osobného rozvoja, primerane problematike, ktorá ostáva nevyriešená v jeho živote a živote spoločnosti. Dôkazy Jeho existencie majú mravno-etický charakter a spočívajú v tom, že životné udalosti zodpovedajú povahe myšlienok a skrytých modlitieb, čím potvrdzujú

[1] V ruskom jazyku sa slovom „junosť“ *(mladosť)* označuje vekové obdobie medzi tínedžerským vekom a zrelosťou *(cca interval 17 až 23 rokov)*. Koncom mladosti sa završuje proces fyzického a pohlavného dozrievania organizmu. – pozn. prekl.

[2] Podrobnejšie o typoch režimu psychiky, osobitostiach a možnostiach každého z nich, viď práce Vnútorného Prediktora ZSSR — „Od antropoidnosti k Ľudskosti“, — „Princípy kádrovej politiky: štátu, «antištátu», spoločenskej iniciatívy“ *(v aktuálnom vydaní je v rámci Prílohy takmer celá)*; o procese formovania osobnosti a Ľudského typu režimu psychiky je kniha — „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“; o vzájomných súvislostiach medzi genetikou človeka a typmi režimov psychiky je kniha — „O rasových doktrínach: neuplatniteľné, no pravdepodobné“.

Všetky práce Vnútorného prediktora ZSSR, vrátane už spomínaných, sú dostupné na internetovej stránke www.vodaspb.ru *(v slovenskom a českom jazyku na stránke: http://leva-net.webnode.cz/prace-vp-sssr/)*, a tiež na kompaktných diskoch v zložení Informačnej bázy VP ZSSR.

objektívnu pravdovernosť človeka a dávajú mu zakúsiť aj plody nepravdovernosti, ktorej sa pevne drží napriek Zhora mu daným znameniam.

Ak je jedinec vnímavý a čestný sám k sebe, potom nebude popierať, že dostal odpoveď na svoj príhovor k Bohu v modlitbe.

Druhá vec je, či sa stotožní s danou Odpoveďou, alebo ju zavrhne, pretože odpoveď sa mu vôbec nemusí páčiť. Ak sa s ňou stotožní, tak sa život v jeho očiach stane krásnym a bude plynúť ako dialóg s Bohom, v ktorom je celkom prirodzené veriť a dôverovať Bohu. Nejde však o predmet viery v niečo neznáme a nedokázateľné, ale o predmet vnútornej etiky jednotlivca a Boha, je to vec jeho najhlbšieho vnútra, nezávislá od rituálov, kultúrnej tradície, propagandy, antipropagandy atď. Preto viera **v** Boha je následkom nedôvery k Bohu. Viera **v** Boha je v podstate druhom ateizmu[1].

Hierarchická usporiadanosť vyššie uvedených zložiek určuje aj *režim psychiky* jednotlivca. *Režim psychiky* predstavuje v aktuálnom kontexte významovú veličinu, t.j. toto slovné spojenie treba chápať ako jedno slovo, ktoré je nositeľom konkrétneho zmyslu.

U niektorých jedincov je hierarchické usporiadanie zložiek ich psychiky nemenné. Iní prechádzajú z jedného usporiadania k druhému, opakovane a zvratne, často aj viackrát za deň. Tretí sa menia jednosmerne a nezvratne. Normálnym osobným rozvojom pre človeka je rozvoj od prvej po piatu zložku *(*t.j. od zvieracieho režimu psychiky k Ľudskému*),* a piata sa má stať nezvratnou k začiatku mladosti *(k zavŕšeniu genetického programu vývoja*

[1] Veriť v Boha a veriť Bohu sú dve diametrálne odlišné veci. – pozn. prekl.

organizmu). V Ľudskom type režimu psychiky sa dosahuje ***pozitívna*** *emočná sebestačnosť osoby*, nezávislá od okolností, pretože Všedržiteľ sa nemýli, ale nemení to, čo sa deje s ľuďmi, kým sami ľudia nezmenia to, čo je v nich: mravnosť, myšlienky, zámery. A na základe tejto emočnej sebestačnosti sa životné okolnosti začínajú formovať priaznivo pre samotného človeka i tých, ktorých vzal pod svoju starostlivosť *(samozrejme ak jeho starostlivosti zámerne neodporujú)*.

Všetky znalosti, zručnosti, kvalifikácia a špecializácie sú len doplnkom k režimu psychiky. Vysoký profesionalizmus a talent môžu sprevádzať aj jedincov so zvieracím režimom psychiky, režimom psychiky zombi, démonickým režimom psychiky oboch modifikácií. Preto úroveň profesionalizmu a zručnosti v rôznych druhoch činnosti ešte nehovorí nič o tom, či sa jedinec už stal Človekom.

No absencia profesionalizmu a spôsobilosti v akejkoľvek spoločensky dôležitej pracovnej oblasti *jednoznačne hovorí* o tom, že jedinec sa ešte Človekom nestal[1].

Analytici sa napriek tomu tvária, akoby sa v škole biológiu vôbec neučili a nevedeli, že druh Homo Sapiens *(podobne ako aj ostatné druhy v biosfére planéty)* majú inštinkty, a že okrem toho je to jediný druh, ktorý je aj nositeľom *kultúry — t.j. geneticky neprenášanej informácie, ktorá sa z generácie na generáciu prenáša vďaka prúdom informácií, vytváraných ľuďmi v ich spoločenskom živote*, — ktorá v živote tohto druhu určuje ak aj nie všetko bez výnimky, tak minimálne kvalitu jeho života[2].

[1] To sa týka, napríklad, **Josifa Brodského**, idolu mnohých „elitárnych“ intelektuálov. Pre porovnanie: **A.S.Gribojedov** uspel ako diplomat, **A.P.Borodin** ako chemik, **N.A.Rimskij-Korsakov** ako námorník; **C.A.Kjui** ako vedec, inžinier-fortifikátor; dokonca aj **A.S.Puškin** nebol najhorším štátnym úradníkom Ruska, hoci na jeho úradnícku činnosť umenovedci-biografi zväčša zabudli.

[2] Zoológovia pri pozorovaní života opíc v ich prirodzenom prostredí dospeli k tomu, že populácie niektorých druhov opíc sa od seba odlišujú životnými zručnosťami, ktoré si odovzdávajú na základe «sociálnej organizácie» plemena.

Preto skôr, než začneme rozoberať princípy kádrovej politiky štátu, treba si najprv ujasniť, ktorým smerom by sa m a l a *(vo výsledku činnosti štátu)* posúvať štatistika prerozdelenia jednotlivcov tvoriacich spoločnosť na základe typov režimu psychiky:

- smerom k číselnej prevahe zvieracieho režimu psychiky, keď nad správaním väčšiny vládnu inštinkty, a vnútrospoločenská moc patrí démonom?
- smerom k číselnej prevahe zombi, keď nad správaním väčšiny vládnu normy naprogramovanej kultúry, a vnútrospoločenská moc stále patrí démonom?
- smerom k prevahe démonizmu, keď sa každý opája osvojenými možnosťami svojho tela a biopoľa, a démoni si navzájom konkurujú v sebautvrdzovaní sa, rozvážne dodržiavajúc určité pravidlá *korporatívnej* hry a potláčajúc démonov-individualistov kvôli tomu, aby nezničili planétu?
- smerom k Ľudskému režimu psychiky a vymiznutiu *(aspoň spoločensky podstatných prejavov)* všetkých ostatných typov režimu psychiky v dospelej populácii?

Zoológovia tento jav označili za «kultúru». Mimochodom, tejto téme sa venuje aj článok v novinách „Izvestia“ z 8. januára 2003 „Orangutany sú kultúrnym plemenom“ (zdroj: http://izvestia.ru/news/271439). Začína sa slovami:

«Počas 10-ročného výskumu, ktorý viedla medzinárodná skupina pod vedením Carela van Schaika z americkej Duke Univerzity, sa vyjasnilo, že u orangutanov, ktoré sú považované za jedného z príbuzných človeka, existuje kultúra. Samo osebe je to fajn. Dôležité je však niečo iné: história ľudskej kultúry je ešte staršia ako sa predpokladalo. Bolo odhalených 24 modelov správania orangutanov, ktoré sa odovzdávajú formou napodobňovania a sú priamym príznakom kultúry. Kultúrne správanie vzniklo pre 14 miliónmi rokov, keď sa orangutany sformovali ako samostatný druh.

Charles Darwin bol znalcom v oblasti evolúcie. Charles Darwin povedal: „Ak sa opica raz opije z Brandy, už sa ho nikdy viac nedotkne. A v tomto je opica podstatne múdrejšia než väčšina ľudí“. <...>

Jedným z príkladov kultúrneho správania orangutanov je používanie listov ako obrúskov a rukavíc. U antropoidných primátov existujú racionálne modely, keď pomocou palice zrážajú hmyz zo stromu a sú aj také modely, ktoré slúžia pre zábavu. Orangutany si vymysleli rituál: keď sa ukladajú na spanie, sfukujú z dlane neviditeľné predmety. Niektoré sa venujú športu: spúšťajú sa zo zvalených stromov ako zo šmýkačky a pri brzdení sa chytajú vetiev.

Dôvodom pre výskum sa stal ten fakt, že niektoré orangutany používajú pracovné nástroje, a iné ich do ruky neberú. „Spočiatku sme boli v rozpakoch, keď sme pochopili, čo vyplýva z našich údajov“, — hovorí van Schaik. Práca sa stala pokračovaním štúdia počiatkov kultúry u šimpanzov, ktoré tiež zabralo 10 rokov. Bolo odhalených 39 vzorov kultúrneho správania, vo výsledku kultúra primátov dostala datovanie na 7 miliónov rokov»

V závislosti od odpovede na túto otázku sa určujú aj princípy kádrovej politiky.

Tu si treba tiež uvedomiť, že v súčasnej civilizácii všetky menované typy režimu psychiky, *z ktorých nie všetky sú vhodné pre dospelý vek*, zodpovedajú vekovým periódam, keď si jedinec osvojuje určité možnosti jeho organizmu úmerne tomu, ako sa objavujú. Takto sa v správaní novorodenca prejavuje viac inštinktívneho a nepodmienene-reflexného. Keď trocha podrastie, začne si osvojovať hotové návyky zafixované v kultúre, napodobňovaním dospelých. Neskôr u neho začne prevládať vlastný rozum, a obhajuje si svoje právo nebyť ako ostatní, ovládať situácie a okolitých ľudí podľa svojej vôle. Po uplynutí ešte nejakého času sa vyjasňuje, že opora výlučne na podriadenie si okolitého sveta nestačí, pretože treba byť v súlade s Neohraničenosťou, a tu sa začína tvorivý rozvoj osoby v spoločnosti.

Takto sa automaticky rozvíja proces genetického programu *formovania Človeka v spoločnosti*, no v defektnej kultúre chorej spoločnosti môže byť tento proces predčasne prerušený v niektorom zo svojich štádií životnými okolnosťami, ktoré jednotlivec nedokázal prekonať vlastnými silami, v dôsledku čoho môže ako telesne dospelý človek zotrvávať v režime psychiky zvieraťa, zombi, démona, a nestať sa tak Človekom.

V kultúre zdravej spoločnosti by toto automatické rozvíjanie procesu *genetického programu formovania osobnosti* malo byť sprevádzané aj podporným a preventívnym procesom starostlivosti starších osôb o rozvoj mladších, čo by malo zaistiť vylúčenie možnosti zastavenia procesu formovania osobnosti vonkajšími

okolnosťami, na prekonanie ktorých nemusí mať jedinec dosť síl.

Starobylé civilizácie, ako aj „divosi“ žijúci dodnes, boli presvedčení, že proces formovania osobnosti, ktorá si osvojuje návyky sebeovládania, musí byť zavŕšený k 13. rokom veku dieťaťa. Len v takomto prípade sa jedinec pri vstupe do veku pohlavného dozrievania nestane otrokom vlastnej zmyselnosti, pretože inštinkty by už nemali vládnuť nad jeho správaním. A tak pri dosiahnutí veku iniciácie do dospelosti *(13 — 15 rokov v rôznych kultúrach)*, muselo dieťa ukázať v skúškach zasvätenia, že sa sformovalo ako *človek, v zmysle určenom jeho rodnou kultúrou*. Tí, ktorí tieto skúšky nezvládli, boli buď vyhnaní, alebo pokladaní za deti bez ohľadu na ich biologický vek.

Jedným z problémov súčasnej spoločnosti nie je to, že chýba definícia pojmu «Človek», ktorý treba potvrdiť v nejakých kvalifikačných skúškach po dosiahnutí tínedžerského veku; ale to, že nie sú určené charakteristiky, ktorými ak jedinec disponuje bez zjavných príznakov psychickej patológie *(podľa súčasných medicínskych štandardov)*, tak je stále nedoČlovekom, ktorý zaostal vo svojom vývoji, alebo sa v ňom odklonil do slepej uličky.

Práve v dôsledku tohto bezdôvodného prideľovania občianskej rovnoprávnosti paušálne všetkým sú možné mnohé zločiny; vrátane služobných, z ktorých najmasovejším je mazáctvo v ozbrojených zložkách, ktoré je kryté a občas aj podporované dôstojníckym zborom.

Pritom termín «sex-bomba» treba v mnohých historických okolnostiach chápať doslovne: zbraň hromadného ničenia, ktorej ničivý efekt môže siahať až stovky rokov do

budúcnosti *(Príkladmi takýchto sex-bômb boli biblická Ester, Malka — matka kniežaťa Vladimíra, krstiteľa Rusi)*.

Je to tak preto, lebo inštinkty druhu Homo Sapiens sú nastavené tak, aby zaistili maximálne tempá nárastu počtu obyvateľov. Pritom inštinkty ženy sú zamerané na starostlivosť o dieťa v prvých mesiacoch a rokoch jeho života, a na boj za „lepšie miesto pod slnkom“. A inštinkty muža sú orientované na potlačenie „zajačích“ programov správania typu *«našou úlohou nie je rodiť, preto zasunúť, vytiahnuť a utiecť!»* a na starostlivosť o ženu s deťmi. Toto stavia muža *(ak je nositeľom zvieracieho typu režimu psychiky)* do psychologickej závislosti od ženy[1] a dokáže ho to zmeniť na zbraň, prostredníctvom ktorej žena dosahuje „lepšie miesto pod slnkom“ pri konkurencii s inými *(sebe podobnými)* samičkami. V kultúre spoločnosti, kde zvierací režim psychiky svojou početnosťou prevažuje, sa považuje za vcelku normálne a prípustné, že všetko toto zvieraco-inštinktívne má aj svoje pokračovanie v kultúre a prejavuje sa v rôznych formách kultúrnych obalov: jedným z nich je móda, predovšetkým, ženská móda, vysoké krajčírstvo; a takisto špecificky *(väčšinou)* mužské vulgarizmy *(v Rusku „mat“)*[2].

V knihe „Žena v starovekom svete“ *(E.Vardiman, Moskva, «Nauka», r. 1990, str. 15)* je zobrazená reprodukcia skalnej kresby na tému života spoločnosti v matriarcháte, ktorá bola objavená v africkej jaskyni na území dnešného Alžírska: obr. 4.

[1] „Zajačie“ programy správania typu «našou úlohou nie je rodiť, preto zasunúť, vytiahnuť a utiecť!» pri prechode k režimu psychiky zombi alebo démon nemusia byť potláčané. V takom prípade sa osobná psychologická závislosť od konkrétnej ženy stráca, no emočná závislosť od pohlavných aktov a ich frekvencie môže zostať, tvoriac tak naďalej faktor, vytrhávajúci nositeľov režimu psychiky zombi a démon z relatívne nízkofrekvenčných procesov.

[2] Podrobnejšie o kultúrnych obaloch inštinktov viď knihu VP ZSSR „Od antropoidnosti k Ľudskosti“.

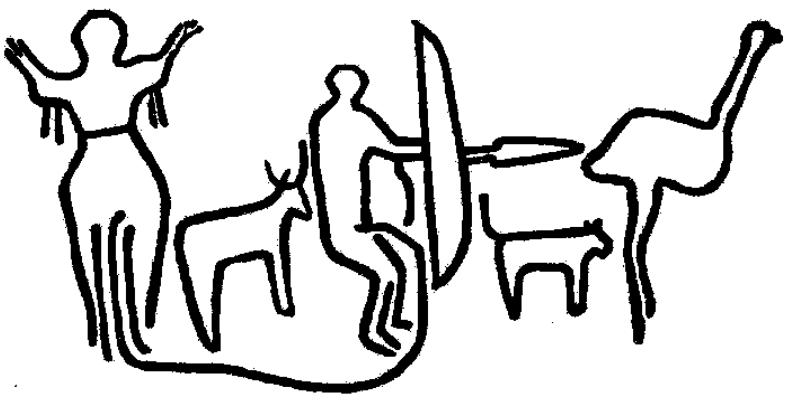

Obr. 4. Životná norma? alebo karikatúra «vagínokracie»?

Muž na love so štepom a štítom. Jeho žena „zabezpečuje tyl“. Zdalo by sa, že každý sa venuje svojim veciam. No dlhý kľukatý úd *muža — vlastníctva tejto ženy* — má ona vložený tam, kam patrí, a podobne ako potápačská hadica, či presnejšie kábel diaľkového ovládania robota, siaha od ženy až k miestu činnosti jej muža.

V komentári autora nazvanej knihy je k tomuto obrázku napísané:

«Zodvihnuté ruky ženy treba, nepochybne, chápať ako rituálne gesto: ženská podstata je zjavne spojená s magickou funkciou; žena nabáda vyššie sily k darovaniu bohatých loveckých revírov».

Je možné, že staroveký autor maľby sa naozaj snažil vyjadriť túto myšlienku o «prostredníctve ženy pred vyššími silami», no nie je vylúčené, že aj vtedy to bola iba karikatúra na «vagínokraciu», v ktorej „žena“ takmer vždy *(v priamej komunikácii aj na diaľku)* riadi „muža“ ako svojho biorobota; pričom ani ona nemusí byť «sama sebe paňou», ak sa nachádza v moci toho istého, čo panuje nad jej „mužom“.

V každom prípade, umenie je jeden zo spôsobov poznania a opisu Života, v dôsledku čoho je umelec schopný objektívne zobraziť aj to, čo presahuje rámec jeho vlastného chápania a dokonca protirečí jeho názorom. Ideu matriarchátu a vagínokracie na základe prevládania v spoločnosti zvieracieho režimu psychiky očividne nemožno vyjadriť lepšie, než ako to urobil ľuďmi zabudnutý autor uvedenej skalnej kresby.

Teraz to treba spojiť s úlohou „rodiny“ a „prvých dám“ v politickom živote súčasného sveta, ktorý sa tvári, že žije v zjavnom patriarcháte. Mnohé sa odhalí a začne byť viditeľné, ľahko vysvetliteľné a predvídateľné, akonáhle sa dá do súvisu s rôznymi typmi režimu psychiky • mužov, zastávajúcich štátne a iné funkcie, a • žien po ich boku *(mileniek, zákonných manželiek, vládnucich nad mužmi)*, ktoré pre zmenu velia svojim mužíčkom v domácom „politbyre“; alebo v druhom variante, • dospelých „detí“, ktoré psychologicky uviazli v rannom veku a rozkazujú *materiam, meniac tak život svojich matiek na peklo*; a tiež • «mamičkiných» synáčikov a dcéreniek, ktorí aj keď už nie sú malí, no aj tak zostali v detstve a vo všetkom sa podriaďujú svojim matkám, ktoré zmenili život svojich detí na nekonečné otroctvo.

Ak je žena nositeľkou zvieracieho typu režimu psychiky alebo démonického, tak si veľmi cení vzťahy založené na uvedenom princípe. Ak nad ním muž získa slobodu *(a prestane tak byť ovládateľný)*, je to pre ňu horšie, ako keby mal vedľajší pomer s inou ženou na rovnakých inštinktívno-démonických princípoch. Je to pre ňu životná tragédia, osudové zlyhanie atď. — až dovtedy, kým sa sama neoslobodí od diktátu inštinktov, stereotypov kultúry, vlastného démonizmu a posadnutosti.

Pre dospelých, ak sú ich vzťahy podmienené inštinktmi *(hoc aj vo forme kultúrnych obalov)*, je príťažlivá najmä samotná súlož, a tehotenstvo, ktoré po súloži môže nasledovať, je už vnímané ako sprievodný efekt a môže byť označené ako «neželané tehotenstvo». Preto je spoločnosť, v ktorej prevažujú neľudské typy režimov psychiky, znepokojená problémom „bezpečného sexu“, v ktorom je

povolené súložiť bez obmedzení a rizík, vrátane „rizika“ tehotenstva, ktoré je v prípade jeho «neželanosti» degradované takmer na úroveň infekcie prenášanej pohlavným stykom[1].

Pri Ľudskom režime psychiky, vďaka emočnej sebestačnosti jedinca *(nezávisle od pohlavia)*, sex prestáva byť prostriedkom emočného vybitia a dobitia sa, a cieľom každého pohlavného aktu je počatie Človeka — Božieho zástupcu na Zemi — a preto je sám osebe posvätným aktom, a *keďže je podmienený cieľom zrodenia a vychovania Človeka*, tak nemôže byť vykonávaný pri tanci v rytme „bezpečného sexu“, ohraničeného iba „túžbou“ po rozkoši, potenciou partnerov a ich voľným časom.

A preto pracovný *„oddych“* štátnych úradníkov a biznismenov vo forme *sexu mimo svojej rodiny* je jasným prejavom zvieracieho režimu psychiky alebo démonizmu.

Škandál v USA s Monicou Lewinskou[2] a prezidentom Clintonom ukázal, že v súčasnosti (r. 1999) na čele štátnosti USA stojí hovoriaci, civilizáciou vydrezúrovaný „opičiak“. Počas oficiálneho prejednávania sa hlavná pozornosť americkej spoločnosti sústredila na to, či Bill Clinton klamal pod prísahou alebo nie, hoci hlavný poučným momentom v tejto udalosti je to, či spoločnosť prizná právo nositeľom zvieracieho a démonického typu režimu psychiky obsadzovať vysoké štátne funkcie, alebo bude odhalenie tohto faktu považovať za dostatočný dôvod, aby odoprelo takémuto subjektu dôveru a právo zastávať vysoké štátne funkcie.

[1] Cynický názov jedného z filmov, oceneného na jednom z prestížnych filmových festivalov začiatkom 21. storočia: „Život, ako smrteľná choroba prenášaná pohlavnou cestou“.

[2] Mladučká stážistka v Bielom dome, ktorá buď zviedla prezidenta USA Billa Clintona, alebo ním sama bola zvedená. Ich vzťah sa stal predmetom prejednávania zo strany verejnosti, médií, štátu aj súdneho systému USA.

„Znepokojená verejnosť“ USA tak neodkryla podstatu otázky o rozdieloch medzi typmi režimov psychiky, pred ktorou stála Amerika, a mnohí dokonca považovali pútanie pozornosti Američanov k postrannému sexu prezidenta Clintona za politikárčenie, škodiace politickej bezpečnosti USA, pretože z ich uhla pohľadu nemali Clintonové sexuálne radovánky nijaký vzťah k plneniu jeho služobných povinností. Následkom takéhoto postoja k neodkrytému problému režimov psychiky, sa k nemu USA budú musieť vrátiť ešte raz v nejakej, možno, inej forme a presvedčiť sa, že nejde o zbytočnú malichernosť, ktorá by štátnym orgánom a verejnosti nestála za pozornosť.

V tom, že v Rusku je tento problém odkrytý, a v spoločnosti sa k nemu formuje určitý postoj, spočíva naša výhoda pri porovnaní Ruska s „vyspelým“ Západom.

No spoločnosť tvoria jednotlivci, ktorí sú nositeľmi rôznych typov režimu psychiky. Mnohí z nich kmitajú medzi jednotlivými typmi režimov psychiky, prebývajúc dlhšie alebo kratšie raz v jednom, raz v druhom nastrojení *(režime psychiky)*; určitá časť degraduje *(vrátane pod vplyvom závislosti od alkoholu, tabaku, narkotík, sexuálnej nenásytnosti a sexuálnych zvráteností, v čom sa tiež prejavuje štruktúra psychiky, analogická zvieraciemu režimu, iba s tým rozdielom, že miesto závislosti od inštinktov tu vzniká podriadenosť narkotikám a zvrátenostiam)*, a určitá časť nevratne napreduje smerom k Ľudskému režimu psychiky. Tým ako tvoria spoločnosť, tak všetci medzi sebou nejakým spôsobom reagujú, a táto vzájomná interakcia plodí prejavy, ktoré nie sú iba hmotné. K takýmto nehmotným prejavom patrí aj kolektívna psychika, vytváraná jednotlivcami súhrnne.

Existencia individuálneho *(t.j. patriaceho samotnej osobe)* vedomia a nevedomia je citeľná, a viac-menej pochopiteľná pre každého človeka[1]. No zložitejšie je to u ľudí s vnímaním a chápaním faktu objektívnej existencie kolektívneho nevedomia, a o to viac zmyslu ním nesenej informácie, pretože každý z ľudí nesie vo svojej psychike iba nejaký, vcelku malý fragment kolektívneho nevedomia, uvedomujúc si len jeho časť.

Napriek tomu, každá skupina ľudí *(dav, vrátane národa)* si v sebe nesie kolektívne nevedomie a riadi sa ním; v podstate si v sebe nesie informačné moduly s určitým konkrétnym významom, ktorých fragmenty sú rozptýlené v hierarchicky organizovanej psychike *(v zmysle konkrétnosti režimu psychiky v každom okamihu daného časového intervalu)* každého z rôznych ľudí tejto skupiny[2]. Tieto informačné moduly predurčujú proces samoriadenia kolektívu, pretože ľudia v danej skupine disponujú spoločnou, po prvé, kultúrou, a po druhé, spoločnými charakteristikami vyžarovania svojich biopolí. T.j. informačná výmena, ktorá tvorí podstatu procesov riadenia a samoriadenia, má v spoločnosti minimálne dvojúrovňový charakter a prebieha: 1) skrze biopole, a 2) skrze prostriedky kultúry *(cez rôzne druhy umenia, médiá, vedu a vzdelanie)*.

Kolektívne nevedomie, ak ho chápeme ako objektívny informačný proces, podlieha cielenému skenovaniu a analýze, keďže fragmenty informačných modulov sa tak či onak objavujú v rôznych kultúrnych dielach: od novinovo-

[1] Mnohí súhlasia s existenciou kolektívneho vedomia — «spoločenského vedomia» v tradičnej marxistickej terminológii, pod ktorým možno chápať celý súhrn informácií v spoločnosti, uvedomovaný všetkými jej občanmi. No takéto chápanie vlastne definuje «spoločenské vedomie» ako fikciu — termín, ktorý definuje objektívne neexistujúci jav.

[2] Pritom niektorý funkčne ucelený informačný modul nemusí byť celý obsiahnutý v psychike jedného človeka, ale môže byť rozptýlený svojimi fragmentmi v psychike množstva ľudí. V takom prípade je ako informačný celok nedostupný vedomému vnímaniu jedného človeka, no ak sa stretnú všetci jeho nositelia, a vydeliac jeho fragmenty vo svojej psychike ich vyjadria na vedomej úrovni, stane sa dostupným vedomému vnímaniu ako celok aj pre individuálne vedomie.

toaletnej publicistiky až po fundamentálne vedecké monografie, zrozumiteľné len pre autorov a zopár ich kolegov. Jeden človek alebo skupina analytikov dokážu systematicky skenovať *(po slovensky — prezerať, prehľadávať)* množstvá publikácií a vyjadrení rôznych ľudí na rôzne otázky, vyberajúc pritom podľa tematických kľúčov fragmenty funkčne ucelených informačných modulov, patriacich kolektívnemu nevedomiu. Presne tak isto aj činnosť a nečinnosť jednotlivcov a kolektívov v určitých situáciách, ktorá nie je spojená so zverejňovaním ich názorov, predstavuje frázy «jazyka života», podľa ktorých tiež môže byť odhalený zmysel toho, čo nesie ich kolektívne nevedomie.

Po analýze obsahu kolektívneho nevedomia *(stavu a existujúcich tendencií)*, naň možno prejaviť vplyv v *subjektívne* zvolenom smere jeho zmeny, sledujúc pritom určité ciele, ak je doň vložená informácia, ktorá objektívne zodpovedá: 1) cieľom a 2) *objektívnemu (a nie subjektívne rozpoznanému)* informačno-algoritmickému stavu spoločnosti. Takýto vplyv možno realizovať napriek dlhodobým životným záujmom väčšiny; napriek tomu, ako väčšina chápe a prejavuje svoje životné záujmy; realizovať ho však možno, kým ľudia nevedia, a *hlavne nechcú*, chrániť svoje kolektívne správanie pred vlastným kolektívnym nevedomým, a pred jeho agresívnym ovplyvňovaním od rôznych postranných síl.

A štátnosť je jedným z atribútov súčasnej spoločnosti, ktorý je zároveň faktorom systematického vplyvu na kolektívne nevedomie, pričom v mnohom je jeho výplodom z minulých čias.

Kolektívne nevedomie predstavuje svojho druhu informačné domino, už len v dôsledku objektívnosti

informácie vo Vesmíre. Každá myšlienka, vo väčšine svojich vyjadrení má svoj začiatok a koniec. Pred ňu sa ale môže postaviť[1] iná myšlienka, ktorú bude tá prvá rozvíjať; a rovnako sa môže nájsť ďalšia myšlienka, ktorá bude rozvíjať prvú. Pritom každá z nich môže patriť inému človeku. A existuje určitý „informačný magnetizmus“, o podstate ktorého v tejto knihe hovoriť nebudeme, no vďaka ktorému v informačnom domine kolektívneho nevedomia *(podobne ako v stolovej hre „domino“)* existujú možné a nemožné zhody začiatkov a koncov myšlienok. Rozdiel je iba v tom, že možné zhody *«koniec informačného modulu + jeho pokračovanie iným informačným modulom»* nie sú v informačnom domine jednoznačné. Okrem toho, nejednoznačnosť pokračovaní v informačnom domine je spôsobená aj tým, že v tejto spleti myšlienok a ich fragmentov sa naraz zúčastňuje veľa ľudí, vytláčajúcich svojimi myšlienkami myšlienky iných. Pritom na rozdiel od stolového domina, kde presne určená zostava hráčov tvorí iba jednu informačnú reťaz, tak v kolektívnom nevedomí sa naraz tvorí celé množstvo informačných výkladov[2], jak z ucelených myšlienok, tak aj útržkovitých, tvorených ľuďmi jak na úrovni biopoľovej jednoty *(vedomej i nevedomej)*, tak aj na úrovni kultúrnych prostriedkov. Niektoré informačné výklady môžu svoj koniec pripojiť na začiatok, čoho ilustráciou je známa riekanka: *«Pes jitrničku sežral, docela maličkou. Řezník ho za to zabil dřevěnou paličkou. I seběhli se psové a velký funus měl, na desce bramborové se tenhle nápis skvěl: Pes jitrničku sežral… atď.“»*. Keď je takto vytvorený cyklus zlého informačného výkladu kolektívneho

[1] Možno ju tam aj úmyselne vložiť.

[2] *(*Slovo „Výklad“ je v zmysle: vykladať fragmenty informácií do ucelenej významovej mozaiky*)*. Tento termín v danom kontexte poukazuje na to, že na rozdiel od reťazca domino kociek, informačný výklad má svoj vlastný smer čítania, t.j. reprodukcie informácie v ľudskom konaní.

nevedomia stabilný, tak môže pracovať v režime nekonečných infernálnych kruhov.

Každý cyklus informačného výkladu môže formovať relatívne málopočetná podmnožina ľudí, a procesy, ktoré v ňom prebiehajú, nestrhnú so sebou zvyšnú väčšinu, ak doň nebudú viesť otvorené vstupy pre konce cudzích myšlienok a otvorené výstupy, na ktoré budú môcť nadviazať cudzie začiatky a konce myšlienok. Prípadne otvorené vstupy-výstupy existujú, no v informačnom prostredí spoločnosti chýbajú potrebné informačné medzimoduly *(informačné mosty medzi daným informačným cyklom-reťazcom a inými hierarchicky do seba vloženými informačnými cyklami)*, ktoré by mohli prepojiť otvorené vstupy-výstupy so všetkými ostatnými informačnými výkladmi kolektívneho nevedomia.

Presne z tohto dôvodu utíchli demokratizačné reformy v Rusku: úzky okruh demokratizátorov; príliš vzdialení od roľníkov, robotníkov a ostatných pracujúcich, ktorých do konkrétnych vecí demokratizátorov nič nie je; demokratizátori sa tak varia vo vlastnej šťave, prejavujú svoj režim psychiky v racionálnom zápolení a iracionálnej šklbanici…

No môže sa stať, že nejaký informačný výklad, takisto formovaný pomerne malým počtom ľudí, obsahuje veľa vlastných zakončení, otvorených k pripojeniu cudzích začiatkov, a obsahuje aj vlastné odvetné pokračovania cudzích ukončených myšlienok a ich fragmentov *(analógom tohto sú v stolnom domine kocky-dubly[1], ležiace kolmo k reťazcu kociek)*. Takýto informačný výklad môže na seba naviazať každodennú činnosť takmer celej spoločnosti. A smerovanie spoločenského rozvoja, vlastné tomuto

[1] Na oboch stranách s rovnakým číslom, ktoré sa kladú vertikálne, kým ostatné horizontálne. – pozn. prekl.

výkladu informačných modulov v kolektívnom nevedomí, určí ďalší život spoločnosti. Mimo tohto procesu zostanú snáď len tí, ktorí sami sebe formujú do kruhu uzavreté informačné okovy, ktoré nemajú otvorené vstupy, a z ktorých nevedú ani otvorené výstupy pre začiatky a konce myšlienok zvyšnej väčšiny členov spoločnosti.

Môže sa stať, že v nejakom informačnom výklade je medzera a už len jediná dobrá myšlienka (slovo) postačí k tomu, aby sa stal blahodarným programom samoriadenia spoločenského rozvoja na základe kolektívneho nevedomia.

No môže sa stať aj to, že jediný neopatrný fragment myšlienky postačí k tomu, aby v kolektívnom nevedomí zaplnil medzeru v nejakom informačnom výklade, čím odštartuje činnosť nejakého programu samoriadenia spoločnosti, ktorá bude schopná zničiť plody mnohých tisícročí rozvoja kultúry.

Preto, nezabúdajúc na informačné domino kolektívneho nevedomia a jeho riadiaci vplyv na priebeh udalostí, človek musí byť pozorný dokonca vo vlastných útržkoch *náhodných* myšlienok, a nieto ešte v myšlienkových monológoch pred vlastným «Ja» alebo hlasných prejavoch na verejnosti v spoločnosti priateľov, či dokonca v médiách.

Aby sme nechodili stále dokola, tak duchovná kultúra spoločnosti, to je kultúra formovania informačných výkladov v kolektívnom nevedomí. Aká je duchovná kultúra, taký je aj život spoločnosti. Dnešný stav Ruska a dejiny jeho posledných niekoľkých storočí pri takomto pohľade na vec hovoria o prevahe zvrátenej a znečistenej duchovnej kultúry v každodennom živote, v čom sa odráža prevaha neľudských typov režimu psychiky. Mimochodom, toto sa vzťahuje aj k ostatným modifikáciám davo-„elitárnej“ kultúry v blízkom i vzdialenom zahraničí, i keď

tam sa jedná o inú problematiku. Kto nesúhlasí s týmto tvrdením o reálnej[1] duchovnosti Ruska, nech vyvráti slová apoštola Pavla: *«aj duch prorocký sa podriaďuje prorokom, lebo Boh nie je Bohom chaosu, ale harmónie. Tak tomu býva vo všetkých cirkvách u svätých»*.

Reálny stav krajiny nepopiera vysoké mravné ideály a zrnká pravdovernej duchovnosti ňou zachované pod hromadou smetia a zvrátenosti, je však vyjadrením samopaše, bezstarostnosti a nezodpovednosti popri existencii známych vysokých ideálov a ambícií realizovať ich v živote.

Kolektívne nevedomie je hierarchicky organizované: od rodiny a skupiny kolegov v práci až po národy a celé ľudstvo. Táto hierarchická organizovanosť prebieha v systéme vzájomných vložení, neustále meniacich svoju štruktúru a hierarchické usporiadanie. Je to podobné matrioške, no od reálnej matriošky sa to líši tým, že ak v kolektívnom nevedomí otvoríme najmenšiu „matriošku“, tak sa v nej môže objaviť ľubovoľná z väčších „matriošiek“ *(v ktorých je sama vložená)*[2] aj so všetkými ostatnými, pretože človek je časťou Vesmíru, ktorá v sebe odráža celú Objektívnu realitu v jej plnosti a celistvosti, no s rozdielnou úrovňou detailizácie jednotlivých fragmentov, čo aj predurčuje osobitosť videnia a chápania sveta každého jednotlivca i jeho vnútorný svet.

[1] V stáde paviánov sa reálne buduje hierarchia „osobností“ na základe toho, kto komu beztrestne ukazuje svoj úd. A tak aj ruský „mat“ (*vulgarizmy*): „Ja ťa je..m“; „Tebe j..e“; „Mám vás na háku“; „Vyskoč mi na ch..“ — je vtrhnutím stádovito-opičieho správania do spoločnosti tých, ktorým Zhora bolo dané byť Ľuďmi, Božími zástupcami na zemi. Opiciam nie je dané byť Ľuďmi; ruským ľuďom to dané je, a preto sa netreba znižovať na úroveň opíc.

Tí, ktorí by si chceli precvičiť svoj rasizmus voči Rusom v súvislosti s uvedenou vetou, tak, čisto len pre účel ich osvety, by mali vedieť, že podľa koranických textov bola určitá časť Judejcov zmenená Bohom na opice pre ich odpadlíctvo od Jeho Jediného Zákonu.

[2] Jav (fraktálovitosť), s ktorým možno v matematicko-algoritmickej podobe pracovať aj v Objektovo Orientovanom programovaní (Systém odvodzovania a dedičnosti tried objektov. Trieda objektu ako analógia matrice). – pozn. prekl.

Všetky typy režimu psychiky, ktoré existujú v spoločnosti, sa zúčastňujú tvorby kolektívneho nevedomia tejto spoločnosti, vďaka čomu majú vplyv na samoriadenie spoločnosti na základe jej kolektívneho nevedomia. **No každý z typov režimu psychiky, svojim vstupom do kolektívneho nevedomia spoločnosti, do neho vnáša len svoj typický svojráz, ktorý v kolektívnom nevedomí oddeľuje každý typ režimu psychiky od fragmentov kolektívneho nevedomia, ktoré boli vytvorené inými typmi režimu psychiky**. Pritom vďaka tomu, že všetci jednotlivci patria do jedného spoločného biologického druhu «Homo Sapiens», tak v kolektívnom nevedomí *(skladajúcom sa zo svojráznych fragmentov, tvorených nositeľmi jednotlivých režimov psychiky)* existujú **zdieľané oblasti** pamäte *(informačné masívy typu «common», cez ktoré sa zdieľa informácia medzi samostatne pracujúcimi programami a podprogramami vďaka tomu, že rôzne bežiace programy majú prístup k adrese zdieľanej pamäte. — to je analógia z oblasti programovania počítačových systémov)*. Presne tak je to aj s informačnými masívmi typu «common», vďaka ktorým patrí ľudstvo do biosfére Zeme.

Celé ľudstvo, každý národ, každá sociálna skupina nesie vo svojom kolektívnom nevedomí mohutné objemy rozmanitej informácie. Preto pri vstupe do tejto témy, ak sa v nej nechceme stratiť, bude treba sa obmedziť len na preskúmanie niektorých jej aspektov. V aktuálnej knihe preberieme len pomer frekvenčných charakteristík procesov v kolektívnom nevedomí, podmienených jednotlivými typmi režimu psychiky, čo aj predurčuje všeobecný charakter samoriadenia spoločnosti a jej skupín na základe prejavov kolektívneho nevedomia, rozdeľujúc správanie nositeľov každého typu režimu psychiky podľa frekvenčných

rozsahov, čo ich zároveň vyčleňuje z rôznych druhoch činnosti, ktoré sa stávajú dostupnými alebo nedostupnými každému z nich.

3. Prirodzený poriadok panovania

Ďalej budú nasledovať triviálne banality, ktoré však treba vidieť a chápať nielen v ich abstraktnej forme, ale aj v tom, ako sa prejavujú v procese spoločensko-historického rozvoja ľudstva a jeho národných a mnohonárodných spoločenstiev. No, skôr ako sa k nim dostaneme, urobíme jednu odbočku k definíciám termínov a pojmov.

* * *

Pripomenieme, že frekvencia je jednotka, ktorá je delená buď na dĺžku trvania jednej periódy kmitu, alebo na celú dĺžku neperiodického procesu *(považovaného za kmitavý proces)*, obsahujúceho len úplný cyklus jedného jediného kmitu:

f = 1/T; rozsah frekvencie = [f] = 1/[jednotka merania času].

Okrem toho, pri procesoch vysielania, prijímania a spracovania informácie, môže slovo «frekvencia» mať *(explicitne aj implicitne)* aj prívlastok «nosná» alebo «taktovacia». Rozdiel medzi nimi je nasledovný: **nosná frekvencia** je taká frekvencia, ktorá nesie kódové skupiny impulzov signálu *(kmitov)*, a **taktovacia frekvencia** je frekvencia, pomocou ktorej sa z postupnosti kmitov *(prijímaných na nosnej frekvencií)* realizuje výber rôznych kódových skupín. Inými slovami, taktovacia frekvencia pri vysielaní informácie na nosnej frekvencii riadi vytváranie signálu, a pri prijímaní informácie na nosnej frekvencií riadi vyberanie informácie zo signálu.

Preto ladenie televízora na nejaký televízny kanál je vlastne jeho ladením na nosnú frekvenciu, ktorá nesie signál. No aby sa obraz správne zobrazoval na obrazovke, musia

byť v televíznom prijímači správne nastavené dve taktovacie frekvencie: frekvencia riadkovania obrazu a obrazová frekvencia. Tieto dve frekvencie pri vysielaní v určitom systéme *(PAL, SECAM atď.)* bývajú zvyčajne nemenné pre všetky nosné frekvencie.

Obrazová frekvencia, to je frekvencia obnovovania obrazu *(t.j. každého snímaného záberu)*, väčšinou je to štandardná filmová frekvencia 24 obrázkov za sekundu[1]. Inými slovami, jedna sekunda televízneho signálu obsahuje všetku potrebnú informáciu na vytvorenie 24 po sebe idúcich obrázkov.

No každý takýto obraz sa skladá zo sekvencie «riadkov» *(vodorovných čiar)*, ktorých rozloženie nad sebou umožňuje vytvoriť na obrazovke celistvý obraz. Zvyčajne sa jedná o 625 riadkov na jeden záber. To znamená, že frekvencia riadkovania bude 1/((625×24) sek).

Ak sa obrazová frekvencia *(taktovacia frekvencia)* v televíznom prijímači odlišuje od obrazovej frekvencie stanice, ktorá vysiela televízny signál, tak samotné obrázky sa na televíznej obrazovke budú tvoriť správne, len budú „utekať“ hore alebo dole, v závislosti od toho, či prijímač mešká za obrazovou frekvenciou televízneho signálu alebo ju pri tvorbe obrázkov predbieha. No ak sa v televíznom prijímači odlišuje frekvencia riadkovania *(taktovacia frekvencia)* od frekvencie riadkovania signálu, tak nemožno zostaviť ani jeden obrázok, pretože dochádza k nesprávnemu vyberaniu informácie zo signálu, ktoré je potrebné na vytvorenie každého riadku, dohromady vytvárajúcich obraz.

Na starých typoch televízorov existovali špeciálne gombíky na dolaďovanie «obrazovej frekvencie» a «frekvencie riadkovania». Dnešné televízory si už dolaďujú frekvenčné parametre k televíznemu signálu automaticky,

[1] Pri norme PAL *(25 obr/sek)* a NTSC *(29.97 obr/sek)*. – pozn. prekl.

čím dávajú televíznemu divákovi možnosť nevedieť nič o kódovaní obrazu.

Ak chcete zvýšiť kvalitu obrazu, možno budete musieť vložiť signál do rozsahu s relatívne vyššou *(nosnou)* frekvenciou, než mal pôvodný rozsah. Takto, pri zachovaní obrazovej frekvencie 24 obrázkov za sekundu, možno kvalitu obrazu zvýšiť: • navýšením počtu riadkov v obraze, kvôli čomu je zároveň potrebné zvýšiť frekvenciu riadkovania; • a tiež zvýšením objemu informácií v každom riadku *(množstvom bodov v jednom riadku; množstvom úrovní kontrastu medzi bielou a čiernou; množstvom farebných odtieňov atď.)*[1]. Toto si môže vyžadovať prenos signálu do vyššieho rozsahu nosných frekvencií, pretože v pôvodnom rozsahu už nebudete vedieť umiestniť v časovom intervale 1 sek/(625×24) to množstvo kódových skupín, aké je potrebné pre správne zobrazenie obrazového riadku vo vysokej kvalite[2].

V Koncepcii Sociálnej Bezpečnosti s názvom „Voda Mŕtva“ sa nachádza nasledovné tvrdenie:

«Rezonančné a autooscilačné javy umožňujú vytvoriť podobnosť skúmaných potenciálnych stavov štruktúr Vesmíru v dvojkovej sústave kódovania informácie na základe párnych stavov zodpovedajúcich hodnotám 1 a 0 *(1 — rezonancia alebo autooscilácia, 0 — ich nepritomnosť)*, ako to poznáme v technických aplikáciách.

Informačný objem ľubovoľného vysokofrekvenčného rozsahu v tom istom časovom intervale je vždy väčší v porovnaní s nízkofrekvenčným. Z toho dôvodu, pozorovateľ, ktorý sa nachádza vo vysokofrekvenčnom

[1] Možnosť porovnať kvalitný obraz, v ktorom je zachytené veľké množstvo detailov, s menej kvalitným poskytuje aj dnešné televízne vysielanie. Ak robia interview s predstaviteľmi tajných služieb, alebo osobami, ktoré si želajú zostať inkognito, tak zobrazenie tváre sa pri spracovaní v štúdiu zmení na množstvo farebných štvorčekov: v podstate fragment obrazu obsahujúci tvár sa zobrazí v takej forme, akú by mal celý obraz pri štandarde televízneho vysielania s veľmi malým počtom riadkov v obraze a s malým množstvom bodov pozdĺž riadku.

Pri zlepšení kvality obrazu sa zase každý riadok súčasného záberu rozdelí na viacej tenších riadkov, a pozdĺž riadku sa umiestni väčšie množstvo rozdielnych *(farbou i kontrastom)* bodov.

[2] Práve kvôli nedostatočnému informačnému objemu rozsahov pre rozhlasové vysielanie na dlhých *(dĺžka vlny má rádovo tisíc metrov)*, stredných *(dĺžka vlny má rádovo stovky metrov)* a krátkych vlnách (dĺžka vlny rádovo desiatky metrov), sa televízne vysielanie vykonáva v rozsahu metrových a decimetrových vĺn. Ale keďže vlny v tomto rozsahu sa šíria priamočiaro, neohýbajú sa okolo povrchu zeme a neodrážajú od ionosféry, tak organizovanie televízneho vysielania na zemeguli si vyžaduje sieť opakovačov *(vysielačov preposielajúcich signál ďalej)*, vrátane satelitných.

rozsahu, môže zachytiť všetku informáciu z nízkofrekvenčného rozsahu; ale naopak to nejde, pretože nízkofrekvenčný pozorovateľ, nedokáže vo svojom frekvenčnom rozsahu preskúmať všetky kódové skupiny, ktoré prešli vysokofrekvenčným rozsahom počas rovnakého intervalu ich spoločného času. K tomu potrebuje vo svojom nízkofrekvenčnom rozsahu rozmiestniť všetky kódové skupiny vysokofrekvenčného rozsahu, čo si v nízkofrekvenčnom rozsahu vyžaduje oveľa viac času, než je čas ich priebehu vo vysokofrekvenčnom rozsahu.

Neviditeľným jemnohmotným svetom, o ktorých oddávna hovoria náboženstvá, podľa nášho chápania zodpovedajú vyššie frekvenčné rozsahy kolísania materie vo Vesmíre. V informačnej výmene hrá tiež dôležitú úlohu polarizácia *(smer)* vlnenia, nesúceho informáciu. Ortogonálny svet *(z hľadiska polarizácie)*, perpendikulárny k nášmu, je pre nás neviditeľný s výnimkou oblasti jeho pretínania s našim svetom; paralelný svet je pre nás viditeľný a môže byť súčasťou nášho sveta».

Všetko povedané v uvedenom úryvku z „Vody Mŕtvej“ sa týka nosných frekvencií. Nosné frekvencie patria do vyšších frekvenčných rozsahov oproti taktovacím frekvenciám. **Ďalej v aktuálnej knihe pôjde reč o nízkofrekvenčných (dlhotrvajúcich) a vysokofrekvenčných procesoch, pričom reč je o rozdelení podľa *taktovacích frekvencií, ktoré riadia prúdy informácie prenášanej na nosných frekvenciách*.** Každý takt *(dĺžka jednej periódy kmitu taktovacej frekvencie)* obsahuje množstvo periód kmitov nosnej frekvencie.

* * *

V súlade s definíciou frekvencie $f=1/T$, kde T predstavuje čas, charakterizujúci proces, tak krátko trvajúce neperiodické procesy patria do vyšších frekvenčných rozsahov, než dlhotrvajúce neperiodické procesy. A najdlhšie trvajúce procesy majú najnižšiu frekvenciu.

Ak sa pozrieme na život, tak vysokofrekvenčné procesy sú vložené do nízkofrekvenčných *(napr. ročný vegetačný*

cyklus je vložený do dlhšieho životného procesu mnohoročnej rastliny) alebo prebiehajú na pozadí nízkofrekvenčných, majúc s nimi *(viac či menej)* rozvinuté väzby. Vzhľadom na povedané, možno dlhotrvajúci vysokofrekvenčný proces v niektorých porovnávacích úlohách zaradiť do relatívne nízkofrekvenčného rozsahu, a to na základe určenia jeho frekvencie podľa jeho plného trvania, ktoré obopína viac než jednu periódu *(cyklus)* vysokofrekvenčného procesu. Preto ďalej pod *(relatívne)* nízkofrekvenčným procesom treba chápať buď proces s nízkou frekvenciou, určenou na základe jednej periódy cyklu, alebo dlhotrvajúci proces, obopínajúci viac než jeden cyklus relatívne vysokofrekvenčného procesu.

Predpokladajme, že nejaký jednotlivec svojou činnosťou podporuje určitý proces, pričom je zároveň nositeľom informácie patriacej inému procesu s vyššou frekvenciou. Vplyvom kolektívneho nevedomia sa v nejakej situácii aktivuje informácia patriaca do vysokofrekvenčného procesu. Ak v jeho psychike má vysokofrekvenčný proces vyššiu prioritu, než nízkofrekvenčný, tak jednotlivec vstúpi do vysokofrekvenčného procesu a prestane podporovať relatívne nízkofrekvenčný.

Toto môže mať rôzne následky v závislosti od parametrov nízkofrekvenčného procesu:

- relatívne nízkofrekvenčný proces sa môže rozpadnúť, ak je kriticky závislý od činnosti práve tohto jednotlivca;
- proces môže naďalej bežať, a jednotlivec sa po nejakom čase môže vrátiť k jeho podpore svojou činnosťou;

- proces môže naďalej bežať, a jednotlivec za ním časovo zaostane a nebude sa schopný doň vrátiť za žiadnych okolností;
- proces môže zmeniť svoj priebeh, v dôsledku skreslenia svojho doterajšieho priebehu v časovom intervale po tom, ako jednotlivec dal prednosť *(vedome alebo nevedome s ohľadom na následky)* podpore vysokofrekvenčnému procesu. Táto jeho zmena môže byť jak zvratná, tak aj nezvratná, v závislosti od charakteru procesu.

Logika uprednostnenia relatívne vysokofrekvenčných procesov môže mať nepodmienený charakter, a tento prípad má priamy vzťah k možnostiam nositeľov každého režimu psychiky vplývať na riadenie záležitostí v spoločnosti, t.j. vplývať na politiku štátu, antištátu *(svetového zákulisia ďalších mafióznych medzinárodných síl)* a akejkoľvek spoločenskej *(t.j. kolektívnej)* iniciatívy.

- Programy správania založené na inštinktoch a nepodmienených reflexoch, a tiež časť programov založených na podmienených reflexoch, tvoria *v živote celej spoločnosti* skupinu informačných modulov *(zabezpečujúcich správanie jednotlivca v spoločnom svete)* s najvyššou frekvenciou. Väčšina týchto programov nezasahuje priamo druhých jednotlivcov. A drvivá väčšina z nich, ak aj priamo ešte niekoho zasahuje *(napr. programy pohlavného správania)*, tak sa jedná o jednotlivcov, nie o masy ľudí: nie sú zasiahnuté sociálne skupiny, národné spoločenstvá, celé ľudstvo, hoci nepriamo môžu byť zasiahnutí mnohí.

! Tie programy správania, ktoré nie sú založené na inštinktoch a reflexoch, ale predstavujú tradičné normy kultúry spoločnosti, vrátane subkultúr, sa pri porovnaní s programami správania z prvej kategórie nachádzajú v rozsahu relatívne nižších frekvencií, a vo svojich prejavoch v správaní mnohé z nich obopínajú už nielen jednotlivcov, ale ich množstvá.

! Vlastný rozum, to je proces, ktorý *(v závislosti od záujmov jednotlivca)* môže spadať do rozsahu ešte nižších frekvencií, v ktorom dĺžka trvania procesov je ohraničená dĺžkou života jednotlivca. Adresátom procesov, plodených vlastným rozumom, môžu byť akokoľvek početné množstvá objektov a subjektov jak v prítomnosti, tak aj v budúcnosti *(hoc aj v predstavovanej si budúcnosti, ktorá sa za určitých podmienok môže stať reálnou)*.

! Podobne existujú aj procesy, ktorých dĺžka trvania obopína životy mnohých generácií, ktorých účelný priebeh je z generácie na generáciu podporovaný viac-menej širokými vrstvami spoločnosti, či už vedome alebo nevedomky.

Riadenie priebehu procesov však predpokladá vedomý a účelný postoj k podpore každého z týchto procesov svojou činnosťou, hoci k nemanažérskej účasti v nich môže dôjsť aj nevedomky, na základe automatizmov správania a *vlastného nedostatočného chápania týchto procesov*.

V štatistickom zmysle *logika bezpodmienečného uprednostnenia vysokofrekvenčných procesov pred relatívne nízkofrekvenčnými* odlišuje správanie

nositeľov vyššie uvedených typov režimu psychiky, a taktiež rozdeľuje a hierarchicky triedi fragmenty kolektívneho nevedomia, ktoré v spoločnosti plodia nositelia jednotlivých typov režimu psychiky.

Každé nutkanie inštinktov vytrháva nositeľa zvieracieho typu režimu psychiky z relatívne nízkofrekvenčného procesu, v dôsledku čoho, ak si nízkofrekvenčný proces vyžaduje neustálu aktívnu podporu jednotlivca, tak tento buď vypadáva z procesu, alebo ak proces závisí od činnosti tohto konkrétneho jednotlivca *(takto kedysi knieža Svjatoslav, uchvátený Malkou, kardinálne zmenil smerovanie rozvoja regionálnej civilizácie budúcej Rusi na viac ako 1000 rokov)*, tak sa rozpadá alebo mení svoj charakter.

Ak budeme hovoriť o vplyve alkoholu, tabaku, narkotík na psychickú činnosť jedinca, tak tie rozvracajú všetky ostatné režimy psychiky a umelo degradujú psychiku jedinca do zvieracieho režimu, ak porovnávame režimy psychiky na základe motivácie uprednostnenia a podľa príslušných frekvenčných charakteristík správania sa jednotlivca v relatívne nízkofrekvenčných procesoch; ešte výraznejšie sa to prejaví v prípade vzniku závislosti na uvedených prostriedkoch.

Pritom, v danom prípade sa pod aktívnou podporou procesu chápe nielen jasne viditeľná fyzická činnosť (napríklad kopanie kanálu), ale aj myšlienková a ďalšia duchovná činnosť, v ktorej sa určité vnútorné naladenie a koncentrácia jednotlivca na určité problémy, úlohy *(alebo odosobnenie sa od nich)* musí udržovať bez prerušenia *(alebo v prirodzených biorytmických cykloch spánok/bdenie, mesačných a ročných biorytmoch)* dlhší čas: dni, týždne,

mesiace, roky, desaťročia, celé *(vedomé)* účelovo zamerané obdobie života. Dĺžka potrebnej nepretržitej *(v uvedenom zmysle)* podpory procesu sa určuje v závislosti od jeho charakteru.

Ak proces patrí do kategórie takých, že si vyžaduje dlhodobé zachovávanie sebakontroly, nenarušenej umelými podnetmi a deformáciou prirodzeného *(pre biologický druh «Homo Sapiens»)* nastavenia parametrov fyziológie tela i ducha *(biopolí)*, tak ani jeden fajčiar alebo ten, kto si na občasných oslavách vypije symbolické „poldeci“ či pohár šampanského, a tým skôr milovníci piva *(pivo naše každodenné, daj nám dnes)* — nebudú schopní parametrami fyziológie svojho tela i ducha-biopoľa *(predovšetkým kvôli vysokej frekvencii kmitania[1] jeho parametrov vo vzťahu k dĺžke trvania procesu, o riadenie ktorého sa daný jedinec uchádza)* vstúpiť do riadenia takéhoto procesu. Okrem toho, všetky narkotiká ničia štruktúry mozgu, v ktorých prebiehajú procesy spracovania informácií.

Znamená to, že tí, čo fajčia, pijú *(hoc aj len príležitostne)* tvrdý alkohol[2], čo miesto vody pijú pivo a iné nízkoalkoholické nápoje deň čo deň a týždeň čo týždeň, ak sú pritom zamestnaní v štátnom riadení a vedení súkromných podnikov rôzneho rozsahu, — tak sú ako manažéri objektívne škodliví o to viac, čím dlhodobejšie projekty sa pokúšajú riadiť. A v každej sfére činnosti existuje kritická dĺžka trvania procesu, po uplynutí ktorej sa títo „manažéri“ stávajú rukojemníkmi okolností, ktoré nemajú pod kontrolou. Ale keďže práve oni *(manažéri)* sú tí, od výsledkov činnosti ktorých závisia životné okolnosti

[1] Televízna reklama priamo nabáda k posunu režimu psychiky jednotlivca do vysokofrekvenčného rozsahu: «Pivo „Zlatý sud“: treba sa stretávať častejšie!»

[2] Novoročný pohár šampanského si žiada 2.5 až 3 roky na vytriezvenie pri duchovnej činnosti na hranici osobných možností jednotlivca, ak je kritériom vyčerpanie obnoviteľných škôd na procesy spracovania informácie v jeho psychickej činnosti.

a život mnohých ľudí v spoločnosti, tak oni všetci *(ostatní)* sa tiež stávajú rukojemníkmi okolností, riadenie ktorých títo „manažéri“ buď nezvládli, alebo ich sami vytvorili, a to len kvôli fajčeniu, pitiu piva, pravidelným hostinám s alkoholom, deformujúcim fyziológiu ich tiel a biopolí, v dôsledku čoho sa skreslili alebo boli prerušené určité procesy spracovania manažérsky dôležitej informácie v ich psychike.

Sexuálne radovánky manažérov s tými, ktorí nezdieľajú ich myšlienky v profesionálnej oblasti, prejavujú na priebeh nimi riadených dlhodobých procesov rovnaký vysokofrekvenčný rušivý vplyv, ako aj fajčenie a pravidelné popíjanie. Deje sa tak preto, lebo informácia *(charakteristická pre tieto procesy)* pri vzájomnom spájaní biopolí sexuálnych partnerov v rámci súlože preniká do iných fragmentov kolektívneho nevedomia, ktoré je podporované už nie stúpencami manažérov, ale neutrálmi *(v zmysle: aj našim, aj vašim)* a protivníkmi. Pritom prienik informácie do cudzích alebo nepriateľských *(voči riadenému procesu)* fragmentov kolektívneho nevedomia predstavuje pre tieto fragmenty vstupný prúd informácie, v reakcii na ktorú môžu tieto cudzie fragmenty iniciovať alebo podporiť proces potlačenia alebo zničenia riadeného procesu.

Rovnako aj prostitútka, obsluhujúca hocikoho, kto sa k nej dostane *(z určitých kruhov)*, môže cez svoje biopolia preposielať informáciu *(charakteristickú pre proces)* kam sa len podarí, čo v drvivej väčšine prípadov neprinesie nič dobré. Okrem toho, aj sexuálny partner odovzdáva manažérovi cez svoje biopolia informáciu *(cudziu alebo nepriateľskú pre proces)*, čo tiež môže skresliť spracovanie informácie v jeho psychike a narušiť priebeh ním riadeného procesu, až po jeho úplný krach.

Preto, ak politickí oponenti alebo konkurenti v biznise majú sex so spoločným partnerom, tak pri analýze ich konfrontácie na úrovni kolektívneho nevedomia vlastne „hrajú“ jeden proti druhému s viac-menej „odkrytými kartami“ *(hoci si to neuvedomujú)*, a v ich činnosti majú vlastne skrat. Veľkosť im spôsobenej škody týmto skratom je daná mierou poškodenia ich vzájomnej informačno-algoritmickej izolácie skrze sex so spoločným partnerom.

Kolektívne popíjanie a fajčenie sa len máločím odlišuje od analogického individuálneho konania, keďže plodia kolektívne nevedomie na základe jednotnej deformácie geneticky normálneho nastavenia fyziológie tela a biopolí všetkých účastníkov. Rozdiel medzi kolektívnym a individuálnym konaním je len v tom, že v kolektívnej činnosti tohto druhu sa vzájomne prepájajú komponenty biopolí «krátkeho dosahu», a v individuálnej zase komponenty biopolí «ďalekého dosahu». Pritom, ak v tomto kolektíve sú stúpenci odlišných názorov, tak informácia preteká cez biopolia nevedno kam, analogicky ako pri sexuálnych radovánkach *partnerov s odlišnými názormi*. T.j. kolektívne pitie a kolektívne fajčenie môžu len prehĺbiť tú škodu, ktorú do riadiacej sféry vnáša individuálne pitie a fajčenie.

No reálne je situácia ešte horšia: **Nositelia zvieracieho typu režimu psychiky,** v psychike ktorých majú pri tvorbe línie ich správania najvyššiu prioritu nutkania inštinktov, *a tiež tí, ktorí sú kultúrou umelo stiahnutí do zvieracieho režimu psychiky fajčením, pitím tvrdého i mäkkého alkoholu, narkotikami,* nielenže **sú vytrhávaní zo sféry riadenia relatívne nízkofrekvenčných procesov prúdom všedných okolností,** ale dokonca sa nemôžu ani priblížiť k riadeniu niektorých procesov.

A posledné tvrdenie je oprávnené voči každého typu režimu psychiky, ktorý holduje logike bezpodmienečného uprednostnenia procesov s relatívne vyššou frekvenciou. Rozdiel medzi typmi režimov psychiky na základe tohto parametru je len vo frekvenčných rozsahoch, k riadeniu procesov v ktorých sa nositelia jednotlivých typov nemôžu ani len priblížiť, nie to ešte vstúpiť do ich riadenia.

Pri takomto pohľade na vec *(ktorý nemožno poprieť bez popretia samotných fyzikálnych zákonov zachovania a premeny matérie, energie, informácie)* takmer celý riadiaci korpus *(až na zriedkavé výnimky)* v o štátnej sfére a súkromnom podnikaní Ruska i Západu zneužíva svoje služobné postavenie, úradnú funkciu, fajčením, pitím, venovaním sa sexuálnym radovánkam s hocikým.

Následky toho si tak či tak musia nakoniec vyžrať prevažne tí, ktorých životné podmienky, a občas aj samotný život, závisia od kvality riadenia zabezpečovaného manažérmi. Preto väčšine ne-manažérov, pri hodnotení činnosti profesionálnych manažérov v oblasti štátneho riadenia a súkromného podnikania, zostávajú len najhrubšie vulgárne slová a kruté želania do budúcnosti.

Vulgárne slová *(kliatba)* a kruté želania do budúcnosti sú tiež objektívnou informáciou, ktorá sa ukladá v kolektívnom nevedomí. A tá, cez materiálne nosiče informácií typické pre ľudstvo *(biopolia, fyzický nositeľ/nosič)*, dobieha tých, ku ktorým je smerovaná *(keďže je adresná)*, a vykazuje objektívny vplyv primerane svojmu zmyslu, čo sa prejavuje v štatistike.

Preto ak niekto po svojom nástupe do riadiacej činnosti náhle spozoruje, že u neho samého alebo jeho blízkych vznikli problémy so zdravým alebo nejaké iné nepríjemnosti,

nech sa skúsi zamyslieť: Kam a ako „kormidluje“, aké procesy podporuje svojou činnosťou, a aké procesy potláča. Nech si spomenie na detstvo: *«Malý syn prišiel k otcovi, a spýtal sa: „Čo je to dobro? a čo je to zlo?“»* — zadaním práve týchto otázok začína vstup do riadenia.

Pokiaľ nenájde objektívne pravdivé *(spojené s konkrétnymi okolnosťami života spoločnosti (a nie neho samého))* odpovede na tieto otázky, tak sa jeho zdravotný stav a jeho blízkych bude zhoršovať až do ich úplného odchodu z bytia[1]. A platí to o to viac, ak v kultúre už našla svoj prejav alternatívna koncepcia riadenia spoločnosti, ktorá objektívne správnejšie odpovedá na otázky *«Čo je to dobro, a čo je to zlo?»*, než tá, ktorú svojou činnosťou podporujú *(tým skôr bezducho-automaticky na základe tradície)* manažéri, zažívajúci rôzne problémy a choroby.

Ďalším, nízkofrekvenčnejším v porovnaní so zvieracím typom režimu psychiky *(na základe frekvenčných parametrov rušivých vplyvov, ktoré nedokáže prekonať),* je typ režimu psychiky biorobot-zombi. V ňom programy správania, podmienené tradičnou kultúrou, disponujú oveľa vyššou prioritou, než programy založené na inštinktoch a reflexoch. Preto v tých dlhodobých procesoch, z ktorých sú nositelia zvieracieho režimu psychiky vytrhávaní nutkaniami inštinktov a automatickým odpracovávaním reflexných reakcií, alebo do ktorých nositelia zvieracieho režimu psychiky nedokážu ani vstúpiť, tak nositelia režimu psychiky biorobot-zombi, naprogramovaní kultúrou, sa v nich držia jednoducho preto, lebo v určitých situáciách ich psychika odmieta tie línie správania, s ktorými sa stotožňuje zvierací režim psychiky alebo režim psychiky znížený do

[1] Postsovietska ruská „elita“ nahromadila smutnú štatistiku tohto druhu.

zvieracieho fajčením, alkoholom, silnejšími narkotikami a psychotropnými prostriedkami.

Najrozšírenejšími spomedzi psychotropných prostriedkov sú rôzne „atraktívne sny“, dodávané televíziou a internetom priamo do obývačky, ktoré keď jalové subjekty uvoľnene alebo s vášňou sledujú, tak zabúdajú na to, že im je Zhora dané stať sa Ľuďmi, a vypadávajú z riadenia nízkofrekvenčných procesov, stávajúc sa obeťami tých, ktorí zneužívajú moc, vrátane aj nad ich psychikou.

Napriek tomu existujú situácie, v ktorých sú tradičné riadiace riešenia neefektívne. A v takýchto situáciách nositelia režimu psychiky zombi vypadávajú pri spracovaní informácie z relatívne nízkofrekvenčných procesov riadenia, pretože bezpodmienečné uprednostňovanie tradície pred riešením, ktoré tradíciu odmieta alebo jednoducho novým riešením, paralyzuje v ich psychike schopnosť myslieť a vypracovať netradičné riešenie, na základe ktorého by mohli aj naďalej podporovať priebeh procesu, keď už tradičné riešenia vedú proces ku krachu.

Tradičná starozávetno-talmudická kultúra judaizmu — *s jej zákazom opilstva (hoci podporuje striedme pravidelné pitie) a krutosťou k osobám porušujúcim starozávetno-talmudický Zákon a odpadlíkom od neho* — je kultúra reprodukcie režimu psychiky zombi z pokolenia na pokolenie.

V historicky reálnych podmienkach kultúrnych tradícií väčšiny národov biblickej civilizácie, v ktorých sa zakorenila tradícia alkoholizmu *(pitia s mierou aj bez miery)* vo forme automaticky sa rozumejúcej povinnej normy — jej programy umelého degradovania unášajú do

zvieracieho režimu psychiky ak nie všetkých, tak aspoň základnú masu obyvateľstva.

Pomer frekvenčných rozsahov stabilnej funkčnosti zvieracieho, degradovaného do zvieracieho režimu psychiky a režimu psychiky zombi je taký, že popíjajúci borci nemajú s „židomasonským sprisahaním“ žiadne šance na víťazstvo. V momente, keď si znova vypijú, vypadnú zo stavu, v ktorom je možný efektívny odpor voči realizácii „sprisahania“[1], a presnejšie povedané: keďže k uvedomeniu si nutnosti boja s „židomasonským sprisahaním“ prichádzajú v tradičnej pijanskej kultúre, tak vôbec nemôžu vojsť do stavu, pri ktorom by mohli konať v rovnakých frekvenčných rozsahoch, ako starozávetno-talmudickí zombi, nechávajúc im tak bez boja nízkofrekvenčný rozsah procesov riadenia, cez ktorý sa realizuje aj riadenie vysokofrekvenčných procesov, vložených v nízkofrekvenčných.

No ani vytriezvenie v rámci biblickej kultúry, napr. ak by oficiálna hierarchia Pravoslávia uznala učenie abstinentov — nasledovníkov brata Jána Samarského (Čurikova)[2] — za

[1] Opitý Vereščagin *(kolektívny obraz, s ktorým mnohí sympatizujú)*, hoci aj «úplatky neberie» *(a pávy sú odkiaľ?)* a «záleží mu na štáte», hrajúci na gitare ležiac na podlahe «Vaše blahorodie...», nie je pre „židomasonské sprisahanie“ žiadnym protivníkom, pretože kým vytriezvie a prejde ho „opica“, tak situácia sa môže zmeniť nezvratne vo vzťahu k jeho možnostiam ovplyvniť jej priebeh.

Prečo v r. 1961 letel Powers na špionážnom «Lockheed U-2» práve 1. mája? Aby ľuďom skazil sviatok? — Nie. Pretože plánovači operácií v USA vedeli, minimálne na úrovni kolektívneho nevedomia, že v ZSSR počas celoštátnych osláv aj po nich nebude viac ako polovica (jemne povedané) leteckej zostavy schopná zvládnuť predletové testy kvôli alkoholu a následkom jeho použitia. A to isté sa týka aj iných druhov ozbrojených síl *(v danom prípade PVO – protivzdušná obrana)*, v ktorých bojové velenie bolo deformované následkami alkoholu, dokonca aj keby do bojovej pohotovosti uviedli všetkých. A vtedy zostrelili nielen Powersa, ale aj svoje stíhačky. Smrť svojich pilotov vtedy vyššiemu veleniu objasnili nejakým nezmyslom a pred ľuďmi to utajili (akože sa nestala).

[2] Ján Samarský, pôvodne kresťan, ľudový vykladač Biblie z konca 19. až prvej tretiny 20. storočia (*zmizol bez stopy v GULAGu)*. Uznával celú pravoslávnu tradíciu okrem „prijímania pitím“, pretože trval na povinnosti kresťana viesť absolútne triezvy spôsob života. Tvrdil, že „prijímanie pitím“, typické pre cirkevnú tradíciu, je prekrútenie kresťanstva, pretože Ježiš bol nazír *(hebr. „zasvätený Bohu“)*, t.j. absolútny abstinent, tí nejedli ani len hrozno či sušené hrozienka. Vďaka činnosti brata Jána sa v Petrohrade a ďalších mestách začal proces vedomého otriezvovania ľudu, proti ktorému sa stavala oficiálna cirkev aj imperátorská štátnosť. Nikolaj II na jednu zo žiadostí brata Jána *(o obnovenie jeho besied o triezvosti)* uložil rezolúciu «nevidím nevyhnutnosť». O tejto rezolúcii brat Ján povedal, že ani Boh neuvidí nevyhnutnosť v Nikolajovi II, a hoci po r. 1917, vraj, tieto slová oľutoval, no dejiny sa odohrali presne podľa nich. Po roku 1917 bola cirkev „čurikovcov“ podobne, ako aj druhé komunistické kresťanské cirkvi, vystavená prenasledovaniu zo strany marxistov, ktorí sa snažili nanútiť svoju pseudokomunistickú dogmu ako jedinú pravdu, a po odchode brata Jána na druhý svet jeho cirkev zdegradovala na sektu, žijúcu minulosťou, reprodukujúcu režim psychiky novozávetných zombi z pokolenia na pokolenie.

To isté sa týka aj triezvosti staroobradníkov, žijúcich podľa biblických programov.

správne, nie je riešením problému boja s „židomasonským sprisahaním“. Háčik je v tom, že biblická tradícia obsahuje programy správania zombi-manažérov *(„rasy pánov“ — židov)* a programy správania zombi-robotníkov *(členov rôznych kanonických novozákonných cirkví, zvyčajne nazývaných „kresťanskými“ bez akéhokoľvek opodstatnenia v obsahu ich vierouky)*. Tieto programy sú navzájom zladené *majstrami v oblasti zaklínania sociálnych živlov* do takej miery, že všetci budú plniť svoje predurčené úlohy: starozávetno-talmudickí zombi budú vládnuť (ale nie riadiť), a novozávetní zombi budú makať v oblasti výroby a služieb.

Avšak zombi, žijúci podľa programov šariátu a historicky reálneho islamu do tohto systému nezapadajú, pretože normy koranickej kultúry odopierajú všetkým, bez výnimky, právo otupovať sa alkoholom a inými drogami, a tiež karhajú a zaväzujú likvidovať akékoľvek úžerníctvo, a najmä židovský monopol na korporatívne medzinárodné úžerníctvo, predpísané Bibliou, ktorý akceptujú všetky novozávetné cirkvi, ktoré časom zakázali úžerníctvo iba svojim nasledovníkom, ale nevykorenili zo života spoločnosti židovskú úžeru[1]. Toto je jedna z príčin, prečo je islam *(nielen koranický, ale dokonca aj historicky reálny, v ktorom sa mnohí, ktorí seba nazývajú moslimami, iba klaňajú modlitebnému koberčeku pri čítaní Koránu v nezrozumiteľnom im arabskom jazyku)* pre majiteľov biblickej doktríny nepriateľom № 1. O to nebezpečnejším nepriateľom je pre nich **koranický islam, t.j. slobodná a dobrovoľná účasť človeka na realizácii Božieho zámeru teraz i vždy.**

Bolo by však chybné si myslieť, že biblická kultúra, predstavujúca kultúru reprodukcie z pokolenia na pokolenie

[1] Pod úžerníctvom sa myslí akékoľvek úverové finančníctvo. – pozn. prekl.

režimu psychiky zombi, *a režimu psychiky zombi umelo degradovaného do zvieracieho režimu psychiky*, vznikla v dejinách prirodzene, sama od seba, len pod tlakom kolektívneho nevedomia. O to chybnejšie by bolo si myslieť, že v tejto lotrovine, brániacej potenciálnemu Človeku stať sa Človekom súcim, je stelesnený dobrý Boží Zámer. Vznikla a existuje v rámci Božieho dopustenia len dočasu, po uplynutí ktorého sa stane iba minulosťou, rozpoznanou ako omyl ľudstva.

Biblická kultúra je výplodom ľudského zámeru, vypočítavého uvažovania tých, ktorých neuspokojovali kultúrne tradície ďalekej minulosti, keď sa národné kultúry v rôznych regiónoch rozvíjali prevažne vo vzájomnej izolácii, a svojráznosť každej z n i c h *(v ich množstve)*, z pohľadu osnovateľov Biblického projektu, bránila zjednoteniu ľudstva pod jednu vládu[1]. V závere svojho uvažovania dospeli k myšlienke *studenej vojny* za zriadenie svojej neobmedzenej svetovlády. Hlavnou metódou tejto studenej vojny sa stala kultúrna spolupráca.

Vojna sa najprv viedla vo forme židovského medzinárodného úžerníckeho monopolu, a svet sa skrátka vykupoval od dôverčivých a hlúpych v globálnom merítku. Aby Učenie zanechané Kristom tejto agresii nebránilo, bolo rozhodnuté ho prispôsobiť potrebám jej realizácie, a preto bolo prekrútené. Potom národom — obetiam agresie — začali vnucovať jednotnú vierouku, ktorá mala v kolektívnom nevedomí každého z nich zabezpečiť vznik zdieľaných informačných masívov *(blokov typu «common», čo v preklade znamená «spoločný»)*, s vyššou hierarchickou dôležitosťou, než dovtedajšie národné tradície, ktoré však ich budú jednotne podriaďovať programom zombírovania

[1] Toto je vysvetlené v knihách Vnútorného Prediktora ZSSR *„Sinajský pochod“* (zaradené do zborníka „Intelektuálna pozícia“ № 1 (2), r. 1997) a *„Smutné dedičstvo Atlantídy“* („Trockizmus, to je «včera», no určite nie «zajtra»“).

židov, upravených Talmudom pre činnosť v novej dejinnej ére.

Realizácia Biblického projektu si v každom štádiu svojho priebehu *(za Mojžiša, ktorého misia bola zameraná na vykorenenie tejto lotroviny, ale bola židmi odvrhnutá; po Mojžišovi do Krista; po Kristovi do Nicejského koncilu, ktorý schválil kánony nového kultu; v ďalších etapách)* vyžadovala racionálnu, účelovo zameranú tvorivosť, ktorá bola nezlučiteľná s vtedajšími tradíciami; vyžadovala si tvorivé riadenie procesov zakladania a modifikácie kultov a tradícií v priebehu mnohých generácií. Toto všetko je činnosť, ktorá patrí do rozsahu ešte nižších frekvencií, než je pracovný frekvenčný rozsah nositeľov režimu psychiky zombi, v ktorom má dodržiavanie tradícií vyššiu prioritu než tvorivosť, schopná tradície zmeniť alebo ich vykoreniť.

V podstate celý Biblický projekt a celá história jeho uvádzania do života je históriou riadenia globálneho dejinného procesu nositeľmi démonického stroja psychiky, na základe ohraničeného chápania jednotlivcov i kolektívov majúcich účasť na riadení tohto projektu. Vďaka ohraničenosti chápania a ďalších možností každého jednotlivca a ich kolektívov *aj u démonického typu režimu psychiky existuje svoja hranica dĺžky trvania procesu (frekvenčná medza), za ktorou už démonizmus stráca schopnosť efektívne (vzhľadom na vybrané ciele) riadiť, zostávajúc tak obmedzene akcieschopným v relatívne vysokofrekvenčnejších rozsahoch.*

Ľudský typ režimu psychiky *(vo vyššie definovanom zmysle slova)* prejavuje svoju akcieschopnosť vo všetkých skúmaných frekvenčných rozsahoch, aj za ich hranicami, na základe hĺbavých dialógových vzťahov s Bohom, Tvorcom a Všedržiteľom.

Len pri démonickom a Ľudskom režime psychiky je jedinec v stave vedome a uvážlivo podporovať svojou činnosťou procesy, ktorých dĺžka trvania presahuje dĺžku jeho života. Ale iba Ľudský režim psychiky sa zúčastňuje na večnosti a vyjadruje jej mravno-etické a ostatné normy v časom ohraničenom živote.

V dôsledku takéhoto rozdelenia akcieschopnosti jednotlivých typov režimu psychiky do frekvenčných rozsahov, sú pravdepodobnostne predurčené aj prehry konfliktných situácií medzi skupinami nositeľov každého z typov:

- nositelia zvieracieho režimu psychiky a degradovaní prostriedkami kultúry do zvieracieho režimu psychiky (na základe frekvenčných parametrov) prehrávajú so všetkými;
- zombi, v psychike ktorých majú najvyššiu prioritu tradície kultúry, prehrávajú s nositeľmi démonického a Ľudského režimu psychiky;
- nositelia démonického režimu psychiky prehrávajú s nositeľmi Ľudského režimu psychiky.

V základe tejto pravdepodobnostne-štatistickej predurčenosti leží logika bezpodmienečného uprednostnenia účasti v procesoch s vyššou frekvenciou, charakteristická pre každý z typov režimu psychiky pri jeho porovnaní so všetkými ostatnými. Pod prehrou v konflikte sa tu rozumie neuskutočniteľnosť zadaných cieľov riadenia, ako aj strata stability dosiahnutého výsledku alebo jeho znehodnotenie po istom čase pri preskúmaní konfliktu v dostatočne širokom frekvenčnom rozsahu.

Keďže vysokofrekvenčnejší typ režimu psychiky *(na základe kritéria bezpodmienečného uprednostnenia)* nevidí

alebo skreslene chápe tie procesy, ktoré sa vyskytujú v rozsahu relatívne nízkych frekvencií, tak hoci dosiahne vytúžený výsledok, nemusí si všimnúť jeho sprievodné nízkofrekvenčné doplnky, kvôli čomu môže svoju reálnu a neodvratnú porážku v budúcnosti[1] vnímať ako nesporné víťazstvo, dosiahnuté už priamo teraz. Je to podobné, ako keď sa rybári, ktorí strávili celý deň na love v oceáne, vrátili večer domov, a zistili, že ich dedina bola zmytá vlnou tsunami — dlhou *(t.j. nízkofrekvenčnou voči spektru bežného vlnenia)* a na širom mori miernou vlnou, ktorú si nevšimli, keď prechádzala oblasťou kde práve lovili z oblasti vzdialeného podmorského zemetrasenia[2].

Štatisticky predurčeným dôsledkom takýchto prehier vysokofrekvenčnejších typov režimu psychiky s relatívne nízkofrekvenčnými typmi psychiky v konfliktných situáciách je vymiznutie vysokofrekvenčnejších typov režimu psychiky *(buď priamo počas konfliktu, alebo v dôsledku nimi vyvolaných následkov, z ktorých jedným môže byť prehodnotenie minulosti aj samotného konfliktu, spôsobiace prechod k inému, životaschopnejšiemu typu režimu psychiky)*. No pre dospelého jedinca to nie sú schody, po ktorých by mal stúpať nahor krok za krokom, ako to interpretujú stúpenci mnohoúrovňových systémov zasvätení, verejných i tajných.

Usporiadanosť typov režimu psychiky v uvedenom poradí vytvára ilúziu, že ide o stupne jednej a tej istej cesty pre vzostup spoločnosti. No kým okolnosť, *že nedospelá osoba vo svojom rozvoji od útleho veku po dospelosť postupne prechádza štádiami, v ktorých sa viac či menej prejavujú v jeho správaní (v rôznych vekových obdobiach) črty*

[1] Vo «vždy» *(čo je proces neohraničenej dĺžky)* je iný postoj k trvaniu ohraničených procesov, vysokofrekvenčných ku «vždy».

[2] Takéto prípady sa reálne odohrali v dejinách Japonska neraz.

všetkých menovaných typov režimu psychiky, možno považovať za normálnu, tak pre spoločnosť a celé ľudstvo takúto postupnú evolúciu normálnou nazvať nemožno. **Pre každú spoločnosť i celé ľudstvo je evolučná cesta civilizácie iba jedna: «zvierací režim psychiky ! Ľudský režim psychiky»**; no možný je aj odklon od tejto normálnej cesty rozvoja: «zvierací režim psychiky ! režim psychiky zombi-bioautomatu ! démonický režim psychiky ! záhuba civilizácie *(buď v dôsledku démonickej sebevraždy, alebo v dôsledku zatrhnutia Zhora smerovania do slepej uličky, čoho príkladom bola záhuba Atlantídy)*.

No z cesty do démonickej evolučnej slepej uličky, nie je nikdy neskoro zmeniť smer k Ľudskosti.

Z ľubovoľného stavu je možný vzlet k Ľudskému režimu psychiky, preskočiac všetky *medzistavy (v zmysle ich rozdelenia podľa frekvenčných rozsahov)*.

A tento vzlet zo zvieracieho režimu psychiky možno vykonať ešte ľahšie, než z režimu psychiky zombi alebo démonického, pretože v zvieracom režime psychiky je menej pút. V režime psychiky zombi sa diktát inštinktov iba potláča, nedochádza k oslobodeniu od neho. Démonický režim psychiky k potláčaniu inštinktov v určitých situáciách navyše pridáva aj prekonávanie kultúrnych tradícií a ďalších programov správania typických pre režim psychiky zombi. V dôsledku toho si režim psychiky zombi a démon v sebe nesú rôzne vnútorné osobné konflikty, od väčšiny ktorých je nositeľ zvieracieho režimu psychiky slobodný *(netýka sa to však osôb degradovaných do zvieracieho režimu umelými prostriedkami, čo k vnútornému napätiu démonov a zombi pridáva určité ďalšie vnútorné konflikty)*.

Vnútorná konfliktnosť u režimov psychiky zombi, démon a degradovaný do zvieracieho má u každého jednotlivca svoju osobitosť. Táto osobitosť vnútornej konfliktnosti vytvára problémy vo vzájomných vzťahoch jedincov v ich spoločenskom živote. To má za následok formovanie konfliktnej kolektívnej psychiky spoločnosti, v dôsledku čoho ani kolektívne nevedomie spoločnosti nedokáže udržovať v spoločnosti harmóniu. To je jednotlivcami vnímané ako konflikt osoby a spoločnosti. Tento konflikt má dve riešenia:

- buď vplyv na kolektívne nevedomie smerom k vyriešeniu jeho vnútornej konfliktnosti;
- alebo izolácia od spoločnosti, udržovanie s ňou „ozbrojenej neutrality“, čo si žiada načerpanie najrôznejších *(svojich vlastných)* možností, čo je v podstate bezperspektívny pokus nahradiť svojou osobou celé ľudstvo.

Druhá možnosť prevláda v spoločnosti Západu, ktorá opustiac stádovitosť *(jednotlivec je vlastníctvom plemena)*, charakteristickú nadvláde zvieracieho režimu psychiky, prešla ku kultu individualizmu. No práve tento kult individualizmu môže vytvoriť serióznu prekážku pre Západnú spoločnosť pri jej prechode k Ľudskému režimu psychiky a k súbornosti *(čo je typ kolektívneho nevedomia, ktorý ju sprevádza)*. Preto je priamy prechod zo zvieracieho režimu psychiky *(a umelo degradovaného do zvieracieho režimu)* k Ľudskému režimu psychiky, preskočiac zombi a démonický, pre spoločnosť najvhodnejší.

Taká je Objektívna realita, ak sa na ňu pozeráme triezvo a nazývame veci pravými menami, pamätajúc pritom na vzájomnú prepojenosť vecí. A nič nebráni, aby sa práve táto

cesta vedomého prechodu k Človeku stala pre Rusko a celé ľudstvo magistrálou rozvoja kultúry, systému výchovy a vzdelania, normou života spoločnosti.

4. Túžba po neprirodzenom

Teraz sa pozrieme na to, čo odporúčajú predstavitelia intelektuálnej „elity“ pre ukončenie dnešnej krízy rozvoja spoločnosti a pre nedopustenie degradácie krajiny a jej zániku. Vezmeme si časopis „Most“, № 25, r. 1999. Je v ňom zverejnený článok vedúceho Centra pre vývoj komplexných ekonomických programov „Modernizácia“, Jevgenija Giľba, s názvom „Technokracia musí navrhnúť kompetentných národných lídrov“. Článok obsahuje predslov:

«Existujú dva systémy znalostí o svete, a teda aj dva systémy vzdelávania. Prvý systém znalostí je určený pre široké masy. Druhý je pre úzky kruh, ktorého poslaním je riadiť.

Historicky možno pozorovať toto rozlíšenie vo všetkých typoch kultúr, ktorých vzdelávací systém je nám známy. Už v Starovekom Egypte *(odkiaľ aj vzišiel Biblický projekt vytvorenia neobmedzenej svetovej nadvlády na „elitárno“-nevoľníckom rasovom základe a monopole židov na medzinárodné úžernictvo; — naše spresnenie v citáte)* sa vzdelanie pre úradníkov a nižšie žrecké kasty výrazne líšilo od toho, do čoho bol zasväcovaný úzky kruh vyvolených, tvoriacich špičku žreckej kasty, a faraonovo okolie. V starovekej Mezopotámii vidíme podobné rozlíšenie. V starovekej Judei sa znalosti pre národ *(Tóra, Talmud a letopisy)* tiež veľmi odlišovali od znalostí, dosahovaných levitmi. Napokon, aj kresťanská cirkev počas svojho panovania nad umami stredovekej Európy mala tiež jednu pravdu pre ľud a radový klérus, a celkom inú pre zasvätených».

Tento úryvok je ukážkovým jak vo vzťahu k tomu, čo je v ňom povedané priamo, tak aj vo vzťahu k tomu, čo je v ňom zamlčané. Napriek tomu, v ľudskej histórii predstavuje nie menej dôležitú kategóriu už len preto, že odlišuje toto zamlčané, od všetkého uvedeného. V tomto predslove je takmer všetko pravda. No je tam aj úmyselná lož, na odhalenie ktorej je potrebné obrátiť pozornosť na niektoré do očí bijúce zvláštnosti.

Prvá: iba pri označení Egypta minulých čias je slovo «staroveký» písané veľkým počiatočným písmenom. Pri Judei a Mezopotámii je slovo «staroveký» písané malými písmenami. Prečo? — Pretože ide o symbolický rozdiel. Zvýraznenie starovekosti Egypta veľkým počiatočným písmenom je symbolom toho, že staroveký Egypt dodnes predstavuje okultnú metropolu *(hlavné mesto)* súčasnej biblickej civilizácie, ktorá predstavuje Biblickým projektom podmanenú kolóniu vládcov starovekého Egypta. Je tomu tak nezávisle od toho, či to Giľbo chápe alebo nie, a iba bezmyšlienkovite a automaticky *(v súlade s tradíciou)* píše «Staroveký Egypt» veľkými počiatočnými písmenami v oboch slovách.

Druhá: v súlade s normami používania slov ruského jazyka treba písať a hovoriť «možno pozorovať tento rozdiel», «vidíme podobný rozdiel». No Giľbo systematicky píše «rozlíšenie» miesto «rozdiel»[1], čo zmyslovo v danom kontexte nie je vhodné.

Ak budeme vychádzať z psychologického hľadiska, tak takéto javy nevznikajú ako nezmyselné chyby, ale buď preto, že sa jedinec nevedomky prerieknol o tom, o čom, *ako si je vedomý*, by hovoriť nemal; alebo preto, že nejaké slovo začínajú *zlomyseľne* systematicky používať v nevhodnom kontexte, aby sa tak rozmazal jeho zmysel, a v prirodzenom kontexte potom prestal byť chápaný adekvátne tomu, o čom ide reč. V mnohých situáciách sa prvá i druhá možnosť zhoduje: vtedy sa človek o niečom prerieka pod vplyvom úplne cieleného správania tej časti kolektívneho nevedomia spoločnosti, ktorej sa zúčastňuje.

Aby sme zistili, čo stojí za článkom J.Giľba, bude potrebné niektoré jeho fragmenty porovnať s historickou realitou

[1] V ruskom jazyku majú obe slová spoločný koreň: *razlíčie/različÉNie* (различие/различ-ЕН-ие). – pozn. prekl.

a odhaliť tie zamlčania, ktoré v jej kontexte nie sú nezmyselné. Giľbo píše:

«Zopakujem, nejedná sa o nejaké tajné vedomosti *(určené pre vyššie zasvätených do teórie a praxe riadenia: naše spresnenie kontextu)*, ale o určité videnie sveta, o schopnosť uvedomiť si a osvojiť tieto predstavy, použiť ich na budovanie efektívnej ekonomickej štruktúry ruskej spoločnosti».

Takže Giľbo vie, že vzdelanie „pre vyšších“ v ním menovaných kultúrach staroveku a väčšine ďalších, ktoré nespomenul, sa odlišovalo od vzdelania „pre všetkých“ nielen faktológiou predkladaných poznatkov *(Svet je zdieľaný všetkými, v dôsledku čoho sú aj fakty prevažne zdieľané)*, ale aj svetonázorovo, uhlom pohľadu na Svet, postojom k nemu *(a uhly pohľadu môžu byť rôzne, z jedných vidno horšie, z iných lepšie: viac a detailnejšie)*.

Pochopiteľne, v predslove nemohol *(a ani to nebolo potrebné)* vymenovať všetky kultúry, všetky regionálne civilizácie minulosti i súčasnosti, ktoré boli založené na takomto rozdelení vzdelávacieho systému: „všetci“ ho musia opúšťať ako nositelia jedného svetonázoru; a malá časť je „povolaná“ *(povolaná kým? — táto otázka zostala tiež zamlčaná)* stať sa vyššími manažérmi, nositeľmi iného svetonázoru. No spomenúť jedinú kultúru, do základov ktorej bol od začiatku vložený závet usilovať sa o vybudovanie spoločnosti, v ktorej bude *jednotný svetonázor pre všetkých bez výnimky*, a ktorého nositeľmi budú aj obyčajní robotníci, aj vyšší manažéri — potrebné bolo.

Taká kultúra na Zemi existuje. V jej základe leží už viac ako 1300 rokov (!!!) Korán. V Koráne sa opakovane karhá monopol na vedomosti, ktorý v podmienkach reálnych zákonov cenotvorby, fungujúcich v spoločnosti, umožňuje mať *(priamo aj nepriamo)* monopolne vysokú cenu za svoju

účasť v spoločenskom zjednotení profesionálnej práce. Napríklad, Súra 39 „Davy“ priamo poukazuje na okolnosť, že monopol na vedomosti je pokušením, pretože otvára možnosti k obohateniu sa na úkor strádajúcich a znevýhodnených, vrátane aj rozdelením vzdelávacieho systému na „pre všetkých“ a „nie pre všetkých“:

«50(49). A keď človeka postihne zlo, tak Nás vzýva. Potom, keď to zmeníme na milosť od Nás, tak hovorí: „Bolo mi to dané, lebo mám poznanie“. Nie, to je pokušenie, ale väčšina z nich to nevie!»[1]

To isté v preklade M.-N.O. Osmanova:

«Keď človeka postihne akékoľvek nešťastie, tak Nás vzýva. Keď My mu darujeme akúkoľvek milosť od Nás, tak hovorí: „Bolo mi to darované pre moje znalosti“. Nie, bola to skúška, no väčšina ľudí o tom nevie».

Súra 28 „Príbeh“ o tom istom ešte konkrétnejšie:

«78(78). Povedal: „To, čo je mi dané, je kvôli mojim znalostiam“. Azda „nevedel, že Alah[2] z minulých pokolení zahubil tých, ktorí boli silnejší od neho mocou a bohatší mamonou? A nebudú sa hriešnikov pýtať na ich hriechy!»

To isté v preklade M.-N.O. Osmanova:

«[Karun] odpovedal: „To, čo je mi dané, [dané mi] je za moje znalosti“. Vari nevedel, že Alah pred ním zahubil [celé] pokolenia, ktoré ho prevyšovali mocou a bohatstvom? Podobných hriešnikov dokonca ani vypočúvať nebudú [v Súdny deň].

Posledné sa týka aj Giľba osobne a jeho úvah na tému nutnosti zriadiť v RF systém vzdelávania «pre úzky kruh, ktorého poslaním je riadiť» *(kto, ako, na základe čoho určuje príslušnosť jednotlivca k tomuto „úzkemu kruhu“?)*. Práve tento systém sa od r. 1917 v Rusku cielene likviduje a bude nezvratne nahradený iným systémom vzdelávania, ktorým vyformovaný svetonázor umožní každému členovi spoločnosti *(narodenému bez Downovho syndrómu a podobnej patológie, brániacej normálnemu vývinu*

[1] Tu i na iných miestach, kde to nie je uvedené, sa Korán cituje z prekladu I.J.Kračkovského.

[2] Slovo «Alah» je arabský ekvivalent slova «Boh», preto sa netreba tváriť, že Alah nie je Boh, a Boh nie je Alah.

psychiky) vstupovať z vlastnej vôle do sféry riadenia, ak to bude potrebné[1].

Vedel to Giľbo v momente písania tohto článku? — Bol povinný to vedieť *(pretože šéfovanie Centru «Modernizácia» zaväzuje k profesionálnej kompetencii)* a vedel to. A príznaky toho sa nachádzajú aj v jeho článku:

«Rusko má šancu prejsť z kategórie krajín „tretieho sveta“ do kategórie popredných svetových mocností oveľa rýchlejšie, než urobilo opačnú evolúciu. Nevyhnutnou podmienkou k tomu je prekonanie tej odlišnosti od rozvinutých krajín, ktorá existuje v dnešnom Rusku a všetkých krajinách „tretieho sveta“: absencia kasty vládcov *(nositeľov riadiacich vedomostí a zručností z pokolenia na pokolenie, ktoré nie sú určené pre všetkých: naše spresnenie v citáte)*.

No dokonca aj v prípade rozpadu Ruska bude podobná kasta nepochybne užitočná v Petrohrade, ktorý sa stane centrom nového pobaltského štátu. Od toho, ako rýchlo bude táto kasta pripravená prevziať na seba realizáciu konceptuálnej moci, závisí aj termín, kedy sa začne nový vzostup Veľkého mesta».

V uvedenom fragmente je symbolickým práve termín «konceptuálna moc». Ten treba chápať dvojako: **1)** ako ten druh sociálnej moci, ktorý dáva spoločnosti ucelenú koncepciu života z pokolenia na pokolenie[2]; **2)** ako moc samotnej koncepcie nad spoločnosťou *(ako informačno-algoritmický vnútorný kostrový základ kultúry a opora pre všetku činnosť spoločnosti)*[3]. Tento termín nie je dielom

[1] T.j. dnešná kríza v Rusku je svojho druhu neutrálnym intervalom medzi dvoma epochami: z tej minulej, kde systém vzdelávania skutočných vládcov (znacharských klanov) sa kvalitatívne líšil od systému vzdelávania pre všetkých ostatných, a ich podriadenosť si zabezpečoval svetonázorovými defektmi, už Rusko vyšlo, pretože minulý systém stratil schopnosť produkovať akcieschopných manažérov; nový systém vzdelávania, garantujúci jednotný svetonázor a dostupnosť k moci každému v miere potreby pre spoločnosť, sa zatiaľ v spoločnosti iba šíri, a jeho absolventi ešte nezačali rozhodujúco vplývať na sféru riadenia.

[2] Moc konkrétnych ľudí, ktorých osobné kvality umožňujú rozpoznať možnosti, zvoliť ciele, nájsť a vypracovať spôsoby a prostriedky na dosiahnutie nimi slobodne zvolených cieľov, všetko to vštepiť do algoritmiky kolektívnej psychiky spoločnosti, a tiež do mechanizmov štátnosti.

[3] Isteže, v biosfére existujú aj organizmy bez kostry — bezstavovce (napr. medúzy), no všetky vyššie biologické druhy na Zemi majú svoju vnútornú kostru. Ak kostra zmäkne do stavu chrupky alebo celkom zmizne, tak akýkoľvek vysoko-organizovaný organizmus zahynie. Plod vyšších druhov vo svojom vývoji tiež prechádza dvomi štádiami: embryo najprv žije bez kostry, a potom sa u neho začína formovanie skeletu. Ak bude vývoj skeletu narušený alebo vylúčený z genetického programu, tak sa narodí mrzák, možno aj neschopný života. V rozvoji kultúry civilizácie, podobne ako v rozvoji embryí vyšších druhov žijúcich v zemskej biosfére, tiež existuje historická hranica, za ktorou sa „bezskeletná“ existencia stáva samovraždnou pre tie skupiny ľudí, ktoré sa pokúšajú vyvliecť z nutnosti získania konceptuálnej moci a slobodnej sebadisciplíny, zodpovedajúcej nimi zvolenej a rozvíjanej koncepcii. A existujú aj sily, ktoré cieľavedome bránia formovaniu svetonázorového „skeletu“.

vedeckých bádaní Giľba. On ho vyčítal z kníh Vnútorného Prediktora ZSSR, v ktorých je jav konceptuálnej moci definovaný ako termín z pohľadu Dostatočne všeobecnej teórie riadenia. Vnútorný Prediktor ZSSR *(kolektívna spoločenská iniciatíva)* už realizuje konceptuálnu moc, čo nemožno nevidieť a nechápať z jeho prác.

Konceptuálna moc bola realizovaná aj v staroveku v tom type kultúry, ktorý sa tak zapáčil Giľbovi kvôli tomu, že je v ňom spoločnosť rozdelená na ich „blahorodia, excelencie, svätosti“ — t.j. „elitu“, ku ktorej radí aj seba, a na „elite“ podriadený pracovný dobytok, od ktorého sa Giľbo, a mnohí ďalší uchádzači o rôzne „ich excelencie“, v tichosti dištancujú. No historicky reálne medzi zamlčanými leží v davo-„elitárnej“ spoločnosti aj ten fakt, že neexistuje iba jedna „elita“, ale hierarchia mnohých „elít“. A z každého stupňa tejto hierarchie sú všetci nižší *(čo sami seba pokladajú za nejakú „elitu“)* vnímaní ako pracovný dobytok, nech by sa robili ako dôležití, a usilovali sa nafúknuť ich reálny status, ktorý pre nich predurčila konceptuálna moc davo-„elitárnej“ spoločnosti.

Presne tak aj Giľbo v tomto systéme patrí k nejakému oddielu pracovného dobytka, pričom nezmyselne rebelujúcemu oddielu, čo sa majiteľmi systému trestá. Rebélia Giľba sa prejavuje, napríklad, v tom, že v tomto systéme niet miesta pre termín «konceptuálna moc»; a nezmyselnosť rebélie je zasa v tom, že Giľbo sa chopil cudzieho *(pre systém)* termínu kvôli tomu, aby vytvoril novú „elitu“, akcieschopnejšiu než bola predchádzajúca, a uchoval tým davo-„elitarismus“, „elitárno“-nevoľnícky režim, v nejakej novej forme.

Konceptuálna moc sa v davo-„elitárnych“ sociálnych systémoch realizuje na základe zasvätení, prevažne

v uzavretých klanoch. Na vypracovanie a používanie príslušného terminologického aparátu existuje zákaz vyšších „elitárnych“ skupín v kolektívnom nevedomí. A ne-„elitárna“ väčšina spoločnosti jednoducho nemala v minulosti voľný čas k tomu, aby mohla prehodnotiť existenciu svojej spoločnosti a celého ľudstva, a prejsť k inému svetonázoru, na základe ktorého by bol vyvinutý adekvátny terminologický aparát, umožňujúci prejsť spoločnosti na novú kvalitu svojej existencie.

Tento systémový zákaz terminológie je podmienený jak vnútorným strachom davu *(„elita“ je tiež davom, len vzdelanejším od prostého ľudu)* z autokracie konceptuálnej moci a jej nepodriadenosti nikomu v spoločnosti, tak aj strachom *(*vyššej*)* „elity“ zo straty svojho monopolu na znalosti a m o c, ktorý jej umožňuje ťažiť *(priamo aj nepriamo)* monopolne vysokú cenu za svoju účasť v spoločenskom zjednotení profesionálnej práce[1]. Poslednú vetu treba objasniť: ak v spoločnosti neexistuje jednoznačne chápaný terminologický aparát, tak sa ani nedá prerieknuť o tom, čo by bolo možné opísať pomocou tohto terminologického aparátu: chýbajú slová, symboly, a občas aj obrazy. Absencia terminologického aparátu — *v rozvinutom systéme mnohovýznamových inotajov, jednoznačne chápaných len pri osvojení si kľúčov; v rozvinutom systéme neformálneho odovzdávania praktických zručností* — je jedným z prostriedkov ochrany[2] pred všetkými tými „tajnými“ znalosťami, ktoré vo svojom

[1] O tom sa hovorilo v Koráne ešte pred 1300 rokmi, no nevnímali to.

[2] Nie je uvedené, koho sa týkala ochrana pred „tajnými“ znalosťami (pomocou absencie terminológie). Pravdepodobne, samotných starovekých manažérov, pretože takto sa neformálne naučili určité zručnosti, vedeli ich používať v praxi, ale nevedeli to vyjadriť formou presných termínov *(zhrnúť do teórie, ktorá by mohla byť jednoznačne chápaná a osvojovaná druhými)*, iba intuitívne, na príkladoch a podobenstvách. Osvojenie praktických zručností tak predpokladalo mať učiteľa/guru a u žiaka schopnosť sa vcítiť do problematiky. Nebolo možné si osvojiť tieto zručnosti samostatne z kníh, nehrozil teda „únik znalostí“ – pozn. prekl.

kolektívnom nevedomí niesli kasty vyšších správcov *(a nie vládcov, ako píše Giľbo)*, manažérov v starovekom svete.

Akonáhle sa v spoločnosti objaví terminológia, tak zachovanie tajomstva na týchto princípoch sa stáva nemožným, pretože aj nič nechápajúce papagáje a zombi-magnetofóny budú v spoločnosti šíriť predtým tajné znalosti, reprodukovať niekde nejako vypočuté slová. A hoci sami zmysel slov nechápu, no začujú ich tí, ktorí pochopia, o čom ide reč. A to so sebou prináša kvalitatívnu zmenu existencie spoločnosti.

Giľbo, zostávajúc stúpencom davo-„elitárnej“ štruktúry spoločnosti a používajúc terminologický aparát, ktorý garantuje jednoznačnosť chápania povedaného a prečítaného všetkými, odporúča neodkladne[1] vychovať kastu manažérov, ktorých svetonázor by ich odlišoval od všetkých ostatných. A ak by nebol stúpencom davo-„elitarizmu“ v dôsledku „elitárneho“ démonizmu, tak by vo svojom článku spomenul Korán, ideály koranickej kultúry, podľa ktorej musí byť spoločnosť svetonázorovo jednotná, a teda nerozdelená na dav a „elitu“, a podporil by svojou činnosťou kolektívnu spoločenskú iniciatívu, dnes nazvanú Vnútorný Prediktor ZSSR, ktorá sa rozvíja smerom k naplneniu koranických ideálov života spoločnosti ako Kráľovstva Božieho na Zemi *(no v takom prípade by jeho článok nebol zverejnený v časopise pre riadiace „elity“)*.

[1] «Organizácia výberu kádrov a procesu zasvätenia si pri tejto stratégii bude vyžadovať veľké organizačné, finančné a materiálne zdroje. Takáto zmena stratégie rozvoja by mohla skrátiť čas formovania novej kasty vládcov na menej ako desaťročie. Ich príchod na scénu aktuálneho politického života v roku 2004 by mohol dať rázny impulz ku zmene situácie», — píše v článku Giľbo.

S týmto možno spojiť nasledovnú vec: formovaním globálnej kasty vyšších manažérov na rovnakých princípoch, alternatívnej k národným a medzinárodným biblickým kastám, ktoré stratili akcieschopnosť, sa už dávno zaoberá Scientologická cirkev vo všetkých krajinách sveta.

Napriek tomu, bez zmienky o scientológoch ako protivníkoch a konkurentoch, bez kladenia otázok o alternatíve k ním, Giľbo píše:

«Tento proces sa musí začať dnes, každopádne, najneskôr do konca roku 1999. Kto nestihol, ten zmeškal».

Týmito slovami končí svoj článok, nerozumejúc tomu, že sám už zmeškal, čo by mu malo byť jasné aj zo života, a z kníh Vnútorného Prediktora ZSSR, odkiaľ vyčítal termín «konceptuálna moc».

Uvedený článok predstavuje veľmi výraznú ilustráciu toho, ako nositelia režimu psychiky zombi a „elitárno“-démonického režimu psychiky robia to, čomu dobre nerozumejú, následkom čoho sami maria možnosti realizácie toho, o čo sa snažia, a čistia tak cestu a priestor dielam iných.

A príčina toho nie je v tom, že Giľbo niečo nepochopil pri čítaní kníh Vnútorného Prediktora ZSSR: tie možno pochopiť jednoznačne *na základe ovládania gramatiky ruského jazyka*; ale to, čo sa z nich stáva zrejmé, nie je vždy a pre všetkých čitateľov mravne prijateľné. Mravná neprijateľnosť Koncepcie Spoločenskej Bezpečnosti, zameranej na prechod k spoločnosti, v ktorej je Ľudský režim psychiky *(vo vyššie definovanom zmysle slova)* normou, predstavuje neprekonateľnú prekážku pre opustenie defektného svetonázoru (každý na svoj spôsob) „pre vládnucu elitu“ alebo „pre dav“, poukázaním na fakt rozdielnosti ktorých začal svoj článok J.Giľbo.

5. Všeobecne o svetonázore a jeho základe

Ľudský typ režimu psychiky okrem toho, *že svojou funkčnosťou obopína najširší frekvenčný rozsah: od tých najrýchlejších procesov až po procesy, ktorých trvanie presahuje dĺžku života dnešnej civilizácie*, obsahuje špecifický svetonázor, ktorý nie je možný alebo celkom *(t.j. ohraničene)* funkčný v druhých typoch režimu psychiky. Inými slovami, Ľudský typ režimu psychiky nie je možný bez konkrétneho svetonázoru, pretože by to bol pokus o jeho realizáciu bez informačno-algoritmického „vnútorného skeletu“.

Vedomá a premyslená činnosť človeka je vyjadrením jeho svetonázoru, cez prizmu ktorého sa lámu všetky prúdy vstupnej informácie *(prinášanej telesnými a biopoľovými zmyslovými orgánmi)* a informácie vynárajúcej sa z pamäte *(dávanej do súvisu so vstupným tokom informácií)*.

Preto, ak príde reč na svetonázor nejakého človeka, tak sa tým v podstate myslí, že je treba zistiť parametre tejto «prizmy», bez samotného prístupu do nej *(druhému do duše nevidíš)*, len na základe pozorovania vstupných a výstupných procesov tejto «prizmy». V 20. storočí v kybernetike[1] dostala takáto úloha názov „problematika «čiernej skrinky»“, ktorej mechanizmus a poslanie nie sú známe *(samozrejme, tu nejde reč o palubnom zapisovači údajov v lietadle alebo inom technickom systéme, určenom k tomu, aby zostal neporušený po akejkoľvek katastrofe, a experti mohli z jeho údajov zistiť príčinu havárie)*.

[1] Kybernetika je predkladaná spoločnosti ako *všeobecná náuka o riadení*, aj keď v skutočnosti nie je dostatočne všeobecnou teóriou riadenia. Prečo to tvrdíme, viď kapitolu „Dostatočne všeobecná teória riadenia“.

No «čierna skrinka» nie je ničím popredným z oblasti vedy toho storočia. I.Kant ju skúmal ešte skôr, a *«čiernu skrinku» súčasnej kybernetiky* on nazval «vecou v sebe». «Vec v sebe» I.Kant charakterizoval ako v princípe nepoznateľnú. Ale ani on nebol prvým, a nestal sa ani posledným: aj pred ním, aj po ňom dejiny poznali mnohých interpretov viac či menej dôsledného a plného agnosticizmu *(učenia o nemožnosti poznávať Objektívnu realitu)*: «nemožno dvakrát vstúpiť do tej istej rieky» *(pretože voda v rieke prúdi, a teda sa mení)*; na to existuje námietka od ešte tvrdšieho agnostika «nemožno dokonca ani raz vstúpiť do rovnakej rieky» *(pretože rieka prúdi a mení sa kým do nej vstupujete)*, — toľko zo sporov filozofov-abstrakcionistov v starovekom Grécku.

Avšak aj dnes existujú filozofi-abstrakcionisti, trvajúci na tom, že **«svet je „vytvorený“ dostatočne neurčito, a vyčleňované v ňom objekty sa prezentujú ako osobitné „zmenené formy“ nášho myslenia a činnosti, produkty osobitných procesov objektivizácie a ontologizácie».**

Posledné je úryvkom z článku *„Ruská idea: demokratický rozvoj Ruska“* od skupiny autorov *(profesor M.Rac, M.Ojzerman, B.Slepcov, S.Tarutin a.i.)*, zverejnenom v časopise «Otázky metodológie», № 1-2, r. 1995, založenom G.P.Ščedrovickým, a po jeho smrti vydávanom jeho žiakmi a stúpencami. Uvedený názor je vyjadrením súčasného agnosticizmu, stotožňujúceho neurčitosť s nepoznateľnosťou, v dôsledku čoho sa navrhuje vo Svete konať nie na základe osvojenia si Objektívnej informácie, ale na základe «zmenených foriem», ktoré sú tiež nepoznateľné, pretože každý jedinec je «“vytvorený“ dostatočne neurčito», a vyčleňované v ňom objekty, vrátane

«zmenených foriem» prvej generácie, musia byť prezentované ako «zmenené formy» druhej generácie[1].

Ak nechceme vpadať do abstraktných (nerealistických) úvah, ale vychádzať zo skutočnosti takej, aká je, tak Svet je **vytvorený** *(bez ironických úvodzoviek)* dostatočne určito: normou u atómu vodíka je jeden protón a jeden elektrón; u človeka je normou 23 párov chromozómov, dve nohy, dve ruky, jedna hlava, v ktorej by mali zladene pracovať dve *(funkčne rozdielne)* mozgové hemisféry atď. Hromadné procesy a ich odchýlky od normy (ideálu) tiež nepredstavujú akési v princípe nepoznateľné neurčitosti, ale štatistické určitosti, a preto sú aj poznateľné a dostatočne určito sa opisujú aparátom matematickej štatistiky a „teórie pravdepodobností“ *(svojou podstatou ide o matematickú teóriu mier neurčitostí)*. Ale niekomu (pri odchýlkach od normy) môže zle pracovať niektorá jedna alebo obe mozgové hemisféry, a preto sa im Svet nejaví ako štatisticky (hromadne) určitý, ale ako v princípe neurčitý, a teda nepoznateľný. To ich zbavuje aj potreby vecného výkladu koncepcií vo forme „pluralizmu“ možností — t.j. množiny neurčitostí. A ako následok, „rozvoj“ je chápaný ako rozmnoženie neurčitých možností, dostupných zdrojov pre jednotlivca a spoločnosť, ktoré nemajú žiaden iný cieľ, okrem rozmnoženia. *Takáto neurčitosť cieľov rozvoja a možností rozvoja úplne stiera akýkoľvek rozdiel medzi rozvojom (ktorý je vždy účelný, a nie bezcieľny) a bezcieľnou márnosťou.*

[1] Napriek tomu, akoby sociologicky aplikované úryvky z tohto článku sme objavili skopírované takmer doslovne v oficiálnom dokumente administrácie Ruskej Federácie „Politika národnej bezpečnosti Ruskej Federácie (1996 — 2000)“. Avšak následkom takéhoto filozofického pozadia patrí menovaný dokument administrácie RF do žánru jalových deklarácii o dobrých úmysloch. Bezobsažnosť jeho textu vylučuje možnosť vecnej kritiky týkajúcej sa podstaty v ňom dotknutých otázok, ako aj možnosť naplnenia deklarovaných dobrých úmyslov. Uplynulá lehota odo dňa jeho vypracovania potvrdila správnosť tohto jeho hodnotenia, vyjadreného v r. 1996. *(Viď analytickú správu «“Repucha“ — hlúpy základ politiky v Rusku» v zborníku prác „Intelektuálna pozícia“, № 1, r. 1996, v ktorej sa recenzuje dokument „Politika národnej bezpečnosti Ruskej Federácie (1996 — 2000)“).*

Filozofi-neabstrakcionisti *(premyslene konajúci praktici)* sú manažérmi, schopnými uvidieť a opísať možnosti a prax riadenia, schopnými podporovať životu adekvátne procesy samoriadenia v spoločnosti.

Svetonázor, ak použijeme slová I.Kanta, je skutočne «vec v sebe», lebo «druhému do duše nevidíš». Áno, aj vo vlastnej duši každého človeka existujú miesta, kam jeho bdelé vedomie nikdy nenazerá. No svetonázor je «vecou v sebe» predovšetkým v tom zmysle, že to nie sú slová ani zložité gramatické konštrukcie toho-ktorého jazyka. V skutočnosti je Objektívna realita poznávateľná a môže byť aj opísaná *(identicky sebe samej)* pomocou toho či onoho jazyka *(ako prostriedku na prenos informácie od človeka k človeku),* ktoré sa vyvinuli v kultúre spoločnosti. Isteže, poznávanie a opis v sebe zahŕňa aj nejaké nepresnosti a chyby, no v praxi nejde o to, aby sme absolutizovali jedincove chyby a nerozpoznané neurčitosti, ktoré sú nevyhnutné vzhľadom na jeho ohraničenosť, a trvali na principiálnej nemožnosti poznávať a opisovať Objektívnu realitu, ale o to, aby sme *zavčasu* uzreli tú hranicu, za ktorou sa nepresnosti, chyby a neurčitosť poznania a opisu stáva nebezpečnou, a neprekračovali ju. Inými slovami to znamená:

- **po prvé,** že otázka sa obmedzuje na rozlíšenie *(v procese života a činnosti)* toho, čo sa nachádza na jednej i na druhej strane menovanej hranice;
- **po druhé,** že každý svetonázor môže byť odhalený a spoznaný, opísaný prostriedkami niektorého z jazykov rozvinutých v kultúre spoločnosti, a na základe tohto opisu ho môžu iní jednotlivci v sebe adekvátne *(identicky sebe samému)* zreprodukovať, s dostatočnou

presnosťou pre život, ak si to budú želať. **Posledné povedané si vyžaduje námahu, prácu na sebe, ktorá sa kvalitatívne odlišuje od slov prednesených k tejto téme.**

Tak sme sa vrátili k otázke kontextu, do ktorého sa hodí to slovo, ktoré systematicky a nemiestne používal J.Giľbo v predslove k jeho článku, zneužívajúc normy ruského jazyka. Táto otázka *(otázka Rozlíšenia)* sa systematicky nerozoberá vo filozofickej a teologickej literatúre Západu a védicko-znacharského Východu. Ojedinelé vyjadrenia, podobné vyjadreniu apoštola Pavla: *«zmysly sa cvikom naučili rozlišovať dobro a zlo» (List Hebrejom, 5:14)*, — prechádzajú väčšinou bez povšimnutia a zostávajú bez širšieho objasnenia ich podstaty.

Je to dôsledkom nasledovného presvedčenia: schopnosť rozlišovania «toho» od «nie toho» je neoddeliteľnou schopnosťou jednotlivca. Jednotlivec je v disponovaní touto schopnosťou sebestačný. Hoci u rôznych ľudí nie je táto schopnosť rozvinutá rovnako, no je to vraj analogické tomu, ako keď všetci majú rôzne prahy citlivosti a rozlišovacej schopnosti svojich zmyslových orgánov: Eskimáci a iné severské národy poznajú viac ako sto odtieňov farby snehu, a národy žijúce južnejšie iba dva: biely, čerstvo napadaný; a sivý, na jar. Zdanlivo to potvrdzuje slová apoštola Pavla, o učení sa rozlišovať trénovaním zmyslov.

Možno sa niekto začne smiať, vyjaviac si v mysli zábery fanatických „islamských“ fundamentalistov, ktorými jeho pamäť nadmieru zásobovala televízia a tlač, no jediný historický kontext, z ktorého možno odvodiť iný zmysel slova «Rozlíšenie» je Korán. A naozaj, je lepšie sa vzdať posmešných predsudkov a preniknúť do podstaty otázky

v jej koranickej interpretácii tým skôr, že J.Giľbo použil toto s l o v o *(zriedkavé v súčasnej ruskojazyčnej kultúre)* v predslove svojho článku nie bezdôvodne, ale účelovo: blokujúc jeho vnímanie v koranickom zmysle jeho vložením do nevhodného kontextu. Možno to neurobil vedome, ale pod egregoriálnym vplyvom toho fragmentu kolektívneho nevedomia spoločnosti, ktorý podporuje svojou činnosťou.

V arabskom jazyku existuje slovo, ktoré sa v ruskej transliterácii zapisuje ako «Furkan». V Koráne sa vyskytuje neraz, a 25. súra Koránu sa tak aj nazýva: «Furkan». «Furkan» sa prekladá dvojako: aj ako «rozlíšenie», aj ako «spasenie», čím sa vyjadrujú rôzne aspekty jeho celkového zmyslu v arabskom jazyku. Tieto dva varianty prekladu v zásade vyjadrujú celú otázku *rozlíšenia (v procese života a činnosti) toho, čo sa nachádza na tej strane hranice, kde chyby a neurčitosti poznania a opisu Objektívnej reality nie sú nebezpečné pre činnosť, a toho, čo sa nachádza na druhej strane hranice, kde tie isté chyby a neurčitosti predstavujú nebezpečenstvo a spôsobujú viac či menej závažné následky a problémy*.

To je dôvod k tomu, aby si jednotlivec, ak nie je bezstarostným konzumentom alebo notorickým parazitom, našiel čas na prečítanie Koránu *(ako posolstvo adresované jemu osobne),* **porovnávajúc si navzájom rôzne preklady, v ktorých sú vyjadrené rôzne zmyslové roviny pôvodného arabského jazyka**, pokiaľ neovláda arabčinu.

Ďalej, pri komentovaní Koránu v jeho prekladoch, budeme používať slovo «Rozlíšenie» vo význame spásnosť Rozlíšenia. V Koráne sa hovorí: *«A dali sme Mojžišovi Písmo a Rozlíšenie: možno pôjdete priamou cestou»* (súra

2:50). A téma Rozlíšenia sa v Koráne objavuje opakovane: súry 2:50, 3:2, 8:29, 21:49, 25:2. Z citovaného veršu 2:50 možno pochopiť, že Mojžišovi boli dané nejaké znalosti, informácie, zhrnuté do Písma *(pravej Tóry, ktorá následne prestala byť používaná a bola zamenená verziou, prekrútenou kurátormi Biblického projektu)*, a bolo mu dané ešte niečo navyše k Písmu, nazvané ako Rozlíšenie. Ak sa zameriame na fragmenty koranického posolstva ľudstvu, v ktorých sa vyskytuje slovo «Furkan-Rozlíšenie», odhalia sa nám dve zmyslové roviny, na ktoré poukazuje toto slovo v kontexte Koránu:

- otázka ľudskej schopnosti Rozlíšenia «toho» od «nie toho»;
- a otázka toho, čo konkrétne je v Koráne cez Rozlíšenie dané ako východisková určitosť, od ktorej by človek mal rozvíjať proces analýzy a prehodnotenia Života.

Korán, súra 8:29 objasňuje prvú z otázok:

«Ó vy, ktorí ste uverili! Ak ste bohabojní (arabské slovo pôvodného textu má zmyslovo bližšie k významu: «máte Boha v hlbokej úcte», a vylučuje jeho chápanie ako «nezmyselný strach, bázeň»), Boh vám dá schopnosť Rozlišovať, očistí vás od vašich zlých skutkov (vymaže zo života ich následky) a odpustí vám hriechy — veď Boh je veľký dobrotou»[1].

Takto Korán oznamuje, že človek nie je sebestačný vo svojej schopnosti Rozlišovať; inými slovami, nie je sebestačný v schopnosti výberu informácie z prúdu udalostí Života, a predovšetkým tej informácie, ktorá prvýkrát v živote vstupuje do jeho psychiky a na základe ktorej si buduje svoje videnie a chápanie sveta počas celého života,

[1] Verzia, ktorá vyjadruje naše chápanie, na základe prekladov M.-N.O.Osmanova a G.S.Sablukova. Vo väčšine druhých prekladov do RJ sa arabské slovo «furkan» prekladá iba slovom «Rozlíšenie», ktoré niektorí prekladatelia začínajú, podobne ako slovo «Písmo», veľkým písmenom, čím sa kladie dôraz na jeho posvätnosť. V preklade G.S.Sablukova slovu «furkan» v mnohých prípadoch zodpovedá slovo «spása», v mnohých prípadoch «Korán», a veľa krát je ponechané samotné arabské slovo v ruskej transliterácii, tiež však začínajúce veľkým písmenom *(arabské písmo nepozná rozdelenie na malé a veľké písmená)*.

počnúc vnútromaternicovým obdobím vývoja. T.j. vlastne podľa vyššie uvedeného koranického oznamu človek nie je sebestačný v schopnosti vyčleniť «signál», obsahujúci informáciu, na pozadí «šumov» a «rušenia», a táto schopnosť sa dáva každému jednotlivcovi bezprostredne Bohom, podľa jeho mravnosti, od ktorej závisí všetka jeho činnosť.

A v tom, že každý subjekt získava dostup k informácii cez osvietenie Rozlíšením priamo od Boha, ktorý predvída následky poskytnutia prístupu konkrétnemu jedincovi k určitej informácii, je jeden z aspektov Božej Všedržiteľnosti.

Tento pohľad na vec — **odmietanie** *(automaticky chápaného)* **všedného i vysoko-filozofického názoru** *(na celom Západe aj znacharsko-védickom Východe)* **o sebestačnosti každého človeka v jeho schopnosti rozlišovať** — zároveň vyčleňuje koranický svetonázor z množiny ostatných.

A dozvediac sa o tejto osobitosti, by sa každý jedinec mal zamyslieť nad tým, akému svetonázoru dá prednosť v úlohe «kostrového základu» algoritmov svojej psychickej činnosti, určujúcej všetku jeho ďalšiu činnosť. V jednej z dvoch možností bude kostrový základ jeho psychickej činnosti zmrzačený a zaťažujúci jeho samého, a v druhej bude jeho zdravou oporou v Živote: všetko závisí od toho, ako on sám pochopí tento *(cez Rozlíšenie mu daný)* rozdiel medzi jedným a druhým. A proces jeho chápania i výsledky závisia od jeho skutočnej *(a nie iba deklarovanej či predstieranej)* mravnosti, ktorú má tiež možnosť rozpoznať, analyzovať, prehodnotiť a zmeniť.

Ak Rozlíšenie nie je dané, potom všetko je neurčité, všetko je temné alebo akoby potiahnuté nepreniknuteľnou hmlou: nič sa neodlišuje od všetkého ostatného. Nijaká zmysluplná a účelná činnosť nie je možná, pretože ciele a predmety činnosti sa nedajú odlíšiť od pozadia sprievodných okolností, aj keď možnosť bezcieľneho zhonu a hemženia sa, akože predstavujúceho život, zostáva zachovaná.

A ak Rozlíšenie dané je, potom nejaké «to» je vedome vnímané *(v obklopujúcej ho Objektívnej realite)* odlišne od všetkého ostatného «nie to», t.j. od pozadia udalostí, v ktorých sa nachádza «to». V tejto schopnosti vedome uvidieť Objektívnu realitu ako množinu «to» a «nie to» vlastne aj spočíva jav koranického Rozlíšenia.

Ako je známe, tak 1 bit predstavuje množstvo informácie potrebnej na vyriešenie neurčitosti 50 % na 50 %, t.j. na získanie konkrétnej odpovede na otázku: «áno» alebo «nie», «možno» alebo «nemožno», «pravda» alebo «lož», «Dobro» alebo «Zlo». T.j. Boh, dávajúc človeku Rozlíšenie, mu poskytuje 1 bit informácie, ktorú ak pochopí, tak je schopný vyriešiť rôzne neurčitosti, jak v jeho osobnom Živote, tak aj v Živote Vesmíru, v dôsledku čoho sa otvára cesta k jeho osobnému rozvoju. Ak bude jeho chápanie skreslené *(v dôsledku defektov jeho skutočnej mravnosti)*, tak jednotlivec zožne nepríjemnosti, o to väčšie, čím neprirodzenejšia bude jeho skutočná mravnosť. Čeliac nepríjemnostiam, a popremýšľajúc nad tým, ako k nim prišiel, má šancu vrátiť sa na priamu cestu rozvoja. Ak vyčerpá možnosti pochopenia a prehodnotenia toho, čo mu bolo predtým dané priamo Zhora cez Rozlíšenie, tak mu cez Rozlíšenie bude dané niečo nové, otvárajúce nové možnosti.

Ak Rozlíšenie Bohom nie je dané, tak to môže mať za následok hocičo, až po odchod zo života, pretože v tom prípade si možno nevšimnúť, že zvolené ciele a spôsoby ich realizácie vedú pod električku, ako sa to stalo známemu M.Berliózovi v románe M.A.Bulgakova „Majster a Margaréta“[1]. A mnohým sa podobné stáva aj v reálnom živote: takto stroskotal „Titanik“, ktorého pozorovacej hliadke nebolo dané Rozlíšenie, následkom čoho, kým vlastníci a velenie hnali linkovú loď plnou parou v nebezpečnom regióne, porušujúc všetky normy dobrej námornej praxe[2], tak pred hliadkou stála neurčitá jednotvárna stena černoty morskej noci, na pozadí ktorej sa neobjavil objektívne od nej rozdielny obraz ľadovca, čo aj priviedlo k zrážke a veľmi pamätnej skaze tejto lode, ktorá sa stala symbolom Západnej civilizácie a znakom jej celého 20. storočia[3]. A pozorovacia hliadka naozaj potrebovala iba jeden bit informácie, aby s určitosťou a včas dala odpoveď na otázku: „Nachádza sa prekážka priamo v kurze lode, alebo nie?“ — odpoveď na túto otázku je vyriešením neurčitosti 50 % na 50 %. No toto je, ako sa hovorí, «ťažký prípad».

V «ľahších prípadoch» sa jedinec, ktorému Zhora nebolo dané Rozlíšenie, *„varí vo vlastnej šťave“*, majúc dočinenia s jednotvárnym informačným minimom, prinášaným do jeho psychiky zmyslovými orgánmi a tým, čo vyloví zo svojej pamäte. Jeho existencia bude ponurá a plná stresu až dovtedy, kým neprehodnotí dostatočne blízko *k pravému zmyslu Života* to, čo v sebe už nosí. Ak bude prehodnotenie

[1] Komentár VP ZSSR k tomuto románu obsahuje práca „«Majster a Margaréta»: hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“.

[2] Termín, ktorým označujú kultúru dodržovania bezpečnosti v námorníctve. Pojem zahrňuje jak formalizované normy obsiahnuté v rôznych dokumentoch, tak aj neformalizované postupy a tradície.

[3] V jednom zo sociologických prieskumov vykonaných na Západe bola možnosť ocharakterizovať 20. storočie jediným slovom: a hoci boli menované aj «Hirošima» a «Holokaust», tak väčšina respondentov odpovedala... «Titanik».

dostatočne blízko k pravému zmyslu, tak mu bude znova dané Rozlíšenie, na základe ktorého sa bude môcť dostať zo svojho márneho a nezmyselného točenia sa v kruhu.

Takýto pohľad na Rozlíšenie okrem iného ukazuje, že bez narúšania slobody voľby, bez potláčania a deformovania kohokoľvek vôle, Všedržiteľ dokáže riadiť a riadi všetko, poskytnutím *(v Ním určených okamihoch)* spásonosnej schopnosti Rozlíšenia, alebo jej odopretím. Podľa toho, čo je povedané v Koráne (súra 8:29), **iba Boh dáva Rozlíšenie, a nikto nemôže Rozlíšenie získať pomimo Neho.**

Nech už by sa kto ako staval ku koranickému oznamu 8:29, tak len sotva bude namietať proti tomu, že schopnosť Rozlíšenia leží v základe svetonázoru každého človeka, a že svetonázor je podmienený tým, čo daný človek dokázal rozlíšiť v Objektívnej realite.

Druhá otázka *(podmienená tým, čo je dané cez Rozlíšenie)* je o tom, čo konkrétne *(aký súbor kategórií)* ako východisková určitosť *(od ktorej človek môže rozvíjať proces analýzy a prehodnotenia Života)* najlepšie zodpovedá Objektívnej realite ako takej?

V podstate je to otázka o hranične zovšeobecňujúcich kategóriách, ktoré sú prvotnými rozdielmi v maximálne zovšeobecňujúcej kategórii, ktorú v ruskom jazyku možno nazvať slovom «VŠETKO», a vo vedecko-filozofickom jazyku «Objektívna realita» alebo (v latinskej terminológii) «Universe», čo sa zvyčajne prekladá ako «Vesmír», hoci, ak by sme hľadali koreňom analogické slovo, bolo by ho treba preložiť ako «Všeobecnosť».

Drvivá väčšina ľudí si túto otázku nepoloží. A ak sa ňou predsa len niekto zaoberá, tak už ako dospelý, keď je

nositeľom nejakého svetonázorového systému, ktorý sa sformoval „sám od seba“, *prirodzeným spôsobom pre tú subkultúru*[1], ktorá je vlastná sociálnej skupine, z ktorej pochádza daný jedinec. V dôsledku toho si on svoj svetonázor nemusí ani uvedomovať, a spozná ho úmerne tomu, ako si odpovie na otázky ohľadom súboru východiskových kategórií, od ktorých by mal začať analyzovať a prehodnocovať Život.

Preto, aby sme uvideli, v čom spočíva osobitosť koranickej odpovede na túto otázku, treba najprv odhaliť tie odpovede, ku ktorým jednotlivci z rôznych sociálnych skupín spoločnosti prichádzajú „sami od seba“ v tradičných davo- „elitárnych“ kultúrach.

[1] Kultúra spoločnosti, v ktorej existujú sociálne skupiny identifikované podľa rôznych príznakov, sa skladá zo subkultúr týchto sociálnych skupín.

6. Čo sa rozumie „samo sebou“…

Teraz sa pozrieme na „Knihu pre počiatočné čítanie“ V.Vodovozova (SPb, r. 1878), ktorá bola koncom 19. storočia predurčená k samovzdelávaniu obyvateľov Ruska, a v ktorej sa píše o názoroch starovekých Egypťanov na Objektívnu realitu, t.j. na kategóriu «VŠETKO».

«Tou najhlavnejšou kastou, riadiacou všetko *(t.j. nesúcou plnú vnútrospoločenskú moc, vrátane konceptuálnej moci v oboch významoch tohto termínu – naša vysvetlivka)*, bola kasta duchovných alebo žrecov *(v určitej etape svojej historickej cesty oni prestali byť žrecmi, a hoci si zachovali názov «žreci», tak boli len nositeľmi určitých vedomostí a zručností z pokolenia na pokolenie, t.j. vo svojej podstate boli znacharmi: naše spresnenie)*. Oni aj kráľovi *(t.j. faraónovi — naša vsuvka)* predpisovali, ako žiť a čo robiť... Najvyšším božstvom Egypťanov bol AMUN. V jeho osobe sa zjednocovali štyri božstvá: hmota, z ktorej pozostáva všetko na svete — bohyňa NET; duch, oživujúci hmotu, alebo sila, ktorá ju núti skladať sa, meniť sa, fungovať — boh NEF; nekonečné priestranstvo, zaplnené hmotou – bohyňa PAŠT; nekonečný čas, ktorý sa nám ukazuje pri neustálych zmenách hmoty — boh SEBEK. Podľa učenia Egypťanov, všetko čo na svete jestvuje pochádza z hmoty, pôsobením neviditeľnej sily sa mení v čase a zaberá priestor, a toto všetko sa tajomne spája v štvorjedinej bytosti AMUN.»

Ak si odmyslíme mená staroegyptských bohov, tak hmota zodpovedá dnešnej «hmote»; duch z väčšej časti zodpovedá

«silovým poliam»; a «priestor» a «čas» zostali stále nezmenenými kategóriami videnia sveta z tých čias.

To, čo nám V.Vodovozov pripomenul o starom Egypte potvrdzuje, že prvotnými rozdielmi v maximálne zovšeobecňujúcej kategórii «VŠETKO» a zároveň zovšeobecňujúcimi kategóriami prvej úrovne *(chápaných ako východiskové predstavy o objektivite Vesmíru)* už tisícročia v dnešnej civilizácii nemenne zostávajú:

1) „matéria“ *(hmota)*; **2)** „duch“, chápaný aj ako „energia“, „sila“ *(silové pole, zaradené k „matérii“ dialektickým materializmom)*, aj ako riadiaca podstata, t.j. „informácia“ a algoritmika premien; **3)** „priestor“; **4)** „čas“, niekedy izolované, a niekedy zjednotené — raz v štvorjedinom bohu-vesmíre Amunovi, inokedy v „dvojjedinom“ bezmennom a nepersonifikovanom «časopriestorovom kontinuu», obsahujúcom «matériu» vo všetkých jej agregátnych stavoch.

Hoci slová, označujúce tieto prvotné rozdiely, a výklady s nimi spätých pojmov sa pri ich detailnejšom opise v dejinách Západnej regionálnej civilizácie neraz menili, no nemenným zostávalo jedno: informácia *(„obraz“, „idea“)* a algoritmika *(„usporiadanosť stavov a premien obrazov a ideí, hmoty a matérie dohromady“)* boli pojmovo utajené a ***neoddeliteľné v skupine prvotných rozdielov*** *(a im prislúchajúcich pojmov)* od „ducha“ = „energie“ = „sily“.

Informácia, obraznosť Vesmíru, nie je viditeľným spôsobom zaradená do skupiny menovaných prvotných rozdielov v štvorhypostáznom Amunovi, stvárňujúcom kategóriu «Všetko». To isté sa týka aj algoritmiky premien.

„Matéria“ = „hmota“ pri ďalšej detailizácii viedla ku štyrom živlom *(agregátnym stavom hmoty: „zem“ — pevné skupenstvo; „voda“ — tekuté skupenstvo; „vzduch“ — plynné skupenstvo; „oheň“ — plazma)*. A pre väčšinu ľudí neviditeľné prírodné silové polia, nosiče usporiadanej energie, sa neoddeliteľne zlúčili aj s informáciou do „nemateriálneho ducha“; prírodné vákuum, ktoré objektívne fyzicky vôbec nie je prázdnotou, ale jednou z foriem (agregátnych stavov) matérie, sa stalo „úložným priestorom“, a „čas“ sa stal symbolom pre označenie nehmatateľnej nepochopiteľnosti.

Predovšetkým treba obrátiť pozornosť k tomu, že z pohľadu *jedinca, ktorý si len začína seba uvedomovať v Objektívnej realite a analyzovať svoju existenciu v nej*[1], je «štvorhypostázny Amun» *(v určitom zmysle)* **prirodzene očakávaným** súborom hraničných zovšeobecnení a prvotných rozdielov v kategórii «Všetko». Skutočne, celá Objektívna realita sa vo vzťahu k zmyslovým orgánom rozpadáva na dve časti:

! To, čo je priamo vnímané zmyslovými orgánmi (a to sú predovšetkým pocity a vnemy vlastného tela, tvoriace veľkú časť toho, ako sa jedinec cíti).

! To, čo zmyslovými orgánmi priamo vnímané nie je, ale čoho *(priamo nevnímanú)* prítomnosť možno vnímať rozumovo a intelektuálne na základe analýzy vnímania Sveta, **ohraničeného možnosťami zmyslových orgánov**; inými slovami, do druhej kategórie patrí to, čo zodpovedá rozumovej aktivite jedincov na tému «existuje ešte čosi za hranicami vnímania našich zmyslových orgánov?».

[1] Ak človek žije spontánne, ako sa podarí, neanalyzujúc svoju existenciu, tak je odsúdený ku kaleidoskopickému videniu sveta kvôli neurčitosti zovšeobecňujúcich stotožnení a prvotných rozdielov u väčšiny alebo ich nahradeniu priebežnými vnemami, o čom si povieme neskôr.

A tak všetko, čo väčšina ľudí vníma zmyslovými orgánmi, sa dostalo do kategórie «hmota», ktorá bola „pragmatikmi“ dlhý čas *(kým veda neobjavila silové polia a nezaradila ich do filozofickej kategórie «matéria»)* stotožňovaná so všetkou «matériou ako takou»[1].

No v tom istom čase rôzne tradície „mystiky“ hovorili nielen o hmote ako o «hrubej matérii», ale aj o takzvaných «jemných matériách», ktoré sú pre «telesné *(hmotné)* zmysly» úplne nedostupné, a pre «duchovné *(biopoľové)* zmysly» väčšiny ľudí sú nedostupné bez špeciálnej prípravy. Okrem toho, existoval aj existuje relatívne malý počet ľudí, ktorých zmyslové orgány *(telesné aj duchovné)* sú bez akejkoľvek špeciálnej prípravy a tréningu citlivejšie, než u ostatných. Títo ľudia dokázali vnímať rôzne prírodné polia *(«jemné matérie» mystických škôl)* rovnako, ako iní vnímali hmotu: nazývali ich «duchovidcami», «senzibilmi» atď.

No jak «duchovidci», tak aj «ne-duchovidci» žili v spoločnom zdieľanom Svete a stretávali sa s rovnakou skupinou javov, a preto «duchovidci» mohli ostatným porozprávať o tom, čo tí nevnímajú svojimi zmyslovými orgánmi a čo pre nich predstavovalo skrytú realitu, neviditeľnú stránku ich života, na ktorú duchovidci vlievali svetlo *(alebo stvárňovali takúto osvetu)*, vysvetľujúc vzájomné väzby medzi zdanlivo nesúvisiacimi *(z pohľadu neduchovidcov)* materiálnymi životnými javmi cez prepojenia na základe «jemných matérií», ktoré boli pre väčšinu neviditeľné.

A práve táto stránka života bola zovšeobecnená v pojmoch «duch», «jemné matérie», ktoré boli odlišované od hrubej hmoty *jednoznačne* pomocou príznaku ich nedostupnosti pre

[1] Treba poukázať na jednu osobitosť materialistického videnia sveta: z jeho pohľadu všetko, čo nie je vnímané zmyslovými orgánmi a prístrojovým arzenálom vedy, čo má unikátne prejavy, a preto sa to nedarí opakovane experimentálne preveriť — „objektívne“ neexistuje.

vnímanie zmyslovými orgánmi väčšiny ľudí, a nie podľa príznaku ich vzájomného silového pôsobenia s hmotou, čím je charakterizovaný «boh NEF» oživujúci hmotu, pretože všetky druhy matérie sú schopné vzájomného silového pôsobenia a nedávali dôvod pre takéto rozdelenie na «hmotu» a «duch».

To isté sa týka aj predstáv o priestore a čase. Nevnímajú ich zmyslové orgány ani «obyčajných smrteľníkov», ani «duchovidcov»; odlišujú sa aj od hmoty, aj od ducha; a okrem toho, priestor sa odlišuje od času, minimálne príznakom základnej možnosti opakovaného návratu v priestore na predchádzajúce miesto, určené vzhľadom na vybraný bod a niekoľko *(vo vnímaní makrosveta väčšiny **troch**)* rôznobežných smerov *(samozrejme, ak úvahy na tému «nemožno dvakrát vstúpiť do tej istej rieky» necháme zatiaľ stranou)*.

A všetky tieto prvotné rozdiely v «od subjektu» prirodzenom videní sveta sú navzájom prepojené: hmota prestúpená duchom *(„energo-informačnými“ silovými poliami)* zapĺňa prázdny nekonečný priestor-úložisko, a mení sa v nepochopiteľnom čase…

To znamená, že súbor prvotných rozdielov tradičného videnia sveta, prevládajúceho v kultúre súčasnej civilizácie, je očividne prirodzený. A je stále ten istý počas celej histórie davo-„elitárnej“ kultúry: od jednotlivých zložiek štvorhypostázneho Amuna *(Amona, Amiňa, Amena, Omena: v rôznej transliterácii)* starovekého Egypta až po časopriestorové kontinuum teórie relativity a princípu «Théta — MEST[1] dianetiky a scientológie.

[1] «Princíp, vypracovaný Hubbardom, teória **Théta-MEST**, pričom Théta (!) (…) prestavuje kvalitu, alebo potenciál.

MEST je nové slovo, skladajúce sa z prvých písmen anglických slov Matter (matéria), Energy (energia), Space (priestor) a Time (čas), ktoré sú súčasťou fyzického vesmíru», — úryvok z knihy Bernda von Wittenberga „Šach planéte Zem“, str. 441 (M., «Novaja Planeta», 1997).

Jednou z osobitostí tohto svetonázoru je neschopnosť jeho nositeľov pozrieť sa na Svet z iného hľadiska, ktorý sa nezhoduje s ich «Ja-centrom», *čo vylučuje aj možnosť rozumného pohľadu zo strany na seba samého*. Táto osobitosť sa prejavuje tým výraznejšie, čím ďalej sa nachádza predkladané im hľadisko od ich «Ja-centra». Ak sa podarí do ich vedomia dostať pohľad z iného hľadiska, tak mnohí z nich to vnímajú ako pokus zbaviť ich svojho «Ja», ich individuálneho svojrázu atď. Pritom treba špeciálne zdôrazniť tú osobitosť takéhoto „očividne prirodzeného“ videnia sveta, s ktorou sme začali analýzu jeho pôvodu:

> Formuje sa smerom od jednotlivca *(ako stredu Vesmíru)* ku hraniciam priestoru a času *(ktoré si jedinec dokáže predstaviť)*, a premieta sa do rôznych mozaík filozofického «Ja-centrizmu» *(filozofického egocentrizmu — v latinskej terminológii medzinárodnej vedy)*.

Pritom termín «Ja-centrizmus» ukazuje len na miesto výskytu koreňa myšlienkového stromu, a vôbec sa ním nemyslí ostrý prejav egoizmu, ako ambície vlastniť všetko a všetkým rozkazovať.

Samotná schopnosť predstaviť si hranice priestoru a času závisí od hraničných stotožnení a prvotných rozdielov v kategórii «Všetko». Ak súbor hraničných stotožnení a prvotných rozdielov nezodpovedá Objektívnej realite ako takej, tak úmerne „úletu predstavivosti v priestore a čase“ sa bude hromadiť aj chyba v rozdiele medzi subjektívnou predstavou a Objektívnou realitou, ktorá bude narastať tým viac, čím ďalej predstavivosť „uletí vo svojich fantáziách“

«Théta (!) je jednotkou vedomia, jej schopnosť tvoriť». Théta je definovaná nasledovne: «Energia života, ktorá vplýva na matériu vo fyzickom vesmíre, oživuje ju, uvádza do pohybu a mení.» *(Rovnaký zdroj, str. 433 s odkazom na „Technický slovník dianetických a scientologických termínov“)*. T.j. scientologická Théta (!) je vyčlenená z toho istého staroegyptského «boha NEFa», «ducha» Amonovej hypostázy, ako nedeliteľný «kvant duchovnosti», vlastný človeku, ležiaci v základe jeho podstaty.

od priamo vnímaného «Ja-centrom», výsledkom čoho sa objavuje doslovne chápaná «krištáľová nebeská klenba», Zem, ležiaca na chrbtoch troch obrovských veľrýb, plávajúcich v nekonečnom oceáne atď.

Ak sa **systematická chyba vo videní sveta** skutočne nachádza, tak sa v rámci kultúry bude aj šíriť a narastať z pokolenia na pokolenie, prejavujúc sa v živote civilizácie *(napriek prevládajúcej, no neschopnej dobrote úmyslov)* ako prehrešky, rôzne problémy a životné nezdary, obmedzujúce mnohých jednotlivcov i celé národy.

Vo výsledku sa tak po niekoľkých tisícročiach vývoja Západu na základe svetonázoru mnohotvárneho mozaikového «Ja-centrizmu» a kaleidoskopického idiotizmu *(ako alternatívy k mozaikám «Ja-centrizmu»)* nahromadili všemožné chyby, prameniace z tohto pohľadu na svet, a v dnešnej dobe vyústili do globálnej biosféricko-ekologickej krízy a množstva vnútrospoločenských kríz a problémov.

Posledný odsek si vyžaduje objasnenie rozdielu medzi kaleidoskopickým svetonázorom *(videním sveta)* a mozaikovým.

7. Mozaiky a kaleidoskopy

Každý jedinec je časťou Vesmíru. Ak chce v ňom žiť a konať, a nebyť ním rozdrvený, zničený, tak sa musí správať v súlade s tým, čo okolo neho prebieha: v niečom sa podriadiť súhram okolností, a v niečom na priebeh udalostí vplývať. Pre jedinca obdareného rozumom a slobodou výberu svojej línie správania je to vlastne otázka informačno-algoritmického zabezpečenia jeho správania mimo diktát programov inštinktov, podmienených reflexov a tradícií kultúry.

Aby bolo možné konať rozumne a účelne, je potrebné predvídať následky činov ešte predtým, ako bude čin vykonaný alebo vojde do fáze nezvratnosti následkov. Preto **základnou otázkou každej v praxi užitočnej filozofie** je **otázka predpovedateľnosti následkov**.

Schopnosť dať presnú odpoveď na túto otázku v reálnych životných situáciách umožňuje vybrať si z množiny možných variantov ten najlepší *(vylučujúci dokonca čiastočnú realizáciu nejakých neprijateľných variantov)* a použiť dostatočné zdroje na jeho realizáciu. Preto **len od života odtrhnutá, abstraktná filozofia tárajov si môže dovoliť postaviť nejakú inú „základnú otázku“ filozofie, zjavne alebo skryto sa tak vyhýbajúc zadaniu *otázky predpovedateľnosti* ako tej základnej, ktorej vyriešeniu musia byť podriadené všetky ostatné späté „otázky“.**

Otázka predpovedateľnosti sa prakticky *(nezávisle od prognostických metód)* obmedzuje na to, aby sa už v súčasnosti získali obrazy objektívne možnej budúcnosti v jej rôznych variantoch: jak tých najpravdepodobnejších,

tak aj variantov so zanedbateľne malou pravdepodobnosťou ich „samovoľnej“ realizácie.

Pri absencii riadenia, čo je ekvivalentné „samovoľnému“ plynutiu udalostí, sa uskutoční ten najpravdepodobnejší variant *(samozrejme, ak hodnotenie pravdepodobností skúmaných variant neobsahuje hrubé chyby)*. Ak je „samovoľný“ priebeh udalostí nežiaduci, potom je potrebné riadenie. Riadenie priebehu udalostí dokáže zrealizovať varianty objektívne možnej budúcnosti s menšou pravdepodobnosťou „samovoľnej“ realizácie, než majú najpravdepodobnejšie varianty. Platí tu nasledovný vzťah: čím nižšia je hodnota pravdepodobnosti „samovoľnej“ realizácie zvoleného variantu, tým vyššia musí byť riadiaca kvalifikácia tých, ktorí ho chcú realizovať, pretože čím nižšia je pravdepodobnosť „samovoľnej“ realizácie variantu, tým vyššia musí byť kvalita riadenia, v procese prechodu z reálnej súčasnosti k zvolenému variantu.

Toto všetko *ako súhrn znalostí, vyjadrených pomocou rôznych jazykov rozvinutých v kultúre, a neformalizovaných zručností* netvorí v davo-„elitárnej“ spoločnosti predmet vzdelania „pre všetkých“, ale výlučne „pre úzky kruh tých, ktorých poslaním je riadiť“. V Ľudskej spoločnosti **(v jej najlepšej podobe)** sa toto všetko musí stať vlastníctvom všetkých.

No jadrom tohto všetkého, bez čoho nemožno prejaviť riadiaci vplyv, je prognostika *(prognózovanie, predikcia)*. Prognostika môže byť výsledkom vlastného modelovania priebehu reálnych procesov v relatívne vysokofrekvenčných rozsahoch premien informácie vo svojom vnútornom svete; môže byť poskytnutá zvonku z rôznych zdrojov, s ktorými môže interagovať ten-ktorý režim psychiky; a môže byť aj

syntézou výsledkov modelovania vo svojom vnútornom svete a prognostiky danej zvonku.

Ak ponecháme stranou proroctvá zoslané Bohom, tak všetka ostatná prognostika je výsledkom niekoho modelovania priebehu udalostí v zrýchlenom časovom rozsahu, zahŕňajúc aj predpoklad možnosti ich ovplyvnenia zo strany rôznych subjektov-manažérov. Celá takáto prognostika si vyžaduje model, ktorý by v sebe niesol informáciu, objektívne charakterizujúcu tie procesy, v súlade s ktorými jedinec hodlá „plávať po prúde“, a tým skôr prejaviť na ich priebeh aj riadiaci vplyv.

Ak máme hovoriť o zmysluplnom správaní v Objektívnej realite, tak každý jedinec na to potrebuje svoj vnútorný informačný model Objektívnej reality, zdieľanej všetkými. A takýmto modelom disponuje psychika každého. Tento model zase môže byť interpretovaný ako informačné pozadie a súbor rozmanitých párov «to» — «nie to», ktoré jedinec dostal cez Rozlíšenie počas celého života. Informačné pozadie je vo všeobecnosti u všetkých jedno — spoločné *(každému nejaký svojráz dodajú špecifiká jeho zmyslových orgánov)*, a súhrn rozmanitých párov «to» — «nie to» *(dávaných cez Rozlíšenie počas celého života)* má každý svoj vlastný: jak kvôli vekovým a generačným rozdielom, tak aj kvôli tomu, že každý zaujíma v živote svoje jedinečné miesto a ide svojou jedinečnou životnou cestou, nesie si svoje aj od predkov zdedené problémy, ktoré rieši alebo nerieši, dostávajúc cez Rozlíšenie novú informáciu v dvojkovom kóde párov «to» — «nie to».

No jedinec sa môže stavať rôzne k celej tejto množine «to» — «nie to», z ktorej každý element predstavuje zmyslovú jednotku, pomocou ktorých on vedome i nevedome myslí:

jak v slovesných formách, hovoriac si niečo pre seba, tak aj mimolexikálne, v neslovesných obrazoch, symboloch atď.

Nevedomý alebo vedomý postoj jednotlivca k týmto zmyslovým jednotkách môže byť dvojaký:

- pre jedných je prirodzené usilovať sa o to, aby všetky zmyslové jednotky, ktorými operuje ich psychika, boli medzi sebou presne prepojené. Táto presnosť prepojení môže byť jak jednoznačná *(raz a navždy)*, tak aj mnohoznačná *(štatisticky usporiadaná)*, z ktorej sa zakaždým vyberá jednoznačná presnosť prepojenia v závislosti od konkrétnych okolností reálneho života, fantázie, zámerov;
- pre druhých je prirodzené sa vyhýbať tomu, aby sa v ich psychike vytváral systém presných prepojení medzi zmyslovými jednotkami, ktoré dostávajú cez Rozlíšenie.

Svetonázor *(videnie sveta)* prvého typu nazývame **mozaikovým**. Druhý typ je ťažké nazvať vôbec svetonázorom *(videním sveta)*, pretože nesie v sebe mnoho faktov, pojmov atď., ale nenesie to dôležité: celistvý obraz Sveta, hoci fragmenty *(zmyslové jednotky)*, z ktorých by obraz sveta mohol byť v princípe poskladaný, tie obsahuje, a často v hojnosti a detailnosti. A kým prvý typ sa podobá na mozaikovú vitráž, tak druhý typ je podobný kaleidoskopu[1], v ktorom sa presýpajú rovnaké pestrofarebné sklíčka, z akých je poskladaná vitráž. Pri každom zatrasení „trubice kaleidoskopu“ životnými okolnosťami alebo pri doplnení

[1] Dnes sa táto detská hračka vyskytuje v obchodoch už pomenej, preto je potrebné vysvetlenie. Kaleidoskop tvorí trubica, na jednej strane ktorej je okulár *(priezor, do ktorého sa hľadí)*, a druhý koniec je prekrytý matným sklíčkom *(ktoré prepúšťa svetlo, ale nie je skrz neho nič vidno)*. Vnútri trubice sa po jej dĺžke tiahne trojboký, dutý, zvnútra zrkadlovitý hranol. Jedna strana hranolu sa opiera o okulár, a druhá o priehľadné sklo. Medzi týmto priehľadným sklom a matným sklom, zakrývajúcim koniec trubice, sa presýpajú úlomky pestrofarebných sklíčok. Tie sa odrážajú na vnútorných zrkadlových bokoch hranola v trubici, a v okulári tak vidno krásne vzory (podobajúce sa mandalám). Pri trasení alebo otáčaní trubice sa sklíčka presýpajú do podivuhodných vzorov, ktoré sa neopakujú.

doň nových „sklíčok“ *(zmyslových jednotiek)* sa tieto chaoticky popresýpajú, vytvoriac tak nový vzor, možno, krásny a podivný, no nemajúci nič spoločné s „mozaikovou vitrážou“, viac-menej detailne **kopírujúcou** obraz Sveta v psychike jedinca *s inou organizáciou a cieľovou zameranosťou intelektu*.

Intelekt, um, rozum sú v súčasnom ruskom jazyku synonymá. Intelekt, to je tá zložka psychiky, ktorá, *celkom v prvom rade*, zodpovedá za analýzu a chápanie života, v základe čoho leží vytvorenie vzájomných prepojení v celej množine zmyslových jednotiek «to» — «nie to», ktoré dostal jedinec cez Rozlíšenie za celý svoj život. Všetky ostatné úlohy dokáže intelekt vyriešiť tým úspešnejšie, čím lepšie vyriešil túto úlohu vytvorenia vlastného informačného modelu Sveta vo forme mozaiky zmyslových jednotiek «to» — «nie to» na celkovom informačnom pozadí.

Kaleidoskopický svetonázor, keďže nie je celistvým obrazom Všetkého, absolútne sa nehodí pre modelovanie a prognózovanie.

Preto, **po prvé**, aby dav bol závislý od vládnucej „elity“, tak sa v davo-„elitárnej“ spoločnosti vo vzdelávacom systéme „pre všetkých“ cielene kultivuje kaleidoskopickosť videnia sveta. Kaleidoskopickosť videnia sveta sa týmto vzdelávacím systémom „pre všetkých“ nepodporuje len v oblasti úzkoprofesionálneho vzdelávania, pretože akákoľvek profesionálna činnosť sa v prípade likvidácie vzájomných prepojení medzi rôznymi fragmentmi vedomostí a zručností *(tvoriacich profesionalitu)* stáva nemožnou. No za hranicami profesionálnej činnosti sa kaleidoskopickosť videnia sveta podporuje pomocou kultu

„voľnomyšlienkárstva“ a práva jednotlivca nepodobať sa na ostatných vo svojom „sebavyjadrení“. Pritom vo väčšine prípadov táto nepodobnosť a osobitosť v spoločnosti reálne predstavujú nepodobnosť vzorky v jednom kaleidoskope na vzorku v inom kaleidoskope, nie však osobitosť stabilného videnia sveta *(svetonázoru)*, zabezpečujúceho rozvoj osobnosti smerom k Ľudskému režimu psychiky.

A **po druhé**, vstup do zmonopolizovanej *(zákulisnou vládnucou „elitou“)* sféry realizovania skutočnej moci sa pre cudzích a nepozvaných blokuje systémom profesionálneho filozofického a historicko-sociologického vzdelávania, kde prosperujú filozofické školy s hocakými „základnými otázkami“ filozofie, len nie s otázkou predpovedateľnosti následkov s cieľom riadenia udalostí.

Príkladmi takýchto svetonázorových škôl sú dialektický a historický materializmus, známy mnohým zo sovietskej minulosti, a tiež rôzne opozičné *(k oficiálnemu marxizmu)* filozofické školy, vrátane Georgia Ščedrovického, Iľju Prigožina, Alexandra Zinovjeva a ďalších. Vidno to aj vo vyššie uvedenom citáte z článku v časopise nasledovníkov Georgia Ščedrovického: «svet je „vytvorený“ dostatočne neurčito…», čo je jedným z prejavov kaleidoskopickosti videnia sveta, ktorá sa obšírne prejavila v zvyšnom texte spomínaného článku.

Takto verejná filozofia plní funkciu zbernej kanalizácie: všetci, ktorých zaujímajú problémy života spoločnosti a celého ľudstva, a ktorí sa podriadili autorite jej *kultových osobností*, trpiacich kaleidoskopickosťou videnia sveta a odtrhnutosťou ich filozofovania od života *(nemožno dokonca ani raz vstúpiť do rovnakej rieky...; koľko čertov sa zmestí na ostrie špendlíka? čo je prvotné: matéria alebo vedomie? a pod.)*, súhlasia s ich názormi, nakoniec

sa stávajú neschopnými v úlohe manažérov celospoločenskej úrovne dôležitosti.

8. Svetonázor:
„pre všetkých“ a «pre úzky kruh, ktorého poslaním je riadiť»[1]

J.Giľbo o tomto rozdiele vzdelávania „pre všetkých“ a pre tých, ktorých akoby «poslaním bolo riadiť», píše na príklade systému ekonomického vzdelávania *(sformovaného v davo-„elitárnych“ spoločnostiach)* nasledovne:

«V ekonomickom vzdelávaní ... existuje fundamentálny rozdiel medzi „ekonomikou pre klerkov[2]“ a „ekonomikou pre pánov“. Také rozdiely tej druhej, ako **nepriame riadenie na úrovni pravidiel, štruktúra peňažného obratu, nepriame stimulovanie, makroriadenie atď., zostávajú v podstate mimo rámec základného ekonomického vzdelávania**[3]. Dôvod je jednoduchý — funkcia „ekonomiky pre klerkov“ spočíva v nanucovaní určitých stereotypov *(často majúcich blízko k čistej mytológii[4])*, ktoré dohromady programujú predvídateľné správanie ekonomických subjektov. Analogická je aj funkcia verejnej ekonomickej vedy. Existencia predvídateľného správania u týchto ľudí zabezpečuje v systéme vhodné herné podmienky pre tých, ktorí majú vedomosti zo sféry vyššej ekonomiky.

Analogické to je v mnohých oblastiach poznania. (...) on *(systém prípravy klerkov: naše spresnenie v citáte)* nedáva žiadny dostup k tým znalostiam, na základe ktorých skutoční páni západného sveta zabezpečujú efektívne riadenie ekonomiky a stabilnú prosperitu svojich krajín».

No ekonomická veda predstavuje len časť sociológie ako celku: a všetko povedané Giľbom platí aj vo vzťahu k jej hierarchicky vyšším častiam[5] *(odborom sociológie)*, na

---

[1] V úvodzovkách sú slová z už spomínaného článku J.Giľbo.

[2] Z angl. „clerk“: úradník, účtovník. – pozn. prekl.

[3] Toto všetko a mnoho ďalšieho je **pre všetkých** objasnené v prácach Vnútorného Prediktora ZSSR: „Voda Mŕtva“ vydanie z r. 1998 a „Krátky kurz“ vydanie z r. 1999, „K pochopeniu štátnej a svetovej makroekonomiky“.

[4] Zväčša aj predstavujúcich pravdepodobnú mytológiu, ktorej poslaním je programovať predvídateľné správanie tých, ktorí získali to či ono vzdelanie. A všetko, povedané J.Giľbom o systéme verejného ekonomického vzdelávania, platí v davo-„elitárnej“ spoločnosti prakticky na všetky vedy, prednášané v systéme verejného vzdelávania. Spomedzi nich sú z väčšej časti objektívne len dve: matematika a geografia, aj to len kvôli špecifikácii ich predmetov bádania, a nie vďaka samotnému systému verejného vzdelávania *(chémia a fyzika k nim nepatria, pretože ich teórie sú závislé od svetonázoru teoretikov, ktorý je sám produktom nimi získanej výchovy a vzdelania)*.

[5] Týkajúcim sa prostriedkov riadenia vyšších priorít (viď kapitoly vo „Vode Mŕtvej“: „Dostatočne všeobecná teória riadenia“ a „Riadenie v globálnom historickom procese“; tiež „Krátky Kurz“, „Otázky metropolitovi Jánovi a hierarchii Ruskej pravoslávnej cirkvi“, „K Božej dŕžave...“ a ďalšie práce).

základe ktorých sa organizuje riadenie spoločnosti v nízkofrekvenčných *(vo vzťahu k ekonomickým procesom)* rozsahoch. A Giľbo by sa mal nad tým zamyslieť, veď dobre sám píše, že «analogické to je v mnohých oblastiach poznania».

Ideológie „pre klerkov“ a ideológie „pre pánov“ sú rovnako odlišné, ako aj publikácie ekonomiky „pre klerkov“ a pre „pánov“, no s doplnením tej skutočnosti, že tí, ktorí na úrovni rozboru ekonomiky sú „pánmi“, tak na úrovni rozboru ideológie sú „klerkami“. A ideológie sú zase výtvorom svetonázorových škôl. V nich existuje také isté delenie vzdelávania „pre klerkov“ a pre „pánov“, v dôsledku čoho tvorcovia verejných ideológií *(jedným z posledných historických príkladov bol A.Hitler)*, ako „páni“ na úrovni porovnania ideologických systémov, sa stávajú „klerkami“ na úrovni porovnania svetonázorových systémov, z ktorých pramenia ideológie.

A v tom niet ničoho, čo by mohlo predstavovať vklad J.Giľbo *(alebo koho ešte)* do vedy. Plutarchos, opisujúc rozhorčenie Alexandra Macedónskeho kvôli Aristotelovmu zverejneniu niektorých náuk filozofa, uvádza pomerne ukážkový list vojvodcu[1]:

«Postupoval si nesprávne, zverejnením učenia, určeného len pre ústnu výuku. Čím sa budeme odlišovať od ostatných ľudí, ak tie isté učenia, na ktorých sme boli vychovaní, sa stanú majetkom všetkých? Chcel by som ostatných prevyšovať nie ani tak mocou, ako znalosťami o vyšších veciach».

Tíšiac Alexandrovu zranenú ctižiadostivosť a pocit nadradenosti nad «ostatnými ľuďmi», Aristoteles mu vo svojej odpovedi vysvetlil, že «hoci sú tieto učenia zverejnené, no zároveň akoby zverejnené ani neboli».

[1] Aristoteles bol jedným z učiteľov Alexandra Macedónskeho.

Na tomto príklade je dobre vidieť, ako je Alexander Macedónsky *(líder „elity“)* znepokojený Aristotelovým *(perifériou sociálneho znacharstva-„žrectva“)* „narušením“ monopolu na Znalosti *(osnovy moci nad nevzdelanou spoločnosťou)*. No tu si treba dovtípiť, že Aristoteles bol znepokojený zachovaním tohto monopolu na Znalosti ešte viac, než Alexander, pretože Alexandrovi naznačuje, že ním vytvorená publikácia je v určitom zmysle defektná a neumožňuje si osvojiť Znalosti v plnej miere po jej prečítaní: je potrebné ešte nejaké dovysvetlenie; a možno nielen dovysvetlenie, ale aj spoločné prežitie niečoho s nositeľmi týchto znalostí, spoluúčasť na nejakej ich činnosti.

Ak toto Alexander sám nepochopil, tak iba preto, lebo nevyčleňoval „žrectvo“ z „elity“. No z tejto Alexandrovej otázky tiež vyplýva, že sociálni znachari ho oboznámili iba s tým, čo považovali za nutné pre splnenie mu zverenej misie. Takže z pohľadu sociálneho znacharstva bol Alexander Veľký „klerkom“, takým istým predstaviteľom davu, ako aj všetci ostatní, ktorí nepatrili k „žrectvu“. Tento historický fakt, opísaný Plutarchom, ilustruje, že „elita“ aj „žrectvo“ — každý v miere svojho chápania, chránili monopol na Znalosti a spolupracovali v oblasti riadenia.

Pritom si treba uvedomiť, že väčšina ľudí Plutarcha pozná len ako jedného zo spisovateľov, starovekých historikov, no už málokto vie, že bol *(„vedľajším povolaním“)* aj najvyšším žrecom Delfskej veštiarne, medzi povinnosti ktorého patrilo celkové riadenie jej prognostickej činnosti a prístupu zvyšnej spoločnosti k získaným výsledkom. A z uvedeného dialógu v korešpondencii medzi Alexandrom a Aristotelom vidno, že rozdiel v chápaní sveta medzi Alexandrom a Aristotelom bol výsledkom vplyvu

vzdelávacieho systému: Alexander bol „klerk“; Aristoteles bol ideologický „pán“; avšak aj samotný Aristoles bol „klerkom“ svojich svetonázorových „pánov“.

Uvedieme aj čerstvejší príklad: V.Prussakov v knihe „Okultný mesiáš a jeho reich“ *(Moskva, «Molodaja gvardija», «Šakur-2», str. 24)* uvádza úryvok z listu Dietricha Eckarta z roku 1923[1], ktorý písal niekoľko dní pred smrťou jednému zo svojich *do niečoho zasvätených* priateľov:

. «Nasledujte Hitlera! On bude tancovať, ale bol som to ja, kto preň našiel muziku. Vybavili sme ho prostriedkami spojenia s Nimi[2]. Nesmúťte za mnou: ovplyvnil som históriu viac, než hociktorý iný Nemec».

Takto jeden zo starších *správcov od svetonázoru* objasňuje skutočnú úlohu nie práve najvšednejšieho *klerka od ideológie*.

Potom, čo bol vysvetlený rozdiel medzi kaleidoskopickým a mozaikovým videním sveta, a jasnou sa stala aj nevhodnosť kaleidoskopického videnia sveta pre podporu riadiacej činnosti, bude treba sa vrátiť k otázke alkoholu, iných narkotík a psychotropných látok, a senzibilizmu.

Začneme vplyvom alkoholu na informačné nízkofrekvenčné procesy v psychike, ktorých dĺžka trvania je porovnateľná s dĺžkou celého života jedinca. **Čo sa deje, keď koncentrácia alkoholu v krvi presiahne hranicu kolísania jeho prirodzenej hladiny pre organizmus, prekročiac tým určitú medznú hodnotu?**

— Červené krvinky sa začínajú v krvi navzájom lepiť. Cievy, cez ktoré v mozgu prúdi krv sú rôzne: existujú aj tak tenké, že dve zlepené červené krvinky v nich uviaznu. Čo sa stane v dôsledku toho? — Určité skupiny neurónov zostanú bez kyslíka a zahynú. Neuróny, ako je známe, sa

[1] Ešte pred príchodom na svet prvého vydania „Mein kampf“ A.Hitlera.
[2] Má sa na mysli mimosociálny zdroj informácie, neľudský rozum, čo priamo hovorí o posadnutosti Hitlera.

pri súčasnej fyziológii človeka neobnovujú. Takže **tie informačno-algoritmické procesy, ktoré prebiehali na základe neurónových sietí, v ktorých sa zúčastňovali práve tieto neuróny, sa rozpadnú, čo privedie ku strate informácií v psychike jedinca**.

Okrem toho, činnosť intelektu bude skreslená počas celej doby, kým sa omámený jedinec nevyspí a úroveň alkoholu a alkoholových toxínov sa mu nevráti na prirodzenú úroveň, z jeho mozaikového obrazu sveta zmiznú nejaké zmyslové jednotky a niektoré spojenia medzi nimi sa pretrhnú alebo zdeformujú: mozaika sa stane menej detailnou a plnou, a niektoré jej fragmenty sa rozsypú na kaleidoskop. Znamená to, že modelovanie určitých procesov s cieľom vyhodnotenia situácie a možností jej zmeny na základe poškodeného mozaikového obrazu sveta bude hrubším, čo do presnosti parametrov prognózovanej budúcnosti, a menej detailným. **Preto sa zužuje aj množstvo procesov, ktoré je daný jedinec schopný riadiť, v dôsledku čoho jeho pokusy riadiť priebeh takýchto procesov, kde chyby pri ich modelovaní v jeho psychike presiahli kritickú úroveň, sa neodvratne zakončia krachom.**

Neuróny zabité alkoholom sa neobnovujú. Ale algoritmy psychickej činnosti sú také, že po odstránení účinkov alkoholického šoku, sa začne proces obnovy poškodeného mozaikového obrazu sveta: budú sa obnovovať stratené zmyslové jednotky a prepojenia medzi nimi. Rýchlosť tohto procesu je taká, že po vypití 100 g vodky, pohára novoročného alebo svadobného šampanského *(200 — 250 g pri sile 12°)*, pol litra piva *(pri sile 6°)* prejdú približne tri roky dovtedy, kým pri intelektuálnej činnosti na hranici osobných možností bude nahradená škoda, ktorá bola spôsobená jednorazovým vypitím alkoholu *(podľa dnešného*

chápania: miernym). No z riadenia určitých dostatočne dlhodobých *(nízkofrekvenčných)* procesov bude jedinec týmto jednorazovým prípitkom vyradený minimálne na tri roky. Za tie tri roky sa môže stať všeličo, a nie do každého procesu, ak z neho raz človek vypadne, sa možno vrátiť opakovane...

> Mozog jedinca, systematicky pijúceho hoc len „ľahké“ alkoholické nápoje, a dokonca nie na mol, je cintorínom neurónov, zabitých alkoholom. Približne takto opísal vplyv alkoholu na štruktúry mozgu akademik ALV ZSSR[1] F.G.Uglov vo svojich knihách „V zajatí ilúzií“ a „Zo zajatia ilúzií“.

Isteže, jedinec má právo si vybrať aj alkoholický spôsob samovraždy[2]. Avšak v danom prípade sa tu bavíme o kádrovej politike; predovšetkým, vo sfére riadenia, od stavu ktorej závisí život celej spoločnosti. A keďže následky riadenia, zotročeného alkoholom, musí znášať celá spoločnosť *(a v Rusku je to tak počas celej známej histórie)*, tak príde moment, keď pijúci manažéri nebudú mať právo sa urážať, že oni niečo nevedeli a neboli upozornení... **Tento text je varovaním.**

Bez zachádzania do takých podrobností, z ktorých časť je viditeľná len pod elektrónovým mikroskopom, islam a mnohé okultno-magické školy už stáročia trvajú na absolútnej triezvosti svojich nasledovníkov, čím sa starajú o udržanie svojej najvyššej spôsobilosti. Avšak *kresťanské cirkvi pozývajú svoje ovečky k účasti na pití*, zastrašujúc odporcov alkoholu večnými pekelnými mukami: je to hanebná činnosť. A svetská pseudoveda a publicistika

[1] Akadémie lekárskych vied Sovietskeho Zväzu. – pozn. prekl.
[2] Lekár pacientovi: „Alkohol vás pomaly zabíja...“
— Pán doktor, ja sa neponáhľam...

propaguje „kultúrne pitie“: vraj, netreba sa spíjať do nemoty, stačí piť s mierou, aby bol život veselší a opadol stres, vyplavil sa cholesterol z organizmu atď.

Pritom riešenie problematiky „stresov“ spočíva vo vytvorení osobnej kultúry vnímania a chápania sveta, kde správanie založené na tejto kultúre: 1) zamedzuje nečakaným nepríjemnostiam, nazývaným „stresmi“, a 2) jej predstaviteľ je v spoločnosti emočne sebestačný a nepotrebuje prostriedky na „rozveselenie“; problémy s cholesterolom, infarktami, mozgovými príhodami, onkológiou sú problémami vedenia zdravého životného štýlu a stravovania, zodpovedajúceho genetickým nastaveniam fyziológie druhu Homo Sapiens.

Opísaný mechanizmus vplyvu alkoholu na mozaikové videnie sveta vedie k tomu, že s jedincom, ktorý pravidelne popíja hoc len pivo, je celkom zbytočné začínať rozhovor na niektoré témy: vstup do tejto problematiky si od neho žiada určitú úroveň rozvoja svetonázorovej mozaiky videnia sveta *(detailnosti a dostatočného množstva prepojení medzi zmyslovými jednotkami)*, no táto úroveň je pre neho nedostupná, následkom poškodenia dlhodobých informačno-algoritmických procesov systematickým popíjaním.

Ak čitateľ týchto riadkov patrí do kategórie pravidelne (hoc aj málo) pijúcich, tak v prípade, ak sa okamžite rozhodne pre absolútnu triezvosť vo vzťahu k alkoholu, tabaku a ďalším omamným látkam, tak prejdú minimálne tri roky dovtedy, kým pochopí, koľko veľa sa skrýva v tomto texte. *Ak neprejde k absolútnej triezvosti, tak bude aj naďalej považovať napísané za bezvýznamnú hlúposť.*

Nesúhlasné námietky k povedanému môžeme zhrnúť do príslovia: «opitému more siaha po kolená». No netreba hľadať more: opitému na utopenie postačia aj jeho vlastné sople, ktorými sa opitý môže udusiť (také prípady už boli)...

Druhá stránka vplyvu alkoholu a ostatných omamných a psychotropných látok je spojená s tým, že intelekt je biopoľový proces. Vo vzťahu k organizmu druhu Homo Sapiens možno zaviesť nový pojem **geneticky podmienené, normálne nastavenie parametrov biopolí**: sem patrí zoznam polí, frekvenčné charakteristiky *(nosné a taktovacie frekvencie, fázové posuny)*, polarizácia, prijímaco-vysielacie povrchy *(bioantény)* a vlnovody v organizme atď.

Tieto parametre nastavenia biopoľového systému organizmu sú prirodzene v norme, pokiaľ jedinec, ktorý vo svojom chromozómovom aparáte nemá vrodené odchýlky od druhovej normy, dodržiava správnu biorytmiku, a jeho jedálniček neobsahuje produkty, ktoré sú cudzie genetike jeho organizmu. To posledné, napríklad, neráta s požívaním alkoholu, neráta s fajčením tabaku a ostatných narkotík; okrem toho, treba mať na pamäti, že človek po anatomickej stránke *(t.j. geneticky)* nie je mäsožravec[1].

Požívanie alkoholu a iných narkotík spôsobuje zmenu geneticky prirodzených nastavení biopoľového systému organizmu druhu Homo Sapiens. To má za následok jak skreslenie práce samotného intelektu, tak aj to, že do psychiky jedinca začínajú prenikať informačné prúdy, ktorých vstup je vylúčený pri geneticky prirodzenom

[1] Hoci mäso a ryby sa jedia skoro všade, no my to radíme k dedičstvu epochy po globálnej katastrofe, ktorá zničila Atlantídu, keď minulá kolektívna duchovnosť *(egregory Atlantickej civilizácie, ktoré niesli kolektívnu pamäť a pod riadením ktorých žili jednotlivci)* sa rozpadla, a samotní jedinci, zbavení dovtedajšieho informačného zabezpečenia ich správania, zaznamenaného v poliach egregorov *(v terminológii súčasných senzibilov: energoinformačné pole Zeme)*, zostali bez pamäti a návykov, vlastných ich minulému spôsobu života. Aby prežili, tak sa pod diktátom pudu sebazáchovy naučili jesť hocičo, aj veci, ktoré nepatria medzi normálne ľudské jedlá, čo sa napokon zafixovalo v kultúre dnešnej globálnej civilizácie ako norma. Ale táto „norma“ je len dočasu.

nastavení biopoľového systému organizmu. V dôsledku toho sa skresľuje informačné pozadie, na ktorom sa formuje mozaika; trhajú sa predchádzajúce spojenia medzi zmyslovými jednotkami; z cudzích *(pre normálnu genetiku)* informačných prúdov vznikajú cudzie *(pre normálnu psychiku človeka)* informačné moduly, z ktorých časť *(ak urobíme paralelu so svetom počítačov)* je svojimi funkciami a vplyvom na psychiku analogická počítačovým vírusom a inštalačným programom zložitých informačných produktov *(časť z nich v minulosti nazývali «besmi», ktorí niekoho posadli. A poškodených jedincov nazývali «posadnutými»)*.

Výsledkom vplyvu tohto všetkého *(cudzieho pre geneticky podmienené normálne nastavenie biopoľového systému)* môže jedinec prestať byť sám sebou, alebo aj úplne stratiť schopnosť stať sa a byť Človekom. V menej závažných prípadoch dochádza „len“ ku skresleniu a deštrukcii mozaikového obrazu sveta.

Užitím každej drogy alebo takmer každej psychotropnej látky jedinec otvára do svojej psychiky určitý informačný kanál. Tento kanál môže umožniť obojsmerný pohyb informácie. Ak je tomu tak, potom otvorením takéhoto kanálu môže jedinec sám vplývať na okolitý svet, ak má dostatok sebadisciplíny a sily vôle. V takomto prípade sa stane „šamanom“, ktorých mnohé praktiky sú založené na úmyselnom zdrogovaní seba a okolia. No šamanov je málo. Obetí šamanov a šamanizmu je oveľa viac[1]: indiánov naučili na tabak práve šamani, pretože tabak im otváral voľný kanál

[1] Po tomto vyjadrení by sa žiadalo, aby bola zverejnená štatistika: aký podiel v orgánoch štátnej moci *(prezident, administrácia prezidenta, vláda, parlament)* tvoria abstinenti; tí, čo pijú príležitostne; fajčiari; tí, čo fajčia aj pijú.

To isté sa týka aj domáceho zboru žurnalistov, prežívajúcich väčšinou v tabakovom opojení a *pod vplyvom alkoholu (vzhľadom na kontrolné obdobie tri roky)*.

A „ružovým“, v týchto sférach činnosti, by ako javu bolo lepšie vymiznúť.

pre vstup do psychiky každého slabšieho a menej znalého príslušníka kmeňa, ale všetko to skončilo krachom ich civilizácie.

Svojvoľný rozvoj senzibilných schopností vplýva na mozaikovosť videnia sveta (svetonázoru) dosť podobne ako narkotiká v tom zmysle, že jedinec si osvojovaním určitých duchovných praktík mení parametre nastavenia svojho biopoľového systému organizmu, čím si zároveň otvára senzibilné kanály informačnej výmeny. Ak sa mu to podarí, môže sa senzibilne nabudiť do takej miery, že bude vnímať viac informácií, než je schopný mentálne spracovať bezpečným spôsobom pre seba i okolie. Následkom toho aj sekundový „zážitok“, prijatý cez senzibilné kanály, môže byť viac než dostatočný k tomu, aby zlomil jeho život raz a navždy; a tiež zlomil alebo dokaličil život ľudí, ktorí sú od neho priamo alebo nepriamo závislí.

Ak je „manažérom“, ktorý vníma viac, ako je schopný mentálne spracovať, potom nie je manažérom, ale, *v lepšom prípade*, hračkou sociálneho živlu; *v horšom prípade* je výkonným mechanizmom v rukách tých, ktorí odosielajú do jeho psychiky cez senzibilné kanály *(a inými cestami)* všetko, čo si zaželajú, dopredu predvídajúc jeho reakciu na prúd takej či onakej vstupnej informácie: v tomto aj spočíva princíp riadenia cez nastrčené postavy, ktoré akože „samy vedia, čo a ako treba robiť“, no reálne robia to, čo im naprogramujú zákulisní bábkari *(spomeňte si na obr. 1 a 4)*.

No aj mozaikové videnie sveta sa môže líšiť na základe organizačných princípov smeru budovania prepojení zmyslových jednotiek v mozaikovom obraze sveta, t.j. na myšlienkovom strome. Vyššie bol uvedený systém

hraničných zovšeobecnení a prvotných rozdielov v kategórii «Všetko», vlastný «Ja-centrickému» pohľadu na svet, ktorý sa považuje „automaticky“ za prirodzený a objektívne správny už po celé tisícročia súčasnej civilizácie: od staroegyptského Amuna až po scientologickú cirkev. Práve tento systém sa kultivuje v spoločnosti a získava status vedeckého objektívneho poznania v systéme vzdelávania „pre všetkých“ a vo verejnej vede.

A to privádza k otázke: aký systém prvotných rozdielov v maximálne zovšeobecňujúcej kategórii «Všetko» je v davo-„elitárnej“ spoločnosti určený nie „pre všetkých“, ale len pre úzky kruh osôb, ktoré si uzurpovali vyššie druhy vnútrospoločenskej moci?

Keďže celková podoba sveta sa v posledných storočiach formuje pod určujúcim vplyvom biblickej civilizácie, tak pripomenúc si vyššie uvedený predslov k článku J.Giľba: «V starovekej Judei sa znalosti pre národ *(Tóra, Talmud a letopisy)* tiež veľmi odlišovali od znalostí, dosahovaných levitmi», — treba si položiť otázku, čo také poznali a chápali levíti, čo nechápali ostatní, hoci to možno aj poznali? Odpoveď na ňu možno nájsť v okultnej literatúre:

«Tridsiatimi dvoma cestami — nádhernými, múdrymi, načrtol JH, JHVH, Sabaoth (Boh zástupov*), Boh Izraela, Boh Živý a Kráľ Večný, Všemohúci, Milosrdný a Odpúšťajúci, Vznešený a Prebývajúci vo večnosti, — vznešené a sväté je Jeho Meno, — vytvoril svet Svoj troma seferim: sefar, sipur a sefer.» (Epigraf k jednej z kapitol knihy V.Smakova „Svätá kniha Thovta. Veľké arkany Taro“, r. 1916, reedícia r. 1993).

A vysvetlené je to v poznámke pod čiarou:

«Prvý z týchto termínov (Sefar) má označovať čísla, ktoré jediné nám dávajú možnosť zistiť nevyhnutné funkcie a vzťahy každého (podľa kontextu, možno: človeka) aj veci kvôli tomu, aby bolo možné pochopiť cieľ, pre ktorý bola vytvorená; aj MIERA dĺžky, aj MIERA objemu, aj MIERA váhy, pohyb i harmónia — VŠETKY TIETO VECI SÚ RIADENÉ ČÍSLAMI. Druhý termín (Sipur) vyjadruje slovo a hlas, pretože je to Božské slovo a hlas, a pretože je to Božské Slovo, je to

Hlas Boha Živého, Ktorý zrodil bytosti v ich rozličných FORMÁCH, či už sú vonkajšie, alebo vnútorné; to jeho (tento termín*) treba chápať v týchto slovách: „Boh povedal: „Buď svetlo“ a „nastalo Svetlo“. Nakoniec, tretí termín (Sefer) označuje písmo. Písmo Boha je PLOD TVORENIA. Slová Boha sú Jeho Písmom. Myšlienka Boha je Slovom. Tak myšlienka, slovo i písmo je v Bohu iba jedno, kým v človeku sú tromi.» („Cuzary“, 4, § 25, cit. z knihy V. Šmakova „Svätá kniha Thovta“, str. 245; zvýraznenie niektorých fragmentov v texte veľkými písmenami — je naše).

Je to tak, ako písal Aristoteles Alexandrovi Macedónskemu, «aj keď sú tieto učenia zverejnené, zároveň akoby ani zverejnené neboli»: *vyumelkované, rozvláčne a bez slovných komentárov, ktoré dokážu dať len „znalí ľudia“, t.j. ťažko pochopiteľné, čo vylučuje možnosť jednoznačného pochopenia textu väčšinou svojvoľných hľadačov pravdy mimo systém zasvätení.*

A práve toto *(nemožnosť chápania kvôli zámernému vyjadreniu nejednoznačnosti navzájom sa vylučujúcich významov)* tvorí hlavnú osobitosť vzdelania «pre úzky kruh, ktorého poslaním je riadiť», a presnejšie povedané: pre úzky kruh s ambíciou neobmedzene a nezodpovedne vládnuť.

Následkom toho sa ocitáme pred otázkou:

Môže byť toto pochopené *(a tiež, či môže byť pochopená Objektívna realita)* pomimo systém legitímnych zasvätení kurátorov Biblického projektu alebo pomimo nejaký iný systém zasvätení?

Ukazuje sa, že toto všetko môže byť pochopené ešte dôkladnejšie, ale z iného písomného zdroja, zverejneného v náklade mnohonásobne prevyšujúcom všetky náklady „Svätej knihy Thovta“ a „Cuzary“, na ktorú sa odkazuje V.Šmakov, a ostatnej okultnej literatúry.

9. Svetonázor pre všetkých ľudí

Predovšetkým treba mať na pamäti, že všetko citované zo „Svätej knihy Thovta“ sú druhotné prerozprávania a reinterpretácie, a nie je to prvozáklad toho svetonázoru, ktorý nie je určený pre všetkých v biblickej civilizácii.

Na pochopenie toho, o čom sa snažili hovoriť citovaní okultisti, je lepšie nehľadať vstupy do systémov zasvätení v biblickej kultúre tým skôr, že vyššie z nich sú aj tak zatvorené pre väčšinu ľudí na základe príznaku nevhodného pokrvného pôvodu[1], ale obrátiť sa ku zdrojom, ktoré obsahujú prvozáklad tohto svetonázoru.

Jedným z takýchto zdrojov je Korán. V nej je súra 25, nazvaná „Rozlíšenie“, v ktorej je daný systém prvotných rozlíšení v maximálne zovšeobecňujúcej kategórii «Všetko». Pozrieme sa na ňu:

> «1. Blahoslavený ten, kto zoslal «al-Furkan» («Rozlíšenie»)[2] Svojmu otrokovi, aby sa ten (t.j. Mohamed) stal dohováračom pre obyvateľov svetov; 2. [blahoslavený] Ten, ktorému patrí *moc <presnejšie neobmedzená moc: — naše spresnenie v citáte>* nad nebesami a zemou, ktorý pre Seba nesplodil dieťa[3], a ktorý sa s nikým nedelil o *moc <presnejšie neobmedzenú moc: — naše spresnenie v citáte>*. **On stvoril všetko čo je a dal tomu [náležitú] mieru.** 3. [Neverní] začali miesto Neho uctievať iných bohov, ktorí nič netvoria, ale sami sú stvorení. Dokonca ani sami sebe nemôžu uškodiť, ani

[1] Je potrebné byť nielen pokrvným židom, ale výlučne z rabínskeho rodu, a v niektorých prípadoch iba z rodu levitov, pričom účastných systému tajných zasvätení z pokolenia na pokolenie. Taký je systém nízkofrekvenčných filtrov, ktoré chránia vyššie úrovne hierarchie riadenia Biblického projektu pred uchvátením riadenia prostredníctvom vyslaných agentov jeho protivníkov.

[2] M.-N.O. Osmanov, preložil «Al-Furkan» do ruštiny ako «Rozlíšenie», a k tejto zátvorke dal ešte poznámku: «Má sa na mysli Korán».

[3] To sa týka nicejskej dogmy o «Bohu Synovi».

prospieť, nepodriaďuje sa im ani smrť, ani život, ani vzkriesenie» (v preklade M.-N.O. Osmanova).

Tie isté verše v preklade G.S.Sablukova:

«1. Blahoslavený Ten, kto zoslal Furkan[1] otrokovi svojmu, aby ten bol učiteľom svetov, 2. — Ten, komu patrí kraľovanie na nebesiach a na zemi; kto nikdy nemal deti, kto nemal spoločníka v kraľovaní; **kto stvoril všetky bytosti a predurčujúc predurčil ich bytie.** 3. Ale oni si vybrali za bohov, Jeho zaprúc, tých, ktorí nič nestvorili, ale sami sú stvorení; 4. ktorí nemajú silu nič urobiť, ani škodlivé, ani užitočne pre nich samých, nemajú silu ani nad smrťou, ani nad životom, ani nad vzkriesením».

To isté v preklade I.J.Kračkovského:

«1(1). Blahoslavený ten, ktorý zoslal rozlíšenie Svojmu otrokovi, aby sa ten stal pre svety kazateľom, — 2(2). Ktorý má moc nad nebesami a zemou, a nezaobstaral Si dieťa, a nemal ani spoločníka v moci. **On stvoril každú vec a rozmeral ju mierou.** 3.(3). A obstarali si oni miesto Neho Bohov, ktorí nič netvoria, ale sami sú stvorení. 4. Nemajú moc ani sami sebe uškodiť, ani prospieť, a nevládnu ani nad smrťou, ani nad životom, ani nad vzkriesením».

Rôzne preklady vyjadrujú rôzne zmyslové odtiene, obsiahnuté v slovách pôvodného jazyka, preto sme uviedli niekoľko vydaní prekladov. To, čo sme v texte zvýraznili hrubým písmom, sú vstupné kľúče od systému **nemenne prvotných rozdielov** v maximálne zovšeobecňujúcej kategórii «Všetko», zodpovedajúcich koranickým názorom na tvárny Vesmír, neobmedzená moc nad ktorým *(ako celkom i jeho časťami)* patrí nedeliteľne jedine Bohu: «...

[1] V preklade G.S.Sablukova je k tomuto slovu pridaná poznámka: «T.j. Korán».

Boh daruje Svoju moc tomu, komu si zaželá» (súra 2:248), a kohokoľvek samovláda je len iluzórna a koná len v pre neho vymedzených hraniciach Božieho dopustenia.

Predovšetkým treba poukázať na to, že Korán všade hlása svetonázor, ktorý je odlišný od všetkých druhov «Ja-centrizmu».

Cez Korán sa ľuďom **ponúka možnosť prijať (ako vedomú normu organizácie psychiky jednotlivcov a spoločností) SVETONÁZOR, SMERUJÚCI OD BOHA KU KAŽDÉMU ČLOVEKU**, ktorý prichádza do styku s Koránom a jeho prekladmi.

Svetonázor smerujúci od Boha minimálne v dvoch navzájom sa dopĺňajúcich významoch:

- aj ako daný v Zvestovaní Zhora,
- aj ako určujúci usporiadanie rozvetvovania mozaiky myšlienkového stromu človeka v jednoznačne určenom poradí: 1) Obraz Boží v duši každého, 2) obrazy tvárneho Vesmíru *(dávané cez Rozlíšenie ako systém párových prepojení «to» — «nie to»)*, ktorého časťou je aj sám človek, vrátane jeho psychickej organizácie a vnútorného sveta.

Teraz prejdeme k otázke **nemenne prvotných rozdielov** v maximálne zovšeobecňujúcej kategórii «Všetko», zodpovedajúcich koranickým názorom na tvárny Vesmír. Ako vidno z vyššie uvedených textov prekladu Koránu do ruského jazyka, tak jedni prekladatelia dali prednosť tomu, aby v ruštine vyjadrili zmysel **predurčenosti bytia,** iní dali

prednosť tomu, aby vyjadrili zmysel **miery, mernej pravidelnosti bytia a súmernosti**[1] **v toku udalostí.**

T.j. arabské slovo, s ktorým sa stretli, obsahuje oba významy, ktoré v ruskom jazyku možno zjednotiť len v dvojslovnom spojení «predurčená miera», ktorú M.-N.O. Osmanov nazval «náležitou», t.j. slovom, ktoré vyjadruje jeden z odtieňov určitosti, ako súčasti Vyššej predurčenosti.

Preto, ak sa pozrieme na nami zvýraznené slová v uvedených veršoch 25. súry Koránu, tak ich zovšeobecnený mnohostranný význam možno vyjadriť aj nasledujúcou *súhrnnou vetou:*

Boh stvoril všetko čo je vo Vesmíre a pridal tomu Ním predurčenú mieru.

Ak máme hovoriť jazykom súčasnej vedy, tak všetko jestvujúce v tvárnom Vesmíre tvorí matéria v jej rôznych agregátnych stavoch, ako: vákuum[2], fyzické polia, plazma *(vysoko ionizovaný plyn, v ktorom majú elektróny tak vysokú energiu, že sa nedokážu udržať v atómoch na stabilných orbitách)*, plynné skupenstvo hmoty, tekuté skupenstvo hmoty, pevné *(kryštalické)* skupenstvo hmoty. Agregátne stavy, cesty a spôsoby prechodu z jedného stavu do druhého, vlastnosti matérie v každom z nich aj v prechodných procesoch sú predurčené Zhora. A predstava ľudí o týchto rôznych agregátnych stavoch tak či onak zodpovedajú príslovíu «niet veci bez obrazu». Ale čo je to miera a aký má vzťah k obrazom matérie? — táto otázka sa v «Ja-centrických» filozofických systémoch neskúma.

[1] «Nevidíš v tvorení Milosrdného žiadnu disproporciu. Obráť svoj pohľad: či vidíš rozvrat?» — Korán, súra 67:3.

[2] Tí, ktorí nesúhlasia s názorom, že vákuum je matéria schopná interakcie s matériou v iných agregátnych stavoch, nech teda ostatným vysvetlia, ako sa vlny *(elektromagnetické, gravitačné atď.)* šíria v ideálnom nič. Vákuum nie je nič, ale niečo: je matériou v jednom z jej agregátnych stavov.

Veda o miere, číselnej určitosti ako takej, to je matematika. No v materiálnom Vesmíre už miera (číselná určitosť) prestáva byť *„ako taká“ (t.j. všeobecná):* je stvárnená v objektoch a subjektoch Vesmíru, kde všetkému tvárnemu je pridaná Zhora predurčená miera, t.j. číselná určitosť: jak kvantitatívna, tak aj poradová. Vo Vesmíre je všetko materiálne a miery jedných fragmentov možno číselne porovnávať s mierami iných fragmentov, t.j. všetky fragmenty Vesmíru sú porovnávateľné jak medzi sebou, tak aj so svojimi vnútornými zložkami.

Miera, to je predovšetkým **číselná určitosť**: 2! 2=4; 1 sekunda je 9 192 631 770 periód žiarenia, zodpovedajúcich prechodu medzi dvomi supertenkými hladinami základného stavu atómu ^{133}Cs *(céziový etalón frekvencie a času)*; 1 meter predstavuje 1 650 763, 73 násobok vlnovej dĺžky žiarenia, zodpovedajúceho prechodu medzi dvomi úrovňami $2p^{10}$ a $5d^{5}$ atómu kryptónu-86 (^{86}Kr) *(údaje o etalónoch sekundy a metra sú prevzaté zo „Sovietskeho encyklopedického slovníka“, vydaného v r. 1986)*; «dĺžka Veľhada je 38 papagájov a jedno krídelko» *(hovorí známy kreslený film)*; atómy chemických prvkov sa navzájom líšia počtom protónov v ich jadrách, ktorý určuje poradové číslo každého z nich v Periodickej sústave prvkov D.I.Mendelejeva; izotopy toho istého prvku sa navzájom líšia počtom neutrónov v zložení ich jadier. A tak ďalej: na čo sa len pozrieme, všade sa objaví číselná určitosť — miera: jednotková, alebo hromadná, vyjadrujúca štatistiku, ktorá umožňuje odlišovať od seba množiny, a vyčleňovať v nich podmnožiny.

V procese vedomého ale nevedomého porovnania jedného fragmentu Vesmíru s inými, identifikovanými na základe Rozlíšenia, sa odhaľujú dva druhy vnímania proporcionality:

! vnímanie priestoru;

! vnímanie času.

Ich vnímanie plodí dva druhy číselnej určitosti: jednotky dĺžky a jednotky času, objektívne navzájom prepojené cez ich materiálnosť[1] na hierarchickej úrovni mikrosveta **zákonom neurčitosti Heisenberga**[2], v ktorom sa **prejavuje nemožnosť izolovaného vnímania priestoru bez času, alebo času bez priestoru,** pretože priestor a čas sú výtvormi *matérie, rozmeranej (mierou)* vo všetkých jej agregátnych stavoch *(v dôsledku toho nemožno vnímať priestor a čas bez ich závislosti na materiálnom prostredí, nech už by sa matéria nachádzala v akomkoľvek agregátnom stave)*.

Pre vnímanie priestoru a času je *(vo všetkých prípadoch bez výnimky)* potrebný etalónový proces, s ktorým sa porovnávajú a ktorým sa merajú všetky ostatné časy a priestory. Takýmto etalónom môže byť aj samotný človek *(starovekýaforizmus: človek je mierou všetkých vecí)*, ako aj rôzne objekty Vesmíru. Ak nie je určený etalónový proces, potom nastáva „problém Veľhada“ z kresleného filmu, ktorý sa osamote mučil otázkou: aký je dlhý? — až dovtedy, kým mu nepomohol Papagáj, ktorý na seba prevzal funkciu dĺžkového etalónu a určil, že Veľhad je dlhý «38 papagájov a jedno krídielko». Bez tohto aktu merania by Veľhad aj naďalej ostal rovný sebe samému v nijako ináč neurčenej,

[1] Nič, okrem medzinárodných dohôd o výbere etalónov a istých technických aspektov nebráni určovať dĺžku trvania sekundy na základe frekvencie žiarenia etalónového žiariča, ktorým sa určuje dĺžka metra, alebo naopak: dĺžku metra určovať na základe násobkov vlnovej dĺžky, ktorá zodpovedá žiareniu etalónu, určujúceho dĺžku trvania sekundy. No každopádne bez materiálneho etalónu nebude ani jednotky na meranie priestoru, ani jednotky na meranie času, nezávisle od toho, či etalónové procesy patria do mikrosveta alebo makrosveta.

[2] Číselná súvzťažnosť chýb pri meraní súradníc a impulzu (hmotnosť vynásobená rýchlosťou) mikročastice: neurčitosť merania súradníc vynásobená neurčitosťou merania impulzu, prevedená do absolútnej hodnoty nie je menšia ako hodnota Planckovej konštanty.

nemennej jednotkovej[1] dĺžke Veľhada, predstavujúcej «vec osebe»[2].

Približne rovnako je to aj s meraním času. Keďže proces, ktorý sa periodicky opakuje, môže byť zvolený ako etalónový, tak jednotkou merania času sa stáva doba trvania periódy etalónového procesu, s ktorou sa porovnávajú všetky ostatné procesy, majúce vlastné plynutie času.

Takto to je vo svetonázore trojjednoty matérie-informácie-miery. No celkom ináč je to vo svetonázore štvorhypostáznosti Amuna-vesmíru. Z histórie vedy, rozvíjajúcej sa na základe «Ja-centrického» svetonázoru štvorhypostázneho Amuna, je známe, že vždy zažívala ťažkosti s poznávaním priestoru a času *(samých osebe)*, t.j. bez závislosti ich charakteristík od matérie. Rodili sa zaujímavé „výroky“ na tieto témy, na spôsob vyjadrenia blahoslaveného Augustína o tom, že keď sa ho nepýtajú na podstatu času, tak je mu všetko jasné, ale akonáhle sa ho spýtajú, tak nevie, čo povedať…[3]

V skutočnosti ale platí, že čo objektívne existuje, to je aj objektívne poznateľné. Abstraktný priestor a čas štvorhypostázneho Amuna (prázdne úložiská materiálneho Vesmíru) sa stal problémom, ktoré veda ani za niekoľko tisícročí nevyriešila, a to preto, že objektívne neexistujú. No v priebehu tých istých tisícročí *objektívne materiálne podmienený* priestor a čas boli vždy bez problémov merateľné: menili sa len požiadavky spoločnosti na etalónovú bázu meraní, samotná etalónová báza sa rozširovala množstvom meracích metód.

Nepoznateľnosť priestoru a času v «Ja-centrickom» videní sveta štvorhypostázneho Amuna, prevládajúcom v civilizácii

[1] Jednotková dĺžka = vo vzťahu k sebe bezrozmerný etalón, ktorý sa nemenne rovná číslu 1.
[2] Kantovský filozofický termín („Ding an sich“). – pozn. prekl.
[3] Zmysel interpretovaný voľne, našimi slovami.

počas celej jej histórie, je následkom neprítomnosti **miery** v súbore prvotných rozdielov a hraničných stotožnení. Ak sa však miera v súbore prvotných rozdielov a hraničných stotožnení nachádza, tak *abstraktný* priestor a čas neexistujú, len *konkrétne* priestory a časy, ktoré sú vždy objektívne merateľné každým, kto si to želá: otázka je len v osobnom výbere etalónovej bázy a meracích metód, a či zodpovedajú cieľom jeho konania.

Teraz môžeme preskúmať otázku o vzájomnom vzťahu matérie, miery a informácie. Vedomie väčšiny ľudí v priebehu tisícročí nebolo zvyknuté vidieť za obrazom *(maliarskym alebo sochárskym dielom)*, za zvukom *(hocijakou melódiou)* súhrn čísel. Napriek tomu, koncom 20. storočia sa optický kompaktný disk *(počítačový CD-ROM)* stal univerzálnym nosičom pre zápis aj zvuku, aj obrazu, aj textu v *digitálnom kóde, predstavujúcom číselnú určitosť,* t.j. druh miery. Hoci systémov kódovania, formátov „digitalizácie“ obrazu, zvuku alebo textu môže byť vytvorených množstvo, no v každom z nich je jednoznačne definovaná zhoda dvojíc *«súbor kódových skupín čísel»* a *«obraz, zvuk alebo zápis iného druhu informácie»*.

Pritom informácia *(obraz, melódia, idea atď.)* objektívne zostáva sama sebou nezávisle od toho, na ako materiálnom nosiči a v akom kóde je zaznamenaná *(uložená)*.

Aj keď je kompaktný disk umelým výtvorom civilizácie *(artefaktom)*, tak v živote spoločnosti nachádzajú svoj špecifický prejav LEN zákony bytia celého Vesmíru; nič z toho, čo sa nenachádza v Najvyššom predurčení bytia (Najvyššej miere) sa v kultúre civilizácie objaviť nemôže.

Preto treba len uvidieť číselnú určitosť *(mieru)* v obrazoch zodpovedajúcich Objektívnej realite, mimo výtvorov

civilizácie. A výtvory civilizácie používať ako modely, ktorých fungovanie nám pomáha pochopiť všeobecnejšie objektívne zákonitosti bytia: *«Boh stvoril život a všetko jestvujúce tak, aby boli Slovom večného života a slúžili človeku ako Učenie o Zákonoch pravého Boha»* (apokryf „Evanjelium mieru Ježiša Krista od učeníka Jána“).

Na vytvorenie číselnej určitosti v merateľnom priestore na úrovni makrosveta je potrebný bod, tri navzájom odlišné smery a etalón jednotkovej dĺžky. V tomto systéme súradníc tri čísla, umiestnené na prvom, druhom a treťom mieste v určitom presnom poradí *(formáte)*, určujú polohu tohto bodu vzhľadom na začiatok súradníc. Ak sú v merateľnom priestore vyznačené súradnice množiny bodov, tak v priestore vytvárajú obraz, či už tvoria množinu izolovaných bodov, líniu, povrch alebo objem.

Toto je priestorová forma, rozmeraná v materiálnom priestore, nachádzajúcom sa v určitom agregátnom stave *(a nie v prázdnom priestore-úložisku)*. Ak úlohu pridania číselnej určitosti riešime vo vzťahu k agregátnemu stavu materiálneho priestoru, znamená to, že číselné charakteristiky je potrebné pridať kvantám matérie *(jej štruktúrnym jednotkám)*, v dôsledku čoho sa agregátny stav matérie okolo aj vo vnútri priestorovej, číselne definovanej formy môže začať odlišovať, a na základe rozdielu agregátnych stavov matérie okolo i vo vnútri predtým metricky stanovenej priestorovej formy sa tak v materiálnom priestore objaví určitý objekt.

Ak je agregátny stav materiálneho priestoru vo vnútri aj okolo priestorovej formy rovnaký, tak sa dostaneme k aforizmu, ktorý sa v rôznych dobách pripisoval rôznym znamenitým sochárom. Na otázku, ako robí svoje majstrovské diela, sochár odvetil: *„Zoberiem balvan*

mramoru a osekám z neho všetko prebytočné“ — veru, lepšie sa to povedať nedá.

Tento proces odstraňovania prebytočných častí z balvanu, ktorý v sebe skrýva priestorovú formu, môže byť zapísaný aj číselne (digitálne) ako program pre prácu obrábacieho stroja s *digitálnym programovým riadením (DPR)*. Sochár zase pracuje na základe svojej vlastnej *zrakovej miery* a myslí v obrazoch, následkom čoho sa proces číselného premeriavania materiálneho priestoru počas jeho tvorby na úroveň vedomia nedostáva, hoci obrazy v jeho predstavivosti obsahujú tiež číselnú určitosť, ako aj všetko ostatné. V procese sochárstva realizovaného či už obrábacím strojom s DPR, alebo tvorivým úsilím človeka, samotný obraz *(už objektívne existujúci, ako informácia zapísaná pomocou nejakého kódu)* prechádza na iný materiálny nosič. Rozdiel je len v tom, že v obrábacom stroji s DPR pracuje jeden z kódov vytvorených kultúrou spoločnosti, a človek-sochár tvorí na základe Zhora mu danej podmnožiny celovesmírneho hierarchicky mnohoúrovňového kódu; inými slovami, kód pre obrábací stroj začal fungovať až potom, čo kultúra dosiahla určitú úroveň rozvoja, a kód pre človeka funguje už od momentu ako sa objavil druh Homo Sapiens.

No potom, ako sme získali obraz sochy, zostáva ešte pripomenúť starogrécku legendu o sochárovi Pygmalionovi a ním vytvorenej soche *(budúcej Galatei)*, ktorá ilustruje proces zmeny číselnej určitosti, podmieňujúcej agregátny stav matérie vo vnútri priestorovej formy, výsledkom čoho sa chladný mramor zmenil na živé telo a socha sa zmenila na devu Galateu, ktorá sa stala sochárovou manželkou. A ako sa v dejinách už neraz hovorilo, tak každý človek je vo vzťahu k sebe samému aj «neotesaným mramorom» *(alebo hrudou «hliny»)*, aj «Pygmalionom», aj «Galateou».

Pohyb priestorovej formy voči vybranému systému súradníc mení formu na melódiu, a zápis melódie v priestore vytvára priestorovú formu: tento vzťah sa v kultúre civilizácie najlepšie prejavil na gramofónových platniach s mechanickým zápisom zvuku v podobe reliéfovej drážky. Preto aforizmus: «architektúra, to je skamenená hudba», je v podstate správny.

Tieto príklady nám ukazujú, že číselná určitosť a obraznosť sveta (samozrejme materiálneho) sú navzájom späté. Možno uviesť ďalšie príklady, ktoré ukážu, že rovnako navzájom späté sú aj číselná určitosť a «melódie a aranžmány» jak v prírode, tak aj v spoločnosti. No ukázať neprítomnosť tejto vzájomnej väzby sa nepodarí. Avšak svetonázorové systémy vytvárané ľudstvom sa môžu rozchádzať v odpovedi na otázku, *čo* je následkom *čoho*:

- buď obraz *(alebo iná informácia)* je prejavom a následkom číselnej určitosti *(kvantitatívnej a poradovej)*?
- alebo číselná určitosť *(kvantitatívna a poradová)* je následkom existencie obrazu *(alebo inej informácie)*?

Inými slovami, či algebra je základom harmónie, alebo harmónia je základom algebry?

Podľa nášho názoru, v hraniciach Vesmíru je tento spor neplodný, pretože matéria je vždy a vo všetkých prípadoch nositeľkou číselnej určitosti, neoddeliteľne spojenej s priestorovými obrazmi alebo inou informáciou. Božie predurčenie vo vzťahu k *celému Vesmíru* predstavuje **Najvyššiu mieru,** ktorá podmieňuje existenciu Vesmíru v nerozlučnej trojjednote **matérie**, číselnej určitosti (**miery**), obrazov a melódií (**informácie**). Slovo je jednou

z mier: **«Na počiatku bolo[1] slovo, a slovo bolo u Boha»** (Ján, 1:1). A pokračovanie: **«… a Boh bol slovo»**, je podľa nášho názoru od štvorhypostázneho Amuna, pretože veta **«… a Boh bol slovo»** je vyjadrením zbožstvenia miery *(predurčenia bytia)*, lebo slovo je jednou z mnohých čiastkových mier bytia.

Toto všetko umožňuje pochopiť, že druhý verš *(aját)* dvadsiatej piatej kapitoly *(súry)* Koránu, nazvanej «Rozlíšenie», ukazuje na systém **OBJEKTÍVNYCH nemenne prvotných rozdielov** *(hraničnezovšeobecňujúcich stotožnení)*, ktoré ležia v základoch života Vesmíru: matéria, informácia, miera v ich nerozlučnej trojjednote.

A tento systém **trojjednoty matérie-informácie-miery** *(hraničnezovšeobecňujúcich pojmových kategórií a ich vzájomných väzieb v medziach Vesmíru)* je jednotný pre pochopenie a opis všetkého v hierarchii Vesmíru od mikrosveta po makrosvet, vrátane života civilizácie. A preto, v koranickom videní sveta **trojjednota** *matérie-informácie-miery*, vlastná celému Vesmíru i jeho fragmentom, je skutočne nedeliteľnou trojicou jednej podstaty, ktorú jediný Boh, Tvorca a Všedržiteľ, miluje[2].

Treba si všimnúť aj to, že u človeka, považujúceho akt tvorenia Vesmíru Bohom za objektívnu pravdu, danú cez Zvestovanie Zhora, je svetonázor štvorhypostáznosti hmoty-ducha-priestoru-času prejavom nielen «Ja-centrizmu», ale aj bezbožnosti, ktorá ak aj vyúsťuje do hľadania Boha pri zachovaní svojej pôvodnej kvality, tak sa stáva panteizmom — zbožstvovaním Vesmíru, čoho príkladom bol

[1] V staroslovienskom jazyku bol použitý tvar „byť“ v imperfekte (*písmeno „b“ + „jať“*), ktorý Slovenčina nemá, preto je použitý tvar „bolo“. Imperfektum vyjadruje dej ktorý sa udial v minulosti a stále trvá. – pozn. prekl.

[2] No dogmatika poNicejských cirkví vedie ku kategoricky inému chápaniu tohto faktu.

štvorhypostázny staroegyptský Amun (Amon). Prípadne, napriek uznávaniu aktu tvorenia Vesmíru, priamo dáva najavo svoju neochotu vstupovať do «dynamiky Najvyššej Bytosti»[1], nepremýšľajúc ani nad príčinami, ani nad následkami takejto svojej neochoty vstupovať do «dynamiky Najvyššej Bytosti», ktorá sa zvykne nazývať «Božím Zámerom». V ešte jednom ďalšom variante sa zbožstvuje fyzikálne vákuum, prenikajúce celým tvárnym Vesmírom.

Pri analýze a opise všetkého, čo prebieha v trojjednote Vesmíru, musí človek dávať do vzájomného súvisu všetko, čo dostáva cez Rozlíšenie, s tromi už menovanými pojmovými kategóriami prvotných rozdielov a hranične zovšeobecňujúcich stotožnení, chápaných v aktuálnom kontexte ako:

1. **MATÉRIA** — to, čo mení svoj TVAR (OBRAZ), čo prechádza z jedného stavu do iného a disponuje usporiadanosťou, ktorá sa mení vplyvom jedných materiálnych objektov *(procesov)* na iné. Matéria, to je konkrétne:

- ! hmota v pevnom, kvapalnom a plynnom skupenstve;
- ! plazma, t.j. vysoko ionizovaný plyn, v ktorom molekuly chemických zlúčenín strácajú svoju stabilitu a rozpadávajú sa, a atómy chemických prvkov strácajú elektróny, ktorých energia je vyššia, než energetické úrovne *(energetická kapacita)* stabilných orbít.
- ! elementárne častice a kvantá rôznych druhov žiarenia, ktoré pri pohľade zvonka vyzerajú ako častice, no po preskúmaní podstaty týchto častíc vyzerajú ako

[1] „Scientológia. Základy mysle“, Moskva, «Nová Éra», r. 1998, str. 43.

postupnosť vĺn v prírodnom fyzikálnom vákuu či matérie, nachádzajúcej sa v iných agregátnych stavoch;

! statické a dynamické polia v prírodnom fyzikálnom vákuu, ktoré sú schopné rôzneho silového vplyvu na všetky druhy matérie;

! samotné fyzikálne vákuum v nevybudenom stave, ktoré z „ničoho“ plodí elementárne častice (kvantá energie) a rovnako náhle ich pohlcuje, kvôli čomu tieto častice dostali názov „virtuálne“. Z tohto pohľadu všetko vymenované *nad nevybudeným fyzikálnym vákuom* je **tiež fyzikálnym vákuom, ktoré je vyvedené zo svojej agregátnej rovnováhy, t.j. vybudeným vákuom**.

Posledné sme uviedli preto, lebo vytváranie a pohlcovanie virtuálnych častíc fyzikálnym vákuom možno chápať aj ako poukázanie na fakt, že všetky druhy matérie, okrem vákua v nevybudenom stave, predstavujú vlastne vybudené vákuum.

Matéria prechádza z jedného stabilného stavu *(rovnovážneho režimu, rovnovážneho stabilného procesu)*, ktorý má svoju vnútornú dynamiku, do iného, pričom vylučuje svoju energiu alebo zvonka pohlcuje cudziu.

„Energia“ je vo fyzike definovaná ako schopnosť vykonávať mechanickú prácu, a všetky druhy energie prechádzajú jedna do druhej *na základe určitej miery*, ktorá nachádza svoj prejav vo forme číselných konštánt a koeficientov v matematickom zápise fyzikálnych zákonov, v dôsledku čoho sú si všetky druhy energie v tomto zmysle navzájom ekvivalentné. Ale keďže agregátne stavy matérie *(stabilné rovnovážne procesy)* sa medzi sebou líšia svojim energetickým potenciálom *(energetickým objemom ich vnútornej dynamiky)*, a energia z každej štruktúry vo

Vesmíre priteká i odteká ako prúd nejakého druhu matérie *(kvánt žiarenia, poľa atď.)*, tak «energia» a «matéria» sú si vo svetonázore trojjednoty ekvivalentné. Rozdiel pri používaní oboch termínov spočíva v tom, že termín «matéria» sa používa hlavne pre stabilné rovnovážne procesy *(agregátne stavy matérie)*, a «energia» pre rôzne prechodné procesy, pretože od nej závisí možnosť alebo nemožnosť ich realizácie.

2. **INFORMÁCIA, OBRAZ, IDEA** — samo osebe je to nemateriálne „čosi“, ktoré vôbec nezávisí od kvality svojho materiálneho nosiča, ani od množstva matérie (energie), ktorá ho nesie. Avšak bez materiálneho nosiča toto „čosi“ vo Vesmíre samo osebe neexistuje, bez neho nie je ani prijímané, ani odovzdávané.

3. **MIERA** — Bohom predurčená mnohorozmerná matrica možných stavov a premien matérie, uchovávajúca informáciu vo všetkých procesoch; vrátane informácie o minulosti i o predurčenom smerovaní ich objektívne možného priebehu, t.j. o príčinno-následkových podmienenostiach v ich súrozmernosti.

Matéria *(všetky materiálne*[1] *objekty)* vo vzťahu k Informácii *(dávajúcej matérii obraz)* predstavuje nosič jednotného, celovesmírneho, hierarchicky organizovaného, mnohoúrovňového informačného kódu — celovesmírnej miery.

Miera vo vzťahu k Informácii predstavuje kód *(ľudský jazyk je tiež čiastková miera, pretože je jedným*

[1] Prívlastok «materiálne» je vo vzťahu k objektom v podstate zbytočný, pretože ako je jasné z opísaného, ten istý objekt je aj informačný, aj metrický. No toto je daň sformovanej tradície «Ja-centrického» svetonázoru, v ktorom matéria patrí do skupiny prvotných rozdielov a hranične zovšeobecňujúcich stotožnení, ale informácia a miera — nie. Dúfame, že prítomnosť tohto *(v podstate nie nutného)* prívlastku v texte uľahčí čitateľovi porovnanie koranického svetonázoru trojjednoty matérie-informácie-miery a variantov «Ja-centrického» svetonázoru štvorhypostáznosti matérie-ducha-priestoru-času.

z informačných kódov patriacich do celovesmírneho systému kódovania informácie).

Táto celovesmírna Miera vo vzťahu k Matérii predstavuje mnohorozmernú *(obsahujúcu čiastkové miery)* pravdepodobnostnú matricu jej možných stavov, obrazov a premien, t.j. „matricu“ pravdepodobností a štatistických predurčeností[1] možných stavov; je to svojho druhu «**mnohovariantný** scenár existencie Vesmíru» predurčený Zhora, ktorý štatisticky predurčuje usporiadanosť jednotlivých materiálnych štruktúr *(ich informačnú kapacitu)* ako aj spôsoby ich premien pri pohltení vonkajšej informácie i pri strate (vnútornej) informácie *(samozrejme nesenej matériou)*.

Jedno aj druhé môže byť sprevádzané narušením ideálnej symetrie, harmónie jak jednotlivých fragmentov štruktúry, tak aj jej celkovej hierarchie. Strata symetrie je degradáciou, no vo vzťahu k hierarchicky nadradeným štruktúram a systémom, objímajúcim množstvo štruktúr, môže degradácia niektorých čiastkových fragmentov predstavovať rozvoj štruktúry (systému) ako celku. Tak aj kvetný púčik prechádza cestou: púčik, puk, kvet, plod, semeno, rastlina: a degradácia elementov je neoddeliteľná od rozvoja celého systému i jeho hierarchicky nadradených systémov.

Systém hraničné zovšeobecňujúcich stotožnení a prvotných rozdielov vo Vesmíre (**trojjednota matérie-informácie-miery**) vylučuje kaleidoskopickosť videnia sveta tým viac, čím menej je človek hluchý k Zhora mu danému *zmyslu miery (cíteniu miery)*.

«Zmysel miery», to nie sú prázdne ani alegorické slová, neurčito chápané, a preto občas použité neadekvátne.

[1] Rozdiel medzi termínmi «pravdepodobnosť» a «štatistická predurčenosť» presahuje rámec matematického odboru s názvom „teória pravdepodobností a matematická štatistika“, a je vysvetlený v DVTR. «Teória pravdepodobností» by sa z pohľadu DVTR mala správne (podľa svojej podstaty) nazývať: *matematická teória mier neurčitosti.*

Priamo poukazujú na to, že človeku je daný Zhora **šiesty zmysel, ktorý je v podstate jeho osobným prostriedkom na vnímanie miery — Božieho predurčenia**.

No tento zmysel nie je nič platný nositeľovi «Ja-centrického» svetonázoru, budovaného od seba smerom k dohľadným i pomyselným hraniciam Vesmíru v prázdnych úložiskách priestoru a času, pretože informácia prinášaná zmyslom miery stavia jedinca pred nutnosť vzdať sa «Ja-centrizmu». S prechodom k mysleniu na základe nemenne prvotných rozdielov trojjednoty matérie-informácie-miery, dostáva *zmysel miery* osobitný význam, pretože myšlienkový strom a mozaikovosť videnia sveta sú v mnohom podmienené jeho rozvinutosťou.

Prechod od «Ja-centrizmu», v jeho mozaikovej alebo kaleidoskopickej forme, k osobnej kultúre myslenia na základe kategórií trojjednoty matérie-informácie-miery prebieha nie vždy okamžite, ale môže si vyžadovať určitý individuálne podmienený čas, počas ktorého jedinec ostane prakticky bez funkčného svetonázoru, keďže ten starý už stratil stabilitu a nový ju ešte nezískal.

Súdiac podľa všetkých skúseností ľudstva, **miera** *(pravdepodobnostná matrica možných stavov)* disponuje «holografickými» vlastnosťami v tom zmysle, že jej ľubovoľný fragment v sebe určitým spôsobom obsahuje aj všetky ostatné fragmenty v ich informačnej celistvosti. **Miera** sa nachádza vo všetkom, a všetko sa nachádza v **miere**. Vďaka tejto vlastnosti **miery** je svet celistvý a plný. Vypadnutie z **miery** predstavuje záhubu.

Skĺznutie sa v tomto smere znamená ohrozenie života a nutnosť *prežívania* v dianeticko-scientologickom zmysle

tohto termínu[1]. Vyčerpanie čiastkovej miery znamená prechod do inej čiastkovej miery, nadobudnutie nejakej novej kvality (*kategórie bytia*). A zmysel miery, obracajúc sa ku «holografickým» vlastnostiam miery bytia, umožňuje *objektívne symetricky* dávať do vzájomného súvisu jednotlivé diely *(súhrn párov «to» — «nie to»)*, a skladať tak stabilnú mozaiku videnia sveta, ktorá sa rozvetvuje od Zdroja Vesmíru smerom k sebe samému.

Môže vzniknúť otázka: v čom spočíva prednosť tohto Bohocentrického svetonázoru, založeného na systéme **nemenno prvotných** rozdielov trojjednoty matérie-informácie-miery, pri jeho porovnaní s «Ja-centrickým» svetonázorom štvorhypostázneho Vesmíru hmoty-ducha-priestora-času?

Po prvé, vo svetonázore trojjednoty sa Informácia chápe ako objektívna kategória platná pre celú Objektívnu realitu, ktorej osvojenie má subjektívny charakter. Uvedomenie si objektívnosti Informácie, ako jednej z kategórií systému prvotných rozdielov v maximálne zovšeobecňujúcej kategórii «Všetko», je v iných svetonázorových systémoch vylúčené.

Keďže v «Ja-centrických» svetonázoroch sú za prvotné považované kategórie, ktoré sú *odvodené* od objektívne prvotných, tak proces formovania mozaiky je sprevádzaný vnútornou «ozvenou» — vlastnými šumami psychiky, skresľujúcimi *užitočný signál — chápanie sveta*. Pritom čo-to sa mohlo v chápaní sveta vytratiť v dôsledku chýbajúcej objektívnej informácie-zmyslu medzi prvotnými

[1] Vznik termínu «prežívanie» v dianetike a scientológii umožňuje v tejto súvislosti povedať, že scientológovia kráčajú po naklonenej klzkej ceste smerom k vypadnutiu z miery bytia spoločnosti, hoci sami to sotva chápu. Príčina spočíva v priamom odmietnutí toho, čo oni nazvali «ôsmou dynamikou», «dynamikou Najvyššej Bytosti». V Koráne sa to vysvetľuje takto: «A kto sa vyhýba zmienkam o Milosrdnom, tomu My pristavíme satana, a ten bude jeho spoločníkom. A oni <démoni> ich, pochopiteľne, odvrátia od <pravdivej> cesty, a budú si myslieť, že idú po ceste priamej...» — súra 43:35(36), 36(37). Náš pohľad na scientológiu a dianetiku je opísaný v knihe „Príď na pomoc mojej neviere... O podstate dianetiky a scientológie: pohľad zo strany“.

kategóriami; čo-to môže vyzerať ako objektívne nedeliteľné v dôsledku nedeliteľnosti informácie a matérie v iných svetonázoroch, a tiež pre neprítomnosť miery; a čo-to môže vyzerať ako objektívne rozdielne objekty, hoci v skutočnosti ide len o jeden objekt, rozmnožený všemožnými vnútornými «ozvenami» a transformovaný do rôznych obrazov, ktorým sú pridané rôzne názvy a vzájomné väzby, ktoré však nezodpovedajú objektívnym rozdielom «to» — «nie to», dávaným Zhora cez Rozlíšenie.

> Všetky tieto vnútorné «ozveny» a ostatné chyby spracovania informácie vytvárajú vnútorne konfliktnú psychiku na spôsob «mnohohlavej príšery v jednej ľudskej hlave». Keď každá z týchto «virtuálnych» hláv, nachádzajúcich sa v nevedomých úrovniach vnútorného sveta jedinca, začína tvoriť «svoje», pričom bráni tvoriť «svoje» všetkým ostatným, tak v živote jedného a toho istého «Ja» sa stráca to *skutočne svoje* tým viac, čím viac v sebe nosí týchto «virtuálnych» hláv, ktorých prejavy aktivít medzi sebou vedomie nerozlišuje a preto nevie, ktorú z nich stotožniť so svojim «Ja», a ktoré vyhodnotiť ako prelud, pred ktorými sa treba chrániť. «Človek s rozpoltenou mysľou je nestály vo všetkých svojich cestách» *(list apošt. Jakuba, 1:8)*.

A typ psychiky «mnohohlavej príšery v jednej ľudskej hlave» sa rôznym spôsobom, viac-menej zreteľne, prejavuje v správaní každého nositeľa kaleidoskopického alebo mozaikového «Ja-centrického» videnia sveta.

Po druhé, svetonázor trojjednoty matérie-informácie-miery nie je «Ja-centrický». Keďže nositeľ «Ja-centrického» videnia sveta sa môže ocitať v rôznych situáciách, tak z jeho pohľadu jedna a tá istá vec môže vyzerať a byť chápaná

protichodne v rôznych momentoch toho istého časového intervalu v závislosti od toho, akú pozíciu v každom z momentov zastáva jeho «Ja-centrum», a v akom režime psychiky sa v danom momente jedinec nachádza, čo má rozhodujúci vplyv na výber jeho cieľov a línie správania.

Vzájomné porovnanie týchto rôznych pohľadov nie je pre samotný subjekt možné, pretože «sedia» na rôznych kmeňoch «myšlienkového kríku», medzi kmeňmi a vetvičkami ktorého niet spojov a prechodov *(práve absencia priamych spojov a prechodov medzi kmeňmi a vetvičkami «myšlienkového kríku» plodí efekt vnútornej «virtuálnej» mnohohlavosti nositeľov «Ja-centrického» kaleidoskopického alebo mozaikového videnia sveta)*.

Tieto zmeny «nulového bodu systému súradníc», ktorý určuje začiatok vykladania mozaiky (koreň myšlienkového stromu), patria do relatívne vysokofrekvenčných rozsahov, v dôsledku čoho je zmena nulového bodu «Ja-centrického» súradnicového systému *(prevzatie riadenia nad správaním zo strany niektorej «virtuálnej» hlavy alebo ich koalície s inými «virtuálnymi» hlavami)* jedným z faktorov, ktoré nositeľa «Ja-centrického» svetonázoru môžu vyhodiť z riadenia procesov patriacich do nízkofrekvenčného rozsahu, ktorých vnímanie si vyžaduje veľa času a nemennosť subjektívnych kritérií prebiehajúcich dejov.

A vo svetonázore trojjednoty je začiatok myšlienkového stromu nemenný: Boh a *tvárny Vesmír (predstavujúci trojjednotu matérie-informácie-miery)*, preto sa chápanie sveta nekolíše ani sa pod vplyvom okolností nerozsýpa do kaleidoskopu, len sa viac detailizuje a tematicky rozširuje. Toto plodí dve svojrázne osobitosti Bohocentrického svetonázoru trojjednoty.

Predovšetkým, ak do prechodu k svetonázoru trojjednoty subjekt aj bol nositeľom vnútornej «virtuálnej» mnohohlavosti, tak «virtuálna» hlava, ktorá ako prvá prešla k tomuto svetonázoru, sa začína zjednocovať s ostatnými, ktoré sa jej podarí presvedčiť, do jednej «virtuálnej» hlavy; a aktivita tých «virtuálnych» hláv, ktoré zostávajú pri svojom «Ja-centrizme», sa vyhodnocuje ako preludy, ktorých informáciu treba prehodnotiť v kategóriách trojjednoty, čím je príslušná «virtuálna» hlava *(v miere prehodnotenia jej vlastnej informácie)* zbavovaná «životnej sily» a pohlcuje sa. Takto na základe svetonázoru trojjednoty «sama od seba» mizne vnútorná konfliktnosť psychiky jedinca bez toho, aby sa tieto konflikty preliali do sveta zdieľaného všetkými[1].

Okrem toho, nemennosť začiatku myšlienkového stromu v svetonázore trojjednoty odkrýva ešte jeden spôsob videnia všetkého: možnosť «holografického» pohľadu na každý predmet, ktorý sa môže *naraz* zobrazovať pred vnútorným zrakom, aj ako projekcia zvnútra, aj zvonka, aj z mnohých rôznych uhlov pohľadu, v rôznych jeho časových etapách, pri rôznom osvetlení[2]. Pričom reč je jak o reálnych predmetoch, tak aj o vymyslených produktoch ľudskej tvorby — rôznych vedeckých abstrakciách a abstrakciách umeleckej tvorby.

Vzhľadom na vymenované vlastnosti videnia sveta trojjednoty matérie-informácie-miery, ak sa v spoločnosti

[1] Poznámka pre scientológov: *klírovanie* seba samého bez pomoci človeka-audítora je možné v priamom religióznom dialógu s Bohom, na nutnosť ktorého poukazuje Korán, úmerne prechodu jednotlivca k videniu sveta trojjednoty matérie-informácie-miery.

[2] Čiastočnú predstavu o tom môže dať stránka, na ktorej je umiestnených niekoľko fotografií toho istého predmetu, zachytených rôznym spôsobom. No rozdiel v takomto prirovnaní aj tak bude: pri pohľade na takúto stránku „oči prebehujú“ medzi všetkými obrázkami, alebo sa pozornosť zameriava na každý z nich postupne. Pri «holografickom» pohľade sa toto nedeje: vníma sa všetko naraz z rôznych uhlov pohľadu, ktoré možno medzi sebou porovnávať.

Ináč povedané, ak striedavo zatvárame oči, môžeme si všimnúť, že obraz zachytený každým okom sa mierne líši v dôsledku toho, že oči sa nachádzajú v odlišných bodoch priestoru. No zobrazenie, do ktorého sa v mozgu obidva obrazy spájajú sa nerozdvojuje (ak je človek triezvy). Pri «holografickom» pohľade na svet sa v jednom zobrazení zjednocujú mnohé obrazy, získané pri pohľade na predmet z množstva uhlov súčasne.

kultivuje kaleidoskopické alebo mozaikové «Ja-centrické» videnia sveta, tak nositelia **ne-**«Ja-centrického» videnia sveta trojjednoty majú výhodu nad nositeľmi všetkých ostatných videní sveta pri riešení prognostických a riadiacich úloh.

A rozdiel medzi možnosťami týchto dvoch typov videnia sveta vytvára v spoločnosti základ pre formovanie pyramídy chápania a nechápania, v ktorej každý jedinec v miere svojho chápania pracuje na realizáciu svojich cieľov, a v miere nechápania na realizáciu cieľov tých, ktorí chápu lepšie. Na vrcholku tejto pyramídy *(jej symbol na dolárovej bankovke)* sa nachádza «vševidiace oko» *(videnie sveta)* najvyšších zasvätených do kurátorstva Biblického projektu. Oni si túto pozíciu udržujú vďaka tomu svetonázoru *(pohľadu na svet)*, ktorý opísal Šmakov s odkazmi na „Cuzaru“ v „Svätej knihe Thovta“. A ako možno pochopiť zo symboliky pyramídy so «vševidiacim okom» na jej vrchole, tak všetci ostatní jednotlivci, tvoriaci spoločnosť-pyramídu, sú z ich pohľadu podobní slepým, hluchým, nemysliacim, mŕtvym kameňom, ktoré možno otesať podľa potreby a postaviť z nich všetko, čo len budú chcieť.

No okrem toho je treba pochopiť to hlavné: ako to, čo sa hovorí v Koráne, súvisí s tajnými znalosťami najvyšších zasvätených do kurátorstva realizácie Biblického projektu, a v čom je rozdiel medzi ich videním sveta a **koranickým videním sveta, určeným pre všetkých ľudí bez výnimky**.

Predovšetkým treba chápať, že keď sa odohrávali tie udalosti, ktoré v Biblii dostali názov «egyptské zajatie», tak starovekí židia neboli pomiešaní s ostatným stádom otrokov, ale boli z neho vyčlenení a tvorili vlastníctvo hierarchie „žrecov“ starovekého Egyptu, plánujúceho vtedy svoj projekt dosiahnutia neobmedzenej svetovej nadvlády

metódou „kultúrnej spolupráce“, ktorý sa následne objavil pred zrakom vnímavých historikov ako Biblický projekt.

Hierarchovia Egypta potrebovali „etnografickú surovinu“, z ktorej by mohli vytvoriť inštrument — nástroj na realizáciu svojho projektu. V tomto období došlo k preniknutiu staroegyptskej žreckej periférie na pokrvno-príbuzenskom základe do prostredia starovekých židov. Napríklad, podľa Biblie, už Jozef bol ženatý s Asenath, dcérou Putifera, ktorý bol žrecom *(t.j. hierarchom-znacharom)* Iliopolským *(v bežnejšej transliterácii — Heliopolským: „slnečnohradským“ — v preklade. Heliopolis boli Théby, t.j. hlavné kultové centrum hierarchie Amuna v Egypte)* — Genezis, 41:50. Prejudaizmus je charakteristické EXPLICITNE určovať príslušnosť k židovstvu po matke-židovke *(implicitná príslušnosť k židovstvu — to je už druhá otázka)*. Toto dedičstvo matriarchátu vo vzťahu k potomkom Jozefa a Asenath znamená, že oni všetci patrili do klanového systému, bývalej kádrovej bázy vyššieho egyptského znacharstva *(takzvaného „žrectva“)*, ktoré vládlo vo faraónovom mene *(v tom období sa profesionalizmus v nových generáciách obnovoval prevažne po zostupných genealogických líniách, a nie na základe všeľudového vzdelávacieho systému mimo rodiny a klanov, tak ako je tomu dnes: takže jeden otec učil svojho syna za oráča, a iný za štátnika alebo znachara)*. Takto pokrvno-príbuzenské klanové systémy staroegyptských zasvätencov do tajomstiev Amonovho kultu prenikli do židovstva.

Ako možno pochopiť z Koránu, Najvyšší v Mojžišovej misii otváral možnosť dodať globálnemu projektu, započatému egyptskými znacharmi, úplne inú kvalitu: osvietenie všetkých národov Zeme Pravdou, a nie nastolenie svetovej nadvlády skupinou démonických osôb *(ktoré*

možno nejako u seba vyriešili problém riadeného prevtelenia, pretože v opačnom prípade ich plánovanie globálneho „elitárno“-nevoľníckeho projektu môže vyjsť drahšie). V konkrétnych spoločensko-historických podmienkach, ktoré sa sformovali pod vplyvom hierarchie Egypta, bola budúcim židom v Zvestovaní *(danom im skrze Mojžiša)* Zhora ponúknutá možnosť vlastného výberu svojej misie, ktorú budú niesť v priebehu storočí: buď vzdelávanie všetkých a ich oslobodenie od tyranie démonizmu, alebo sa sami stať prvými nevoľníkmi tvorcov Biblického projektu, a stanúc sa biorobotmi, zotročovať aj druhých, konajúc v medziach Božieho **dopustenia, až do vypršania lehoty**.

Oni si vybrali to druhé: stať sa biorobotmi a zotročovať, tým že odvrhli misiu, ktorá im bola ponúknutá skrze Mojžiša *(o tom informuje 14. kap. knihy Numeri. Otázka zámeny jednej misie za druhú je podrobne vysvetlená v knihe Vnútorného Prediktora ZSSR „Sinajský pochod“)*. V Koráne sú tieto udalosti zhodnotené jednoznačne, súra 62 „Zhromaždenie“:

«5(5). Tí, ktorým bolo dané niesť Tóru, a oni ju neponiesli, sú podobní oslovi, ktorý nesie knihy. Odpudivá je podoba ľudí, ktorí znamenia Boha považovali za lož! Boh nevedie ľudí nepravdoverných!

6(6). Povedz: „Ó, vy, ktorí ste sa stali židmi! Ak tvrdíte, že ste bližší k Bohu, než ostatní ľudia, tak si zaželajte smrť, ak ste pravdovravní!“

7(7). No oni si ju nikdy nezaželajú kvôli tomu, čo predtým vykonali ich ruky. Boh pozná nepravdoverných!»

No, ako sme už spomínali vyššie, v Koráne sa hovorí: *«A hľa, My dali sme Mojžišovi Písmo a Rozlíšenie: možno, že pôjdete priamou cestou»* (súra 2:50). T.j. vo Zvestovaní, danom budúcim židom cez Mojžiša, byli dané dva druhy informácie rozdielneho charakteru:

- zovšeobecňujúca svetonázorová informácia, nazvaná «Rozlíšenie»;
- znalosti o organizácii života spoločnosti a o vierouke, nazvané «Písmo».

Väčšina starovekých židov nad tým, čo bolo dané ako Rozlíšenie, iba mávla rukou ako od informácie, ktorá v každodennom živote nemá praktický význam. **A museli by sme byť ešte horší, než boli v staroveku oni, aby sme teraz zopakovali ich MRAVNOSTNÚ chybu.**

No riadiaca zložka — periféria tvorcov projektu dosiahnutia svetovej nadvlády, ktorá prenikla do spoločenstva starovekých židov, bola vzdelanejšia *(v zmysle osvojených znalostí a zručností)*, než pracujúca väčšina, a pochopila, že informácia daná Mojžišovi v Zvestovaní ako Rozlíšenie, predstavuje dokonalejší pohľad na svet, než ten, ktorý sa formoval „automaticky“ na základe «Ja-centrizmu», ktorý sa prejavoval v staroegyptskej náuke o štvorhypostáznom Amunovi.

Keďže väčšina starovekých židov dala prednosť misii zotročenia, tak ani nepotrebovala informáciu danú Mojžišovi ako Rozlíšenie, preto bola „všetkými“ behom niekoľkých generácií zabudnutá, a stala sa informačným základom, na ktorom sa z pokolenia na pokolenie budovalo vzdelanie vyšších zasvätencov — kurátorov Biblického projektu.

Po tomto sa slovo «rozlíšenie» v literatúre biblickej civilizácie používalo len zriedkavo. No sem-tam sa vyskytlo niečo podobné nasledovným slovám: niekto si naštudoval alebo osvojil «zákon rozlíšenia», čo možno chápať ako poukázanie na to, že cez zasvätenie získal dostup k informácii, na základe ktorej mohol prejsť od svetonázoru štvorhypostázneho Amuna *(„automaticky“ pokladaného za*

správny) k svetonázoru trojjednoty matérie-informácie-miery. Príkladom takýchto zmienok o «zákone rozlíšenia», jednako bez preniknutia do podstaty, je biografia o Američanovi Levi H. Dowlingovi, ktorý žil v 19. storočí a bol autorom „Evanjelia Ježiša Krista veku Vodnára“ *(prekl. z angličtiny, «Spoločnosť védickej kultúry», SPb, r. 1994, str. 14)*, kde sa čitateľovi knihy naznačuje, že by sa mu oplatilo porozumieť «zákonu rozlíšenia» a píše sa, že Lévimu trvalo mnoho rokov, «kým si naštudoval zákon rozlíšenia a naladil sa na tóny a rytmy Ježiša Nazíra, Henocha, Melchizedecha a ich súputníkov».

Je tu ale jedna okolnosť: V Koráne slovo «Furkan», prekladané ako «Rozlíšenie», poukazuje na dva rôzne významy, o čom sme už hovorili skôr:

- na schopnosť, dávanú bezprostredne Bohom každému jednotlivcovi, vedome rozlišovať v Živote «to» a «nie to» v tempe plynutia udalostí;
- na systém prvotných rozdielov v maximálne zovšeobecňujúcej zmyslovej jednotke «Všetko».

«Zákon rozlíšenia» v druhom zmysle si skutočne možno osvojiť, naštudovať, pochopiť. No Rozlíšenie v prvom zmysle dáva jedine Boh na základe reálnej mravnosti a religióznosti každého. Toto si svojvoľne neosvojíš, čo aj odlišuje koranickú kultúru od všetkých druhov védicko-znacharskej kultúry a šamanizmu, ktorých výsledky si možno osvojiť cez systém výučby a zasvätení svojvoľným úsilím za podpory pokročilejších „starších“ trénerov.

Vďaka tomu, že Rozlíšenie je dávané Bohom bezprostredne každému na základe jeho reálnej mravnosti a religióznosti, démonizmus *(dokonca ani na základe svetonázoru trojjednoty matérie-informácie-miery)* nemôže

čeliť Ľudskému režimu psychiky, ktorý prešiel od «Ja-centrického» svetonázoru hmoty-ducha-priestoru-času *(v ktorom nie je miesto pre objektívnu informáciu a jednoznačnosť vnímania objektívneho významu a miery)* ku svetonázoru trojjednoty matérie-informácie-miery. Ku svetonázoru, ktorý je udržiavaný v nemennom súlade s Objektívnou realitou samotným Bohom, dávajúcim Rozlíšenie ako schopnosť vidieť v Živote «to», odlišné od «nie to», a schopnosť žiť, miesto varenia sa v „šťave“ vlastných nahromadených výmyslov a preludov. Toto je naozaj svetonázor *(videnie sveta)* pre všetkých ľudí.

10. Cesta k súbornosti

Nech by už bol jedinec nositeľom akéhokoľvek režimu psychiky, nech by mal akýkoľvek svetonázor, či už to chce alebo nie, tak vplýva na okolnosti i samotný život mnohých ľudí: jak súčasníkov, tak aj potomkov. Nikto nedokáže nahradiť svojou osobou celé ľudstvo, nejaký národ alebo sociálnu skupinu, každý však vnáša svoj vklad do života svojej sociálnej skupiny, národa, ľudstva nezávisle od toho, či chápe zmysel toho čo tvorí, alebo nielenže nevie čo tvorí, ale ani o tom nechce vedieť a premýšľať, či je to dobré alebo zlé. Každopádne, jednotlivci ako skupina generujú kolektívnu psychiku a kolektívnu činnosť, výsledky ktorej sa skladajú do jedného celku v kontinuite individuálnej činnosti mnohých a mnohých účastníkov *(občas dokonca v rade niekoľkých pokolení)*, z ktorých každý realizuje svoju časť plného algoritmu činnosti, a preto sú tieto výsledky pre jedného človeka nedosiahnuteľné.

Nech by sa už niekto akokoľvek staval ku konkrétnym výsledkom takejto kolektívnej činnosti, čo závisí aj od samotných výsledkov a osobitostí subjektivizmu toho, kto má s nimi dočinenia, no výsledky kolektívnej činnosti musíme brať ako danosť: či už je to Černobyľ, vytvorený na škodu nám i našim potomkom; alebo víťazstvo vo Veľkej Vlasteneckej vojne, ktorého mnohé plody[1] sa jednoducho prepili[2] a v opitosti premárnili *(odkiaľ aj pochádza 130 miliardový (v prepočte na doláre) dlh ZSSR[3], ktorého veľkú*

[1] Vôbec nemáme na mysli reparácie od Nemecka ani rozdelenie zón vplyvu vo svete po ukončení 2. svetovej vojny 20. storočia a po rozpade ZSSR, ale nevyužité možnosti spoločenského rozvoja medzi rokmi 1952 *(od októbrového pléna ÚV KSSZ)* až 1991.

[2] Ako sa spieva v piesni: „Na víťazstvo sme si jeden pripili, za kamarátov dali ešte raz...“ a tak pokračovali, kým neprepili «družbou národov zomknutý veľký a mocný Sovietsky Zväz» (slová zo štátnej hymny ZSSR).

[3] Stalin svojim nástupcom zanechal krajinu bez dlhov, s výnimkou dlhu USA za land-lease, ktorý odmietol platiť. Jedna z príčin odmietnutia, ako o tom hovoria svedkovia, spočívala v tom, že podľa dohody o land-lease, všetko čo bolo dodané ZSSR a bolo spotrebované alebo zničené počas vojny sa odpisovalo, a všetko čo zostalo celé sa muselo zaplatiť alebo vrátiť USA v komplet zostave. Keď Američanom začali vracať automobily, ako to bolo dohodnuté v zmluve, tak

časť zdedila dnešná RF, doplniac k nej ešte aj svoje nové dlhy).

A hoci sú očakávané výsledky v dohľadnej perspektíve zlé, tak nemožno sa im vyhnúť, tým že sa individualisticky uzavrieme do seba, žijúc výlučne na svojom a v kruhovej obrane pred zvyškom sveta, pretože ako povedal Kozma Prutkov: «Ľudia by neprestali žiť spolu, ani keby sa rozišli na rôzne strany»[1] — hoc aj vďaka tomu, že vo Vesmíre je všetko prepojené cez „jemné matérie“ — «holografické» vlastnosti miery-predurčenia, udržiavané celoprírodnými poliami. V dôsledku toho, aj keď sa jedinci «rozídu na rôzne strany», tak aj naďalej budú generovať kolektívnu psychiku, ktorá bude vplývať na život každého z nich cez „jemné matérie“. A ak táto kolektívna psychika bude zlá, tak „dostane“ každého, kto sa na nej podieľal, nech by sa už kdekoľvek skryl pred jej plodmi, ktoré zrodila pri jeho účasti alebo „neúčasti“ v nej; a okrem toho, Boh je Všedržiteľ.

Toto všetko hovorí o tom, že treba sa naučiť vytvárať kolektívnu psychiku tak, aby v prejavoch kolektívneho nevedomia nevytvárala takú kolektívnu činnosť, ktorej plodom sa môže stať ďalší „Černobyľ“ alebo tyranský režim, ktorého cieľom bude každého stočiť ako baraní roh[2], zostávajúc pritom úprimne presvedčený o vlastnej spravodlivosti a neomylnosti alebo otvorene priznávajúc svoju diabolskú podstatu.

Američania si v nakladacích prístavoch inštalovali lisy a začali drviť funkčné autá na kovový šrot, ktorý potom vyvážali zo ZSSR. Informovali o tom J.V.Stalina, a on to označil za zneuctenie pamiatky sovietskych ľudí, ktorí padli vo vojne. Následne dal príkaz zastaviť vracanie Američanom toho, čo sa zachovalo, a všetko to využiť v národnom hospodárstve. Vtedy sa objavilo aj vyhlásenie, že dlh land-leasu je úplne splatený krvou sovietskych vojakov *(na porovnanie: celkové straty USA na všetkých frontoch neprevýšili 500 000 ľudí)*. Z nášho pohľadu dal J.V.Stalin správne mravno-etické hodnotenie konaniu americkej strany pri vracaní dlhu za land-lease.

[1] „Plody úvah, nezahrnuté do zbierky diel Kozmy Prutkova. Myšlienky a aforizmy“, № 56.

[2] To nie zlý génius Hitler prišiel v Nemecku k moci, prejdúc cez rozum prostoduchým romantickým Nemcom, náchylným k *idealizmu, t.j. fantáziám odtrhnutým od reálneho života*. Ale kolektívne nevedomie Nemecka, udržované všetkými Germánmi (vrátane budúcich obetí „Holokaustu“) vyzdvihlo a pretláčalo Hitlera k tomu, aby sa 9. máj 1945 stal presne takým, akým aj bol v reálnych dejinách.

Každý režim individuálnej psychiky vo svojich masových prejavoch plodí špecifický typ kolektívnej psychiky. A riadenie života jednotlivcov a spoločností pod vplyvom kolektívneho nevedomia každého z nich sa odlišuje. No aj princípy vytvorenia kolektívnej psychiky nositeľmi každého z typov režimu psychiky sa tiež odlišujú.

Vo svete zvierat sa tiež formuje kolektívna psychika. Pritom má dve jasne vyjadrené úrovne: celodruhovú úroveň a úroveň svorky, stáda, rodiny *(v závislosti od toho, ako žije daný druh)*. Celodruhovú úroveň skúmať nebudeme, pretože to si vyžaduje analýzu samoriadenia biosféry planéty ako celku v dlhom časovom intervale, porovnateľnom s dĺžkou trvania geologických epoch, čo presahuje tematiku aktuálnej kapitoly.

U mnohých životných druhov *(ak nie u väčšiny)*, ak skúmame ich párové vzťahy, tak každá samička *(ako pokračovateľka rodu)* má vyšší hierarchický status, než samec. Ak sa pozrieme na skupinové vzťahy v stáde, svorke, rodine *(v závislosti od toho, aký spôsob života je charakteristický pre daný druh)*, tak v bežných záležitostiach *(relatívne vysokofrekvenčných voči dĺžke trvania cyklu «počatie — gravidita — kŕmenie a výchova potomstva — nové počatie»)* disponuje vyšším hierarchickým statusom od samičiek len jeden zo samcov — vodca svorky. Pritom maximálny počet členov svorky závisí od určitej intenzity komunikácie každého s každým vo svorke pod spoločným vedením vodcu; ak početnosť svorky prevýši určité maximum, pri ktorom intenzívnosť komunikácie klesá pod kritickú hranicu, tak nadbytoční jedinci sú buď vyhnaní, alebo hynú pod vplyvom kolektívnej psychiky svorky, alebo sa svorka rozpadne na dve časti, ak sa má kto postaviť na

čelo každej z oboch častí rozpadnutej svorky (stáda) a stav biocenózy umožňuje ďalšie množenie populácie tohto druhu.

V spoločnosti, v tých jej sociálnych skupinách, ktoré žijú na základe zvieracieho typu režimu psychiky, sa tieto najvšeobecnejšie zákonitosti zachovávajú. Pritom celodruhové inštinktívne programy správania majú svoje pokračovanie v kultúre, v ktorej ich možno rozpoznať, preložené do iného «jazyka». Tak sa napríklad v stáde paviánov buduje hierarchia ich „osobností“ na základe toho, kto komu beztrestne demonštruje svoj pohlavný úd, a kto s tým súhlasí alebo kvôli slabosti je nútený s tým súhlasiť. Toto opičie stádovité «ja som na vás všetkých položil svoj úd»[1] + psychická podriadenosť «úd kladúcich» pomerne úzkemu kruhu samičiek vrtiacich «údmi» svojich vodcov, prerastajúce z inštinktívnej úrovne psychiky do viac-menej slobodne *(činnosťou rozumu)* rozvíjanej kultúry tých, ktorým Zhora bolo dané byť Ľuďmi, nachádza v tejto kultúre svoje obaly *(väčšinou normy etikety: v tichosti tradičné a nahlas právne; do tejto kategórie patrí ženská móda, mejkap a skrášľovacie prostriedky, a špeciálne — vysoká móda)*, ktoré sa neustále menia počas historického rozvoja spoločnosti človeku podobných „opíc“ s početnou prevahou zvieracieho režimu psychiky.

Na tomto psychologickom základe sa tvoria aj vzťahy v klanových systémoch organizovaného zločinu — na špičke

[1] Napríklad pasovanie za rytiera v stredoveku bolo sprevádzané položením meča na pravé plece povyšovaného do rytierskej hodnosti. V menej vznešenej forme, odhaľujúcej inštinktívne pozadie navonok majestátneho rituálu, možno celé pasovanie na rytiera zhrnúť do jednej vety: „Ja som na vás položil svoj meč a vašou povinnosťou je mi slúžiť“, v ktorej stačí slovo „meč“ zameniť za slovo „úd“, po čom sa už „elitárny“ rituál pasovania rytierov stane takmer neodlíšiteľným od nastolenia poriadku „hlavným“ paviánom v stáde.

Všetky zákony «o urážkach jeho imperátorského *(alebo kráľovského)* veličenstva» sú analogické represiám zo strany „hlavného“ paviána v stáde voči tým, na ktorých demonštrácia jeho údu neurobila dojem, nevyvolala v nich nával lojálnosti, a ktorí nemajú problém demonštrovať úd aj samotnému „hlavnému paviánovi“.

Podobné kultúrne predĺženia inštinktívnych programov správania sa menili podľa miery rozvoja civilizácie. Napríklad, zákony čias starovekého silového otrokárstva sa líšia od zákonov občianskej spoločnosti. Jednako, pri zachovaní početnej prevahy zvieracieho režimu psychiky sa menia len prostriedky a spôsoby budovania hierarchie osobného utláčania a prerozdelenia produktu, vyrobeného v spoločenskom zjednotení práce.

mafií a band, ktorých rozsah činnosti je menší. **To isté sa týka aj tradičných „elitárnych“ rodinno-klanových útvarov, ktoré sa nepodriaďujú zákonu a majú pod kontrolou rôzne oblasti spoločenského života v každej davo-„elitárnej“ spoločnosti: politiku, vedu, umenie atď**. Avšak existuje hranica intenzity osobnej komunikácie, ktorá tomuto dynamickému systému vyjasňovania vzťahov «kto na koho má právo čo položiť» neumožňuje rozšíriť sa na život celého národa. V hraniciach sociálneho systému, kde nie je možná osobná komunikácia všetkých medzi sebou jak v dôsledku prevýšenia maximálneho *(na tento účel)* kritického počtu členov, tak aj kvôli geografickej izolovanosti jednotlivcov, sa objavujú nadstavbové *(vzhľadom na základnú úroveň prvotnej svorky)* úrovne hierarchie, v ktorých si už vodcovia rôznych „svoriek“ a „stád“ medzi sebou vyjasňujú «kto na koho má právo položiť úd», a kto sa tomu musí podriadiť aj s celou svojou „svorkou“.

Sami iste chápete, že pri takomto charaktere vzťahov v mocenských orgánoch, dohliadajúcich na rôzne regióny v štáte a oblasti spoločenského života a výroby, nie je možný bezkrízový rozvoj spoločnosti v časových intervaloch porovnateľných i presahujúcich dĺžku trvania aktívneho života vodcov, pretože systém samoriadenia spoločnosti sa reorganizuje po každom vyjasnení si vodcami svoriek «kto na koho má právo položiť svoj úd». Pritom architektúra riadiacich štruktúr spoločnosti ako celku nevyjadruje Plnú funkciu riadenia, ani dlhodobé záujmy celej spoločnosti, ale v danom intervale vládnutia sformovanú hierarchiu vodcov „svoriek“, v ktorej sa „hlavný pavián“ snaží všetko podriadiť sebe a reguluje vzťahy medzi ostatnými vodcami nižšieho rangu.

Tento proces vyjasňovania si hierarchických vzťahov medzi vodcami nadstavbových úrovní hierarchie „svoriek“ *(až po stretnutia „veľkej osmičky“ — „lídrov“ najrozvinutejších krajín)* je relatívne nízkofrekvenčný oproti procesom lokalizovaným v „prvotnej svorke“, a v ňom sa formujú zombifikačné programy, jednotné pre celú spoločnosť, ktoré cez symbolickú tradíciu označenia príslušnosti k tej či onej sociálnej vrstve *(„svorke“)*[1] blokujú celú inštinktívno-prirodzenú dynamiku neodvratného vyjasnenia si hierarchického statusu medzi dvomi predtým neznámymi jedincami.

V určitej etape historického vývoja sa tieto zombifikačné programy už formujú adresne a cielene *(príkladom toho je globálny Biblický projekt)* prostredníctvom tých, ktorí na seba vedome alebo nevedome berú funkciu riadenia celej spoločnosti. Tí, ktorí sa týmto zaoberajú, sami sú viac-menej slobodní pred týmto súborom zombifikačných programov *(meniacim sa ich vlastnou činnosťou)* patriacich do kultúry spoločnosti, z ktorých časť tvoria rozmanité obaly pre kultúrne nadstavby inštinktov, alebo ktorých účelom je blokovať inštinktívne prejavy v určitých konkrétnych situáciách. Obsah a ciele, ktorými sa riadia znova sa objavujúce programy, sa určujú na základe toho, čo je viacej vlastné psychike programátorov: démonizmus alebo snaha o Ľudskosť, a len od tohto závisí rozdiel v nimi

[1] Kedysi túto úlohu riešili aj vzory a rôzne detaily na národných krojoch, podľa ktorej ten, kto tejto symbolike rozumel, mohol si pri stretnutí prečítať takmer celú biografiu majiteľa kroja, určiť jeho hierarchický status a porovnať ho so svojim statusom. Teraz vznikajú občas komické situácie, keď módny návrhári preberajú niektoré vzory pre súčasné modely, ktoré sa im zachovali z etnografických zbierok vzorov. V televízii bol uvedený taký príklad: jeden z predstaviteľov pôvodného etnika ruského Severu sa vyjadril v tom zmysle, že je mu smiešne sa dívať na chlapca v kožuchu vzorovaného podľa miestneho koloritu, ktorý hovorí o tom, že majiteľ kožuchu je žena, druhý raz vydatá, a matka dvoch detí.

Analogický význam mali aj niektoré tradície tetovania a ozdôb v primitívnych kultúrach národov s horúcim podnebím.

Teraz táto funkcia označovania hierarchického statusu, v ktorej sa prejavuje zvierací režim psychiky, sa v mnohom presunula k spotrebiteľským štandardom sociálnych skupín: byt s euroremontom *(v 90-tych, sa objavovali nové stavebné materiály zo Západu, a nová ruská „smotánka“ si robila rekonštrukcie na „európsky štýl“, predražené, kvôli prestíži)* a Mercedes 600 — to je znak jednej sociálnej vrstvy; komunálny byť či „chruščovka“ a jazda na ušatom «Záporožcovi» *(osobné auto ZAZ968)* „na chatu“, alebo do práce mestskou dopravou — to je znak druhej sociálnej vrstvy.

nasadzovaných a vštepovaných normách «kultúrneho správania».

Zombifikačné programy na *označenie a identifikáciu hierarchického statusu jedinca v spoločnosti s prevahou neľudského režimu psychiky* každopádne znižujú spoločenské náklady v rámci kolektívnej činnosti, ak to porovnáme s variantom kolektívnej činnosti *(prakticky nereálnym)*, v ktorom by sa všetci permanentne zaoberali prehodnocovaním hierarchického statusu seba i druhých, ako je tomu vo „svorke paviánov“, čo by znemožnilo akúkoľvek inú činnosť, okrem tej, ktorá je diktovaná súborom inštinktívnych programov správania.

Ak analyzujeme účasť zvieracieho režimu psychiky a režimu psychiky zombi-biorobot v kolektívnej psychike spoločnosti, tak vychádza najavo už spomenuté: režim psychiky biorobot-zombi, to je vlastne ten istý zvierací režim psychiky, len spútaný do okov alebo pancieru *(komu sa aké prirovnanie viac páči)* programov správania, ktoré obmedzujú inštinktívne prejavy v určitých situáciách, a smerujú prejavy inštinktov do kultúrne sformalizovaných obalov, vytvorených civilizáciou.

Spoločnosť sa skladá z rôznych jednotlivcov, z ktorých každý nesie svoje špecifické znalosti a zručnosti, a tiež informačné moduly, prostredníctvom ktorých sa zúčastňuje na kolektívnej psychike a kolektívnej činnosti, ktorej výsledky sú samotným jednotlivcom nerealizovateľné. Časť týchto informačných modulov predstavujú aj zombifikačné programy. A pokiaľ v tej zostave programov, ktoré v sebe nesie spoločnosť, sú všetky programy navzájom zladené, v dôsledku čoho sa medzi nimi nevyskytujú konflikty riadenia, tak spoločnosť je schopná kolektívnej, vnútorne

bezkonfliktnej činnosti, pri prevahe režimu psychiky *ideálneho zombi — neschopného akejkoľvek tvorivosti, bezchybne fungujúceho v podnetných situáciách podľa príslušných programov, bez odvrávania a bezchybne plniaceho priame príkazy hierarchicky vyšších zombi a programátorov*.

No keďže človek nie je predurčený k tomu, aby bol ideálnym zombi, tak takýto systém *(pri pokuse ho zrealizovať)* plodí neodstrániteľné poruchy vo všetkých uvedených ukazovateľoch spoločnosti «ideálnych zombi»:

- samotné zombifikačné programy nie sú medzi sebou dobre zladené a nie vždy zodpovedajú príslušným podnetným situáciám, v dôsledku čoho bezchybná kolektívna činnosť na ich základe nie je v princípe možná;
- reálni nositelia režimu psychiky zombi tieto programy vykonávajú s chybami, v porovnaní s variantom ich ideálneho uskutočnenia;
- priame príkazy hierarchicky vyšších zombi a programátorov sa reálnymi nositeľmi režimu psychiky zombi plnia s nedbanlivosťou a nesúhlasom jak vnútorným, tak aj vyjadreným navonok, prameniacim z vnútornej konfliktnosti ich psychiky *(a vnútorná konfliktnosť psychiky je prakticky neodstrániteľná bez jej Ľudského režimu, pretože iba v ňom videnie sveta matérie-informácie-miery zaisťuje nemennosť koreňa myšlienkového dreva a odstraňovanie konfliktov medzi informačnými modulmi prirodzeným, Zhora predurčeným spôsobom)*.
- okrem toho, aj človek so zvieracím režimom psychiky, zaťažený zombifikačnými programami, je

schopný individuálnej tvorivej činnosti, a jeho tvorivosť je deštruktívna dokonca aj pre ideálny komplex zombi programov pre spoločnosť, pretože nikto zo samotných *nie ideálnych zombi* si neuvedomuje všetku informáciu takéhoto komplexu vo vzájomnej podmienenosti jeho rôznych informačných modulov. Avšak svojou tvorivosťou ho každý jeden modifikuje, vnášajúc doň rôzne inovácie, ktoré nie sú zladené so všetkými minulými fragmentmi a inováciami, ktoré vnášajú ďalší. A k tomuto pri kaleidoskopickom a mozaikovom «Ja-centrickom» videní sveta jednotlivcov nevyhnutne dochádza.

V dôsledku toho sa spoločnosť zombi-biorobotov a ich programátori nemôžu zaobísť bez represívneho aparátu, ktorý by udržoval stabilitu tohto systému jak pri živote jednej generácie, tak aj v nadväznosti pokolení. Každopádne, ideál právneho štátu, *v ktorom sa všetok život musí podriaďovať zákonu a jeho porušenie sa trestá podľa zákona (a prakticky aj nezákonne, pokiaľ nezákonná činnosť poráža v efektivite tú zákonnú),* sa na celom svete (aj v Rusku) kultivuje, napriek jeho zjavnej nefunkčnosti v podmienkach, keď nadzákonná koncepcia riadenia celospoločenských záležitosti z pokolenia na pokolenie, pre ktorú sa píšu programy-zákony, nie je v tejto spoločnosti ohlásená verejne — ako ideológia.

To, že Západ žije bez verejne ohlásenej ideológie, je len zdanie pri prvom povrchnom pohľade: Západ je Biblická civilizácia. A Biblia, okrem iného, obsahuje aj ideológiu spoločenského života, hoci ju priamo ideológiou nenazýva. Pritom Západ *(do príchodu scientológie a vzniku relatívne masového záujmu o východnú mystiku)* bol ideologicky homogénnou spoločnosťou, v ktorej sa *nič, pre Bibliu*

cudzie, neprejavovalo tak výrazne, aby to ovplyvnilo ďalší osud spoločnosti v tejto civilizácii. Západ si zvykol žiť bez alternatívy k Biblii, nechápajúc jej podstatu a podvedome prijímajúc biblické normy ako stereotypy správania zombi-biorobotov a „automaticky" chápaných právd, rovnako vhodných pre všetky životné situácie, pre všetky národy, pre všetky regióny planéty, pre všetky historické epochy, napriek skutočnosti, že tomu tak objektívne ani subjektívne nie je.

A Rusko, napríklad *aj preto, že* jeho rôzne národy vyznávajú vierouky, ktoré hlásajú nie vždy navzájom zlučiteľné ciele a spôsoby ich realizácie, dohromady vyjadrujúce ich životné ideály; *a j preto, že* v jeho histórii bolo 70 rokov budovania komunizmu, svojimi cieľmi odlišného od každodenných noriem spoločenského života Západu na základe Biblie — tak nemá možnosť vybudovať «právny štát» bez vyhlásenia ideológie, čo aj potvrdzuje skúsenosť s reformami po r. 1991.

No po 70-tich rokoch budovania komunizmu *(hoc aj nezavŕšeného, pretože prebiehalo s mnohými chybami a pod vplyvom úmyselného záškodníctva)* nemožno v Rusku stanoviť ako štátnu ideológiu *(„národnú ideu")* hocijakú modifikáciu systému stádovito-paviáních vzťahov *«kto na koho položil úd, a kto je povinný s tým bez reptania súhlasiť, aby nebol vyhnaný zo svorky alebo roztrhaný na kusy»*, pre ktorý všetky zasadania Dúm budú šiť zákony, aby sa tak vyslúžili pred oligarchami a ich okultnými pánmi.

Ohlásenie koncepcie vo forme ideológie dokáže zvýšiť efektívnosť systému, nazvaného «právny štát», dodajúc mu atribút zmysluplnosti života, no ohraničene: len do tej

doby, kým systém nenarazí na plody svojich chýb, ktorých sa dopustil pri tvorbe ideológie. Keď sa tak stane, potom je nutné, aby aj *videnie sveta, ktoré sa prejavuje v koncepcii riadenia celospoločenských záležitostí z pokolenia na pokolenie*, bolo tiež verejne ohlásené, aby sa tak samotná ideológia stala objektom zmysluplného tvorivého vplyvu zo strany širokých vrstiev obyvateľstva.

Toto je tá hranica, ku ktorej podišla spoločnosť ZSSR v r. 1953, a od ktorej sa v r. 1985 odkotúľala ďaleko nazad, pretože jej vládnuca „elita“ bola *a je mravne skazená* a nepripravená k tomu, aby si odvodila práve tento, *pre ňu mravne neprijateľný zmysel* z poslednej knihy J.V.Stalina „Ekonomické problémy socializmu v ZSSR“, ktorá sa stala jeho závetom. Na tých mravnostných princípoch formovania „elít“ *(vrátane politickej „elity“)*, ktoré sme uviedli vyššie v podaní akademika N.N.Mojsejeva, túto hranicu ohlásenia videnia sveta na celospoločenskej úrovni dôležitosti nie je možné prekonať. **No ani žiť, bez jej prekonania, už spoločnosť nedokáže.**

A počas viac ako tridsať rokov po zverejnení „Ekonomických problémov socializmu v ZSSR“, až do samého začiatku „perestrojky“, „elity“ dávali prednosť spoluúčasti na Biblickom projekte v pozícii dobre živených nevoľníkov-vykonávateľov. Je to dobre vidieť z vystúpenia Hrdinu Socialistickej Práce, akademika L.S.Pontrjagina[1], na valnom zhromaždení Akadémie Vied ZSSR v roku 1980, ktoré bolo publikované v novinách „Tajné materiály“, № 8,

[1] Lev Semenovič PONTRJAGIN (1908 — 1988), ruský matematik, akademik AV ZSSR (1958), Hrdina Socialistickej Práce (1969). V 13-tich rokoch stratil zrak. Vedecké práce z topológie, teórie spojitých grúp, diferenciálnych rovníc, fundamentálne práce o matematickej teórii optimálnych procesov, v ktorej vytvoril vedeckú školu. Leninova cena (1962), Štátna cena ZSSR (1941, 1975).

Ako vidno zo zoznamu jeho vedeckých záujmov, tak pracoval aj v oblasti využitia matematických metód pre úlohy riadenia ako také. Čo, možno, vysvetľuje tak široký a netypický (v jeho epoche) pohľad na svet, ktorý vyjadril vo svojom vystúpení na valnom zhromaždení AV ZSSR.

v júli 1999. Uvedieme z neho niektoré fragmenty *(poznámky pod čiarou v citáte sú naše)*:

«Sionisticko-masonské klíčky disidentstva už možno pozorovať medzi rôznymi skupinami obyvateľstva, no v prvom rade v takých ideologických inštitútoch AV ZSSR, ako je Inštitút USA a Kanady[1], Inštitút svetovej ekonomiky a medzinárodných vzťahov, Inštitút orientalistiky[2], Inštitút sociologických výskumov a.i. V kuloároch uvedených inštitútov akoby naberali druhý dych formulácie, načerpané z nám nepriateľských sionisticko-masonských rozhlasov, týkajúce sa Afganistanu a A.Sacharova[3], ako: „To im (t.j. nám) len tak neprejde — Afganistan bude" ich (t.j. náš) druhý Vietnam", „Za Sacharova oni (t.j. my) draho zaplatia, čoskoro sa stane prezidentom imperialistického Ruska" atď.

Popri zodpovednosti riaditeľov inštitútov, ktorí nesmú byť v budúcnosti doporučení ako kandidáti na 26.zjazde strany do ÚV KSSZ, ešte väčšiu zodpovednosť za podobnú frivolnosť nesie náš prezident A.P.Aleksandrov[4], ktorý umožnil vedeniu týchto inštitútov spustiť vedecký výskum po ľživých koľajach. Rovnako, keď bol prezidentom AV ZSSR vážený[5] Anatolij Petrovič, on dal zelenú pre zvolenie namiesto skutočného vedca S.P.Trapeznikova — J.M.Primakovovi (on je Kiršblat), darebákovi od žurnalistiky bez akéhokoľvek vedeckého objemu. Je snáď niekomu divné, že akonáhle sa akademik Primakov stal riaditeľom Inštitútu orientalistiky, tak uzavrel výskum sionizmu?

Ba čo viac, vedenie menovaných troch-štyroch inštitútov sa v tomto neobmedzuje len na

[1] Jeho riaditeľom bol dlhé roky akademik G.A.Arbatov.

[2] Posledné dva inštitúty viedol v rôznych rokoch akademik J.M.Primakov.

[3] Jeden z množstva abstraktných humanistov, a abstraktný humanizmus je vec smrdiaca veľkými problémami, a preto nehodná úcty a spomínania v dobrom.

[4] Anatolij Petrovič Aleksandrov — akademik, jadrový fyzik, jeden z autorov Černobyľského „zázraku", *banketový opilec, ako bolo vtedy bežné*, viedol v tom čase AV ZSSR.

Ak budeme hovoriť o Černobyle ako o plode pochabých úsilí sovietskej vedy, tak netreba zabúdať ani na včasné varovania, ktoré administrácia vedy a vedecká obec vôbec nevnímala. Napríklad, už v roku 1957, len dva roky po spustení prvej jadrovej elektrárne v Obninsku, I.A.Jefremov vo vedecko-fantastickom románe „Hmlovina v Andromede" opisoval v jednom z dejov **záhubu civilizácie na planéte vo výsledku zavedenia do metabolického cyklu planéty produktov štiepenia jadrových energonosičov používaných v energetike.**

Toto varovanie bolo dané ešte 29 rokov pred haváriou v Černobyle, no vedecké hviezdy AV ZSSR s tvrdohlavosťou somára a opičou ctižiadostivosťou plnili nariadenia strany a vlády, nimi inšpirované, o vytvorení energetiky „mierového atómu". Zamyslieť sa nad takýmto varovaním a vypracovať alternatívu k energetike, **nezvratne hromadiacej** odpady ohrozujúce súčasnú biosféru, bolo pre nich úlohou nad ich sily aj v intelektuálnom, aj v mravnom ohľade. V dôsledku toho vyrábali každý svoju skrutku *(kto akú vedel)* pre tento pekelný stroj, nezamýšľajúc sa nad následkami, neodvažujúc sa pozrieť na problém ako celok. A tak bol Černobyľ naprogramovaný a uskutočnený mravne podmieneným kolektívnym nevedomým vedecko-technickej akademickej mafie.

Ani dnešný stav vecí nie je lepší, než bol v 1960-tych rokoch: vydrezúrované *(pre tvorbu jadrovej energetiky)* exemplár jedincov druhu Homo „Sapiens" sa nepoučili Černobyľom, a ďalej tvoria nové projekty biosférno neprípustných energetických zariadení, potláčajúc mocou **akademickej vedeckej mafie** všetky výskumy v oblasti hľadania a zavádzania biosférno prípustných alternatív.

[5] Toto slovo zjavne malo byť v úvodzovkách.

prenasledovanie vlastných spolupracovníkov[1], ale pri blahosklonnej zhovievavosti akademika A.P.Alexandrova sa pokúša nadlho diskreditovať tých, ktorí sa v iných inštitúciách, dokonca mimo rámec AV ZSSR, snažia skúmať sionizmus a masonstvo, a obzvlášť ich prepojenie a spoluprácu[2]. Ale veď je známe, že drvivá väčšina amerických prezidentov, kongresmanov, senátorov, biznismenov a ostatných predstaviteľov elity americkej spoločnosti trati značnú časť svojho drahocenného času na zasadania v masonských lóžach, vkladajú peniaze na výstavbu ohromných masonských chrámov atď. A nieleže táto veľmi dôležitá stránka ich života u nás nie je predmetom tej najväčšej pozornosti, ale dokonca každý, kto sa týmto začína zaoberať, je okamžite vystavený tým najdivokejším útokom zo strany vedenia a poslušných spolupracovníkov vyššie menovaných inštitútov.

A tu máme výsledok: naše vedecké ideologické inštitúty nedokážu dať zrozumiteľnú odpoveď a dokonca „sami sú udivení“ z tej jednomyseľnosti, s akou predstavitelia 104 krajín sveta *(plus 18 krajín, ktoré sa zdržali hlasovania, pri 18-tich socialistických krajinách, ktoré hlasovali proti)* žiadali na Valnom zhromaždení OSN v januári 1980 vydať Afganistan na roztrhanie spiatočníckym silám a imperializmu.

Dnes 80 % všetkého kapitálu nesocialistického sveta sa priamo alebo nepriamo kontroluje sionistickým kapitálom, ktorého prítomnosť sa spolupracovníci menovaných inštitútov AV ZSSR, ako Didiani[3], Mirskij, Braginskij, Rogov a ďalší, snažia s vytrvalosťou hodnou lepšieho použitia všemožne vyvrátiť. No fakty sú neúprosné! USA s nami ničili a ničia vzťahy nie v prospech národného kapitálu *(tam ho zostalo celkovo 5%)*, ale v prospech „neexistujúceho“ medzinárodného sionistického kapitálu, pod priamou či nepriamou kontrolou ktorého sa nachádza 95% ekonomiky USA. Preto dnešný boj so sionizmom, s jeho medzinárodným sionistickým kapitálom, istým jeho piatou kolónou — masonstvom, to je boj s kapitalistickým systémom ako takým».

Toto zaznelo v podstate na zasadaní štábu piatej kolóny židomasonstva v ZSSR. Vystúpenie L.N.Pontrjagina, svojou podstatou objektívne pravdivé, v ktorom možno spresniť iba

[1] Takejto štvanici, pred ktorou ho neochránil dokonca ani J.V.Andropov, bol vystavený aj jeden z najlepších historikov sovietskej éry N.N.Jakovlev, známy ako autor kníh „CIA proti ZSSR“, „1. august 1914“, ktorý sa zaoberal výskumom masonstva a jeho vplyvu na dejiny nielen v Rusku a bol spolupracovníkom Inštitútu USA a Kanady, keď na jeho čele stál G.A.Arbatov. Podrobnosti viď v prílohe knihy N.N.Jakovleva „1. august 1914“, Moskva, r. 1974; 3. vyd., reedícia, Moskva, „Moskvitjanin“, r. 1933.

[2] V podstate akademik L.S.Pontrjagin položil otázku o nutnosti skúmania Biblického projektu s cieľom zabezpečiť nezávislosť ZSSR od tohto svinstva.

[3] Asi chyba: malo tam byť Dadiani (jeden zo splnomocnených autorov obdobia stagnácie, ktorý písal o sionizme).

terminológiu a súvislosť uvedených faktov s tým, čo zostalo zamlčané, čo nebolo zverejnené v sovietskych médiách a nerokovalo sa o tom ani v plénach ÚV vládnucej strany, ani na zjazdoch, ani na zasadaniach Najvyšších Rád ZSSR a Zväzových republík. To svedčí o tom, že štruktúry výkonnej moci ZSSR boli vnútorne úplne pod kontrolou tých síl, o ktorých hovoril L.S.Pontrjagin, a ktoré pracovali na zotročení ZSSR v súlade s Biblickým projektom.

V skutočnosti **toto** bol dôvod, prečo sa Afganistan pre ZSSR stal analógom Vietnamu pre USA, a misia pomoci afganskému ľudu v prechode od feudalizmu k spoločnosti bez vykorisťovania človeka človekom sa v tejto krajine zmenila na občiansku vojnu, ktorá neutíchala viac ako 20 rokov. Z toho istého dôvodu bol ZSSR riadeným spôsobom privedený k viac-menej riadenému krachu. A o charaktere tohto riadenia sa ešte v tých rokoch bolo možné dozvedieť z knihy N.N.Jakovleva „CIA proti ZSSR“, ktorej celkový náklad *(vrátane úryvkov z nej)* predstavoval na začiatku 1990-tych rokov okolo 20 miliónov exemplárov.

Problém nie je v nostalgii za sovietskou minulosťou, či bola dobrá alebo zlá, či predstavovala dobro alebo zlo, ale v tom, že **ZSSR sa nerozpadol v dôsledku rozhodnutia jeho národov prejsť na inú organizáciu života spoločnosti**, ale v dôsledku toho, že riadenie jeho vnútornej a zahraničnej politiky sa uskutočňovalo cez periférium, vytvorenú v ZSSR kurátormi Biblického projektu, z pohľadu ktorej obyvateľstvo ZSSR neznamenalo viac, než obnoviteľné *(v prípade nutnosti)* pracovné zdroje, a jeho územie — zásobáreň prírodných zdrojov.

L.S.Pontrjagin svoje vystúpenie zavŕšil nasledujúcimi slovami:

«V súvislosti s povedaným sa ponúka možnosť nechať tento zjazd verejne hlasovať o likvidácii doživotných akademických platov.

Vykonanie navrhovaných opatrení .by bolo prvým krokom na ceste k včasnej desionizácii *(na rozdiel od denacifikácie post factum, ktorá stála len sovietsky ľud 20 mil. životov)*. Včasná desionizácia, postupne rozšírená .na celú krajinu, by postupne priviedla k vytvoreniu takého pevného tyla, pri ktorom by nás neohrozovalo žiadne embargo na zrno a IBM. Bál by sa k nám priblížiť akýkoľvek agresor. Fakticky, tieto opatrenia by pre nás boli oveľa pevnejšou zárukou, než akékoľvek OSV-2».

Avšak v AV ZSSR, v ÚV KSSZ, v Najvyšších Radách jasne položenú otázku „uzavreli“, hoci L.S.Pontrjagin nebol jediný, kto ju kládol. L.S.Pontrjagin mal iba najväčšiu autoritu spomedzi tých, kto ju v tých rokoch priamo kládol. Tých, čo nemali takú váhu a známosť, jednoducho zatvárali do blázincov. Tak naložili s V.N.Jemeljanovom *(bývalým poradcom N.S.Chruščova)* po tom, ako napísal knihu „Desionizácia“ a odoslal ju na adresu 23. zjazdu KSSZ. Na slobodu sa dostal až za M.S.Gorbačova, keď proces rozpadu ZSSR už prebiehal a včasná desionizácia *(včasné odstrojenie samoriadenia spoločnosti od riadenia zo strany kurátorov Biblického projektu)* sa stala nemožnou. A prejav L.S.Pontrjagina bol celý ten čas vydávaný v „samizdate“. To svedčí o tom, že AV ZSSR na začiatku 1980-tych rokov predstavovala internacistické sionistické hadie hniezdo. Avšak, terajšia Ruská AV, ako dedička AV ZSSR, tento svoj charakter nezmenila. A preto v roku 1999 sa nemalo oslavovať 275-te výročie Ruskej akadémie vied, ale mali ju rozpustiť pre záškodníctvo, a zriadiť **Ministerstvo koordinácie vedecko-výskumných prác a informačno-algoritmického zabezpečenia výrobnej sféry a politiky**.

Démonický režim psychiky má tiež svoje osobitosti pri vytváraní kolektívnej psychiky. Pritom v závislosti od osobitostí jednotlivcov, nositeľov démonického režimu psychiky, existujú dva možné varianty ich účasti v kolektívnej psychike.

! Ak démonická osoba v sebe nenesie ciele voči celej spoločnosti, tak sa sebautvrdzuje na pozadí svojho okolia, prejavujúc pritom svoj individualizmus v rámci prevládajúcej kultúry, a správa sa tak, akoby bola korunou ľudstva *(prinajmenšom v nejakej oblasti činnosti)*, a ak nie je pupkom sveta, tak aspoň „vredom na zadku“. Účasť tejto osoby v kolektívnej psychike spočíva prevažne v tom, že rozbíja rôzne fragmenty pôvodnej kultúry alebo svojou tvorivosťou vytvára nové. V prvom prípade sa jedná o „vandalizmus“ *(ničenie kvôli ničeniu)*, a v druhom prípade sa démonické osoby tohto typu stávajú podvedomými programátormi, meniacimi komplex zombifikačných programov sformovaných v spoločnosti, hoci väčšina z nich si túto svoju rolu vôbec neuvedomuje a koná slepo, nie účelovo a zmysluplne. Taká je väčšina umelcov a ambicióznych bábkových politikov.

! Druhý typ si uvedomuje, že v sebe nesie určité ciele voči celej spoločnosti. Takéto démonické osobnosti vytvárajú korporácie, ktoré pracujú na dosiahnutie cieľov ich zakladateľov a ich nástupcov v ďalších pokoleniach. V rámci takýchto korporácií sa buduje hierarchia, v ktorej dynamika vyjasňovania si hierarchického statusu *(analogická tej stádovo-paviánej)* má impulzný charakter: v čase medzi „zjazdmi“ sa korporácia viac-menej aktívne zaoberá činnosťou zameranou na dosiahnutie cieľov, a na „zjazdoch“ si jej

vodcovia dovolia vyjasniť «kto na koho položil úd, a kto sa tomu musí podriadiť». Taká je väčšina politických „elít“ v každom štáte, najvyššie hierarchie cirkví a mafií, hoci mafie *(vrátane kurátorov Biblického projektu)* majú svoje špecifikum, podmienené potrebou zaistenia utajenosti, ktorá ich odlišuje od verejných korporácií.

T.j. démonický režim psychiky je stále ten istý zvierací režim psychiky, ktorý sa od režimu psychiky zombi odlišuje iba tým, že jeho nositeľ sám vyrába okovy i pancier pre potláčanie a maskovanie inštinktívnych prejavov jak pre seba samého, tak aj pre okolie a potomkov. **Pre démonický režim psychiky, zvierací i degradovaný do zvieracieho režimu umelými prostriedkami je charakteristická absencia emočnej sebestačnosti, v dôsledku čoho je správanie ich nositeľov závislé od získavania uspokojenia.** Pritom zdroj uspokojenia, od ktorého sú emočne závislí, môže byť u každého z nich iný a neopakovateľný v dôsledku špecifík ich zvrátenej mravnosti a celkovej psychiky pri «Ja-centrickom» pohľade na svet.

Démonické osoby, vedome podporujúce korporatívnu činnosť, „namotávajú“ *(verbujú)* aj démonické osoby-individualistov, ktorých začleňujú do informačných prúdov korporácií a prispôsobujú svojim potrebám *(každý v miere svojho chápania pracuje na uskutočnenie vlastných cieľov, a v miere svojho nechápania na uskutočnenie cieľov tých, ktorí chápu viac)*: môže sa to robiť jak «naslepo» *(bezštruktúrnym spôsobom)*, tak aj na základe otvoreného verbovania *(štruktúrnym spôsobom).* Mnohí z démonov-individualistov sa nechajú ľahko vtiahnuť do takejto korporatívnej činnosti, pretože pre nich je to jeden zo

spôsobov ako sa povýšiť nad zvyšným sociálnym pozadím. Vo výsledku môžu vzniknúť dosť bizarné útvary, keď sa v jednom záprahu ocitnú na prvý pohľad tak odlišné osoby ako Nikolaj Rerich *(mnohým známy ako znamenitý umelec a ochranca kultúry celého ľudstva — Pakt Rericha)* a Jakov Bljumkin *(vrah nemeckého veľvyslanca, grófa Mirbacha: počas provokácie marxistov-trockistov, známej ako pokus ľavých eserov o štátny prevrat 6. júla 1918)*, charakterizovaný v učebniciach histórie ako „politický dobrodruh“ na hrane *(alebo dokonca za hranou)* psychopatie[1].

Avšak všetky druhy kolektívnej činnosti na základe démonického režimu psychiky sú vnútorne konfliktné *(t.j. sami sebe v činnosti vytvárajú prekážky, ktoré sú potom nútení prekonávať. A ak sa tieto nimi vytvorené prekážky stanú neprekonateľnými, tak vedú ku krachu činnosti)* v dôsledku prevažujúceho *(pri nich)* kaleidoskopického alebo mozaikového, no «Ja-centrického» videnia sveta, na základe ktorého rôzni jednotlivci nemôžu dospieť k jednotnému chápaniu prebiehajúcich udalostí a svojho miesta v nich, perspektív a cieľov ďalšej činnosti; a ako dôsledok, nemôžu zladiť svoju vedomú a nevedomú činnosť s druhými. Videnie sveta trojjednoty matérie-informácie-miery, na základe ktorého možno dosiahnuť jednotné chápanie všetkého rôznymi jednotlivcami vďaka nemennosti a jednote *(pre všetkých jeho nositeľov)* koreňa myšlienkového stromu, zostáva v démonickom type režimu psychiky údelom vyšších zasvätení do Biblického projektu. No v dôsledku toho, že sú v konflikte s Vyšším Zámerom, tak sa stáva tiež neefektívnym pri riešení tých úloh, ktoré sa na jeho osnove snažia riešiť vyššie zasvätení *(kurátori*

[1] Podrobnejšie v knihe O.Šiškina „Bitka o Himaláje. NKVD: mágia a špionáž“ (M., «Olma-press», r. 1999).

Biblického projektu), pretože cez Rozlíšenie nedostávajú nič, alebo dostávajú to, čo pri ich mravnosti, ktorá ich ťahá ku klamlivému pochopeniu prebiehajúcich udalostí, vedie projekt ku krachu.

Na základe takýchto špecifík zvieracie, zombi a démonické typy režimu psychiky plodia kolektívnu činnosť, ktorá *kvôli konfliktnosti medzi jej rôznymi fragmentmi, spôsobenej kaleidoskopickosťou a «Ja-centrizmom» videnia sveta,* prináša so sebou výsledky, ktorých dosiahnutie nebolo cieľom žiadneho z účastníkov. Okrem toho, proces dosahovania výsledkov kolektívnej činnosti *(pre samotného jednotlivca absolútne nedosiahnuteľných)*, kvôli ktorým sa mnoho druhov kolektívnej činnosti aj spúšťa, prebieha s nízkou kvalitou riadenia, v dôsledku čoho je očakávaný výsledok buď úplne nedosiahnuteľný, alebo je jeho kvalita natoľko nízka, že nie je schopný konkurencie alebo je hodnotený ako bezcenný, a nehodný vynaloženej námahy.

Túto špecifickú črtu vytvárania kolektívnej činnosti na základe režimu psychiky zvieraťa, zombi a démona výrazne ilustruje spoločenské zjednotenie práce v Rusku. V ňom obyvatelia vyrábajú také haraburdy, že ich ani sami nechcú používať; okrem toho, nimi vyrábané je neprípustne nespoľahlivé v prevádzke, čo spôsobuje množstvo incidentov, z ktorých najznámejší je Černobyľ.

Napriek tomu, u väčšiny jednotlivcov existuje potreba zjednocovať sa s druhými jednotlivcami na iných princípoch, než sú tie, v ktorých základe leží vzájomné vyhodnocovanie hierarchického statusu v rámci „svorky“, čo je typické pre zvierací režim psychiky a jeho civilizačné nadstavby *(režim psychiky zombi a démon)*. Teraz nemáme na mysli formálne zjednotenie, založené na jednoznačne stanovenom rozdelení práv a povinností, ale reč je

o zjednotení sa v duchu, aké nemožno vyjadriť v podobných písaných a nepísaných *dohodách o zjednotení;* o zjednotení, v ktorom sa riešia a miznú rozpory medzi jednotlivcami a všetci sú si medzi sebou rovní v zmysle ľudskej dôstojnosti každého z nich, navzájom sa dopĺňajúc v živote i práci svojimi špecifickými znalosťami a zručnosťami. Avšak kaleidoskopické a «Ja-centrické» videnie sveta, vlastné neľudským typom režimu psychiky, toto nedovoľujú uskutočniť za triezva v stave bdelosti.

Prekonať túto hranicu — vo svojej podstate svetonázorovú — možno známym spôsobom: v alkoholickom opojení *(alebo pod vplyvom iných narkotík)* sa tlmí vyššia nervová činnosť, a najmä tvorba prepojení medzi zmyslovými jednotkami, v dôsledku čoho sa želaná neformálna jednota v duchu dosahuje v takomto stave na úkor takmer úplného vylúčenia svetonázoru z algoritmu tvorby línie správania. Pritom svetonázorové rozdiely medzi subjektmi, zabraňujúce ich zjednocovaniu v duchu za triezva, na nejaký čas miznú „samy od seba“. V takomto zjednocovaní sa formuje kolektívna psychika a informácia prúdi biopoľovými výmennými kanálmi medzi subjektmi, vrátane dodatočných kanálov informačnej výmeny, otvárané omamnou látkou. No keď účastníci takéhoto zjednocovania v netriezvom duchu vytriezvejú, je možné, že mnohých z nich postretne krach tých procesov, ktorých sa sami zúčastňujú, a ktorých osobitosti priebehu sú podmienené ich svetonázorovými rozdielmi. O tomto vplyve alkoholu a iných omamných látok na dlhodobé procesy, ktorých trvanie presahuje interval medzi jednotlivými aktmi opájania sa, sme hovorili vyššie.

Okrem toho, keďže vytvorenie vnútorne bezkonfliktnej kolektívnej psychiky *(pod ktorej neformálnym vedením úspešne prebieha kolektívna činnosť)* má praktický význam

v činnosti každej firmy, tak sa týmto problémom zaoberajú aj profesionálni psychológovia; môžu to byť externí konzultanti, ale aj zamestnanci na trvalí pracovný pomer. Vytvorenie špeciálnej psychologickej služby vo firme predstavuje jednu z rezerv vďaka zvýšeniu kvality jej riadenia, ktorá je nutná pri dostatočne vysokej konkurencii s inými analogickými firmami.

Nebudeme zachádzať do analýzy metód používaných v tejto oblasti, len spomenieme to hlavné: ak si vezmeme všetky západné školy psychológie, vrátane praktík scientologickej cirkvi, tak žiadna z nich nevidí rozdiel medzi vyššie uvedenými typmi režimu psychiky, a preto nemôžu vyriešiť problém zjednocovania rôznych jednotlivcov v duchu raz a navždy, iba prehrabujú haldu neustále vznikajúcich problémov v ich vzájomných vzťahoch, podmienených jak rozdielom v ich režime psychiky, tak aj špecifikami ich «Ja-centrického» *(kaleidoskopického alebo mozaikového)* videnia sveta, ktoré sa prejavujú v ich zámeroch a správaní.

Spomenieme len jednu metódu, ktorá si od účastníkov nevyžaduje žiadne formálne znalosti z oblasti psychológie ani ovládanie špeciálnych psychologických praktík: firemné oddelenie (alebo celá malá firma) si kolektívne vyrazí za mesto kvôli oddychu s prenocovaním v prírode: *kolektívny oddychový výlet firemného oddelenia (alebo malej firmy vcelku) za mesto s prenocovaním v prírode. Pomáha to zlepšeniu psychologickej atmosféry v kolektíve a prudko zvyšuje kvalitu jeho práce.*

V kultúrnych podmienkach, kde prevládajúca koncepcia života spoločnosti nemá alternatívu, sa firme takýto piknik uhradiť oplatí. No ak v spoločnosti existujú vzájomne sa vylučujúce koncepcie, potom konceptuálne rozpory a z nich

prameniaci nesúlad v správaní kolegov nemožno odstrániť v spánku, keď vedomie prebýva v inej kvalite a zjednocujú sa biopolia jednotlivcov zúčastnených na pikniku. Tak či onak, v spánku prebieha biopoľové zjednocovanie psychiky jednotlivcov na nevedomých úrovniach takým spôsobom, že medziľudské rozpory a nezrovnalosti medzi nimi sa strácajú. Avšak prekonanie rozporov a nezrovnalostí, spôsobených rozdielnosťou koncepcií života spoločnosti, si vyžaduje identifikáciu, pochopenie a prehodnotenie koncepcií v bdelom stave. V dôsledku toho metóda kolektívneho spánku v podmienkach Ruska bude mať zníženú efektívnosť v porovnaní s jeho aplikovaním na Západe[1]. To znamená, že je skutočne čas precitnúť a s triezvou hlavou všetko prehodnotiť, a správať sa v súlade s Najvyšším predurčením.

Ľudský režim psychiky sa odlišuje od všetkých ostatných predovšetkým tým, že najvyššiu prioritu v určení línie správania jednotlivca má vedomé splnenie Najvyššieho Zámeru do takej miery, do akej je pre neho Zámer vyznateľný (pochopiteľný).

Zámer je otvorený prevyznávanie každému v Zvestovaniach, obnovujúcich Jediný Závet *(Matku Písma v koranickej terminológii)* v jeho pravdivom zmysle do tej miery, do akej bol prekrúcaný v kultúrach, rozvíjaných pod vedením nositeľov démonického režimu psychiky. Posledným záznamom obnoveného Jediného Závetu cez Zvestovanie v lexikálnej forme je Korán[2]. A Jediný Závet sa

[1] Väčšina ľudí by na úrovni každodenného všedného života mala pochopiť, že oddelené spanie manželov *(spanie v priamom zmysle, nie v prenesenom ako nočné sexuálne radovánky)*, nech už bolo spôsobené čímkoľvek, tak znižuje stabilitu ich rodiny, pretože vylučuje z ich života proces zjednocovania ich biopolí mimo bdenia, v ktorom sa zlaďujú ich nevedomé úrovne psychiky.

No ak manželia vo veciach koncepcie života spoločnosti nezmýšľajú rovnako, potom problémy v ich vzájomnom vzťahu podmienené rozdielmi vo videní sveta a z toho vyplývajúcimi protichodnými koncepciami spoločenského života, si vyžadujú vedomé prehodnotenie všetkého v stave bdelosti.

[2] Zdôvodnenie tohto nášho tvrdenia a naše chápanie Jediného Závetu je opísané v knihách: „Voda mŕtva“ v redakcii z r. 1998, „Krátky kurz...“ v redakcii z r. 1999, „Otázky metropolitovi petrohradskému a ladožskému, Jánovi, a hierarchii Ruskej Pravoslávnej cirkvi“, „K Božiemu kráľovstvu...“, „Sinajský pochod“, „Od matriarchátu k Ľudskosti...“, „Príď na

takisto otvára každému v nelexikálnej forme adresne a osobne cez svedomie a Rozlíšenie. Cez ne dávané zmyslové jednotky «to» — «nie to» je potrebné pochopiť, po čom ich možno vyjadriť aj v lexikálnej forme na základe svojho svedomia a chápania.

A preto normálna kolektívna psychika, vytváraná a udržiavaná jednotlivcami s Ľudským režimom psychiky, je dôsledkom vytvorenia uvedomelého vnútorného osobného vzťahu každého z nich Bohom.

V Koráne je povedané: «Niet donútenia v relígii[1]. Už sa jasne odlíšila priama cesta od omylu» (súra 2:257). A opisuje sa vyznávanie viery, ku ktorej nútiť nemožno (súra 112 celá):

OČISTENIE (VIERY)
V mene Boha milostivého, milosrdného.

1(1). Povedz: „On je Boh jediný,
2(2). Boh večný;
3(3). On nerodil a nebol zrodený,
4(4). a niet nikoho, Jemu rovného!“

A o vzťahoch človeka s Bohom sa hovorí nasledovné:

«91(88). A oni hovoria: „Milosrdný zrodil[2] syna“. (89). Spáchali ste vec ohavnú,
92(90). Nebesia sa môžu od toho rozpadnúť, Zem rozlomiť a hory zmeniť na prach,
93(91). od toho, že Milosrdnému pripísali syna. (92). Nepodobá sa Milosrdnému rodiť syna.
94(93). Každý, kto je na nebesiach i na zemi, prichádza k Milosrdnému len ako otrok; (94). On ich vymenoval a zrátal počtom.

pomoc mojej neviere...“, „Viera a Miera“, „Prečo, vyzývajúc k Božiemu kráľovstvu, Vnútorný Prediktor neprijme Posledný Závet?“, „«Majster a Margaréta» hymnus démonizmu? alebo Evanjelium bezvýhradnej viery“.

[1] Termín „relígia“ sa v duchu KSB nechápe ako náboženstvo, ale ako uvedomelý vnútorný osobný vzťah s Bohom. – pozn. prekl.

[2] V origináli je archaické slovné spojenie „**Vzal si** (Milosrdný syna)“, ktorý v danom kontexte v našom jazyku už nedáva zrozumiteľný význam. No kontext sa týka toho, že ľudia pripísali Bohu syna *(kresťanské cirkvi tvrdia, že Ježiš je Boží syn, zrodený z Boha Otca)*, čím sa dopustili lži. – pozn. prekl.

. 95(95). A všetci k Nemu prídu v deň Vzkriesenia po jednom.

96(96). Skutočne, tí, ktorí (mu) uverili a tvorili dobré skutky, im Milosrdný daruje Lúbosť» (súra 19, „Mária").

T.j. potom, ako prídete k presvedčeniu, že vaše vlastné sú len vaše hriechy, a **oddáte sa Bohu** *nie zo strachu z pekla alebo túžbe po raji*, ale **z túžby nezaťažovať svojimi hriechmi život okolia a potomkov**, tak, pokiaľ to robíte úprimne a neochvejne začínate tvoriť dobro, Boh vás povedie životom a daruje vám Svoju Ľúbosť, ktorá vás oslobodí od závislostí, a ktorú budete môcť niesť celým svojim životom, a obdarúvať ňou, na oplátku, Svet. A váš život bude plynúť v bezprostrednom dialógu s Bohom, tak ako to sľúbil:

«A keď sa ťa pýtajú na Mňa Moji otroci, tak Ja som predsa blízko, odpovedám na prosbu volajúceho, keď na Mňa zavolá. Nech Mi teda odpovedajú a nech Mi uveria — možnože pôjdu priamo!» (Korán, súra 2:182(186)).

Boh si nájde jazyk, ktorému budete rozumieť, aby s vami mohol viesť dialóg, stačí si len nezatvárať oči, nezakrývať uši, a nezriekať sa vlastného rozumu, aby ste nezavrhli Jeho, keď sa k vám prihovorí; buďte pozorní, pretože smutný je osud ľahostajných... Plňte si vám známe povinnosti a snažte sa navzájom predbiehať v dobrých činoch, a Boh pridá k tomu, čo robíte, ešte viac dobrého — pre vás nevyspytateľného v jeho Zámere.

Tento zmysel je jednotný pre všetky vierouky Jediného Závetu.

No z uvedeného vyplýva mnohé, čo aj určuje princípy kádrovej politiky *spoločenskej iniciatívy, ktorá má za cieľ prechod globálnej civilizácie k prevládaniu (v nej) Ľudského režimu psychiky a ním generovaného kolektívneho nevedomia, v ktorom život spoločenstiev a jednotlivcov*

prebieha bez vnútorných konfliktov a v súlade s biosférou Zeme. **Tento typ kolektívnej psychiky, kolektívneho nevedomia sa po rusky nazýva SÚBORNOSŤ.**

Boh nikoho neznásilňuje ani pravdou: «A ak by si tvoj Pán zaželal, tak by uverili všetci, čo sú na zemi. Vari ty ľudí donútiš k tomu, aby sa stali veriacimi?» (Korán, súra 10:99(99)).

U každého sa dodržuje sloboda voľby. To znamená, že je neprípustné vyhlásiť za cieľ štátnej politiky realizáciu Božieho Zámeru na Zemi, a kohokoľvek chápanie Zámeru povýšiť na úroveň «pravdy poslednej inštancie», záväznej pre všetkých; podľa svojho chápania napísať zákony k realizácii tohto akože Zámeru a zriadiť inkvizíciu, ktorá bude nútiť k plneniu tohto *(opäť po svojom chápaného)* akože Zámeru.

Keďže v relígii niet donútenia, tak pokus vydať sa týmto smerom nebude Zhora podporený, no jeho iniciátori a ich pokorní účastníci budú ponechaní sami sebe až do doby vyčerpania dopustenia, v ktorom mohli konať podľa vlastných výmyslov, aby sa tak mohli sami presvedčiť o ich márnosti. Potom sa mnohí z nich budú musieť zodpovedať za to, čo urobili napriek jasne im objasnenému významu Zámeru.

V Koráne sa vlastne navrhuje napredovať k tomu, aby sa vnútorne nenapäté systémy vzájomných vzťahov jedincov v živote spoločnosti stali základom ich kolektívnej činnosti, obopínajúcej všetok život spoločnosti, aby sa tak život v nich stal vnútorne bezkonfliktným a zladeným so Zámerom, čo zaručí šťastie a plnosť života každému, a život ľudstva v súlade s biosférou Zeme.

Vnútorne nenapäté systémy vzájomných vzťahov jedincov sa vo vzťahu k realizácii nimi vybraných cieľov kolektívnej činnosti stávajú v dlhodobom časovom intervale stabilnejšími a efektívnejšími, než systémy realizácie rovnakých cieľov na základe rôznych foriem donucovania a programovania psychiky, ktoré tak či onak obmedzujú možnosti samostatného tvorivého rozvoja jedinca, a v dôsledku toho obmedzujú aj možnosti rozvoja spoločnosti tvorenej týmito jedincami.

A preto, ak niekto prišiel k Milosrdnému ako otrok, a vedome prijal svoj podiel v Jeho Zámere a začal ho vypĺňať, tak po tomto získava slobodu, slobodu vôle; no druhým môže túto cestu len ponúknuť, môže im pomôcť na ňu vstúpiť a kráčať po nej. Ešte môže druhým ukázať seba na tejto ceste, aby druhý túto cestu uvideli a mohli porovnať svoju cestu s tým, čo je lepšie. Každý na tejto ceste však musí konať na základe vlastnej iniciatívy a vlastného chápania v súlade so svedomím, nezištne pomáhajúc druhým a radostne prijímajúc pomoc okolia, pamätajúc na závet: «Snažte sa navzájom predbiehať v dobrých činoch!» (Korán, súra 2:143(148)).

V základe takéhoto prístupu k organizácii kolektívnej činnosti leží tá skutočnosť, že ak sa človek úprimne usiluje vyplniť svoj diel v Božom Zámer, tak On ho neukráti o Rozlíšenie a ďalšiu podporu. Ak v priebehu spoločnej práce vzniknú nejaké nezhody, tak pamätajúc na to, že «Boh nie je bohom chaosu, ale harmónie. Tak tomu býva vo všetkých cirkvách u svätých»[1] *(Nový Závet, 1. list apoštola Pavla Korinťanom)*, tak jej účastníci urobia všetko nevyhnutné pre vyjasnenie pravdy: «Hľadajte predovšetkým Kráľovstvo Božie a Jeho Pravdy, a toto všetko *(podľa*

[1] V doslovnom preklade: «Boh nie je bohom neporiadku, ale pokoja (mieru)». **Chaos** vyjadruje neporiadok (dezorganizáciu), a **harmónia** vyjadruje opak chaosu, a zároveň blahodarný mier a pokoj. – pozn. prekl.

kontextu: zemské dobrodenia pre všetkých ľudí) dostanete navyše» *(Matúš, 6:33)*.

Mozaikové videnie sveta (svetonázor) trojjednoty matérie-informácie-miery, hlásajúci objektívnosť informácie a jednoznačne určujúci koreň myšlienkového stromu, od ktorého sa začína skladať mozaika vzájomne prepojených zmyslových jednotiek vo videní sveta každého nositeľa, — vytvára predpoklady k jednotnému chápaniu všetkého zo strany rôznych ľudí. Keďže toto videnie sveta priznáva objektívnosť **informácie a** objektívnosť predurčenia bytia Zhora (**miery**), automaticky predpokladá aj vzdanie sa autorských práv, vzdanie sa snahy utvrdiť svoj názor ako záväzné riešenie pre všetkých, a preto sa stáva zjednocujúcim prostriedkom pre všetkých na vyjasnenie Pravdy-Istiny.

Všetci nositelia rôznych názorov sú si medzi sebou rovní. Záujem predstavujú samotné názory a chyby, ktoré obsahujú, pretože v identifikácii a odstraňovaní chýb *(a zámernej lži)* prebieha proces premeny civilizácie na Ľudskosť.

Preto, ak niekoho nezaujíma nič iné, len ako presadiť svoj názor a urobiť ho pre všetkých záväzným, a zároveň sa tak vyvýšiť nad ostatnými, namiesto toho aby sa uistil či: *jeho názor nie je chybný, a či neexistuje názor, ktorý by bol bližší k Pravde-Istine?* — tak tento jedinec v danom momente prebýva v niektorom z neĽudských režimov psychiky a podporuje inú kolektívnu činnosť, brániacu realizácii Zámeru na základe zmysluplnej spoločenskej iniciatívy. Toto platí aj vtedy, ak by jeho názor bol skutočne najbližšie k pravdivému, pretože on vôbec neočakáva jeho

slobodné akceptovanie zo strany druhých, o to viac v prípade, ak sa uchádza o „autorské práva“.

Treba ho ponechať pri tých názoroch a tej činnosti, na ktorých lipne. Ak sa zmýlil, trvajúc na pravdivosti svojho názoru a činnosti, Boh mu dá možnosť sa o tom presvedčiť.

Ale ak má pravdu on vo svojom názore a činnosti, a v skutočnosti ste sa zmýlili Vy, odmietajúc cez neho vám predložené názory, potom Boh dá možnosť presvedčiť sa o tom Vám. No vystúpiac v tomto prípade z kolektívnej činnosti, ktorá protirečí tomu čo Vy pokladáte za pravdivé, nebudete prekážať tej činnosti, v ktorej našiel svoj prejav Zámer. A to je lepšie, ako keby ste v nej zostali a urobili kolektívnu činnosť vnútorne konfliktnou svojou prítomnosťou a spoluúčasťou v nej. A ak máte pravdu Vy, tak bez vašej účasti pomýlená činnosť vyčerpá svoje možnosti a stroskotá skorej, než keby ste jej bránili padnúť, podporujúc v nej činnosť tých, ktorí sú objektívne chybne presvedčení vo svojej pravde.

Len takýto prístup k organizácii kolektívnej činnosti otvára možnosti slobodného osobného tvorivého rozvoja každého jednotlivca v nej a jeho prechodu k Ľudskému režimu, v ktorom sloboda voľby a sloboda vôle získavajú svoju najväčšiu plnosť. Tento prístup plodí extrémne nízkofrekvenčný proces, ktorého dĺžka trvania presahuje dĺžku života súčasnej globálnej civilizácie. A tento proces vnáša do jej života to, čo je vlastné večnosti, v dôsledku čoho dominuje nad všetkým, čo prebieha v rozsahoch s vyššou frekvenciou, a obmedzuje v nich funkčnosť nositeľov všetkých typov režimu psychiky, ktoré sa vyhýbajú prechodu na Ľudský režim psychiky a podpore tohto procesu. Tu treba zdôrazniť, že tento prístup sa

rozprestiera aj na tvorivú činnosť, vďaka ktorej prichádza na svet to, čo v živote doteraz nebolo.

> No ak niekto odvolávaním sa na princíp slobody výberu línie svojho správania a vytvorenia vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov presadzuje svoje právo zaoberať sa tým, čo do života vnáša objektívne zlo, tak ide o démonický pokus prisvojiť si to, čo mu nepatrí: princíp vytvorenia vnútorne nenapätých systémov vzájomných ľudských vzťahov je predurčený na realizáciu slobody tvoriť dobro, a nie byť slušne sa tváriacou maskou pre všetko-si-dovoľovanie, bezstarostnosť a nezodpovednosť.

Mohlo by sa zdať, že jeden a ten istý výsledok kolektívnej činnosti môže byť dosiahnutý jak na základe rozšírenia v spoločnosti systému vnútorne nenapätých vzťahov, tak aj na základe systému individuálneho a masového prinútenia, a programovania správania jedincov. A keďže ciele sú stanovené, a samy osebe sú dobré, tak sa môže zdať, že netreba čakať, kým nejaké skupiny alebo kľúčové postavy *(nositelia určitých vedomostí a zručností)* dospejú k názorom potrebným pre ich uskutočnenie a začnú ich samy z vlastnej iniciatívy prejavovať vo svojej činnosti, ale že možno vybudovať štruktúru vzájomne podriadených funkcií, ktorá zabezpečí riadenie na základe rozšírenia priamych pokynov a nepriameho diktátu, výsledkom čoho sa uskutoční to, čo šéfovia projektu potrebujú, a bude to oveľa rýchlejšie.

No ak sa bude postupovať týmto spôsobom, tak dosiahnutý výsledok bude po nejakom čase zmarený v dôsledku toho, že hromadiace sa vnútorné napätie v systéme vzájomných vzťahov prekročí kritickú úroveň, pri ktorej rôzne spojovacie prvky *(strach z represií, z nedostatku peňazí, psychologické aspekty atď.)* a umelé uzemňovače napätia stratia svoju

efektivitu, po čom sa vnútorné napätia začnú pretavovať do viac-menej intenzívnej sebadeštrukcie systému: presne takto bol v ZSSR a väčšine bývalých «socialistických» krajín zmarený kvázisocializmus — t.j. spoločnosť vynútenej spravodlivosti bez vykorisťovania človeka človekom, kde sa nenašla ani jedna efektívna spoločenská iniciatíva, schopná ochrániť tie životné istoty, ktoré väčšine obyčajných ľudí dával socializmus dokonca v jeho núteno-okázalej forme: bezplatná zdravotná starostlivosť, vysoká úroveň sociálnej zabezpečenosti pri chorobách a starobe, osobná bezpečnosť na väčšine ulíc v ľubovoľnej dennej či nočnej hodine a pod.

A kapitalistický Západ má pomerne pevné základy preto, lebo popri systéme donucovania a programovania psychiky, v jeho spoločnosti existujú a sú podporované vlastné nenapäté systémy vzájomných vzťahov, v ktorých jednotlivci konajú na základe princípu osobnej iniciatívy. Pritom Západ je charakteristický určitými špecifikami a rozdelením právomocí medzi vnútorne nenapätými systémami a systémami donucovania a programovania správania. Tam sa vnútorne nenapäté systémy budujú na základe toho typu režimu psychiky *(zviera, zombi, démon)*, ktorý sa už sformoval „sám od seba“, a pri tom svetonázore, ktorý tam už je *(kaleidoskopické alebo mozaikové «Ja-centrické» videnie sveta)*, a nesledujú ciele vo vzťahu k životu spoločnosti a celého ľudstva.

Tieto vnútorne nenapäté systémy sú „obrábané“ štruktúrami donucovania, sledujúcimi globálne ciele *(finančný diktát úžernických bánk a represívne orgány)*, a štruktúrami programovania správania *(kult individualizmu, sledujúci osobné záujmy; cirkvi tradičné aj „netradičné“; systém verejného vzdelávania na princípe «pre „klerkov“»)*. Takto sa dva systémy formovania vzťahov v živote celej

spoločnosti navzájom dopĺňajú, takmer nikde si nekrížia cestu a nemajú medzi sebou rozpory ani konflikty, ktoré by mohli ovplyvniť ďalší osud spoločnosti.

Mlčiac o Biblickom projekte vytvorenia globálneho „elitárno“-nevoľníckeho štátu, mlčiac o systéme donucovania a programovania správania *(pod diktátom ktorých sa realizuje Biblický projekt)*, a vystavujúc na obdiv slobodu osobnej iniciatívy, pohlavári Západu toto spoločenské zriadenie prezentujú ako etalón demokracie *(pravej ľudovlády),* ktoré jediné garantuje slobodu osobného rozvoja. Pritom zneužívajú fakt, že drvivá väčšina tých, čo im venuje pozornosť, je veľmi vzdialená od znalosti riadenia vecí na globálnej úrovni vo svojich záujmoch a nedokáže ich prekuknúť. A tak z pokolenia na pokolenie kult tohto systému ponecháva „milovníkov slobody“ v neĽudských typoch režimu psychiky. No v Rusku sa tento kúsok nevydarí: Rusko je samostatná kapitola.

To isté sa týka aj Scientologickej cirkvi[1], ktorej ciele sú analogické. Jej zakladatelia sa snažia vytlačiť Biblický projekt, ktorý priviedol globálnu civilizáciu do slepej uličky.

Tento výrok ohľadom vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov na Západe môže pôsobiť protirečivo vo vzťahu k tomu, čo bolo povedané skôr, že neĽudské typy režimu psychiky sú charakteristické neustálym vyjasňovaním si hierarchického statusu. Avšak týchto šarvátok sa nezúčastňujú všetci; a kto sa ich aj zúčastňuje, tak tiež nie so všetkými, následkom čoho ostáva pomerne široký okruh jedincov, ktorí nespochybňujú cudzí

[1] Podrobnejšie v knihe Vnútorného Prediktora ZSSR „Príď na pomoc mojej neviere...“.

hierarchický status a uznávajú ten, ktorý je určený pre nich samých. V tomto sa prejavuje ich lojalita k systému davo-„elitarizmu“, a v systémom povolených hraniciach vytvárajú mnohopočetné spoločenské iniciatívy, ktoré nepodkopávajú základy davo-„elitarizmu“ a *(konajúc v mnohom na princípe budovania vnútorne nenapätých systémov)* vytvárajú potenciál pre stabilitu davo-„elitárnej“ spoločnosti ako celku. No ak v nich úroveň povinností narastá, a začne pre ich dobrovoľných účastníkov presahovať medzu únosnosti, tak sa spoločenské iniciatívy rozpadávajú kvôli vnútornému napätiu, ktoré prerastá až do konfliktov medzi jednotlivými účastníkmi z rôznych príčin, zväčša vzdialených od cieľov ohlasovaných danou spoločenskou iniciatívou; no ak v spoločnosti existuje dopyt po produktoch činnosti spoločenskej iniciatívy, ktorá už prestala fungovať, tak vznikajú nové spoločenské iniciatívy, ktoré si tak isto zachovávajú svoju efektívnosť až do momentu, kým v nich princíp vnútorne nenapätých systémov neostane potlačený nejakým vyšinutým a snaživým administrátorom.

Jediný Závet ponúka spoločenskú iniciatívu fungujúcu na základe princípu vybudovania vnútorne nenapätých vzťahov, ktorá nezapadá do týchto na Západe ustálených biblických noriem podporovania stability „elitárno“-nevoľníckeho režimu, rovnako ako nezapadá ani do noriem ostatných védicko-znacharských davo-„elitárnych“ kultúr a projektov, pretože:

- ! táto spoločenská iniciatíva predpokladá realizáciu určitých cieľov vo vzťahu k celej globálnej civilizácii;
- ! najvýznamnejším z jej cieľov je vykorenenie prevahy neľudských typov režimu psychiky v spoločnosti, čo je rovnocenné likvidácii samotného davo-„elitarizmu“ — „elitárno“-nevoľníckeho režimu vo

všetkých jeho zjavných aj maskovaných formách existencie;

! predpokladá v spoločnosti rozšírenie svetonázoru trojjednoty matérie-informácie-miery, ktorý je základom nezvratného prechodu každého jednotlivca k Ľudskému režimu psychiky *(ktorému je tento svetonázor vlastný)*, ak si daný jednotlivec uvedomuje, že žije v zvieracom, zombi alebo démonickom režime psychiky, a zaželá si prejsť k Ľudskému.

Všetky ostatné ciele spoločenskej iniciatívy, ponúkanej Jediným Závetom, majú nižšiu dôležitosť a sú podriadené práve menovaným cieľom.

My sme to opísali ruským jazykom na konci 20. storočia, ale v podstate to isté bolo opísané arabským jazykom v Koráne už v 7. storočí. **A práve oboznámenie sa s Koránom v jeho rôznych prekladoch ako s posolstvom, osobne adresovaným každému z nás, nás priviedlo k chápaniu opísaného v tejto knihe.**

Z opísaného by malo byť jasné, že realizácia tejto spoločenskej iniciatívy je zhubná voči Biblickému projektu vytvorenia globálneho „elitárno“-nevoľníckeho štátu na základe židovského monopolu na korporatívne úžerníctvo a monopolu na výkup autorských práv na informačné produkty za účelom realizácie technologického alebo iného informačného diktátu. *Vzhľadom na potrebu kurátorov Biblického projektu ochrániť sa pred touto spoločenskou iniciatívou, tak je nimi vytváraný strašiak «islamského fundamentalizmu», ktorý sa vo vedomí obyvateľstva má stotožniť s koranickou vieroukou a takým spôsobom skompromitovať koranický islam a jeho nositeľov v očiach*

davu, ktorý je podriadený kurátorom Biblického projektu cez systém donucovania a programovania správania.

Ak by niekto mal pocit, že pod rúškom výzvy k nasledovaniu Jediného Závetu sa tu v podstate navrhuje zavedenie anarchie, ktorá by vylučovala služobnú podriadenosť a disciplínu v kolektívnej činnosti; že pri pokuse zaviesť anarchiu bude spoločnosť uvrhnutá do chaosu, aby tí, ktorí stoja za navrhovanou spoločenskou iniciatívou, sa v tomto chaose mohli obohatiť a definitívne zotročiť Rusko, tak to tak nie je.

Táto spoločenská iniciatíva nepripúšťa spoločenskú anarchiu ani frivolnosť osobného správania, ale zaväzuje každého jej účastníka k životnej sebadisciplíne, ktorá zodpovedá aj cieľom spoločenskej iniciatívy, aj prostriedkom na dosiahnutie týchto cieľov. A vydávaniu nariadení a úloh pridáva osobitosť, ktorá kolektívnu činnosť prebiehajúcu v nej odlišuje od všetkých ostatných.

V Koráne sa hovorí:

«Povedz: „Ó, majitelia Písma! Poďme dospieť k slovu zhodnému pre nás i pre vás, aby sme sa neklaňali nikomu, okrem Boha, a nepridávali Mu žiadne ďalšie osoby, a aby jedni ľudia nerobili z iných ľudí Pánov, iba z Boha“. A ak sa odvrátia, tak povedzte: „Vydajte svedectvo, že sme oddaní (Bohu)“» (súra 3:57(64)).

To znamená, že *(pred Bohom)* všetci ľudia disponujú rovnakou osobnou dôstojnosťou vo svojich vzťahoch, a stotožňovať hierarchiu služobnej podriadenosti pri výkone povinností v kolektívnej činnosti s hierarchiou osobnej dôstojnosti — znamená popierať Jediný Závet a vypadávať z *(v ňom)* navrhovanej spoločenskej iniciatívy do *satanizmu, ako dominantnej formy korporatívneho hierarchicky organizovaného démonizmu*.

V Koráne sa tiež hovorí *(v posledných veršoch 3. kapitoly)* nasledovné:

«98(103). Držte sa všetci Božieho lana[1] a nerozdeľujte sa[2]. Pamätajte na Božiu milosť k vám, keď ste boli ešte nepriateľmi: On zbližil vaše srdcia, a z Jeho milosti ste sa stali bratmi!

99. Boli ste na kraji ohnivej priepasti, a On vás odtiaľ zachránil. Tak vám Boh vysvetľuje svoje znamenia, možno, že pôjdete priamou cestou! —

100(104). a nech je medzi vami občina[3], ktorá vyzýva k dobru, prikazuje odobrené, a chráni pred neodobriteľným. Títo sú šťastní (zvýraznenie textu je naše).

101(105). A nebuďte ako tí, ktorí sa rozdelili a začali sa sporiť potom, čo k nim prišli jasné znamenia; tých čaká veľký trest».

Vo vzťahu k spoločenskej iniciatíve toto všetko dohromady znamená, že pre človeka je normálne, aby veril Bohu skrze svoje svedomie. *Inými slovami, bez dôvery k Bohu sa jednotlivec nemôže stať Človekom, hoci navonok môže byť veľmi (dokonca presvedčivo) Človeku podobný.* A veriac Bohu, Človek nie je povinný vyplniť príkaz, ktorého význam nechápe *(ak nevyplnenie príkazu nevyvoláva to, čo on považuje za zlo),* alebo ktorého vyplnenie považuje za škodlivé. Okrem etických a ostatných otázok, ktorých skúmanie mimo konkrétnu udalosť nemá zmysel a nevzťahuje sa k príkazom, ktoré niekto vydal, a niekto ich odmietol vyplniť, nás tento predpoklad privádza k otázke o rýchlosti spoločenskej iniciatívy *(rozvíjanej na základe vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov jednotlivcov)* v tých frekvenčných rozsahoch, do ktorých už bezprostredne vošla a funguje v nich.

Ak je príkaz, úloha odmietnutá vykonať, dokonca aj keď je v súlade s cieľmi a prípustnými prostriedkami na jej realizáciu v kolektívnej činnosti, podporovanej spoločenskou iniciatívou, tak možno bude potrebný ešte nejaký čas na to, aby ten, komu bola zadaná táto úloha, pochopil jej správnosť

[1] «Božie lano»: obraz relígie, ako vzájomného informačného prepojenia (obojsmerná informačná výmena).
[2] T.j. nedelte sa na skupiny, bojujúce medzi sebou. – pozn. prekl.
[3] Inými slovami, spoločenská iniciatíva. – pozn. prekl.

a stotožnil sa s účelnosťou jej vyplnenia. Ak tento nevyhnutný čas k dispozícii je, potom je spoločenská iniciatíva funkčná vo frekvenčnom rozsahu, do ktorého patrí proces, ktorý sa pokúša riadiť, zadaním tejto úlohy. Ak táto časová rezerva k dispozícii nie je, tak spoločenská iniciatíva v tomto časovom rozsahu *(na základe princípu vnútorne nenapätých systémov)* funkčná nie je.

V takomto prípade by ho, teoreticky, bolo možné k tomu v nejakej forme násilne donútiť alebo ho primäť prosbou vykonať to v dobrej viere, no dať sa na túto cestu znamená čeliť **nutnosti neskoršieho odstraňovania vnútorného napätia v systéme**. Avšak v spoločenskej iniciatíve predkladanej Jediným Závetom nie sú také ciele, pre uskutočnenie ktorých by bol prijateľný takýto vplyv, pretože nie je viazaná žiadnymi konkrétnymi kalendárnymi termínmi v živote spoločnosti vďaka tomu, že **sama je procesom, plodiacim sociálny čas a zadávajúcim konkrétne termíny pre všetky ostatné procesy**, a *v spoločnosti je jediným procesom, ktorý je podporovaný* nielen ľuďmi, ale aj *Bohom*.

A preto, aby sa nehromadilo vnútorné napätie v systéme vzájomných vzťahov, v ktorom nie každé pnutie môže byť odhalené, tak je lepšie podporovať funkčnosť spoločenskej iniciatívy *(na základe princípu vnútorne nenapätých systémov)* v relatívne nízkofrekvenčnom rozsahu procesov, zvyšujúc pritom jej funkčný potenciál, ktorý po nejakom čase umožní rozšíriť stabilne funkčnú činnosť spoločenskej iniciatívy *(na základe princípu vnútorne nenapätých systémov)* do relatívne vysokofrekvenčnejšieho rozsahu procesov, v ktorom zatiaľ spoločenská iniciatíva funkčná nie je.

Okrem toho, potreba byť pochopeným, pred ktorou sa ocitajú všetci v tejto spoločenskej iniciatíve *(a profesionálni manažéri všetkých oblastí spoločenského života obzvlášť)*, zaväzuje každého organizovať svoju činnosť tak, aby prioritnou bola činnosť na základe informácie, ktorú netreba utajovať. To ale neznamená, že nemusí vzniknúť potreba uzavretia prístupu k nejakej informácii pre väčší alebo menší okruh osôb *(jak sociálnych skupín, tak aj jednotlivcov)*. Taká potreba vzniknúť môže, a určitá informácia môže byť utajená s cieľom ochrany riadeného procesu pred zasahovaním do jeho priebehu zo strany protivníkov spoločenskej iniciatívy, ľahkovážnych kibicov a tých, ktorí proces pochopili nejako ináč alebo ich sebaovládanie v rámci iniciatívy nie je dostačujúce. *Avšak aj tu je neprípustné šírenie akejkoľvek lži zo strany hociktorého účastníka spoločenskej iniciatívy, pretože takáto lož bude štatisticky predurčene vložená (tými, ktorí jej uveria) do základov chybných rozhodnutí, ktorých následky môžu byť veľmi závažné a ktoré v budúcnosti bude musieť odstraňovať samotná spoločenská iniciatíva:* **netreba si v súčasnosti vytvárať prekážky pre svoju budúcu činnosť, lebo dobrý Zámer je vnútorne bezkonfliktný a nekladie si „míny“ na vlastnej ceste.**

Ten, kto nedokáže vravieť pravdu vo všetkých prípadoch súvisiacich s vecou, ku ktorej deklaruje svoju oddanosť, alebo si len myslí, že je tejto veci oddaný, tak v skutočnosti robí celkom inú vec, ktorej zmysel nebude schopný pochopiť, kým bude aj naďalej klamať a obhajovať svoje právo na «milosrdnú lož». **Pozemskou múdrosťou je neklamať za žiadnych okolností, ale nájsť tú pravdu, ktorú je potrebné povedať a urobiť v danej situácii.**

A vznik potreby niečo utajiť treba hodnotiť ako prejav určitého vnútorného napätia a konfliktov v systéme činnosti, ktorých príčiny treba identifikovať a odstrániť. Pritom odmietnutie prístupu k nejakej informácii môže byť sprevádzané poskytnutím inej informácie, ktorá môže byť tiež užitočná pre pýtajúceho sa, čo zároveň podporí šírenie iniciatívy v spoločnosti.

No toto všetko boli len všeobecné úvodné slová, adresované každému nezávisle od osobitostí jeho života. Ak jedinec súhlasí s predkladanou mu spoločenskou iniciatívou, tak sa ocitá pred nutnosťou *(podmienenou konkrétnymi osobitosťami jeho života)* do nej vstúpiť. A keďže spoločenská iniciatíva sa nešíri v nejakom abstraktnom priestore, odtrhnutom od života civilizácie Zeme a obývanom nejakými virtuálnymi postavami, ale šíri sa v každodennom živote *tejto civilizácie, takej aká naozaj je*, tak pred tými, čo sa rozhodli do spoločenskej iniciatívy vstúpiť, vzniká známa otázka: «čo robiť?»

Tá si vyžaduje konkrétnu odpoveď, pretože dokonca aj presvedčený stúpenec princípu vybudovania vnútorne nenapätých systémov sa v reálnom živote stretáva so spoločenskou činnosťou vykonávanou v takom frekvenčnom rozsahu, v ktorom ešte spoločenská iniciatíva *(na základe vybudovania vnútorne nenapätých systémov)* nezískala svoju funkčnosť. A v tomto frekvenčnom rozsahu spoločnosť koná tak, ako vie, a k tomuto konaniu musí spoločenská iniciatíva vedieť vypracovať svoj účelný postoj, vyjadrujúci buď podporu pre určité druhy spoločenskej činnosti a pomáhajúci vyriešiť ich vnútorné pnutia; alebo odmietnutie takejto podpory až do ich vykorenenia zo spoločenskej existencie. To znamená, že otázka «čo robiť?» je skutočne aktuálna.

Väčšina z tých, čo ju kladie *(nie sebe, ale iným účastníkom spoločenskej iniciatívy)*, nemajú na mysli doslovne «čo robiť?», ale niečo iné:

> Ja som človek s dobrými úmyslami, vy ste tiež ľudia s dobrými úmyslami, ja uznávam vašu autoritu a vodcovské schopnosti, preto mi povedzte konkrétne, *čo ráčite, aby som vykonal*, pretože krajina, národ, ľudstvo hynie a **treba čím skôr «niečo urobiť»**.

No odpoveď na takto myslený prejav lojality a sprevádzajúca ho ponuka vykonať všetko, čo rozkážu[1] a to čím skôr, môže byť dotazovaným odmietnutý, pretože spočíva v nasledovnom:

> **Musíte sa najprv vytrhnúť z vášho obvyklého zhonu, nájsť si čas a silu, a neprestajne sa venovať SVETONÁZOROVÉMU sebavzdelávaniu, aby ste dospeli k takému chápaniu navrhovanej spoločenskej iniciatívy, že budete schopný konať samostatne s Božou pomocou v jej duchu, bez kladenia otázok «čo ráčite, aby som vykonal?», ale dobrovoľne a nezištne pomáhajúc druhým ľuďom a radostne prijímajúc ich pomoc v súlade s vaším reálnym videním a chápaním toku udalostí a ich perspektív.**

Túto odpoveď mnohí vnímajú ako abstrakciu, odtrhnutú od aktuálnych životných potrieb, ktorou sa zaoberajú tí, čo podporujú túto spoločenskú iniciatívu. Tento ich postoj je ovplyvnený tým, že *(v Jedinom Závete)* navrhovaná spoločenská iniciatíva zatiaľ nie je tak rozvinutá, aby vedela plniť «priamo teraz» *(v tempe ako prichádzajú)*

[1] V takomto vyjadrení lojálnosti a ponuke urobiť, čo prikážu, sa objektívne prejavuje režim psychiky zombi alebo *démona, ktorý našiel svoje miesto v hierarchicky organizovanej korporácii démonov*.

spotrebiteľské objednávky[1] jej účastníkov i zvyšnej spoločnosti, ktorých plnenie je podmienené procesmi patriacimi do relatívne vysokofrekvenčných rozsahov, kde spoločenská iniciatíva ešte nerozvinula svoju činnosť na princípe vnútorne nenapätých systémov.

A objektívne dosiahnuteľné výsledky, ktoré v budúcnosti prinesú dlhodobé nízkofrekvenčné procesy, v ktorých je spoločenská iniciatíva funkčná už teraz, sú zdanlivo bezcenné pre tých, čo jej účastníkov karhajú z abstrakcionizmu, pretože sú presvedčení, že «tejto krásnej doby sa už nedožijú ani oni, ani nikto z dnes žijúcich», a *to je forma prejavu (väčšinou podvedomého) silného egoizmu a lačnej vypočítavosti pre potrebu danej chvíle*[2].

Neuvedomujú si, že *dnešná doba je oveľa krajšia, než tie časy, keď bolo možné zhynúť v žalúdku divokého zvera na pobavenie civilizovaného publika v aréne nejakého provinčného cirkusu v Rímskej ríši, rozliezajúcej sa po celom svete a schvaľujúcej takéto mravy.* **A dnešná doba** *(naozaj krásna, pretože Všedržiteľnosť sa nemýli v žiadnych svojich prejavoch)* **nastúpila ako plod dlhodobých (nízkofrekvenčných) procesov, majúcich svoj počiatok v staroveku. Tieto procesy z vlastnej iniciatívy podporovali svojou činnosťou ľudia, ktorí v ich vtedajšom «priamo teraz» pokladali za možné úprimne sa snažiť žiť tak, ako má Človek žiť vždy.** No dnešní „žijúci“ «priamo teraz» necítia potrebu byť týmto ľuďom *(väčšinu mien ktorých «pozná iba Boh»)* vďační, hoci využívajú plody *ich pravdoverného úsilia*, ako niečo

[1] Prianie «hneď teraz» nastoliť normálnu štátnu moc, realizovanú ľuďmi s hlbokými a početnými znalosťami, ktorí by sa starali o blaho každého občana v nadväznosti pokolení — to je tiež iba spotrebiteľské prianie, ak jedinec sám neurobí nič pre to, aby bola vychovaná nová generácia, z ktorej vzídu vodcovia štátu a hospodárstva, majúci kvality aké si želá.

[2] «Zastav sa, chvíľa: si krásna...» — spomeňte si, odkiaľ a kam to vedie.

„automatické“ a právom im patriace „prirodzené blaho“; o to viac je pre nich namáhavé zamýšľať sa nad tým, aké plody v každom okamihu svojho života («priamo teraz») sami *sejú do budúcnosti...*

Neveriacim (Bohu) sa pošťastilo a pošťastí „žiť“, tak ako sami „zamýšľajú“, iba teraz, a preto si potrebujú urvať od života čo najviac tiež «priamo teraz» *(vedomý uhol pohľadu «po nás aj potopa» je v mnohých ohľadoch eticky čistejší, než takéto ich v podstate podvedomo-automatické správanie)*. A preto tie spoločenské iniciatívy, ktoré nedokážu uspokojiť ich spotrebiteľské objednávky «priamo teraz» *(v tempe ako prichádzajú)*, sú pre nich v dôsledku takéhoto ich postoja k Životu bezcenné. **Oni** (vedome aj podvedome) **vyhľadávajú cennejšie veci pre svoju vypočítavosť, zriekajúc sa ponúknutého im trvalého podielu vo večnosti.** Toto *(ich vlastný egoizmus a vypočítavosť, a tiež ich neviera v spoluúčasť človeka na Božom Zámere, ktorý sa VŽDY a nemenne uskutočňuje, alebo ich zvrátenou mravnosťou deformované vyznávanie Zámeru)* je jediný dôvod, prečo ponuku svetonázorovo prerásť prívržencov alternatív ku spoločenskej iniciatíve uskutočnenia Božieho Kráľovstva na Zemi vnímajú mnohí „dobre to mysliaci“ ako od života odtrhnutý abstrakcionizmus.

V skutočnosti, svetonázorovo prerásť stúpencov neprijateľných koncepcií usporiadania života spoločnosti *(a o tom je vlastne reč)* — to je jediný efektívny spôsob ako ich dostať do podmienok, v ktorých nemôžu realizovať svoju koncepciu, v ktorých nemôžu realizovať svoju typickú činnosť, čo aj vytvorí podmienky k tomu, aby *(Zhora ponúknutá)* spoločenská iniciatíva začala úplne

prevládať v spoločnosti[1], pokryjúc všetky frekvenčné rozsahy procesov a všetky druhy činnosti v civilizácii.

Je to tak, pretože iba v tomto prípade odporcovia Najvyššieho Zámeru, presvedčení o svojej pravde, strácajú svoju kádrovú základňu a zotrvačné sociálne prostredie, v ktorom ich kádrová zostava pracuje, a nevratne strácajú funkčnosť v dôsledku toho, že ich systémotvorný princíp organizácie kolektívnej činnosti — «každý v miere svojho chápania pracuje na realizáciu svojich záujmov, a v miere svojho nechápania na realizáciu záujmov tých, ktorí chápu lepšie» — začína stabilne a nezvratne pracovať proti nim samým. A z tejto situácie majú len dve východiská:

- buď odísť do nebytia;
- alebo vstúpiť do spoločenskej iniciatívy navrhnutej v Jedinom Závete, uznajúc jej princípy a ciele, keďže je otvorená pre všetkých. A nesloboda, obmedzenie individualizmu v živote spoločnosti v nej naozaj existuje: táto nesloboda je zákaz na vedomé alebo nevedomé ustanovenie *(alebo súhlas s ustanovením)* nadvlády kohokoľvek nad ľuďmi, okrem Boha — Tvorcu a Všedržiteľa, jediného Pána ľudí, ktorý dáva Ľúbosť a slobodu vôle tvoriť dobro každému, kto uznáva Jeho neobmedzenú moc nad všetkým.

Tretie východisko naozaj nie je. Našťastie všetko zlo, kýmkoľvek vykonané v minulosti, s prijatím plnenia Božieho Zámeru v relígiách Jediného Závetu, Boh mu ho odpúšťa.

[1] «... ak vaša spravodlivosť neprevýši spravodlivosť zákonníkov a farizejov, tak nevojdete do kráľovstva nebeského» (Matúš, 5:20), hoci zjavne nešlo o «kráľovstvo nebeské», *ale kráľovstvo Božie, ktoré v sebe zahŕňa aj nebeské, aj pozemské. (* V ruskom origináli sa miesto slovka spravodlivosť používa špeciálny výraz «pravednosť» («Праведность»). V niektorých knihách VP prekladaný aj ako «Pravdovernosť». Pravednosť = Pravdu (Božiu) + vedieť (a byť jej verný) *)*

A nám vyhovuje ľubovoľný variant, ktorý si pre seba vyberú.

11. Priaznivý vietor Všedržiteľnosti

Ničmenej, v tomto spoločnom svete žijú tí, pre ktorých «existuje len okamih medzi minulosťou a budúcnosťou, a práve on sa volá život[1]», a preto v každom takomto okamihu treba vedieť brať od života všetko[2], čo je schopný dať; a tí, ktorí sa **každý okamih *usilujú* žiť tak, ako treba žiť vždy, súc plnomocnými predstaviteľmi Večnosti na Zemi**. Oni sa naozaj v živote správajú odlišne: tí prví, najčastejšie «ako všetci ostatní» v indiferentno-stereotypnej[3] spoločnosti, a tí druhí, väčšinou ináč. A dokonca, aj keď sa zúčastňujú zdanlivo rovnakých spoločenských záležitostí, v skutočnosti prebývajú v kategoricky odlišných druhoch činností.

A už v tomto živote leží medzi nimi hranica, ktorá je nepriechodná pre účastníkov dočasnosti, avšak je priechodná pre účastníkov večnosti; a večnosť vstupuje do prúdu márnivého zhonu, pričom pre účastníkov dočasnosti zostáva neviditeľná, ako pravý diamant, ktorý je *v čistej vode* neviditeľný. Táto hranica neleží v čase ani priestore. Ona leží v činnosti a nečinnosti každého obyvateľa Zeme. **Táto hranica oddeľuje koncepcie organizácie života spoločnosti ako jedného organizmu.** A hoci v histórii na prvý pohľad možno pozorovať konceptuálnu rozmanitosť, no v skutočnosti každá z množstva historický známych *čiastkových koncepcií* vyjadruje pomerne jasne a zreteľne jednu z dvoch *generálnych koncepcií*:

- Najvyšší Zámer vedie[4] civilizáciu k tomu, aby v nej úplne všetka činnosť jednotlivcov, vo všetkých frekvenčných rozsahoch, **prebiehala harmonicky**

[1] Slová piesne sú presné: «práve on sa volá život», no nie je Životom v celej jeho plnosti.
[2] «Ber od života všetko» — reklamný slogan firmy „Pepsi“.
[3] T.j. zažívajúcej problémy v dôsledku straty Rozlíšenia.
[4] No kráčať musia ľudia sami.

(«Sláva na výsostiach Bohu, na zemi mier a v ľuďoch dobrá vôľa...»[1]) na základe vytvorenia vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov medzi všetkými členmi spoločnosti, čo každému z nich zabezpečuje slobodu tvoriť Dobro.

! Odporcovia tejto generálnej koncepcie budujú hierarchicky organizované systémy priameho a nepriameho donucovania, a programovania správania jak jednotlivcov, tak aj kolektívov, vytvárajúc tak v spoločenských vzťahoch rôzne druhy napätia.

Kým stúpenci prvej koncepcie sejú *v každom čase (pre každého z nich súčasnom)* semená, klíčiace a prerastajúce naprieč všetkými dejinami do budúcnosti *(vzhľadom na historickú dobu každého z nich)*, v ktorej sa nezvratne stelesňujú rôzne ideály, charakteristické pre nimi vybranú Prozreteľnú koncepciu; tak jej protivníci nie sú schopní dokonca ani zjednotiť svoje ciele, no jednotnými metódami ich rôznych strán *(mafií, klanov, rodín)* sa snažia mačkať a stláčať Zhora im danú prítomnosť *(ako plastelínu)*, aby z nej vytvarovali to, po čom každá z ich strán túži[2].

Znásilniť a pomačkať prítomnosť, aby z nej vymodelovali svoje želania — to je to, čo zjednocuje všetkých protivníkov Zámeru nezávisle od toho, že každá z ich strán *(mafií, klanov, rodín)* túži po niečom, čo je pre ostatných neprijateľné, a nie všetko čo si želajú je

[1] Slová modlitby „Veľký chválospev".

[2] V alegoricko-symbolickom filme *„ČAS SMÚTKU ešte neprišiel"* presne takémuto postoju ku Svetu *(ako k plastelíne, ktorú možno rozvaľkať, a potom z nej vymodelovať všetko, čo sa žiada)* učí Ivanova, ešte ako tínedžera, Metód — znachar, internacionalista a globalista.

Ako ilustruje film, takýto prístup k Svetu neprináša nič dobré: ani Metodovi, ktorý sa «rozpadol na prach» a prevtelil do *duba («ak si tupý ako poleno, tak sa staneš baobabom, a budeš ním tisícku rokov, kým nezomrieš» — približne podľa V.S.Vysockého)* na začiatku novej epochy v živote ľudstva, ani Ivanovovi, ktorému sa nepodarilo harmonicky usporiadať svoj život, vaľkajúc plastelínu a modelujúc z nej raz Dona Quijota, inokedy zas lietadielka a pištole; ani ostatným postavám vo filme, s výnimkou černošky (manželky Griňu), pretože všetci, potom čo si pripili na stretnutie, prespali kľúčový moment, na ktorý tak čakali a kvôli ktorému sa zišli z rôznych kútov planéty po mnohých rokoch odvtedy, čo sa rozišli.

objektívnym zlom. Keďže ich ciele nie sú jednotné, tak bojujú nielen proti Zámeru *(niekto cielene, a niekto vo svojej rôznorodej, mravne podmienenej zaslepenosti)*, ale mačkajú aj jeden druhého, bojujúc medzi sebou, potláčajúc a mačkajúc všetko, čo sa nevie brániť, aby si tak vymodelovali svoj ideál, alebo to, čo sa podarí.

Avšak možnosti Objektívnej reality sú neporovnateľne mocnejšie, než možnosti každého z nich samostatne aj ich koalícií, a preto Život pri zhmotňovaní *(v sebe)* Zámeru drví ich samotných aj ich výtvory. A ak niekto z nich *(z nejakého dôvodu)* odmieta metódu priameho a bezprostredného znásilňovania Života, tak oni, ako nositelia «Ja-centrického» videnia sveta, nie sú schopní rozvinúť efektívnu činnosť na základe princípu vytvorenia vnútorne nenapätých systémov, pretože nemajú možnosť svoje «Ja-centrické» videnie sveta *(neadekvátne Objektívnej realite)* presadiť v spoločnosti ako dominantné[1], keďže v spoločnosti sa šíria aj iné druhy «Ja-centrizmu», ale aj mocnejšie svetonázorové systémy.

A vzhľadom na to, že v živote civilizácie sa súčasne realizujú dve navzájom sa vylučujúce generálne koncepcie organizácie života spoločnosti, tak všetka činnosť i nečinnosť, ktorú jednotlivec môže vedome i nevedome vykonávať počas celého svojho života, sa delí na tri odlišné kategórie:

! **Taká, ktorá je***z rôznych príčin (napr. podmienenosťou mimosociálnymi procesmi alebo úrovňou spoločenského rozvoja v danej epoche dejín)* **konceptuálne neutrálna** a môže patriť k činnosti realizovanej aj v jednej, aj v druhej generálnej koncepcii. Príkladom takejto vedomej i nevedomej činnosti je

[1] Práve preto sú nasledovníci Gajdara a Javlinského odsúdení stať sa kabinetnými sektami „intelektuálov“, a nie stranami s celospoločenskou podporou.

takmer všetko to, čo je podmienené biológiou druhu Homo Sapiens, a tiež také spoločenské procesy ako výroba na základe spoločenského zjednotenia práce, nemožnosť žitia bez ktorého je podmienená reálnou mravnosťou a duchovnosťou civilizácie *(tu je rozdiel medzi koncepciami v tom, na aké ciele sa orientuje výroba a akými prostriedkami sa realizuje riadenie výroby a prerozdeľovanie produkcie)*.

! **Taká, ktorá úplne vo všetkých prípadoch vyjadruje buď jednu, alebo druhú generálnu koncepciu.** Takto zavedenie monopolu na Znalosti *(a predovšetkým na znalosti metodologického charakteru — 1. priorita zovšeobecnených prostriedkov riadenia)* s cieľom urobiť spoločnosť závislou od „znacharov“-monopolistov vyjadruje vo všetkých prípadoch koncepciu odporujúcu Zámeru *(Prozreteľnosti)*. To isté sa týka aj kreditno-finančného systému s úrokovou sadzbou *(individuálne aj korporatívne (bankové) úžerníctvo, vrátane medzinárodného, a podpora úžerníckej mafie obyvateľstvom, ktoré ma u nej uložené voľné prostriedky, vložené do bánk a „cenných“ papierov)*, ktorý vytvára otroctvo na základe finančného diktátu. Organizácia a spoluúčasť na výrobe a predaji „konzumného“ alkoholu a iných omamných látok. Ich konzumácia je rovnako prácou proti Zámeru.

! Taká, ktorá v závislosti od sprievodných okolností je buď konceptuálne neutrálna, alebo vyjadruje jednu z dvoch generálnych koncepcií. Takto je, napríklad, stavba domu nutná vec, no ak sú rozmery domu také, že rodina nie je schopná uriadiť jeho každodenný chod bez profesionálnej služby alebo «chudobných príbuzných»

(ktorí ju suplujú), tak rodina stavbou takéhoto „palácu“ ide proti Zámeru, nech by sa už to jej členovia snažili akokoľvek ospravedlniť; no ak sú rozmery domu primalé, a preto je v ňom stiesnených niekoľko pokolení jednej rodiny, čo bráni ich spoločnému životu v harmónii a vzájomnej starostlivosti *(a práve toto je nevyhnutné pre správny osobnostný rozvoj detí, v čom mnohogeneračnú rodinu nemôže zastúpiť žiadna spoločenská inštitúcia)*, tak to je tiež proti Zámeru[1].

Práve vďaka tomuto rozdeleniu ľubovoľnej každodennej *(všetkým dostupnej)* činnosti na tri kategórie, ponuka zaoberať sa svetonázorovým sebavzdelávaním *(kvôli oslobodeniu sa od diktátu a programovania správania mimo vedomú kontrolu zo strany protivníkov spoločenskej iniciatívy, navrhnutej v Jedinom Závete)* nie je žiadnym od života odtrhnutým abstrakcionizmom, pretože svetonázor zodpovedajúci *(obrazom i mierou)* Objektívnej realite umožňuje v každodennom živote každú možnosť činnosti i nečinnosti samostatne *(v jednote vedomia i nevedomia jedinca)* a zavčasu spojiť s prípustnosťou alebo neprístupnosťou konania podľa zvolenej generálnej koncepcie v závislosti od konkrétnych okolností.

To znamená, že otázku «čo robiť?» si musí každý vedieť zodpovedať sám, analyzujúc pomocou svedomia to, čo dostal cez Rozlíšenie na základe Bohocentrického videnia sveta trojjednoty matérie-informácie-miery.

Nejde len o to, že nízkofrekvenčné procesy sú nosné *(objemnejšie)* a podkladové voči vysokofrekvenčným. Ide o to, že mnohé nízkofrekvenčné procesy sa skladajú

[1] To druhé je nespochybniteľné hodnotenie «chruščoviek» bez akýchkoľvek poľahčujúcich okolností, zjemňujúcich vinu štátnych predstaviteľov ZSSR, ktorí dopustili v „architektúre“ tento jav. Je to deštruktívny prvok voči súčasnej i budúcej rodine pri pohľade na spoločnosť ako celok, pretože mnohogeneračná rodina je semiačko, z ktorého vyrastá spoločnosť v nadväznosti pokolení. **Chruščovky predstavujú architektonickú genocídu**.

z krátkych samostatných taktov, obsahujúcich nejaký ukončený súbor činností, generujúcich priebežný výsledok v nejakom dlhotrvajúcom objemnejšom *(nosnom)* procese. Každý takýto takt môže obsahovať pomerne krátke činnosti a pauzy medzi činnosťami: jak krátke, tak aj dlhé pauzy, obopínajúce život mnohých pokolení.

A len *(voči realite)* adekvátne pochopený Rozdiel medzi generálnymi koncepciami umožňuje v nadväznosti pokolení skladať požadované nízkofrekvenčné dlhodobé procesy z krátkych taktov každodennej činnosti množstva ľudí; a presne tak isto umožňuje brzdiť, ničiť priebeh nežiaducich procesov alebo ich meniť na žiaduce, vnášajúc do nich niečo, pre ne predtým netypické.

Výsledky takejto dlhotrvajúcej činnosti, vytváranej z množstva krátkych taktov, môžu byť pomerne rozsiahle jak v osobnom meradle, tak aj v celospoločenskom meradle. Začneme z osobného:

Ak každý deň prečítate s pochopením 5 strán, tak za 365 dní dokážete prečítať a pochopiť 1825 strán[1] textu.

Možnože pri aktuálnom množstve svojich povinností nebudete mať toľko času, aby ste na jedno posedenie prečítali tisícstranovú knihu. **No takmer každý si dokáže nájsť čas[2], aby si prečítal 5 strán denne a porozumel prečítanému, nezabúdajúc na to, čo si prečítal už predtým, a spojil prečítané s tým, čo bezprostredne cíti v sebe a okolo seba.** Je to úplne reálne: stačí len o jednu

[1] Pre porovnanie: pravoslávna Biblia, vydávaná Moskovským patriarchátom, má 1371 strán textov samotného písma a rôznych príloh (máp, kalendárov, informačných materiálov). Korán je kratší: 390 strán v preklade M.-N.O. Osmanova a necelých 500 v preklade I.J.Kračkovského *(v oboch prípadoch sa uvádza objem prekladov s výnimkou príloh a komentárov nachádzajúcich sa v oboch vydaniach).*

[2] S.A.Gegečkori (Sergo Lavrentjevič Berija) v interview zverejnenom v novinách „Tajné materiály“, № 8, júl 1999, uvádza nasledovnú epizódu svojej komunikácie s J.V.Stalinom:

«On (Stalin: — naše spresnenie v citáte) pôsobil dojmom veľmi skromného človeka. Veľmi sa mi páčila jeho knižnica. Očividne všetky tie knihy prečítal, a niektoré dokonca viac krát. Raz zobral z police zväzok v gruzínskom jazyku a spýtal sa ma: „Čítal si to? Prečo nie? Nemáš čas? **Iba lenivci nemajú čas na čítanie kníh**“ (zvýraznené nami v citáte)».

hodinu menej pozerať televízor, alebo nesedieť s jalovými rečníkmi pri fľaške piva, alebo sa vzdať ešte nejakej inej hlúposti. No takáto realita už patrí do nízkofrekvenčného procesu, ktorý je po fyziologickej stránke analogický čítaniu detektívky alebo iných brakov, určených na zabitie voľného času cestou do práce *(alebo na chatu)* v autobuse či električke; to isté sa týka aj publicistiky «k udalostiam dňa».

Následky prečítania môžu byť rôzne: kedysi prečítaná detektívka alebo ostrejšia publicistika «k udalostiam dňa», ktorá ľudí vyzývala «urobiť niečo[1]» «priamo teraz», ostane po roku zabudnutá, totálne pochovaná v hlbinách pamäti pod vrstvami zábavných knižiek prečítaných neskôr, ďalšej publicistiky «k udalostiam dňa» a zvyšnej každodennej informácie. To sa zaobíde bez mimoriadnych následkov pre váš život, pokiaľ vynecháme ten obzvlášť závažný následok, že aj naďalej budete otrokom márneho zhonu.

Spomeňte si na osud tej publicistiky, ktorá znepokojovala vás i mnohých v druhej polovici 1980-tych rokov, v reakcii na ktorú sa davy vrhli nevedno kam[2], nerozumejúc v dlhodobej perspektíve ničomu z prebiehajúcich udalostí, a v rámci priebežného výsledku sa tu objavilo to, čo máme teraz. Vtedy sa tiež mnohí drali «urobiť niečo» «priamo teraz» a *režiséri spoločenských nešťastí a tragédií už zistili, kto z nich má čo robiť v súlade so scenármi*, opierajúc sa o ich reálnu mravnosť, zanietenosť a pripravenosť robiť to, čo už vedia: od prázdnych rečí, ohurujúcich zvyšok davu, až po vražednú streľbu.

[1] No nevravela, *čo konkrétne* urobiť.

[2] «Perestrojka, to je neprebádaná cesta, súdruhovia!» — M.S.Gorbačov, na vystúpení v Krasnojarsku.
«Nepúšťajte sa do vecí, ktorých koniec nemáte pevne v rukách» V.O.Ključevkij, ruský historik 19. – 20. storočia.
«Ak nepoznáš brody, nevstupuj do vody» — ľudová múdrosť.
Ako z tohto možno pochopiť, tak reformátorsko-perestrojkový zhon odporoval jak ľudovej múdrosti, tak aj múdrosti historicko-sociologickej vedy.

Zaskočení obyvatelia, neustále podnecovaní publicistikou a situačnými spúšťačmi ich automatizmov správania, si nevedeli nájsť čas pre svoje svetonázorové sebavzdelávanie, aby tak prekonali stúpencov neprijateľných koncepcií *v schopnosti riadiť priebeh udalostí* a konali konceptuálne účelovo na inom svetonázorovom základe, vkladajúc svoje činy do matríc-scenárov priebehu želaných dlhodobých (nízkofrekvenčných) procesov. **Od tých čias sa dalo urobiť tak veľa**, že my všetci sme už mohli žiť v oveľa lepšej a komfortnejšej spoločnosti a svete, než ten, čo je tu teraz, ak by aspoň polovica všetkých „aktivistov"-stresmenov nestresovala, ale pokojne, nehľadiac na «denné správy» *(každodenne predkladané rozhorčenou žurnalistikou)*, sa venovala svojmu svetonázorovému sebavzdelávaniu a zo svetonázoru vyplývajúcej činnosti v realizovaní spoločenskej *(kolektívnej)* iniciatívy na princípe vybudovania vnútorne nenapätých systémov vzájomných ľudských vzťahov.

No väčšina z nich nevenovala a nevenuje pozornosť tomu, že situácie spúšťajúce ich *automatizmy správania* sa vytvárali a vytvárajú cielene, v dôsledku čoho sa každý z nich len málo odlišuje od diaľkovo riadeného „lunochodu", a všetci dohromady väčšiu časť svojho života tvoria stáda „lunochodov", nezmyselne *(z pohľadu ľudskosti)* ušľapávajúcich priestory rodnej planéty.

Ak sa algoritmus správania, aktivovaný nejakou „pálčivou" situáciou-spúšťačom, po nejakom čase prejaví ako neefektívny na realizáciu ich neopodstatnených nádejí a snáh, tak pre drvivú väčšinu je toto odhalenie nečakané. Po takomto rozčarovaní nasledujú výbuchy emócií alebo depresia *(absencia síl a emócií)* a pokusy prepnúť sa buď na nejaký iný algoritmus bezmyšlienkovitého automatického správania, alebo na vonkajšie riadenie zo strany ich

vytúženého vodcu — „dobrého pastiera“. Hoci, ak by premýšľali *(t.j. konkrétne si predstavovali vo svojom vnútornom svete priebeh udalostí Objektívnej reality, ktorých sa zúčastňujú. A k tomu je nutný (Objektívnej realite) zodpovedajúci svetonázor, ktorého budovanie v sebe považujú za od života odtrhnutý abstrakcionizmus, ktorý im bráni „žiť“ «priamo teraz»)*, tak vo väčšine prípadov by nevhodnosť tohto algoritmu pre realizáciu svojej túžby odhalili ešte dlho pred začiatkom jeho bezmyšlienkovitého automatického odpracovávania v situáciách-spúšťačoch.

A toto včasné odhalenie, podmienené efektívnym svetonázorom (videním sveta), — by dalo každému z nich možnosť nepodporovať tie procesy, ktoré reálne podporovali svojou činnosťou alebo nečinnosťou, ale tvorivo podporovať iné procesy, ktoré by priniesli iné plody[1].

A v takomto prípade by sa jednotlivci, z ktorých každému je Zhora daná *sloboda výberu línie svojho správania*, a tiež spoločenstvá takýchto jednotlivcov, neocitali v stresových situáciách, analogických tým, ktoré teraz prežíva «SNŠ[2]», a v historickej minulosti prežívalo raz za 50 rokov *(i častejšie)* Rusko — regionálna civilizácia.

No aj po všetkých týchto *mnohoročných* nešťastiach a spoločenských nepokojoch je pre nich návrh začať sa venovať svetonázorovému sebavzdelávaniu neprijateľný, pretože oni chcú «urobiť niečo» «priamo teraz» a nechcú „zbytočne strácať čas“ na to, aby si vytvorili v sebe základ pre samostatné analytické videnie prebiehajúcich udalostí. A práve toto je potrebné robiť «priamo teraz», aby bolo

[1] Základnou otázkou ľubovoľnej životaschopnej filozofie je otázka predpovedateľnosti následkov s cieľom výberu najlepšieho možného variantu a potlačenia možností realizácie neprijateľných variantov.

[2] Spoločenstvo nezávislých štátov *(bývalé zväzové republiky Sovietskeho zväzu)*. – pozn. prekl.

dobre vždy, pretože v opačnom prípade bude jedinec ležať ako slepý, hluchý, mŕtvy kameň v múroch sociálnej pyramídy, ako je to zobrazené na jednodolárovej makulatúre.

No v Rusku-ZSSR neboli všetci takýto. Druhí, pri pohľade na začiatok celého toho reformátorského zmätku, si pre seba zadali cieľ: keď toto všetko „prehrmí“, tak v spoločnosti už musí byť vypracované to videnie a chápanie sveta, na základe ktorého spoločnosť dokáže žiť, a kvôli tomu treba pracovať, vytvárajúc to, čo sa stane základom budúcej spoločnosti. A aby dali spoločnosti takýto základ, tak sa v kľude *už vtedy (v tých časoch to bolo «priamo teraz»)* venovali svetonázorovému sebavzdelávaniu a aktivitám na realizácii spoločenskej iniciatívy, a napriek pálčivým «udalostiam dňa» sa nenechali vytrhnúť zo svojej práce: ani v dňoch GKČP (štátny puč), ani v dňoch Belovežských dohôd a „zrieknutia sa trónu“ M.S.Gorbačova, ani v dňoch konfrontácie Najvyššieho Sovietu RSFSR a Prezidentskej administrácie v marci 1993, ani v dňoch streľby na moskovský Biely dom v r. 1993, ani v dňoch pádu rubľa v auguste 1998, ani v dňoch zrieknutia sa trónu úradujúceho «cára» Borisa.

Celé toto obdobie sa zaoberali činnosťou, podporujúcou a generujúcou dlhodobé (nízkofrekvenčné) procesy v duchu spoločenskej iniciatívy navrhnutej v Jedinom Závete. A výsledkom tejto každodennej činnosti budú nielen priebežné výsledky, ale aj nevykoreniteľné, nezvratné úspechy.

Tým z nich, ktorí mali čo povedať iným ľuďom, stačili denne dve-tri hodiny na to, aby napísali zopár strán. Úmerne tomu, ako sami svetonázorovo rástli, aj ich spoločenská iniciatíva naberala na sile a (pri podpore Zhora) rozširovala svoje možnosti efektívneho vplyvu na priebeh udalostí,

rozširujúc svoju funkčnosť do čoraz vysokofrekvenčnejších rozsahov procesov. Vo výsledku *to, čo bolo písané v priebehu niekoľkých rokov rýchlosťou zopár strán denne*, bolo aj vydané a stalo sa nevykoreniteľnou súčasťou Ruskej kultúry a dedičstvom všetkých zainteresovaných osôb.

Takto spoločenská iniciatíva na princípe vybudovania vnútorne nenapätých systémov, absorbujúc do seba slobodnú prácu mnohých, dosiahla to, že ku dnešnému dňu vznikla celá knižnica[1]. Odkazy na jej základné diela sa nachádzajú aj v aktuálnej Prílohe k DVTR.

A to je jeden z *nezvratných výsledkov* **celospoločenského rozsahu** činnosti spoločenskej iniciatívy v duchu Jediného Závetu, pretože *čo je napísané perom, to nevyrúbeš sekerou*, **ani keby to bola sekera kata alebo «vojnová sekera».** A ako povedal A.S.Puškin: *«nemožno si kúpiť vplyv už raz zverejnenej myšlienky».*

Aké dôkazy efektívnosti spoločenskej iniciatívy, predloženej v Jedinom Závete a konajúcej na základe princípu vybudovania vnútorne nenapätých systémov vzájomných vzťahov jedincov, sú ešte treba pre toho, kto vníma prúd života a dokáže premýšľať, a nie je to presvedčený zlosyn?

A ak sa do vašich rúk «priamo teraz» dostane dôstojná kniha, tak za rok hĺbavého čítania po 5 strán za deň bude pred vami schopná odkryť cesty k svetonázorovým výšinám a priestorom, aké sa ani nesnívali tým najvyšším zasväteným d o *niečoho (čoho podstatu nechápu, pretože každé zasvätenie je nielen ohraničené, ale aj samo kladie ohraničenia na psychiku, a v každom systéme zasvätení existujú nad prvohierarchami v spoločnosti ešte okultní*

[1] Na internetovej adrese: http://www.vodaspb.ru .

mimosociálni páni[1]*)*, o ktorých poučne písal J.Giľbo, nehovoriac nič k veci, ale navrhujúc začať proces alternatívneho zasväcovania „priamo teraz“: «dnes, každopádne, najneskôr do konca roku 1999. Kto nestihol, ten zmeškal».

Nikdy nie je neskoro získať svoj dobrý podiel vo večnosti: kým človek žije, nachádza sa pri vedomí, je schopný myslieť, — preto nič nezmeškal[2]. No kráčať alebo vzlietať k týmto výškam a priestorom musí každý sám, svojou *osobnou prácou*, pretože nikto za neho nespraví to, čo môže urobiť iba on sám:

> Vlastné videnie a chápanie sveta — to sú tie produkty *čisto osobnej práce*, ktoré nemožno druhým vziať násilím ani rafinovanosťou, ani si ich kúpiť v podobe hotovej na použitie. Na druhej strane, nemožno ich ani nikomu svojvoľne darovať, ani predať, ani nanútiť žiadnou silou či zaviesť do psychiky pomimo vedomia.

Vybudovať si svoje videnie a chápanie sveta — to je to, čo môže urobiť každý pre seba iba sám. Druhý mu môžu na takú možnosť iba poukázať, objasniac mu svoje videnie a chápanie, nič viac. A ak bude túto možnosť nasledovať, tak dokáže pomôcť aj iným urobiť to isté a vykonať aj mnoho iného.

Napriek tomu, mnohí veľmi emotívne *(a zdá sa, že automaticky)* reagujú na pálčivé «udalosti dňa», ktoré ich neustále vytrhávajú z dlhodobých *(nízkofrekvenčných)* procesov. Pritom len **vedome** sa držiac na hrebeni týchto nízkofrekvenčných procesov možno úspešne prekonať pálčivé «udalosti dňa», a nebyť nimi strhnutý, zastavený či prevrhnutý. Keďže sa to týka emočnej reakcie na

[1] O nich bola reč, keď sa vyššie spomínal A.Hitler ako príklad *ideologického klerka*.
[2] No lepšie je to robiť nie na smrteľnej posteli, ale skorej, kým je ešte pri sile, aby mohol v živote tvoriť Dobro.

prebiehajúce udalosti, tak sa dostávame k otázke emócií, ktoré sú človeku tak či onak vlastné v jeho správaní.

Svetonázor trojjednoty matérie-informácie-miery odkrýva absolútne iný pohľad na otázku *emócií, dobrú alebo zlú náladu*. A tento pohľad sa jednoducho nedá vyjadriť v tradíciách psychologických škôl jak Západu, tak aj védicky-znacharského Východu, pretože v ich svetonázore Informácia nie je objektívna, ale subjektívna[1] alebo k nej nie je vyjadrený jednoznačný postoj.

Vo svetonázore trojjednoty matérie-informácie-miery je otázka emócií v ľudskom správaní nerozlučne prepojená s dvomi ďalšími otázkami, ktoré sú väčšinou psychológov a psychiatrov skúmané izolovane:

- je to otázka vzájomného vzťahu medzi vedomou a nevedomými zložkami jednotného procesu myslenia jedinca;
- a otázka objektívnej (pravej, a nie iba deklarovanej či predstieranej) mravnosti jedinca.

Vo svetonázore trojjednoty matérie-informácie-miery tvoria **«emócie + skutočná mravnosť jedinca + vedomá a nevedomé zložky procesu myslenia»** jednotný algoritmický komplex, ktorý spracováva objektívnu informáciu: jak tú, ktorá prichádza od zmyslových orgánov *(telesných a biopoľových=duchovných)*, tak aj tú, ktorá je uložená v pamäti. Práve v tejto triáde, tvoriacej jednotný algoritmický komplex spracovania informácie, sa formuje vnútorné a vonkajšie správanie každého jednotlivca.

[1] Ak podľa čitateľa informácia v Objektívnej realite neexistuje, a existuje len subjektívna kategória vytvorená ľuďmi v spoločnosti, ktorá sa nazýva informácia, tak takýto čitateľ môže mať problém s chápaním ďalšieho textu a nemusí súhlasiť s napísaným.

Aby sme «mali život a mali ho v hojnosti»[1], a nie iba «prežívali»[2], prekonávajúc prevažne nežiaduce súhry okolností, *treba identifikovať funkčné možnosti komponentov tohto algoritmického komplexu, aby sme ho vedeli nastavovať ako celistvý systém na objektívne bezchybné spracovanie informácií*.

Začneme vedomím. Možnosti ľudského vedomia *(mimo stavov tranzu)* sú ohraničené nasledovnými ukazovateľmi: jedinec je schopný vedome vnímať a operovať so 7 až 9 objektmi[3] *(informačnými prúdmi)* súčasne; pritom dokáže rozlišovať maximálne 15 zmyslových jednotiek za sekundu *(inými slovami, rýchlosť vedomia predstavuje 15 bitov/sekundu)*.

Kým prvé je viac-menej jasné, tak to druhé treba vysvetliť. Každý záber *(obrázok)* na filmovom páse predstavuje zmyslovú jednotku. Pri rýchlosti projekcie 16 obrázkov za sekundu a viac vedomie *(mimo stav tranzu)* vníma projekciu ako súvislý pohyb; pri rýchlosti pod 16 obrázkov za sekundu vedomie vníma projekciu už nie ako súvislý pohyb, ale ako rad rôznych statických stavov, ktorých postupnosť predstavuje rôzne fázy pohybu. V stavoch tranzu sa vedomie posúva do iných frekvenčných rozsahov, a dokáže vnímať ako „spomalený“ proces aj taký rýchly jav, ako je výbuch delostreleckého granátu, a nielen zachytiť vo filme povestný 25-ty snímok alebo vloženú audiostopu, posunutú do infrazvukového pásma *(prostriedky programovania podvedomého správania)*.

[1] «Ja som prišiel, aby mali život a mali ho v hojnosti» (Slová Krista v podaní apoštola Jána, 10:10).

[2] Podľa scientológov je to najvyšší cieľ v existencii jedinca.

[3] Starozákonných prikázaní je 10, čo je viac ako 7 — 9, v dôsledku čoho ich vedomie väčšiny ľudí nedokáže vnímať naraz. Podľa jedného z talmudických traktátov, bolo cez Noeho po potope ľudstvu daných 7 prikázaní, t.j. presne toľko, koľko vedomie väčšiny ľudí dokáže vnímať súčasne.

To je ďalší z príkladov deštruktívneho vplyvu Biblie na ľudskú psychiku. To isté sa týka aj 10-tich téz morálneho kódexu budovateľa komunizmu *(dokumentu, ktorý bol predložený 22. zjazdom KSSZ ako mravno-etická norma života spoločnosti)*.

Avšak nevedomé úrovne psychiky, skúmané ako systém spracovania informácie, disponujú oveľa väčším výkonom a pokrývajú oveľa širší frekvenčný rozsah, než možnosti vedomia mimo stavov tranzu. Ako ukázali výskumy, tak nevedomé úrovne psychiky pri sledovaní filmu dokážu dorobiť aj tie fázy pohybu, ktoré by sa mali nachádzať v intervaloch medzi jednotlivými obrázkami, zachytenými na kinofilme.

Pýtame sa: je všetka informácia, ktorá je vlastná nevedomým úrovniam psychiky *(obrazy, melódie a pod.),* pre človeka zbytočná, alebo aj ona predstavuje informačno-algoritmické zabezpečenie jeho života a preto je dôležitá pre život?

— Je dôležitá pre život.

Pýtame sa: vedomie a nevedomé úrovne psychiky sú navzájom izolované systémy spracovania informácie, alebo sú to navzájom sa dopĺňajúce komponenty jednej a tej istej psychiky ako celku, a preto spolupracujú *(t.j. obojsmerne si vymieňajú informáciu)*?

— Sú to komponenty celistvej psychiky, ktoré sa navzájom dopĺňajú a vymieňajú si informáciu..

Pýtame sa: ako dostať na úroveň vedomia v tempe plynutia reálnych udalostí všetku tu informáciu, ktorú spracovávajú nevedomé úrovne psychiky, ak sú možnosti vedomia *(mimo tranz)* ohraničené v spracovaní informácie na 7 až 9 objektov súčasne a 15 zmyslových jednotiek za sekundu, a v stave tranzu sú tiež obmedzené, len inými charakteristikami, v dôsledku čoho vedomie nie je schopné vnímať všetky tie obrazy a melódie, v ktorých prebieha spracovanie informácie na nevedomých úrovniach psychiky?

— Iba v extrémne skomprimovanej (nahusto zbalenej) forme, ktorá ich umožní pochopiť aspoň v ***manažérsky***

dôležitých hodnotiacich kritériách *minulých udalostí a smerovania ich priebehu: «dobre», «zle», «neurčito». Možno podať len čosi ako všeobecné hodnotenie situácie a smerovania jej priebehu, ktoré nebude potláčať ostatnú informáciu, ktorej spracovaním sa v tom čase zaoberá vedomá úroveň.*

Pýtame sa: Závisí emočné pozadie, nálada, ktorou jedinec disponuje **po celú dobu** jeho bdenia, od aktuálnych aj zapamätaných okolností jeho života a môžu byť tieto životné okolnosti na vedomej úrovni chápané ako znaky, vynárajúce sa z nevedomých úrovní psychiky, ktoré nesú maximálne zovšeobecnené hodnotiace správy výsledkov činnosti nevedomých úrovní psychiky, majúce význam manažérsky dôležitých hodnotiacich kritérií «dobre», «zle», «neurčito»?

— Emócie závisia od okolností jeho života a môžu byť chápané vyložene ako manažérsky dôležité hodnotiace kategórie «dobre», «zle», «neurčito» minulých udalostí a ich smerovania, podávaných na vedomú úroveň v psychike jednotlivca jej nevedomými úrovňami; ale aj nemusia byť takto chápané — záleží to od svetonázoru samotného jedinca.

Vo svetonázore trojjednoty matérie-informácie-miery sú všetky prejavy emócií chápané práve takto: ako maximálne zovšeobecňujúce hodnotiace ukazovatele nevedomých úrovní psychiky pred *úrovňou vedomia, ktorú väčšina jednotlivcov stotožňuje so svojim «Ja»* v každom momente času. *Informácia nevedomých úrovní psychiky, ktorá vystupuje na vedomú úroveň v extrémne husto zbalenej forme — vo forme emócií, môže byť aj rozbalená, uvedomená, pochopená, ak to umožňuje kultúra myslenia, ale vyžaduje si to čas, počas ktorého by*

táto informácia mohla byť odovzdaná vedomiu nie vo forme emócií, ale v inej forme dostupnej jeho vnímaniu.

Ak niekto nesúhlasí s takouto analýzou predurčenia emócií, vynárajúcich sa na vedomú úroveň v ľubovoľnom čase bdenia, tak sa môže pokúsiť o inú analýzu ich predurčenia. No ako ukazuje stáročná historická skúsenosť psychologických škôl Západu i védicko-znacharského Východu, tak všetky ostatné interpretácie emočného života jedinca sú ťažko pochopiteľné a zaváňajú *agnosticizmom*[1] — *učením o nepoznateľnosti Sveta a nezmyselnosti života a bytia*[2].

Tiež sa pýtame: Myli sa Všedržiteľ? alebo je Všedržiteľnosť *(neobmedzená všezahŕňajúca moc*

[1] Poznámka je určená najmä tým, ktorí pokročili vo východnej mystike a jógach: tu sa nejedná o to, ktorá z čakier je zodpovedná za emócie, a ktorá za rozumovo-intelektuálnu schopnosť. Jedná sa o to, ako sú *v celistvej algoritmike vypracovania línie vlastného správania* na základe informácie dostupnej jedincovi medzi sebou prepojené: **emócie** *(vedome neanalyzované v tempe plynutia udalostí)* **a ich** analyzovaný **zmysel**, vytváraný rozumovo-intelektuálnou činnosťou.

Nech sú tieto komponenty rozdelené do akýchkoľvek čakier, to je už vec rozhodnutia Najvyššieho, keď tvoril človeka. A je to len otázka materiálnych nosičov príslušných komponentov.

No ako nastaviť algoritmický systém na objektívne bezchybné spracovanie informácie, to je už ponechané premyslenej realizácii každého jedinca. A to je otázka informačných modulov rôzneho určenia, ktoré nemenia svoju objektívnu povahu bez ohľadu na to, na akom materiálnom nosiči sú zapísané.

[2] Pocit nezmyselnosti života a existencie sa prejavuje v rámci fenoménu náhle vznikajúceho očakávania nutnosti „konca sveta“ práve v biblickej kultúre. Tento fenomén sa opakuje s pravidelnosťou 1000, 500 alebo 100 rokov: t.j. v rytmike «okrúhlych dátumov». Tento druh agnosticizmu priamo súvisí s problematikou, spomenutou na konci 11. kapitoly tejto práce: ako žiť „priamo teraz“, aby sme sa nedostávali do konfrontácie so Všedržiteľnosťou. Na prvý pohľad, po všetkom čo tu bolo povedané, odpoveď vyzerá jednoducho: «priamo teraz» treba žiť tak isto «ako vždy», t.j. ako sa patrí na splnomocneného predstaviteľa večnosti na Zemi. A podvedome je táto informácia určitým spôsobom prítomná u všetkých ľudí.

Pýtame sa: je táto informácia dostupná všetkým na úrovni vedomia?

— Nie, nie všetkým, ale iba tomu, v koho svetonázore sa nenachádzajú špecifické zombifikačné programy, ktoré bránia prechodu na vedomú úroveň informácii o tom, ako treba žiť vždy, vo forme ľahko pochopiteľných zmyslových jednotiek.

Pýtame sa: a čo sa deje s tými, ktorí majú v psychike uložené rôzne vedomé i nevedomé zákazy na skúmanie tejto problematiky?

*— U nich sa v dôsledku nemožnosti pochopenia toho, ako treba žiť vždy, môže objaviť pocit blížiaceho sa „konca sveta“. A ak tento pocit bude vyjadrený v dostupnej slovnej forme, tak z ľudí s režimom psychiky zvierat, zombi a démonov možno sformovať sekty (dokonca celé „náboženské smery“) s vyargumentovaným, z ich pohľadu, zdôvodnením názoru o vyčerpaní možností civilizácie a **nevyhnutnom konci jej existencie, ako záhuby všetkého**.*

Taký bol *(podľa nášho názoru)* pravý dôvod vzniku sekty «Nebeská brána» v mestečku Rancho Santa Fe v USA, ktorej členovia uverili možnosti vyriešenia rozporu medzi vedomím a podvedomím pomocou úniku z planéty Zem na kozmickej lodi, prechádzajúcej chvostom kométy Hale-Boll. V Rusku tento druh agnosticizmu priviedol k založeniu náboženského smeru, známeho pred pár rokmi pod názvom «Veľké Biele Bratstvo», ktoré sa rozpadlo za letu. Učenie o „konci sveta“ je charakteristické aj pre Cirkev „Posledného Závetu“, ktorá učí, že druhý príchod Krista sa udial na Ruskej Zemi v novom tele Sergeja Anatoljeviča Topora, ktorý prijal aj nové meno — Vissarion. Nasledovníci Vissariona budú spasení a stanú sa jadrom znovuzrodenia premeneného ľudstva, tí ostatní zahynú kvôli vyčerpaniu možností existencie súčasnej civilizácie: niekto definitívne, a niekto sa reinkarnuje v novom premenenom ľudstva.

Najvyššieho, rozprestierajúca sa všade v Objektívnej realite) bezchybná v úplne všetkých svojich prejavoch?

— *Všedržiteľ sa nemýli, a Všedržiteľnosť je bezchybná v úplne všetkých svojich prejavoch.*

Pýtame sa: Ak je Všedržiteľnosť bezchybná vo všetkých jej prejavoch, a jednotlivec nie je v konflikte so Všedržiteľom, tak akú by mal mať náladu, aké emócie?

— Dobrá nálada, pozitívne emócie, to je norma pre Ľudský režim psychiky v úplne všetkých životných situáciách.

Pýtame sa: Ak sú emócie negatívne, nálada zlá alebo „žiadna“, čo sa tým oznamuje vedomiu z nevedomých úrovní psychiky?

— Odpoveď je jednoduchá:

! v prítomnosti alebo v minulosti, alebo v plánoch jedinca do budúcnosti sa vyskytuje nejaký jeho konflikt so Všedržiteľnosťou, ktorého plody pri ním zvolenej línii správania bude musieť žať *(ak ich už nežne)* a budú nepríjemné. Ale o čo konkrétne ide, v čom spočíva objektívny zmysel konfliktu, či vznikol v dôsledku úmyslu jednotlivca alebo je následkom jeho nepozornosti — to je práve nutné vyjasniť. A to si vyžaduje vedomý analytický postoj jednotlivca k životu, k priebehu životných udalostí, k súhre rôznych okolností okolo neho i v ňom samom.

! alebo jedinec, ktorý nie je v otvorenom konflikte s Bohom, vníma čosi neadekvátne *(obrazom alebo mierou)* Objektívnej realite alebo niečo dosť dobre nechápe v prebiehajúcich udalostiach, a **v dôsledku jeho nedôvery k Bohu dávajú jeho nevedomé úrovne**

psychiky chybné emočné hodnotenie prebiehajúcich udalostí, *čo v perspektívne pre jedinca tiež neveští nič dobré*. O závislosti tohto chybného emočného hodnotenia od vlastností samotného jedinca pôjde reč o čosi nižšie.

Môže nasledovať námietka v tom zmysle, že rovnaké situácie, ocitnutie sa v rovnakých okolnostiach, rovnaká informácia vyvolávajú u rôznych jedincov rôzne emočné prejavy, čo údajne vyvracia uvedený názor. Tak to ale nie je: reč bola o emočnom prejave u jednotlivca, ktorý ak aj nie nezvratne, no predsa len prebýva v Ľudskom režime psychiky určitý dlhší čas, dostatočný k tomu, aby sa sformovali jeho emócie a nálada. A okrem toho, každý jednotlivec má svoju osobnú predhistóriu, svoju geneticky podmienenú informáciu, ktorá vplýva na emotívnosť vnímania rôznych situácií.

No ak jedinec v skúmanom intervale prebýva nie v Ľudskom, ale nejakom inom režime psychiky alebo je jeho psychika nestála a kolíše, neustále a vratne meniac svoj režim, tak všetko bude ináč.

Ide o to, že v Ľudskom režime psychiky sa zabezpečuje jednota emočného a významového režimu duše[1], pri ktorom jednotlivec „automaticky“ prebýva v riečisku Všedržiteľnosti. Mimo Ľudský režim psychiky, ak aj možno hovoriť o nejakej jednote emočného a významového režimu duše, tak táto „jednota“, po prvé, nie je zosúladená s Objektívnou realitou, a po druhé, je tu konflikt medzi vedomým a nevedomými úrovňami psychiky, a tiež vnútorné konflikty v samotnom nevedomí *(a to, v konečnom dôsledku, spôsobuje jeho účasť vo vnútorne konfliktnej*

[1] Jedná sa o termín, ktorý definuje pojem vzájomného súladu medzi: 1. informáciou v Objektívnej realite, 2. emočnými prejavmi a, 3. subjektívnym chápaním Objektívnej reality jedincom.

kolektívnej psychike — kolektívnom nevedomí; inými slovami, spôsobuje pripájanie psychiky jednotlivca na vzájomne nezlučiteľné, znepriatelené egregory).

Navyše o jednote emočného a významového režimu duše mimo Ľudský režim psychiky možno hovoriť len dosť symbolicky, pretože nesúlad tejto „jednoty“ pramení z toho, že emočné prejavy a rozumovo-intelektuálne prejavy si navzájom nezodpovedajú, keď ich dávame do súvisu s rovnakou *objektívnou informáciou, charakterizujúcou životné okolnosti alebo situáciu, v ktorej sa subjekt ocitol.*

Okrem toho, rozhovory na tému, že rôzni jedinci majú v živote rôzne prejavy emócií v rovnakých okolnostiach, nie je vhodné viesť v abstraktnej forme, oddelenej od konkrétnych jednotlivcov a konkrétnych okolností: šlo by len o jalový abstrakcionizmus, brániaci pochopeniu podstaty skúmaných javov psychickej činnosti ľubovoľného jedinca.

Preto konkrétne: dieťa sa raduje matkinej tvári, skláňajúcej sa k nemu nad kolískou; lúču slnka; prvým kvetom a snehovým vločkám v jeho živote; plače, keď sa stretáva so zlom, aj keď nie je nemierené proti nemu osobne *(hoci objektívne je každé zlo namierené proti každému žijúcemu)*, a preto sa dieťa nemýli, keď na neho tak reaguje; raduje sa a smeje v reakcii na dobro. Negatívne sa stavia k rozprávkovému ľudožrútovi a ostatným zloduchom, a dobre v rozprávkach odlišuje dobro od zla. A v detských hrách medzi sebou ťažko hľadajú dobrovoľníka, ktorý by zahral úlohu typického zloducha, aj keď je to len „akože“. A ak sa im nepodarí nájsť dobrovoľníka alebo sa dohodnúť, tak hra prebieha za účasti imaginárneho zloducha, ktorého si všetky deti len predstavujú. Toto je prejav normálnej jednoty

emočného a významového režimu duše, ktorá prevláda v správaní väčšiny ľudí počas ich detstva.

Avšak ani detičky ešte nie sú Ľuďmi. Od ranného detstva ich charakterizuje nielen toto, ale aj rôzne druhy „hlášok“ o sebe, ako o «pupku Sveta». Tie pramenia z toho, že jednotlivec v rannom detstve nežije na základe vlastného rozumu, ale na základe vrodených programov správania, a zatiaľ si len osvojuje kultúrne dedičstvo a vlastný geneticky podmienený potenciál rozvoja úmerne tomu, ako sa mu darí odkrývať a osvojovať rôzne schopnosti v rámci svojho procesu dospievania. U každého vysoko-organizovaného biologického druhu je dieťa vždy hierarchicky vyššie než samička-matka v tom zmysle, že jej inštinktívne programy správania sú zamerané na obsluhu dieťaťa nejaký čas po narodení. A táto, pre biosféru všeobecná zákonitosť sa môže prejavovať aj v živote ľudstva pri určitých osobitostiach kultúry: keď v spoločnosti prevláda zvierací režim psychiky, tak ak je v rodine málo detí *(1 až 2)*, potom sa ich detstvo *(v zmysle ich zotrvávania pod všeobjímajúcou inštinktívne podmienenou opaterou rodičov)* predlžuje až po vstup do obdobia telesnej zrelosti a začiatok samostatného života *(a občas až do smrti samotných rodičov, keď ich „deti“ sú samy starcami)*, pretože ich rodičia už nemajú na koho zamerať svoje inštinktívne programy starostlivosti, ktoré v civilizácii mohli dokonca nabrať svoj kultúrny „obal“.

Ak je to tak, potom prichádza odplata za neschopnosť a neochotu rozumne vychovať ľudské dieťa Človekom. A deti vyrástli:

! matka sa bojí priblížiť a povedať slovo svojmu dospelému dieťaťu, miláčikovi;

! jazyk po storočia uchováva synovskú svinskú „múdrosť“ «**svini** sa aj otec ľahšie bije», čo jasne odráža zvierací režim psychiky, pretože u zvierat platí, že nový vodca „svorky“ prichádza z mladšieho pokolenia, než rovesníci bývalého vodcu;

! „Revízor“ N.V.Gogoľa — minulé storočie. Dej predstavuje spoločenskú tragédiu[1], o čom sa *(počnúc r. 1905)* presvedčili mnohí, smejúci sa nad sebou, nad zlom, ktoré nosili v sebe. No neprešli ani dve storočia, a celé sály a televízne auditórium sa stále bezstarostne a **nehanebne smejú** v reakcii na báchorky Rajkina, Žvaneckého, Mišina, Gorina, Petrosjana, Zadornova a ďalších, hoci NIE JE SA ČOMU SMIAŤ: *zosmiešnené zlo neprestáva byť zlom.*

Zlo sa po zosmiešnení nikam nestráca, ale šíri sa ešte aktívnejšie, pretože je vnímané ako smiešne a nie ŽIVOTNE ŠKODLIVÉ. Zosmiešnenie poskytuje emočné uvoľnenie pre nerozmýšľajúcich a ľahkomyseľných ľudí, ale nie kľúče k pochopeniu príčin zla v spoločnosti, ani prostriedky na jeho vykorenenie. A taká je „satira a humor“ vo svojej podstate: *SAMO*-POŽIERANIE

[1] Ešte horšie je to so známou „komédiou“ A.S.Gribojedova: **útrapy z rozumu** môžu byť len pri démonickom režime psychiky, vlastnom nositeľovi rozumu. A „komédia“ skutočne, zmeniac sa na okrídlené slova a aforizmy *(pretože Čackij bol vykreslený ako ušľachtilá postava v porovnaní so svojim okolím)*, priniesla Rusku mnoho útrap, pretože v nej sa naozaj niet čomu smiať.

No toto bola odplata vládnucej triede: samotný A.S.Gribojedov len vrátil to, čo bolo nasmerované k nemu od útleho detstva. Viď článok V.Meščerjakova „Záhada Gribojedova“, „Nový svet“, № 12, r. 1984.

Pritom ani jeden z literárnych kritikov nedokázal povedať, *akej spoločensky užitočnej práci sa mohol venovať „kladný“ hrdina komédie — Čackij?* Ak sa na dej „komédie“ pozrieme mimo optiku doma prevládajúcej tradície literárnej vedy, tak Čackij je len urečnený *ignorant (viď 5. druhov sociálnej idiocie v knihe VP ZSSR „Voda Mŕtva“, 2. zväzok — bod Ľahostajnosť)*, ktorý aj keď je spravodlivo nespokojný s vtedajšou spoločnosťou, no sám nie je ochotný urobiť nič viac, okrem vyjadrovania nepodloženej kritiky a deklarovania toho, ako to myslí dobre.

Ak na správanie A.S.Gribojedova v Perzii (Iráne) sa dobre vzťahujú slová M.J.Lermontova «Smejúc sa, trúfalo pohŕdal cudzej krajiny jazykom a mravmi...», za čo aj zaplatil životom, a nielen svojim, ale aj životom kozákov z ochranky ruskej misie. Ak použijeme slová zo samotnej „komédie“ A.S.Gribojedova «zlé jazyky sú horšie ako pištoľ», tak jej jazyk v 19. storočí bol na úrovni zbrane hromadného sebazničenia na základe podvedomo-emočných reakcií na toto dielo.

To isté sa týka aj „Utrpenia mladého Werthera“ od Goetheho, ktoré vyvolalo epidémiu samovrážd.

SPOLOČNOSTI ČLOVEKUPODOBNÝCH v priamom zmysle slova; t.j. druh kanibalizmu.

NAJŠKODLIVEJŠÍM PRVKOM DRVIVEJ VÄČŠINY DIEL „SATIRY A HUMORU“ JE TO, ŽE PROGRAMUJÚ PSYCHIKU NA LŽIVÉ EMOČNÉ HODNOTENIE ZOSMIEŠŇOVANÝCH CHÝB. Hodnotenie, ktoré zďaleka nie každý si dokáže rozumovo-intelektuálne poopraviť.

! Inteligencia rada špekuluje o všeobecných ideáloch dobra a spravodlivosti. No akonáhle ideály dobra a spravodlivosti dostávajú v spoločnosti konkrétnu podobu, vyjadrenú v strohých lexikálnych formách, tak začnú v dušiach „inteligencie“ a obyvateľov vyvolávať hrôzu. Na druhej strane, pohľad na to, ako nositelia agresívneho individualizmu ničia prírodu a kultúru v dôsledku sociálneho „pokroku“, v dušiach nechápavých „inteligentov“ nevyvoláva ani najmenší záchvev, a ďalej samoľúbo píšu svoje dizertácie a šplhajú po stupňoch masonstva a iných rádových a mafióznych štruktúr. A málokomu to pripadá aspoň «smutné, isteže»; a ešte menší počet premýšľa nad tým «čo robiť?»[1] *(okrem toho, čo už bolo k tejto otázke napísané vyššie, je to aj názov známeho románu, podobne ako „komédia“ A.S.Gribojedova, ktorý ovplyvnil osud Ruska koncom 19. storočia)*, pretože v ich chápaní je prebiehajúci nesúLAD prejavom „zákonov materialistickej prírody“ *(materialistický ateizmus)* alebo

[1] Slová v zátvorke sú prepožičané od L.N.Gumiljeva. Jeho sociálne vykastrovaná koncepcia *(ako aj sociálne vykastrovaná koncepcia G.Klimova)* je vhodná pre pokračovanie agresie sionistického internacizmu a Biblického projektu, pretože po úplnej VULGARIZÁCIÍ ideí oboch koncepcií zostane v spoločenskom povedomí davu iba: etnogenéza, degenerácia mimo spoločnosti.

«To znamená, že sa tu stretávame s determinovaným javom prírody, za ktorý človek morálnu zodpovednosť nenesie, dokonca ani keď pritom hynie nádherná panenská príroda a veľkolepá cudzia kultúra. Smutné, isteže, ale čo robiť?» (L.N.Gumiljev, „Etnogenéza a biosféra Zeme“, 3. vydanie, Leningrad, „Gidrometizdat“, r. 1990, str. 462).

No takýto názor je nedôstojný Človeka...

„nevyspytateľnosťou ciest Pánových“ *(idealistický ateizmus)*[1] atď., ale nie výsledkom jak ich osobnej, tak aj kolektívnej nedbalosti, nezodpovednosti a nedisciplinovanosti.

! Pritom mocichtiví nestíhajú navzájom požierať jeden druhého a množstvo ďalších okolo seba. A už nie je treba *(ako v detstve)* hľadať a presviedčať niekoho, aby sa stal ľudožrútom celých národov, tentokrát už nie „akože“; ľudožrúti z pokolenia na pokolenie *(napr. úžernícke klany Rothschildov, Rockefellerov)* robia zo seba filantropov a dobrodincov ľudstva.

! A celé storočia niet akcieschopných národov a cirkví, ktoré by vykorenili všetko toto zlo, hoci populácia Zeme na začiatku 20. storočia prevýšila 1,5 miliardy a podľa štatistiky tých rokov len 10 miliónov z nich bolo vyložených ateistov. Začiatkom 21. storočia populácia Zeme prevýšila 6 miliárd[2], a každý z týchto jednotlivcov disponuje potenciálom ľudskej dôstojnosti, ktorým mrhá v prázdnom zhone podobne, ako v časoch „náboženského“ spiatočníctva, hoci cirkvi vo väčšine krajín už nevládnu nad spoločnosťou. No väčšina dnes i v minulosti žijúcich ľudí nepochybovala a nepochybuje o svojich osobných dobrých úmysloch a dobročinnosti.

To znamená, že kým všetko to množstvo nemluvniat v jednotlivých pokoleniach vyrastalo; kým sa sami učili žiť, pozorujúc život dospelých, a v 20. storočí si zamilovali kino, televíziu a internet: *továrne na sny*; a kým ich dospelí

[1] Ateizmus môže existovať vo dvoch formách:

! materialistický ateizmus priamo hlása, že Boh neexistuje a predstavy o Bohu sú výplodom vedeckej nevzdelanosti a kolektívnej umeleckej tvorby ľudí;

! idealistický ateizmus priamo hlása, že Boh existuje a každý človek by mal žiť v súlade s Božím zámerom, no vytvára pritom takú vierouku na základe zlomyseľných a nezodpovedných fantázií o Bohu a Jeho Zvestovaniach ľudstvu, že čím horlivejšie sa jednotlivec riadi podľa noriem tejto vierouky, tým viac je hluchý k volaniu Boha a je v čoraz ostrejšom konflikte so Zámerom.

[2] Podľa štatistických výpočtov sa 6 miliardtý obyvateľ Zeme objavil na svete 17 júla 1999 o 8:45 GMT.

priúčali životu slovom, mlčaním i činmi (svojim príkladom), úmerne svojmu chápaniu, tak u väčšiny z nich *(pod vplyvom kultúry, zdedenej od starších pokolení)* dochádzalo k narušeniu tejto jednoty emočného a významového režimu duše, ktorým disponuje väčšina nemluvniat a malých detí. A tak, nezávisle od toho, počas celej histórie globálnej civilizácie prevláda idealistický alebo materialistický ateizmus.

Chápanie nemluvňaťa nie je veľké, no predsa len existuje, a je z väčšej časti v súlade s jeho emóciami, a tiež s okolitým svetom. Chápanie dospelého je „väčšie“, ako u nemluvňaťa, ale jednota emočného a významového režimu jeho duše, zodpovedajúca dôstojnosti Človeka, u väčšiny získaná nie je. Následkom toho vnímajú Vesmír ako nepriateľský voči sebe i ľudstvu, a na Boha zabudli alebo Ho považujú za hluchého k ich volaniu[1]. No seba samých *(čo nezískali potrebnú jednotu emočného a významového režimu ich duší)* nepovažujú za nepriateľských k svojim deťom, k druhým ľuďom, k samým sebe, k Vesmíru a Bohu — Tvorcovi a Všedržiteľovi.

> Ak sa jedinec nenachádza v Ľudskom režime psychiky, tak inštinkty, zombifikačné programy kultúry, «Ja-centrické» chápanie na základe kaleidoskopického alebo mozaikového videnia sveta — dávajú na vedomú úroveň prevažne lživé *(voči ľudskej dôstojnosti)* emočné hodnotenia situácií a smerovania ich zmien. A to sa aj prejavuje v rozpade pre človeka potrebnej jednoty emočného a významového režimu duše.

A vyššie uvedené, to nie je žiadny nový objav v ľudskej psychológii. V sunne *(zbierke svedectiev o výrokoch*

[1] «Či voláš, nevoláš, boh nás nepočuje...»: slová piesne na tému bielogvardejských utrpení z repertoáru Žany Bičevskoj.

proroka Mohameda) sa píše, že prorok povedal: **«Každý človek sa rodí ako moslim** *(v tom zmysle, že sa rodí s emočným a významovým režimom duše, ktorý je v harmónii s Božím zámerom a zodpovedá „nulovému“ veku)* **a len rodičia z neho robia žida, kresťana alebo vyznávača mnohobožstva»** *(menované náboženstvá sa podľa Koránu kvalifikujú buď ako prekrútené formy pôvodného pravého Zvestovania: historicky sformovaný judaizmus a kresťanstvo, alebo ako bezbožné výmysly ľudí: mnohobožstvo)*.

A tento typ kultúry má v Koráne nasledovné hodnotenie:

«A už sme stvorili duchov i ľudí, z ktorých mnohí sú majetkom pekla (lebo): majú srdcia, ktorými nechápu; oči, ktorými nevidia; uši, ktorými nepočujú. Sú ako dobytok, ba ešte zblúdilejší. Sú ľahostajní[1]» (súra 7:178), *preklad v chápaní zmyslu autormi sa líši od bežne publikovaných prekladov.*

No nevedomé úrovne psychiky posielajú informáciu na vedomú úroveň nielen vo forme emočných prejavov. Nevedomie posiela informáciu na vedomú úroveň aj v lexikálnych formách toho «jazyku» *(v tom najvšeobecnejšom zmysle, ako prostriedok kódovania informácie)*, ktorý je danému jednotlivcovi vlastný: verbálna reč, jazyk matematiky, obrazy životných javov, ktoré v závislosti od ich charakteru možno chápať aj priamo, aj ako obrazové symboly (hieroglyfy) alegorického «jazyka» atď.; pritom niektoré «jazyky» môžu byť spoločné pre mnohých ľudí v určitej kultúre, no môžu existovať aj výlučne osobné «jazyky», vlastné iba psychike daného jednotlivca. Avšak proces podania informácie v lexikálnej forme určitého «jazyka» je oveľa pomalší, než cez emócie, pretože to čo poskytne vedomiu formou emočného prejavu behom zlomku sekundy, si môže vyžadovať *(k vedomiu*

[1] Viď 5 druhov sociálnej idiocie (Voda Mŕtva, II. zv., 2. kap.): ľahostajnosť (ignorancia, konformizmus). – pozn. prekl.

smerovaný) mnohohodinový monológ *(film)* nevedomých úrovní psychiky v jednom z «jazykov», v ktorom je hustota zbalených informácií oveľa nižšia, než v jazyku emočných prejavov. A možnosti, ktoré poskytujú «jazyky», treba aj využívať, pretože s ich pomocou, nech by sa už jedinec nachádzal v akomkoľvek režime psychiky, si dokáže odpovedať na otázky:

- čo konkrétne vyvoláva jeho radosť, a čo nespokojnosť?
- je dobré alebo zlé *(v objektívnom, a nie subjektívnom zmysle)* to, čo u neho vyvoláva dané pozitívne alebo negatívne emócie, alebo depresiu ako absenciu emócií a síl?

Posledná otázka môže byť položená aj vo forme širšieho zoznamu podotázok, umožňujúcich jednotlivcovi pozrieť na seba zo strany alebo predstaviť si seba v iných životných situáciách na mieste iných ľudí:

— Bol by rád alebo smutný, ak by mu niekto urobil to isté, čo on robí ostatným?
— Chcel by zdediť to, čo zdedili druhí v dôsledku činnosti jeho predkov?
— Chcel by zdediť to, čo zdedia druhí v dôsledku jeho vlastnej činnosti?
— S akými jeho osobnými vlastnosťami sú prepojené nepríjemné životné okolnosti, v ktorých sa nachádza?
— Prečo sa v nich nachádza?

Tie isté otázky sa týkajú aj postoja k činnosti druhých: v závislosti od toho, aké plody daná činnosť prináša jemu samému, ostatným jeho súčasníkom a potomkom, — mám jej pomáhať, tolerovať ju, alebo ju rázne prekaziť?

Každý si dokáže klásť podobné otázky a dávať si na ne odpovede, ktorých pravdivosť sa v živote potvrdzuje alebo vyvracia ďalším priebehom udalostí vo Všedržiteľnosti. A tento cyklus «otázka — odpoveď» v dialógu so sebou samým umožňuje identifikovať emočný a významový režim svojej duše, ako aj nesúlad medzi emóciami a odhaleným objektívnym významom prebiehajúcej udalosti.

V dialógu s druhým to možno urobiť ešte rýchlejšie a lepšie, samozrejme, len ak nemá jeden voči tomu druhému predsudky, a nevníma snahu toho druhého ako pokus ho ponížiť, miesto snahy pomôcť jemu i sebe pri riešení nejakých problémov[1]. Napriek tomu každý vo svojej činnosti prejavuje emočný a významový režim svojej duše, a každý kto chápe význam slov «emočný a významový režim duše» ho dokáže identifikovať nielen u seba, ale aj u druhých.

Tým skôr je jedinec schopný dávať odpovede na podobné otázky pri prechode od «Ja-centrického» kaleidoskopického alebo mozaikového svetonázoru ku svetonázoru trojjednoty matérie-informácie-miery, ktorý umožňuje získať holografické videnie Objektívnej reality, svojho miesta v nej a smerovania svojich ciest.

Vyššie uvedené príklady opísaných rozdielov v emočnom a zmyslovom duševnom režime detí a dospelých sú výsledkom práve takejto rozumovo-intelektuálnej *cyklickej činnosti «otázka sebe samému — odpoveď sebe samému»*.

[1] Vzdanie sa tejto predpojatosti otvára možnosť vytvorenia činnosti na základe «tandemového princípu», ktorého efektívnosť kvalitatívne presahuje efektívnosť analogickej činnosti vykonávanej jedinou osobou. Na základe «tandemového princípu» dvaja prvohierarchovia starovekého Egyptu realizovali najvyššiu moc v štáte. Podrobnejšie o «tandemovom princípe» viď „Voda Mŕtva“ vyd. r. 1998, „Od antropoidnosti k Ľudskosti“, „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

V zjednodušenej a formalizovanej forme používa «tandemový princíp» scientologická cirkev na riešenie veľmi osobnej úlohy: oslobodenie jedinca spod moci automaticky odpracovávaných *(v situáciách-spúšťačoch)* programov správania, nachádzajúcich sa v nevedomých úrovniach jeho psychiky. V scientologickej terminológii sa to nazýva «klírovanie», «auditovanie» a predstavuje modifikáciu tandemového princípu, ktorá je ohraničená zákazom rovnoprávnosti diskutujúcich.

No väčšina ľudí si dobrovoľne takéto otázky nekladie, a mnohí, rozdrvení životnými okolnosťami, nezmyselne hynú ďaleko pred dosiahnutím maximálne možnej hranice života ich tiel, a tiež bez zadania podobnej otázky, dokonca pod tlakom životných okolností; druhí, dožijúc sa vysokého veku, prichádzajú o rozum, po čom už tieto otázky nemôžu položiť ani sebe, ani druhým. **Jedno, druhé aj tretie je snáď to jediné, čo si zaslúži poľutovanie a smútok v existencii dnešnej globálnej civilizácie ľudstva, vrátane v Rusku.**

To hlavné, čo môže byť odhalené v odpovediach na takéto otázky, ktoré si jedinec položí:

- buď, že jedincovi je emočne príjemné to, čo v dialógu so sebou identifikuje ako objektívne *zlo, prebiehajúce v hraniciach prozreteľného dopustenia zlého Zhora*;
- alebo že negatívne emócie vyvoláva nejaká súhra a adresácia okolností napriek tomu, že by mal jednoznačne a dobre vedieť, že: **Všedržiteľnosť je bezchybná,** a *ak sa niečo odohralo alebo odohráva inak, ako by si želal, tak vznik tejto súhry okolností má svoje vnútorné príčiny a ďalekosiahly účel, podriadený Zámeru*. Bohu treba veriť, a ak človek chce, aby sa viackrát nič podobného nestalo, treba si pamätať: «Boh nemení to, čo sa deje s ľuďmi, kým ľudia sami nezmenia to, čo je v nich» (Korán, 13:12); no aby sa niečo v nás zmenilo, a potvrdil sa tak tento výrok, treba si najprv premyslieť, čo konkrétne a ako to treba meniť.

Okrem toho, všimnite si: v uvedenom verši Koránu je povedané «s ľuďmi», a nie s «človekom» — množné číslo. To znamená, že zmena priebehu udalostí, ktoré sa

nejakému jedincovi nepáčia, si celkovo vyžaduje konkrétnu účelovú zmenu vnútorného sveta nielen jeho samotného, ale aj mnohých ďalších, ktorí sú zapojení do priebehu týchto udalostí.

A ak dialóg so sebou ohľadom identifikácie objektívneho dobra a zla zájde do slepej uličky, tak Boh, vediac o tom, môže jedincovi poskytnúť nejaký vonkajší zdroj informácie, ktorá mu umožní správne položiť otázku a dospieť k vedome sformovanému názoru k podstate tejto otázky.

V takomto kladení otázok a nachádzaní (na ne) **konkrétnych odpovedí spočíva podstata dialektiky, ako metódy spoznávania objektívnej Pravdy-Istiny**[1]**.**

Takými zdrojmi môžu byť výtvory a diela kultúry, iní ľudia, alebo čokoľvek ďalšie, čo môže pomôcť pri analýze prebiehajúcich životných udalostí.

No nezávisle od toho, či sa v otázke zadaná neurčitosť vyriešila vo vnútornom dialógu so sebou alebo sa vyriešila za pomoci vonkajších zdrojov informácie, tak všetko to je rozumovo-intelektuálna informácia, vyjadrená v lexikálnej forme «jazykov», ktorými v psychike jedinca operuje vedomie. A v tejto určitosti názorov vedomia sa odráža reálna mravnosť jedinca.

Aj keď mravnosť môže byť vnútorne konfliktná *(keď sa žiada, ako sa vraví «aby aj ovce boli celé, aj vlk sýty»; aj sexovať ostošesť, aj tehotenstvu a pohlavným chorobám sa vyhnúť; piť, prežierať sa, fajčiť a užívať si ďalšími neprirodzenými spôsobmi, a zároveň si nepoškodiť zdravie; poberať príjem z vkladov a „cenných papierov“ a zároveň tým ekonomike a spoločnosti neškodiť ...)*, no **mravnosť je**

[1] Podrobnejšie o dialektike viď knihu Vnútorného Prediktora ZSSR „Dialektika a ateizmus: dve nezlučiteľné podstaty“.

v psychike jednotlivca jedna a tá istá aj pre vedomú úroveň, aj pre nevedomé úrovne.

A nevedomé úrovne psychiky vedú jednotlivca životom v súlade s tým, čo tvorí jeho reálnu mravnosť, ktorá môže byť každým rozpoznaná v dialógu so sebou *(i druhými)*, ak si to bude priať. Nevedomé úrovne psychiky jedinca v súlade s jeho reálnou mravnosťou určujú aj jeho účasť a spôsoby účasti, alebo bránia v jeho účasti v rôznych fragmentoch kolektívneho nevedomia spoločnosti a jej sociálnych skupín.

Reálna mravnosť jedinca predstavuje z manažérsky funkčného hľadiska jeho «prístupové heslo», vďaka ktorému dokáže alebo nedokáže vstúpiť do rôznych fragmentov kolektívneho nevedomia alebo vytvoriť duchovnú jednotu s inými jedincami; a tiež prestavuje «odozvu» na žiadosti o vstup zo strany iných jedincov a fragmentov kolektívneho nevedomia ku všetkému tomu, čoho nositeľom je daný jedinec, a o používanie čoho *(vrátane aj mimo jeho vôle — vôľa vždy pôsobí z úrovne vedomia)* môžu mať záujem postranní jednotlivci a kolektívy, či už je ten ich záujem vedomý alebo nevedomý. To znamená, že **mravnosť je obojsmerná: od seba smerom k druhým — «žiadosti o vstup skrze prístupové heslá»; a od druhých smerom k sebe — «odozvy na vonkajšie žiadosti skrze heslá»**.

Pre účastníkov spoločenskej iniciatívy navrhnutej v Jedinom Závete, a konajúcej na základe princípu vnútorne nenapätých systémov, je prirodzená zhoda «vstupných hesiel-žiadostí o vstup», adresovaných zvnútra von, a «odoziev na žiadosti» adresovaných zvonka dnu, pretože je to jeden z prostriedkov vykorenenia stádovito-

paviáních štruktúr hierarchií „osobností“ v ľudskej spoločnosti.

Na prvý pohľad to vytvára zraniteľnosť jej účastníkov v porovnaní s tými systémami kolektívnej činnosti, kde je takáto zhoda možná na rovnakej hierarchickej úrovni, no je vylúčená medzi jedincami patriacimi do rôznych hierarchických úrovní. No špecifikum takejto zdanlivej zraniteľnosti spočíva v tom, že prístup k informácii možný je, ale samotná informácia je objektívne taká, že jej použitie v rozpore so Zámerom je buď nemožné, alebo predstavuje hrozbu pre toho, kto sa o to snaží[1] alebo prepadol takej posadnutosti. V tejto jednote mravov, určujúcich prípustné vo svojom správaní a prípustné v správaní druhých voči svojej osobe, spočíva zároveň podstata neprítomnosti takzvaných «dvojitých štandardov».

V dôsledku takéhoto manažérsky funkčného využitia mravnosti je otázka identifikácie a zmeny reálnej mravnosti jednotlivca *(vrátane mravnosti a etiky, akú pripisuje Bohu)* tou „najvymakanejšou“ témou pre „hackerov[2]“ z oblasti psychológie a duchovných praktík, a najdôležitejším článkom v zabezpečení informačnej bezpečnosti vlastnej psychiky každého *(všetky ostatné druhy bezpečnosti, aké je len schopný jedinec vymyslieť, majú vo svojom základe tiež informačné zabezpečenie. Preto ak je narušená informačná bezpečnosť, tak sú viac-menej narušené aj všetky ostatné druhy bezpečnosti)*.

No aby sme správne naložili s informáciou, získanou v dialógu so sebou samým a *riešiacou neurčitosti ohľadom toho, čo je Dobro, a čo je objektívne Zlo v ich životných prejavoch*, treba najprv pochopiť, ako majú byť v normálnej

[1] „Má granáty, ale veľkého kalibru“ — ako v „Bielom slnku púšte“ objasnil Semen svoj návrat s prázdnymi rukami potom, čo vyletel cez zatvorené okno Vereščagina.

[2] Hacker — odborník na nepovolený prístup k informáciám cez počítačové siete.

individuálnej psychike usporiadané vzťahy vedomej úrovne a nevedomých úrovní psychiky.

V bdelom stave väčšina populácie stotožňuje svoju vedomú úroveň psychiky s vlastným «Ja». Je prirodzené predpokladať, že tá úroveň psychiky, v ktorej prebýva «Ja», je hierarchicky najvyššia. No na druhej strane, možnosti tejto „hierarchicky najvyššej“ úrovne v spracovaní informácie sú omnoho nižšie oproti možnostiam zdanlivo od nej hierarchicky nižších nevedomých úrovní. Tento rozdiel možností medzi vedomou úrovňou a nevedomými úrovňami vytvára podmienky, v ktorých nevedomé úrovne psychiky môžu «Ja», prebývajúce na úrovni vedomia, postaviť pred to, čo nepatrilo do vedomých zámerov a plánov «Ja», alebo čo úplne vylučuje možnosť ich realizácie. Takáto možnosť *(v prípade jej uskutočnenia)* je v živote ekvivalentná tomu, ak úroveň vedomia *(stotožňovaná s vlastným «Ja»)* stratí svoj hierarchicky najvyšší status v psychike, v dôsledku čoho jedinec prestane byť sám sebe pánom *(stráca nad sebou kontrolu)* a stáva sa rukojemníkom informačno-algoritmických procesov, prebiehajúcich na nevedomých úrovniach jeho „vlastnej“ psychiky *(situácia opisovaná príslovím: „chvost vrtí psom, a nie pes chvostom“)*.

Tento problém počas histórie neraz vychádzal na povrch v rôznych formách. A akonáhle si ho ľudia uvedomili, tak jednotlivo i kolektívne sa ho snažili vyriešiť v tom zmysle, aby vlastné «Ja» každého z nich prestalo byť rukojemníkom okolností, vytváraných nevedomými úrovňami jeho psychiky **obchádzajúc jeho vôľu**.

V ľudskej kultúre sa sformovali dva aktívne prístupy k jeho riešeniu, z ktorých každý vytvoril svoje vlastné psychologické teórie a duchovné praktiky:

- «rozšírenie vedomia» a zaradenie doň tých úrovní psychiky *(aj s prebiehajúcimi v nich procesmi)*, ktoré sa predtým nachádzali mimo vedomia;
- prestavba štruktúry vedomej a nevedomých úrovní psychiky na základe dialógu *(informačnej výmeny)* medzi úrovňami s cieľom likvidácie najrôznejších antagonizmov medzi nimi, čo by sa malo prejaviť v jednote emočného a významového režimu duše vo všetkých životných situáciách a živote jedinca v súlade s Najvyšším Zámerom.

Ak dáme prednosť druhému prístupu riešenia tohto problému a pohľadáme technickú analógiu vzťahov vedomého «Ja» s ostatnými úrovňami psychiky, tak vedomie s jemu vlastnými možnosťami môžeme prirovnať k pilotovi, a všetko nevedomé *(podvedomé)* k autopilotu.

V tejto analógii je prvý prístup *(v mnohom)* ekvivalentný tomu, že pilot *(ktorý je na začiatku nešikovný)* postupne na seba preberá výkon čoraz väčšieho množstva funkcií inštalovaných v autopilote; druhý prístup je *(v mnohom)* ekvivalentný tomu, že pilot si osvojuje zručnosť nastavovania autopilota a dbá o vzájomne sa doplňujúce oddeľovanie toho, čo berie na seba on, od toho, čo zveruje autopilotu, ktorého možnosti v spracovaní informácie prevyšujú jeho vlastné, a ktorý môže naprogramovať na riešenie ľubovoľných úloh a korigovať jeho činnosť podľa potreby.

Môže vzniknúť otázka, aký je vzájomný vzťah medzi oboma prístupmi. Na ňu je možné dať rôzne odpovede, podmienené mravnosťou, videním sveta a osobnou skúsenosťou každého z odpovedajúcich.

Podľa nášho názoru, druhý prístup *(prestavba vedomej i nevedomých úrovní psychiky tak, aby pracovali ako jeden celistvý systém, navzájom sa dopĺňajúc a podporujúc)* v sebe obsahuje aj ten prvý, pretože „pilot“ pri nastavovaní „autopilota“ nemôže nezískať predstavu o jeho funkčných možnostiach a ich riadení.

Avšak druhý prístup, zahŕňajúci v sebe aj prvý prístup *(rozšírenie vedomia)*, mu od začiatku dodáva osobitú kvalitu, zatiaľ čo riadenie sa iba prvým prístupom pri ignorovaní *(alebo odmietaní)* druhého skôr či neskôr privedie k tomu, že možnosti privedené na úroveň vedomia je potrebné medzi sebou zladiť; a okrem toho, zosúladiť aj s tým, čo si individuálne vedomie *(počas jeho rozširovania)* v Objektívnej realite ešte neosvojilo.

Keďže vždy bude niečo zostávať mimo vedomú úroveň, tak **prvý prístup vedie do slepej uličky,** pretože ak neprivedie k uvedomeniu si nutnosti zosúladenia vedomého a nutne zostávajúceho mimo vedomia, tak pokračovanie v ceste rozširovania vedomia skončí osobnou katastrofou, spôsobenou, ak nie vnútornou konfliktnosťou individuálnej psychiky[1], tak konfliktnosťou individuálnej a kolektívnej psychiky alebo konfliktnosťou psychiky jednotlivca s Najvyšším Zámerom, ktorého realizácia prebieha vo Vesmíre, ak máme byť pozorní k prebiehajúcim procesom.

Prvý prístup v tradičnej ľudskej kultúre vyjadrujú rôznorodé duchovné praktiky védického znacharského Východu (jógy) a západných (biblicko-masonských) systémov zasvätenia do rôznorodého okultizmu; na možnosť realizácie druhého prístupu sa priamo poukazuje v Koráne, *napriek tomu ale nie je rozvinutý v historicky reálnom islame, v opačnom prípade by región koranickej kultúry*

[1] «Človek s rozpoltenou mysľou nie je pevný na cestách svojich» (list apoštola Jakuba, 1:8).

nebol vnútorne rozdelený a nezažíval by množstvo vnútorných a vonkajších problémov.

Svetonázor trojjednoty matérie-informácie-miery v ľubovoľnej relígii Jediného Závetu predpokladá uskutočnenie druhého prístupu — prestavbu vzťahov vedomej a nevedomých úrovní psychiky jedinca tak, aby sa medzi nimi odstránili rozpory, aby človek nebol rukojemníkom okolností vytváraných jeho nevedomými úrovňami psychiky, a aby jeho život prebiehal v súlade so Zámerom. A nato, aby sme vstúpili do tohto procesu nastavovania vzájomného vzťahu vedomia *(stotožňovaného s vlastným «Ja»)* a nevedomých úrovní psychiky je práve potrebné odhaľovanie rozporov v emočnom a významovom režime duše.

A dokonca aj keď jedinec v danej etape svojho osobného rozvoja nemá moc nad celou triádou «emócie, rozumovo-intelektuálna činnosť, reálna mravnosť», tak okrem prípadov ťažkej psychickej patológie je stále schopný zmysluplne zareagovať na zistenú *(v dialógu so sebou)* konkrétnosť ohľadom otázky, čo je objektívne dobro, a čo je objektívne zlo. A takéto reakcie môžu byť v podstate dve:

- buď „sebaospravedlňovanie“, pri ktorom sa z úrovne vedomia dáva nevedomým úrovniam psychiky explicitný alebo implicitný príkaz nájsť vysvetlenia, ktoré umožnia jedincovi nazvať odhalené *(v dialógu so sebou)* zlo dobrom, alebo učiniť naopak: nazvať zlom to, čo zlom nie je.
- alebo priznanie si chyby, pri ktorom sa z úrovne vedomia dáva nevedomým úrovniam psychiky explicitný alebo implicitný príkaz zmeniť mravné kritérium a spracovávať informáciu tak, aby vnútorné i vonkajšie správanie vyjadrovalo dobro v súlade s tým,

čo bolo odhalené *(v dialógu so sebou)* ako rozpoznané objektívne dobro a zlo.

No v ľubovoľnom z oboch prípadov výberu línie správania sa vynára otázka ohľadom súladu medzi subjektívnymi hodnoteniami objektívnych kategórií Dobra a Zla a objektívnym Dobrom a Zlom v ich životných prejavoch. Dve osoby majú právo sa riadiť každý svojim mravne podmieneným názorom, no ani jeden z nich by nemal zabudnúť na to, že ich rozpory ležia v riečisku Všedržiteľnosti, a Boh dá každému z nich možnosť presvedčiť sa o tom, čo je pravdivé chápanie podstaty objektívneho Dobra a Zla, len nech žiaden z nich nepatrí k skupine «ľahostajných» (Korán, 7:178)

Ak budeme predpokladať, že jedinec počas dialógu so sebou dostal hodnotenia blízke pravdivým hodnoteniam, tak prvá línia správania vyjadruje satanizmus, hoc aj možno podvedomý; a druhá línia správania môže byť pre zmenu dobromyseľným démonizmom, pokúšajúcim sa ušľachtilosťou a čestnosťou nahradiť Najvyšší zámer, *ak priznanie si chyby prebieha mimo jedincom pochopeného Rozlíšenia koncepcií, ktoré vyjadrujú Zámer, a ktoré sú s ním v rozpore*[1]*, a pomimo relígie*, ako priameho úprimného a pred ostatnými skrytého dialógu jedinca a Všedržiteľa.

[1] Príkladom toho je film „Priznanie si viny“ od T.Abuladzeho, ktorý dal prestavbe emočný náboj abstraktného humanizmu, ktorý vždy ústi do veľkých sociálnych katastrof v dôsledku toho, že abstraktný humanizmus nerozlišuje koncepcie, v ktorých sa prejavuje Boží Zámer, od koncepcií, ktoré mu odporujú.

T.Abuladze, nerozlišujúc koncepcie, oklebetil danú dobu: socializmus v ZSSR sa budoval pod nátlakom, no rôzni politickí činitelia sa k tomu stavali z pozície rôznych koncepcií. Ak budeme hovoriť osobne o Stalinovi, tak on formálne stál na čele systému donútenia k socializmu a komunizmu, avšak, ako ukazuje jeho písomné dedičstvo, on sám bol prívržencom vybudovania vnútorne nenapätých systémov vzťahov medzi ľuďmi a cieľavedome vplýval všetkými jemu dostupnými prostriedkami, aby spoločnosť prešla k uvedomelému socializmu, prameniacemu dobrovoľne z ľudskej mravnosti, čo nie je možné bez prechodu k Ľudskému režimu psychiky.

L.D.Trockij pracoval proti tomu, podporujúc snahy modernizovať Biblický projekt podľa potrieb danej doby, v ktorej výroba bola založená na technogénnej energii.

L.P.Berija, ako možno pochopiť z reálnych faktov jeho biografie, mal osobne dobré úmysly, ale nerozlišoval antagonistické koncepcie v ruskom marxizme, v dôsledku čoho pracoval na obe a bránil realizácii oboch. Za čo aj zaplatil, keď bol trockistami druhej vlny zvolený za «obetného baránka», na ktorého zvalili všetky reálne aj vymyslené hriechy režimu pred národmi ZSSR.

To posledné je treba objasniť. Nie všetky vierouky a náboženské kulty otvárajú možnosť k takémuto dialógu. Väčšinu dnešných aktívnych svetových náboženstiev predstavujú egregoriálne náboženstvá idealistického ateizmu, v ktorých sa veriaci modlia ku kolektívnemu nevedomiu *(ako k pravému Bohu)*, ktoré sformovali ich predkovia, a ktoré sami duchovne podporujú *(t.j. aj energeticky na úrovni biopolí, aj informačne svojskými predstavami o Bohu a Jeho Zámere)*.

V egregoriálnych náboženstvách existujú zákazy toho, aby sa v dialógu so sebou ohľadne podstaty objektívneho Dobra a Zla posudzovali jednotlivé tézy vierouky. Akonáhle sa takýmto veriacim ponúkne bezvýhradná viera Bohu, *v ktorej sa vo vyššie opísanom dialógu so sebou o podstate Dobra a Zla v ich prejavoch podrobí rozumovo-intelektuálnej analýze a revízii mravnosť vyjadrená vo vierouke, ktorú príslušná cirkev uznáva ako pravú a «posvätnú»,* okamžite sa spúšťa nezmyselná hystéria zo strany veriaceho v egregoriálne náboženstvo.

Hystéria pramení z toho, že pre jedinca zotročeného egregorom Duch Svätý nie je učiteľom každej pravdy, následkom čoho mu Zhora nie je dané nič, čím by mohol svojmu oponentovi v náboženských názoroch poukázať na neadekvátnosť jeho názorov. Písmo a tradícia jeho výkladu, dokonca aj keby boli pravdivé, sú pre neveriaceho Bohu *(nezverujúceho Mu svoj život a posmrtnú existenciu)* tankom, v pancieri ktorého „jazdí“ a násilne potlačuje život. Vyliezť spoza „panciera“ a analyticky pozrieť na Život podľa svojho svedomia je pre neho desivé, a ten kto mu to navrhuje vyvoláva v jeho duši nenávisť. No emócie strachu

a nenávisti nemajú miesto v Ľudskom režime psychiky v duši veriaceho Bohu.

V náboženstvách, v ktorých egregory *(vytvárané a udržované samotnými jednotlivcami)* nezatemňujú duši obraz Boží, možno v dialógu rozoberať ľubovoľné témy, vrátane Zámeru i **objektívnej dobrej mravnosti Všedržiteľa**, ktorú jednotlivec následkom svojej ohraničenosti nemusí vždy chápať a môže sa mu javiť ako zlo, ktorá však **musí byť etalónom pre vytvorenie mravného kritéria každého veriaceho;** a tak s miznutím klamu v mravnom kritériu jednotlivca dostáva všetko nepochopené svoj pravý význam a podobu.

Emócie strachu a nenávisti pri posudzovaní vnútorne subjektívne zakázaných tém miznú *v priamej a bezprostrednej relígii*[1] *Boha a každého človeka* úmerne rozumovo-intelektuálnemu pochopeniu problémov, daných v Rozlíšení, pretože Boh vedie tých, čo Mu veria, k Ľudskému režimu psychiky.

Otázka údajnej nemožnosti rozpoznania v dialógu so sebou *(a tiež v rozhovoroch s druhými)* objektívneho Dobra a Zla v ich prejavoch v živote je umelo vykonštruovaná. Vykonštruovaná kvôli tomu, aby sa *(vylúčiac z predmetu skúmania Všedržiteľnosť Božiu, zahŕňajúcu do seba všetko, vrátane dialógov so sebou samým)* dalo vyhnúť samotnej odpovedi na ňu, a, „ospravedlniac seba samého“ takýmto agnosticizmom, jedinec mohol ďalej viesť svoju bludnú existenciu v zvieracom, zombi alebo démonickom režime psychiky, so sklonom *(charakteristickým pre každého odpadlíka od*

[1] Slovo «relígia» znamená v preklade «spojenie»; v Koráne zasa existuje alegorický obraz «Božie lano» *(*ktorého by sa mal každý veriaci držať*)*.

Boha) upadnúť do zjavného kolektívneho satanizmu, vyhýbajúc sa tomu, aby sa stal Človekom.

Okrem toho, netreba zabúdať na objektívnosť informácie *(obrazov, melódií, zmyslu života)* a na to, že intelekt je nástrojom od Boha, ktorý je predurčený na prácu so zmyslovými jednotkami dávanými v Rozlíšení. Preto ak jedinec nie je omámený alkoholom alebo niečím iným, tak jeho rozumovo-intelektuálna činnosť je dostatočne spoľahlivá, a on je schopný samostatnej kontroly jej výsledkov. Poruchy v práci intelektu sú spôsobené prevažne kaleidoskopickosťou toho informačného modelu sveta *(ako celku alebo niektorých jeho fragmentov)*, o ktorý sa intelekt opiera, a tiež defektami reálnej mravnosti jednotlivca, ktorá nie je v súlade so Zámerom. V dôsledku toho chyby narastajú úmerne odklonu snáh jednotlivca od Zámeru, a zmenšujú sa úmerne návratu do riečiska Zámeru.

Špecifikum mravného kritéria u jedinca môže byť aj také, že niektoré informácie, o ktorých sa dozvedá, v ňom nevyvolávajú rozumovo-intelektuálne námietky z jeho strany, ale pretože ich zmysel mu mravne nevyhovuje, tak nevedomé úrovne psychiky ich vylučujú z informačného modelu Sveta, na základe ktorého sa vypracováva vnútorné a vonkajšie správanie.

Nič iné, ako mravné kritérium, odovzdáva v tomto prípade riadenie jeho správania zombifikačným programom alebo inštinktom. A preto len premena vlastnej mravnosti v relígii priamej a bezprostrednej komunikácie s Bohom otvára jednotlivcovi cestu k Ľudskému režimu psychiky *(egregoriálne náboženstvá, v ktorých modlitby sú adresované k vlastným výmyslom veriacich, tu nepomôžu)*.

Ak je v nejakej mravne nevyhovujúcej a preto odvrhnutej informácii vyjadrená objektívna pravda, tak jedinec dostane Zhora možnosť presvedčiť sa o tom, že sa v postoji k tejto informácii zmýlil. Či bude chcieť zmeniť svoje mravné kritérium v súlade s novým poznatkom, alebo dá prednosť zažívaniu neustále sa opakujúcich nepríjemných, ale poučných životných okolností — to závisí od jeho slobodnej voľby.

Napriek tomu, ak sa jedinec venuje systematickému dialógu so sebou na tému mravnosti a etiky, a v jeho dennom rozvrhu je aspoň jedna hodina voľného času *(keď sa nevenuje práci, nie je pod vplyvom omamnej látky, jeho vedomie nie je zaujaté prúdom zábavnej informácie alebo nejakých iných hlúpostí)*, tak dialóg so sebou prebieha aj na nevedomých úrovniach psychiky a blahodarne vplýva na život jedinca. Inými slovami, priebeh tohto procesu na nevedomých úrovniach psychiky si žiada, aby sa jedinec ocitol v situáciách, keď je slobodný od diktátu každodenného zhonu. Taká možnosť sa mnohým otvára vo chvíli, keď ich dostihnú choroby a iné nepríjemnosti. No ak sú schopní prehodnotiť svoju minulosť, tak uvidia, že takýmto spôsobom sa im dáva čas, aby mohli pobudnúť osamote so svojím vnútorným svetom a pochopiť mnohé z toho, čo bolo predtým pre nich nedostupné *(a tak, aby sme neochoreli a nestali sa obeťou nešťastných náhod, treba si aspoň hodinu denne vyhradiť pre dialóg so sebou a vnútornú komunikáciu s Bohom)*. Pritom geneticky a celoprírodne podmienené procesy spracovania informácie, prebiehajúce na nevedomých úrovniach psychiky, vedú k odstráneniu jej defektov. A ak sa vedomie nestavia na odpor prebiehajúcemu, tak uzdravenie prebieha nielen na

telesnej úrovni; ak sa stavia na odpor, tak choroba sa môže stať aj smrteľnou.

Takže vietor Všedržiteľnosti naozaj nesie k dobru toho, kto sa mu neprotiví. A o to rýchlejšie nesie toho, kto tento vietor zachytáva do svojich plachiet.

12. Lepšia moc nad sebou, než tisícročná moc nad druhými ľuďmi a vecami[1]

No v ľubovoľnom prípade procesu likvidácie antagonizmov medzi vedomou a nevedomými úrovňami psychiky a uvedenia emočného a významového režimu duše do súladu so Zámerom môže pomôcť určitá disciplína narábania s informáciou na úrovni vedomia, ktorá neodporuje funkčným možnostiam vedomia väčšiny ľudí, ktorí ešte nestihli rozšíriť svoje vedomie natoľko, že už nevedia, čo a ako by mali ďalej robiť.

Disciplíne narábania s informáciou na úrovni vedomia v súlade s nevedomými úrovňami psychiky a Životom učí, okrem iného, aj Dostatočne všeobecná teória riadenia.

26. jún — 31. júl 1999
Spresnenia: 18. január 2000;
22. december 2002 — 10. január;
Preklad: jeseň 2018.

[1] Z diskusie súfiho Fudhayla s bagdadským kalifom Harún al-Rašídom *(Idries Shah, „Rozprávky dervišov“, Moskva, „Agentúra «Fair»“, 1996, str. 201)*. Táto veta obsahuje zamlčanie: dosiahnutá moc nad samým sebou patrí do kategórie «Vždy», a nie «priamo teraz» treba «niečo urobiť».